ANTOLOGIILE SRSFF

COLECȚIA SURVOL

VENUS

POVESTIRI EROTICE SCIENCE FICTION

Texte de:

Cristian Mihail Teodorescu
Ștefana Cristina Czeller
Silviu Genescu
Ioana Vișan
Ștefan Ghidoveanu
George Lazăr
Liviu Radu
Antuza Genescu

Eagle Publishing House

2011

Antologiile S.R.S.F.F.

Venus

Povestiri erotice science-fiction

Ediţie antologată de Antuza Genescu

prefaţată de Marian Truţă şi

ilustrată de Alex Popescu

Editura Eagle
2011

Notă: personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.

Antologiile SRSFF – VENUS

Drepturile pentru textele publicate aparţin autorilor acestora.

Copyright © Eagle Publishing House şi Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy pentru ediţia 2011

Copyright © Alex Popescu pentru ilustraţie şi © Marian Truţă pentru Prefaţă

Editare: Eagle Publishing House

www.edituraeagle.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, sunt rezervate.

Distribuţie internaţională: Eagle Distribution / a division of Eagle Creative Associates S.R.L.

Colecţia Survol este conceptul Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy şi administrată de către aceasta.

www.srsff.ro

Eagle Publishing House

Editor: Mugur Petronius Cornilă

Coperta: Cristian Homeucă

Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy

Antologator: Antuza Genescu

Manager de proiect: Cristian Tamaş

Prefaţa: Marian Truţă

Ilustraţia: Alex Popescu

Mulţumim tuturor membrilor S.R.S.F.F. pentru implicarea în acest proiect.

ISBN ePub: 978-606-8315-30-0

ISBN print: 978-606-8315-28-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Prefaţă

Dragostea în vremuri aspre

O prefaţă la o culegere de texte cu temă erotică este, în sine, o provocare. Cu atât mai mult atunci când avem de a face cu texte sefe.

Erotismul, ca temă sau canon literar, s-a dovedit, în decursul vremii, a fi un filon bogat şi generos, dar, nu de puţine ori, greu exploatabil.

În varii sisteme, fie ele culturale, religioase, sociale sau politice erosul a fost tratat, de prea multe ori, cu jenă sau cu priviri piezişe. Erotismul a „beneficiat” mai mereu de o sumă de tabuuri menite să reglementeze consumul şi proliferarea acestuia. Precum un drog de mare risc, dar indispensabil devenirii fiinţei omeneşti, erosul a cunoscut indexări sau arderi pe rug, mai mult sau mai puţin simbolice.

Singurul loc în care erotismul a putut să se exprime, oarecum neîngrădit, a fost arta, în toate formele ei de expresie.

Renaşterea, prin redescoperirea omului concret, a fost, în artă şi nu numai, precursoarea revoluţiilor sexuale de motive şi inspiraţii moderne sau premoderne, revoluţii care au schimbat faţa şi sensul istoriei, mai ales acolo unde descumpănirea şi pudibonderia marxistă în faţa nudităţii a avut ecouri reduse.

Literatura de expresie erotică, în ciuda opreliştilor vremelnice instituite de norme şi dogme mai mult sau mai puţin stricte, s-a dezvoltat şi a existat aproape fără sincope, sfidând barierele, interdicţiile, reglementările şi impunerile epocilor. Să ne gândim, bunăoară, la unul dintre cele mai vechi poeme erotice pe care îl regăsim chiar în *Cartea Cărţilor*. E vorba, firește, de *Cântarea Cântărilor*. Sau, să ne aducem aminte de *Decameronul*, acel monument literar construit de Giovanni Boccaccio, în ciuda negurii dogmatice care cuprinsese lumea creştină şi care, chiar şi astăzi, stârneşte frisoane cenzorilor

moralităţilor instituţionale (laice ori religioase). Sau fabuloasele *O mie şi una de nopţi* care conţin modele clasice de proză erotică. Şi astfel de exemple ar putea curge fără oprire.

Firește, literatura fantastică nu avea cum să se ţină deoparte şi să nu se inspire sau să nu folosească erosul ca temă sau mijloc de expresie.

Fantasticul, trăgându-şi seva din miturile şi basmele fundamentale, a beneficiat din plin de tensiunea erotică, generând opere nemuritoare. Tema sucubului şi a incubului (vezi *Tyll Ulenspiegel* a lui de Coster), tema vampirului înamorat (vezi romanul *Dracula* al lui Bram Stoker sau *Carmilla* lui Sheridan Le Fanu, primul roman cu lesbiene vampir), tema iubirii care transcende moartea sau simpla condiţie umană (vezi *Luceafărul* lui Eminescu), şi aşa mai departe… Toate aceste teme fantastice au la bază un solid substrat erotic.

Şi, prin extensie, arzând etape, ajungem uşor la tema antologiei de faţă: erosul în science fiction.

Firește, culegerea de faţă nu-şi propune să inventeze o temă într-un gen dat. Science fiction erotic s-a scris încă de la naşterea genului. Dacă ne gândim la precursori, găsim lesne ilustrări în operele lui Johnatan Swift (*Călătoriile lui Gulliver* – operă cu puternice pasaje erotice) sau Charlotte Perkins Gilman care descrie în romanul *Herland* o societate pur feminină, care se perpetuează prin partenogeneză şi care este puternic zguduită de vizita a trei bărbaţi care explorează zonele încă necartografiate ale lumii.

În zilele noastre, în literatura sefe de la noi, avem trei superbe proze sefe care au ca temă iubirea: *În cerc, tot mai aproape* şi *Giovana şi îngerul* ale lui Vladimir Colin şi *Corsarul* al Ceciliei Dudu.

Aşa cum spuneam, exemple sunt nenumărate şi pretutindeni.

Culegerea de faţă propune cititorului opt proze science fiction sau fantastice care au ca temă principală iubirea (erosul). Aşa cum îi stă bine unei culegeri care doreşte să se adreseze unui număr cât mai mare de cititori, abordările temei sunt diferite. De la dragostea în vremuri aspre, ilustrate cu aplomb de Ioana Vişan şi Ştefana Czeller, la o dragoste în vremuri fără spaţiu şi timp definit, în prozele lui George Lazăr şi Liviu Radu (cu o subliniere la Liviu Radu pentru dulcea ironie cu care îşi impregnează textul). De la dragostea firească, umană şi imperfectă, dar cu atât mai tulburătoare prin difuzarea ei în universuri diferite (şi atât de asemănătoare) din proza Antuzei Genescu, la implicaţiile cosmice ale orgasmului din superba nuvelă a lui Cristian M. Teodorescu. De la dragostea în cheie pur sefe din textul lui Silviu Genescu, la umorul demitificator cu care Ştefan Ghidoveanu îşi tratează supereroul îndrăgostit. Abordări şi percepţii diferite, care dau măsura perfectă unui citat din *Corsarul*, tulburătoarea povestire a Ceciliei Dudu:

Elementele universului se leagă şi se dezleagă prin dragoste şi ură.

Marian Truţă

Alfabetul spre Venus

Cristian Mihail Teodorescu

adevărul altceva atrage
admonestând anemicele alge

Într-adevăr...

Expresia de mai sus sugerează că adevărul (la vérité, la veridad) este o doamnă care se manifestă cu precădere în momentul în care copulează. Dar cine este domnul? *acela* care o ajută?...

Bună şi asta, îşi spune Paraschiv (face colecţie de panseuri; de fapt, el e cam ramolit) şi mai execută o secvenţă din sportul preferat: umple un pahar cu whisky Single Malt până la buză şi reuşeşte să-l ducă la gură fără a-l vărsa (şi fără a se apleca spre pahar); apoi soarbe mai bine de jumătate din conţinut. În fiecare seară practică acest „exerciţiu”; iar atunci când i se întâmplă să verse paharul (fie şi numai o picătură), se opreşte din sportul favorit şi merge la culcare. În ultima vreme, reuşeşte să „exerseze” de 4-5 ori în serie, fără greşeală. Paharul conţine, atunci când este plin până ochi, 137,5 mililitri de lichid.

A văzut-o şi astăzi pe *cea-mai-presus-de-orice-nume*. În momentul în care şi-a dat seama că n-o va cunoaşte niciodată pe studenta aceea a cărei apariţie — chiar şi în câmpul lui vizual periferic — îi taie răsuflarea, a botezat-o altfel. *Cea-fără-nume* a devenit, după trei „exerciţii de seară”, *cea-mai-presus-de-orice nume*.

A mai cunoscut, în îndelungata lui existenţă, de 45 de ani femei frumoase. A fost chiar o vreme când o parte din aceste femei frumoase au consimţit să aibă câte o mică aventură cu adolescentul, apoi cu tânărul incredibil de slab şi deşirat (oare ce găseau la mine? se întreabă Paraschiv, concentrându-se înainte de al

patrulea „exerciţiu” din seara de 23 iulie 2011). Au fost frumoase şi Superfemeia, şi Doina, şi Irina, şi... dar cea-mai-presus-de-orice-nume pare descinsă din alt Univers.

Resimte privirea ei, atunci când i se află în spate, la coadă la cantină (de exemplu) ca o săgeată înfiptă în lobul occipital. Uneori se decide s-o privească, atunci când i se pare că ea nu-l observă, în barul facultăţii, ascultând distrat elucubraţiile câte unui coleg din facultate sau din alt institut despre:

— nanoparticulele funcţionalizate pentru prevenirea şi monitorizarea tumorilor maligne;

sau despre:

— heterostructuri multiferoice cu aplicaţii în stocarea informaţiei cu densitate ultraînaltă.

Proiecte trecute, prezente sau viitoare. Care o fi proiectul vieţii mele, care au fost obiectivele, activităţile şi livrabilele aceleia sau aceluia (Adevărului sau celuilalt) atunci când a semnat contractul în urma căruia am apărut eu? se întreabă Paraschiv fără să-şi mai dea seama dacă vede sau îşi imaginează ochii Ei albastru-închis, părul ei blond-cenuşiu şi buclat, sânii perfecţi („o nouă definiţie a sferei”), picioarele înnebunitor de lungi sau mijlocul subţire, fesele proeminente, vocea contralto, soneria telefonului ei Wish you were here...

Într-adevăr.

Decide să se concentreze asupra celuilalt aspect al Proiectului existenţei lui, Timpul. Mai precis, călătoria în timp. Paraschiv hotărăşte că materia nu poate călători în timp; spiritul, însă, da. Ar fi frumos, îşi spune el: m-aş întoarce în momentul verii de după armată, atunci când, după câteva nopţi calde în oftaturi, am reuşit să intru în vorbă cu Superfemeia. Aşa o botezaseră ei, patru camarazi nedespărţiţi care-şi petrecuseră vacanţa împreună (la Eforie Nord), ca şi când nu le-ar fi ajuns aproape un an unul lângă altul, ca bocancii pe rastel, în paturi suprapuse, mărşăluind prin noroaie cu masca pe figură, alături la popotă sau la veceu în timpul „celor 5 minute la dispoziţia militarului”, sau făcând de gardă la

temperaturi sub -30°C. Până când, în caldul Eforie tocmai el – Paraschiv – avusese curajul s-o abordeze (făcea plajă singură) şi o invitase lângă ei, să joace whist. Fusese simplu. Atât de natural acceptase Superfemeia să intre în vorbă cu el, atât de simplu îi fusese lui Paraschiv s-o ia de mână în prima seară când se terminase programul la discoteca Acapulco, atât de simplu decisese a doua zi Superfemeia că-l plăcea mai mult pe Ascone, unul din ceilalţi trei nedespărţiţi – şi rămăsese cu acela până la sfârşitul sejurului. Şi tot atât de simplu Ascone se despărţise de ea, odată întors în Bucureşti, Superfemeia încercase din nou să se apropie de el, de Paraschiv, însă el o respinsese cu indignare. Atunci m-aş întoarce – îşi spune el – în momentul acela în care-i spusesem tot felul de imbecilităţi de genul „eu nu sunt iubit *second choice*". Aş rămâne cu ea, într-un univers paralel. Într-adevăr.

Înaintea celui de-al patrulea „exerciţiu", Paraschiv reuşeşte să facă o paralelă între călătoria în timp, universurile paralele şi materia neagră despre care se spune că este componenta majoritară a Universului. E simplu, spune el, materia neagră este, de fapt, legată de universurile paralele. Galaxiile interacţionează gravitaţional cu ele însele, situate în universurile paralele cele mai apropiate din punct de vedere probabilistic. Însă nu percepem lumina decât de la galaxiile din universul actual. De aici diferenţa care-i face pe unii să spună că Universul este format esenţialmente din materie întunecată. Analizând efectele gravitaţiei, identificăm şi materia din universurile paralele, analizând radiaţia electromagnetică, nu sesizăm decât materia din universul acesta unde el este acum singur şi alcoolic, părăsit de prima soţie şi de copii, fără s-o fi cunoscut cum ar fi trebuit nici pe Superfemeie, nici pe *cea-mai-presus-de-orice-nume*. Şi Paraschiv dă greş în al patrulea „exerciţiu", mâna i-a tremurat de revelaţie (probabil tot sub acţiunea cuiva dintr-un univers paralel), aşa că decide să-şi încheie cea de-a 16667-a zi a proiectului său, înşurubează capacul la sticla de

whisky pe jumătate plină şi emigrează într-un somn cu vise pe care nu şi le va aminti niciodată. Acolo, în visele acelea, explorează tot universuri paralele, într-adevăr.

Venus străluceşte la fereastră. Luna nu se ştie unde este. Frumoasă poveste – albastră, sihastră. Privirea *celei-mai-presus-de-orice-nume* doare. Rău de tot. Paraschiv moare. Ca un robot.

buimaci benignului blestem
benchetuind bicisnic bem

Nume: Cătălin-Aurel Paraschiv

Funcţia: Director de Proiect

Instituţia: Institutul Naţional de Nanostructuri şi Nanomateriale (IN3)

Laboratorul: Caracterizări structurale la nanoscală, suprafeţe şi interfeţe...

Sună telefonul:

— Cristiii, vrea domnul director să vorbească cu tine.

— Da, mulţumesc. Alo?

— Salut. Trebuie urgent să rezolvi cu Elementele de strategie cerute de ăia de la audit. Poţi să termini azi?

— Încerc. Dacă reuşesc să termin – tot azi – actul adiţional la care lucrez acum, cel legat de schimbarea plafoanelor de salarizare.

— Încearcă. Poate reuşeşti până diseară. Mâine plec la minister şi-mi trebuie. Trimite-mi pe e-mail ce reuşeşti să faci.

— Am înţeles.

— La revedere.

Una din caracteristicile whisky-ului Single Malt este că, la circa zece ore de la administrarea ultimei doze, subiectul se află într-o stare de funcţionare aproximativă şi dă dovadă de un calm suveran, putând fi, aşadar, înhămat la cele mai anoste sarcini de serviciu fără să crâcnească. Nu-şi doreşte decât să vină mai repede ora 20:00, când, conform „Programului şi Regulamentului de Băut” afişat în

şase locuri în garsoniera lui de 27,45 metri pătraţi, va putea să-şi administreze următoarea doză.

Îi vine ideea de a mai face o plimbare prin facultate, de a vorbi cu foştii colegi care acum sunt cadre didactice acolo şi care l-ar putea ajuta s-*O* identifice, să afle în ce an este (probabil anul unu sau doi), să-*I* afle orarul, s-*O* aştepte la uşa sălii de seminar cu un buchet de flori, cu un zâmbet larg, cu o privire ca o poartă deschisă între lumi...

... Cu nasul lui cam roşu – spune oglinda din laborator – faţa buhăită, pete maronii, începutul de chelie, dinţii galbeni şi zâmbetul de crocodil pe ultimul drum spre fabrica de poşete. Nu se va întâmpla nici astăzi. *Elementele de strategie pentru instituţionalizarea procedeelor de evaluare bazate pe tehnici de benchmarking a potenţialului aplicativ de cercetare-dezvoltare al României, în acord cu directivele Programului Cadru European* nu pot aştepta.

Iar din ziua următoare n-a mai reuşit s-o vadă pe *cea-mai-presus-de-orice-nume*. A plecat, s-a evaporat, a sublimat, a tunelat. Nimeni nu mai ştie despre ea nimic. Nimeni n-a văzut-o vreodată. Paraschiv mai moare un pic, sau cel puţin aşa arată. Şi crede cu tărie în universurile paralele. Mai face un raport de fază, un referat de doctorat, mai execută o ceartă cu tehnicienii şi o şedinţă de comitet de direcţie.

— Eşti un ratat, eşti un cap sec! a ţipat la el frate-său de faţă cu părinţii, verii şi naşii.

Atunci când l-au găsit zăcând după trei zile în care nu mai dăduse niciun semn de viaţă în garsoniera lui proaspăt renovată, în care au intrat spărgând uşa. Au spus că zăcea într-o baltă de sânge regurgitat. L-au internat la nebuni vreo două săptămâni (se pare că sângele regurgitat s-a datorat doar unei inflamaţii varicoase esofagiene temporare, generată de blocarea ficatului; varicele au plesnit, apoi s-au retras; nu era cazul să fie spitalizat; nu-i nimic, la balamuc cu el). Aceasta se întâmpla la doi ani după divorţ şi la şase luni înainte de instituirea „Regulamentului”. De

atunci, reuşeşte să surmonteze toate tentaţiile de a rămâne pe termen nedefinit în starea etilică, acceptă cele 12 triste ore zilnice de luciditate ca pe un rău necesar; îşi vede de treabă, astfel încât nimeni nu-i poate reproşa nimic la serviciu. Este supranumit „Maşina de Câştigat Proiecte", pentru că are condei la fabulat cât de frumos va arăta lumea dacă laboratorul lui obţine cutare finanţare, aberează cu talent pe marginea „impactului economic şi social". Reuşeşte chiar să scrie articole în engleză care nu sunt chiar respinse din prima. CV-ul i se umflă în mod decent şi se menţine în prima treime la evaluările profesionale anuale pentru gradul lui ştiinţific pe care nu-l menţionăm în acest moment al naraţiunii, din respect pentru comunitatea ştiinţifică românească (sau ce-a mai rămas din ea).

Ficatul lui se comportă încă impecabil, dacă se iau în considerare chintalele de alcool etilic, metilic (prezent în băuturile contrafăcute încă mulţi ani după 1989), esteri (prezenţi în toate zaibărele şi alte poşirci neaoşe) şi formaldehidă (rezultată din administrarea disulfiramului, cunoscut şi ca antalcool, contra voinţei lui). Dacă ar fi să brevetez ceva, mi-aş breveta ficatul, îşi spune Paraschiv. Una dintre cele mai prestigioase realizări ale omenirii ca specie.

Sunt un ratat, este Paraschiv de acord şi mai scrie trei rapoarte de expertiză tehnico-ştiinţifică, între analiza datelor pentru un contract economic şi pregătirea unei expuneri pentru o conferinţă naţională de la care nu poate chiuli. Ar fi putut rămâne cu Superfemeia, *atunci*. Ar fi putut rămâne pe poziţia stabilă pe care o obţinuse cu greu în Franţa, mai recent. Chiar dacă a divorţat în Franţa, putea măcar rămâne pe-acolo, pe-aproape de copii. Ar fi putut continua să scrie SF. Ar fi putut emigra în Statele Unite (şi se gândeşte cât de bine suna locul acela, Bâton Rouge, Louisiana — unde i s-a oferit o poziţie permanentă în 1995 şi unde nu s-a dus). Ar fi putut să se mai oprească din exerciţiile acestea

costisitoare hepatic şi să se concentreze pe a scoate ceva din toate ideile lui cu universurile paralele.

Cătălin-Aurel Paraschiv. Prescurtarea numelui i-a atras nenumărate porecle în copilărie: ceapé, colhoz, ţăranu, greblă, pogon. După 1989 s-au desfiinţat C.A.P.-urile, aşa că lui Paraschiv i s-a spus cap, capsec, cerebel, dovleac sau bilă.

Ar fi putut să-şi revină măcar două săptămâni şi să încerce să intre în vorbă cu *cea-mai-presus-de-orice-nume*. Acum răsfoieşte ca un netot portalurile de socializare şi de legat cunoştinţe. Şi n-o găseşte. Şi ratează al treilea „exerciţiu”. Somn uşor, blestematule. Dovleacule.

ciolanul chinuie credinţa
canonul curmă conferinţa

Nu i-au plăcut niciodată conferinţele naţionale, dar sunt activităţi care trebuie „bifate” pe la proiecte. În camera de hotel studenţesc din Constanţa – Pescărie nu poate regăsi calmul de acasă. Trebuie să stea până târziu de vorbă cu diverşi colegi din ţară şi, de la o vreme, nu se mai poate concentra pe toate bârfele şi cancan-urile din comunitate. Se abţine să bea cu aceşti oameni mai mult de o bere; cei care-l cunosc ştiu de ce, cei care nu-l cunosc sunt impresionaţi de sobrietatea lui seacă. Se revanşează seara, singur în camera de hotel extrem de sensibilă la zgomotele vecine. Nu mai are afişat „Regulamentul” din garsoniera lui, nu poate adormi şi atunci sare calul cu câte o licoare cumpărată rapid în timpul zilei, când nu-l vede nimeni – şi dosită în geanta de notebook. Adoarme nesănătos, se trezeşte cu o durere pulsatorie de cap, cu faţa plină de pete arămii şi încearcă să ajungă la conferinţă, unde ascultă dormitând expuneri pe care le-a mai auzit şi anul trecut, la aceeaşi conferinţă; sesizează defilând aceleaşi grafice din secolul trecut, numai că, de data aceasta, se spune cu hotărâre că e vorba despre alte materiale sau probe. Plus că pe jumătate din ele poate jura că le-a văzut publicate în alte locuri.

Ce mascaradă şi ştiinţa asta, se gândeşte el, cu tentaţia puternică de a se călugări. Dacă e să ne luăm după nivelul actual al expunerilor la care asistă, credinţa în metoda ştiinţifică nu este cu nimic diferită de credinţa în Dumnezeu. A cam trecut vremea când se căutau cu asiduitate legile fundamentale ale materiei; acum tot ce fac „oamenii de ştiinţă" este să adauge noi şi noi date la un zarzavat inform, lansând mode după mode, publicând lucruri în care se observă clar că nu crede nimeni, doar pentru a-şi „umfla" punctajele şi a face rost de noi fonduri.

...Şi Paraschiv, drept pedeapsă pentru aceste gânduri, se trezeşte interpelat de preşedintele sesiunii în legătură cu expunerea care tocmai se încheiase şi la care nu fusese deloc atent. Nu reuşeşte să-şi amintească mai nimic din subiectul expunerii, însă improvizează cu oarecare talent şi face câteva observaţii legate de ambiguitatea deducerii compoziţiei chimice a materialelor despre care se ocupa acea expunere. Cele trei aplauze răzleţe îi demonstrează că nu vorbise chiar pe lângă subiect. Conferenţiarul, un polonez, bâiguie un răspuns aproximativ într-o engleză ezitantă. Preşedintele le mulţumeşte amândurora şi sugerează că problema se poate discuta mai pe larg în pauză. Paraschiv iese la o ţigară.

În drumul înapoi spre sala de conferinţe, reuşeşte să răspundă evaziv unui coleg de la Politehnica din Iaşi, care tocmai îi propunea un nou subiect, evită o altă colegă de la Craiova, care-l pisează de câte ori îl vede să scrie o lucrare restantă şi reuşeşte să se ascundă în ultimul rând al sălii întunecoase, gândindu-se dacă are rost să păcătuiască încă de la ora 11:23 cu sticla de vodcă dubioasă pe care a achiziţionat-o de dimineaţă la prima oră şi pe care o cară conştiincios în geantă. Cred că vodca înţelege mai multe decât mine din conferinţele astea, îşi spune el şi numai într-un târziu îi gâdilă urechea accentul englezesc al vorbitoarei, considerabil superior mediei celorlalţi vorbitori de până atunci. Vocea contralto. O vede greu pe vorbitoare (şi-a spart

ochelarii de dimineaţă când a alunecat în baie), dar îi ghiceşte statura zveltă, părul buclat şi lung, iar cei câţiva pixeli pe care-i poate distinge din figura ei îl fac să se înfioare, tresare la fel cum face când o întrevede pe *cea-mai-presus-de-orice-nume*, deşi în mod clar doamna care vorbeşte este trecută de prima tinereţe.

Poate este mama *aceleia-mai-presus-de-orice-nume*. Sau sora mai mare. Sau mătuşa. Aerul vorbitoarei cu engleză bună, dar cu un uşor accent teutonic, îi aminteşte din ce mai pregnant de *Ea*. Cum de nu a remarcat-o până acum? Poate că a sosit numai în dimineaţa aceasta. Paraschiv destupă sticla de vodcă, trage câteva înghiţituri, nepăsător la cei trei studenţi care stau în rând cu el şi-şi trag ghionturi. Alcoolul îl încălzeşte şi-l îndeamnă: acţionează. Trebuie să o cunoşti. Trebuie să intri în vorbă cu ea. Se uită repede în programul conferinţei şi află cum o cheamă: Barbara Schuster, Institut für Experimentalphysik, Universität Hamburg. Iar ea îşi termină expunerea afişând cu modestie trei articole publicate sau acceptate în „Physical Review Letters", într-un ropot de aplauze.

Primul lucru prin care ar putea atrage atenţia ar fi să-i adreseze o întrebare, însă nu fusese deloc atent la ce spunea ea, ci numai la ea. Pe de altă parte, el tocmai vorbise la expunerea precedentă, nu se cade să se dea în spectacol intervenind prea mult într-o singură sesiune. Paraschiv simte cum prinde aripi, ca pe vremuri, ca atunci când reuşea să obţină atenţia unor alte femei incredibile.

Se retrage înainte de sfârşitul sesiunii pe holul conferinţei, acolo unde semnalul wireless este mai puternic. Se aşază la o masă pe care reprezentanţii Thermo Vacuum România SRL încă n-au ocupat-o. Porneşte laptopul, gustă un pic de vodcă, accesează baza de date Web of Knowledge, din nou vodcă, găseşte articolele Barbarei Schuster (http://prl.aps.org, vodcă), le descarcă (vodcă) le citeşte (volumul 105 nr. 128421 – vodcă, volumul 106 nr. 89897 – vodcă, volumul 108 nr. 232568 –

vodcă), asimilându-le într-un timp record. După o jumătate de oră, sticla de vodcă este pe jumătate goală, iar Paraschiv ştie foarte clar cum să intre în vorbă cu Barbara şi ce s-o întrebe: 1. de unde ştie că nanoparticulele superparamagnetice sunt chiar pur metalice şi că nu sunt compuse din oxizi, de exemplu (aici ştie şi răspunsul)?;

2. cum interpretează evoluţia magnetizării care descreşte liniar cu temperatura (e clar, chiar nimeni nu vrea să-mi citească articolul din „Surface Science" de acum patru ani)?

3. cum de este atât de convinsă că suprafaţa straturilor depuse conţine numai oxid, şi nu compuşi mai complecşi, carbonaţi, silicaţi?

Barbara iese, în cele din urmă, din sala de conferinţe, înconjurată de o grămadă de curtezani ştiinţifici, erotico-ştiinţifici sau erotici pur şi simplu. Paraschiv simte senzaţia aceea de tăiere a răsuflării. De fapt, reuşeşte el să se dumirească, este o mare diferenţă între momentul acesta şi momentul din universul paralel în care a intrat în vorbă cu *aceea-mai-presus-de-orice-nume*. Fetişcana din facultate nu părea să aibă mai mult de 22-23 de ani. Barbara este însă o femeie matură, arată cam la fel ca *Ea*, de fapt, pare sensibil mai înaltă, are şi distincţia unei persoane obişnuite să comande celor din jur. Este descinsă din altă lume, este îmbrăcată cu un bun gust orbitor, uşoarele riduri pe care le are în plus faţă de modelul tânăr din Facultate îi sporesc aerul de femeie de succes. Paraschiv îşi priveşte pantalonii şifonaţi (dormise îmbrăcat), se întrevede într-o oglindă (arată jalnic), decide să se întoarcă la vodca lui (tot cap sec ai rămas), se întoarce şi se îndreaptă agale spre ieşire. Probabil că o plimbare pe faleză sau chiar o baie în marea rece nu i-ar strica. Într-adevăr.

— Cristi – se trezeşte chemat de Mihai, fost coleg de armată, actualul prodecan la Constanţa – doamna Schuster vrea să te cunoască.

Lui Paraschiv îi sună acorduri din Simfonia a 6-a de „Ludwig Van".

Se întoarce şi se trezeşte aproape nas în nas cu ea, pironit de privirea aceea albastru-închis, se simte înşfăcat de şuviţele ei blond-cenuşiu, sesizează dintr-o dată întreaga ei fiinţă, care-l copleşeşte...

— El este Cătălin Paraschiv, de la Nanomateriale Bucureşti, spune Mihai.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune Barbara cu o dicţie deosebită, accentuând fiecare silabă. Un pic de accent german, sau mai degrabă săsesc.

Româneşte vorbeşte ea. Paraschiv nu-şi poate găsi cuvintele.

Ea râde:

— Vă uimeşte că vorbesc limba română? Tatăl meu s-a născut în România, în... cum îi spuneţi dumneavoastră, Bistritz?...

— Bistriţa, spune repede Paraschiv.

— Însă pentru mine este prima dată când vin în România, reia Barbara.

— Aţi făcut foarte bine. Mă bucur enorm să vă cunosc. Chiar aveam câteva întrebări... reuşeşte Paraschiv să se mobilizeze.

— Ce ziceţi dacă discutăm cu toţii la masă? propune Mihai.

Uite că am reuşit s-o am pe târfa aia de realitate, îşi spune Paraschiv citând din clasici. Uite că am reuşit să selecţionez universul potrivit, jubilează el, aşezat fiind la restaurant lângă Barbara, învăluit în parfumul ei; sunt cam înghesuiţi la masă, aşa că ea din când în când îl atinge uşor cu cotul sau cu genunchiul, îşi cere scuze, zâmbeşte. Paraschiv începe prin a-i pune întrebarea numărul 1, ea îi răspunde scurt exact ce voia el să audă, apoi atacă subiectul 2 şi dovedeşte că i-a citit lucrarea lui (aceea din Surface Science de acum trei ani).

— Evident, mai spune ea, îţi dai seama că suprafaţa este mai complicată decât am prezentat eu sau am publicat noi. Este formată dintr-un amestec de carbonaţi, silicaţi şi oxizi. Chiar acum lucrez la o modalitate de a determina mai precis compuşii aceştia şi sunt convinsă că şi voi mă puteţi ajuta.

Îl tutuieşte din primul moment. „Barbara”, i-a spus zâmbind (n-a mai văzut asemenea dinţi perfecţi) când el i s-a adresat cu „doamna profesor Schuster”. Apoi îi spune că este destul de obosită, a venit numai în dimineaţa aceea şi deci a trebuit să plece din Hamburg la ora 4:00. Nu este sigură că se poate concentra pe conferinţele de după-amiaza, însă i-ar face plăcere să stea puţin de vorbă cu el, eventual făcând împreună o plimbare pe malul mării.

diavolul doreşte decadenţă
dovezile dau dependenţă

Paraschiv a insistat să meargă în Mamaia. A invitat-o la unul din nenumăratele baruri de lux care au înflorit pe plajă. Barbara refuză, declară că ea nu bea niciodată alcool. Prefer să mă plimb, spune ea, să ascult valurile şi să vorbesc cu tine.

— Tatăl meu este extrem de bogat. Deţine cea mai mare parte a acţiunilor docurilor de renovare ale vapoarelor. *Hansestadt Hamburg Technical Marine Services*, HHTMS. Nu mai vrea să ştie nimic despre România, de când a încercat să implanteze o unitate de renovare în Agigea şi i s-a cerut o şpagă neruşinat de mare. Era prin anii 1990. A dat şpaga, dar s-a schimbat conducerea judeţului, iar noii veniţi i-au cerut, ca şi când n-ar fi fost cu nimic la curent, aceeaşi sumă. Din momentul acela, a declarat că nu vrea să mai aibă în viaţa lui de-a face cu ţara aceasta.

Îl priveşte în ochi, ochii lor sunt la acelaşi nivel, poate ai ei chiar mai sus. Paraschiv, în acelaşi timp, îşi doreşte şi nu poate suporta privirea ei, pentru că i se pare că înţelege ceva teribil de periculos.

— Iar tu?... întreabă el privind în pământ, simţind-o alături, copleşindu-l.

Se aşază împreună pe o bancă, aproape de aleea şerpuind pe marginea mării. Ea îi întinde poşeta să i-o ţină; el nu i-o mai înapoiază. Barbara se apleacă să-şi îndrepte o curea la sanda, iar el îi întrevede sânii, privind în decolteu. Şi nu ştie dacă ea i-a surprins

privirea. (Se simte ca un hoţ. Însă n-a mai văzut niciodată de aproape asemenea sâni perfecţi.)

— Eu am fost mereu atrasă de ţărişoara asta mică şi gălăgioasă. Mi se pare un miracol că existaţi ca stat, la cât de prost aţi fost conduşi dintotdeauna şi la cât de agresivi vecini aţi avut. Totdeauna m-a interesat să vă cunosc mai bine, n-a contat niciodată prea mult pentru mine părerea tatălui meu. De altfel, cu el n-am mai vorbit de la moartea mamei, de acum doisprezece ani. Nu mă interesează averea lui; am reuşit să ajung profesor destul de repede şi câştig mai mult decât onorabil; cu mult peste necesităţile mele de femeie singură şi fără vreun viciu sau hobby costisitor. Am văzut lumea invitată fiind la conferinţe de fizică; pot călători în mult mai multe locuri decât îmi permite timpul. Iar acum, vorbeşte-mi despre tine.

Simte cum se dizolvă, cum este aspirat de ochii ei, de parfumul ei. Barbara îl mai atinge din când în când cu şoldul, nu din greşeală, ci din joacă.

— Părinţii mei au fost şi sunt cam săraci în continuare. Am fost căsătorit, acum sunt divorţat, iar prima mea soţie şi cei doi copii au rămas în Franţa. Lângă Paris. Prima mea soţie face un fel de matematică acum. Pe copii îi văd cam o săptămână pe an. La institut trag din greu să rezolv tot felul de prostii. Administraţie, în special. Asta este. Cred că sunt un ratat. Sau aproape, adaugă el.

— Şi nu-ţi doreşti să ieşi din situaţia în care te afli?...

Paraschiv simte cum Superfemeia şi toate celelalte, culminând cu studenta aceea fără nume, dispar în picături de spaţiu-timp în faţa puterii frumuseţii Barbarei.

— Ba da, spune el, numai că n-am avut pentru cine...

— Îţi doresc din toată inima să ai pentru cine – şi pentru ce, spune ea. *Ach*, sandalele acestea mă cam deranjează. În ultima vreme, mi se umflă foarte tare labele picioarelor. Aş vrea să-mi înmoi puţin tălpile în apa mării.

Paraschiv o ţine de mână. Poşeta ei a rămas la el. Desculţă, prin nisip, ea îşi pierde echilibrul de câteva ori şi se sprijină de el. Atât de repede, îşi spune Paraschiv, atât de simplu... Se înserează (uite-o pe Venus! spune ea). Seara trecută nu ştiam cum să scap de gaşca cea gălăgioasă din Cluj şi să mă duc să mă îmbăt de unul singur, îşi spune el.

Marea este plină de meduze incredibil de albe în lumina crepusculară.

— Or fi fosforescente? se întreabă ea.

— Posibil, spune el, apoi tace. Într-un târziu: îţi dai seama că ar trebui să existe entităţi care ne observă pe noi la fel cum observăm noi meduzele astea?

— Vrei să spui, la fel de complexe faţă de noi, pe cât suntem noi faţă de meduze?...

— Da, asta voiam să spun.

— De ce nu mai scrii?

— De unde ai aflat că scriu? Sau că scriam?

— Ştiu mult mai multe despre tine decât bănuieşti.

Lui Paraschiv i se pare că, dacă insistă, vraja se va destrăma. La drept vorbind, îi e frică să nu se trezească mahmur ca de obicei, fie în hotelul studenţesc de la Pescărie, fie în garsoniera lui cu Regulamentul tronând la loc de cinste. Dar acum este pe plajă, singur cu femeia visurilor lui şi, chiar dacă aventura aceasta nu durează în realitate decât câteva milisecunde ale creierului lui turmentat, simte că viaţa lui de dovleac ceapist a meritat să înceapă.

Una din povestirile din tinereţe ale lui Paraschiv, pe care n-a publicat-o niciodată, se numeşte *Concurs de dans*. Personajul principal este un adolescent cam retras şi complexat care, la un moment dat, participă la un concurs de dans împreună cu o parteneră incredibil de frumoasă. El se lasă înlănţuit de ea, începe să danseze cum nu şi-a imaginat că va reuşi vreodată, cei doi nu se mai opresc ore în şir. Dansează încontinuu, ieşind din clădirea unde avea loc concursul, după care el, într-un moment de luciditate, observă nişte trasee pe caldarâm care le dirijează paşii. Traseele acelea efectuau multiple

bucle pe trotuar, după care o luau drept spre autostrada extrem de aglomerată, unde maşinile circulau nebuneşte. Personajul principal încearcă să se smulgă din braţele domnişoarei. Însă nu reuşeşte.

Se simte la fel şi acum. Gesturile îi sunt dirijate din exterior. O cuprinde de mijloc pe Barbara şi o sărută pe gât, apoi pe buze. Ea îşi înfige cu blândeţe unghiile în umerii şi ceafa lui, dar nu ca să-l determine să se oprească, ci dimpotrivă. Sărutul durează până când meduzele devin cenuşii, iar Venus, argintie. Paraschiv este asaltat de sânii, de mirosul ei, de picioarele ei care-l înlănţuie. Nu credea că va simţi vreodată fiorii aceştia. Ea tremură.

— Sunt dependentă de starea aceasta de excitare, spune ea. Hai să ne liniştim puţin. Aş vrea să văd poze cu copiii tăi.

Paraschiv îşi aminteşte că are asemenea poze pe notebook. Îl scoate din geantă.

— Ce ai acolo? întreabă ea cu un ton de dojană. Îmi dai voie să-ţi arunc porcăria asta?

Nu aşteaptă răspuns. Îi scoate sticla de vodcă din geantă, o goleşte pe nisip şi o aruncă în despărţitura marcată sticlă/glass/verre din cel mai apropiat coş de gunoi. Nu vei mai avea nevoie niciodată de aşa ceva. Să continuăm, spune ea.

Se aşează pe nisip unul lângă altul, ea îşi întinde picioarele peste picioarele lui. Fusta i s-a ridicat până aproape de coapsă, iar Paraschiv rămâne cu privirea aţintită la picioarele Barbarei, aşteptând să se iniţializeze notebook-ul. Din depărtare, se aude Armstrong cu *What a wonderful world*. Prinşi de vrajă, cei doi nu sesizează cum sunt înconjuraţi într-o clipă de patru siluete negricioase şi burtoase.

Sclipeşte lama unui cuţit:

— Bă, gherţane, grohăie posesorul cuţitului, dă-mi leptopu-ăla încoace.

— Mişcă, tuzgâţii mă-tii.

Paraschiv le întinde laptopul pe care tocmai se încărcase una din ultimele poze ale copiilor lui. Erau pe biciclete, undeva într-un parc natural din Statele Unite.

— Şi dă şi geanta lu’ doamna...

— Dă-le-o, şopteşte Barbara speriată.

— Măcar lăsaţi-ne actele, propune Paraschiv, însă un pumn îl trânteşte la pământ.

Cel care l-a lovit îl şi scuipă în ochiul stâng.

— Acum ai văzut care-i mişcarea, băi, căcat? Mucles.

Geanta Barbarei îi este smulsă, iar cei patru burtoşi se îndepărtează cu mersul acela tipic românesc – burtos, agale, cu picioarele crăcănate.

— Să mergem la Poliţie, propune el.

Ea îl îmbrăţişează:

— Să nu-i lăsăm să ne strice seara. Aşa de mult... aşa de bine îmi pare că te-am întâlnit.

Apoi, arătându-i cerul:

— Priveşte stelele, Cătălin. Uită ce ţi s-a întâmplat. S-ar putea să avem un viitor excepţional împreună.

Consimte, cu toate acestea, să meargă la poliţie. Va trebui să dai o declaraţie a furtului, spune el, ţi se va cere când vei vrea să faci noi acte. Nu, spune ea, în Germania totul se certifică prin declaraţie pe proprie răspundere. În momentul în care ai declarat autorităţilor ceva şi ai semnat, ele chiar te cred. Şi nu au niciun motiv să nu te creadă când le spui că ai fost agresat în România, seara, pe plajă.

La poliţie întâlnesc nişte indivizi extrem de asemănători celor care tocmai i-au agresat, numai că sunt îmbrăcaţi în uniformă şi afişează un dispreţ („sictir”) suveran faţă de interlocutori. Printre două căscaturi, agentul de la birou le explică:

— Dacă chiar insistaţi, noi vă luăm declaraţia, da’ doamna n-are cu ce să se legitimeze. Plus că ne-am săturat de ăştia ca voi. Vă adunaţi din toată ţara şi din toată Europa, nu respectaţi regulile, o îmbulinaţi şi veniţi la noi să vă plângeţi. Ce căutaţi pe plajă la ora asta?

— Ne plimbam...

— Aţi făcut-o pe riscul vostru. Poliţistul cel plictisit caută într-un registru şi le citează: „Hotărârea CJ din 28 mai 2008, articolul 35 litera (m): ...

Accesul pe plajă sau în alte obiective turistice, în afara orelor de program estival (adică după 6 seara şi până la 8 dimineaţa, le explică binevoitor), se va efectua pe proprie răspundere...” şi litera (v) „Autorităţile nu pot fi responsabile pentru incidente survenite pentru nerespectarea conţinutului Art. 35 literele (b-f), (j) şi (m)”.Scrie negru pe alb, ce mama dracu’?

Paraschiv îşi dă seama că n-are rost să insiste. Simte brusc nevoia să bea ceva sau să lucreze la docuri, în Hamburg.

— În interesul vostru, mi-aş ţine gura, m-aş căra şi aveţi mare noroc că nu-i şeful aici. Că ăsta vă belea. Dacă vă lua la întrebări: cine sunteţi, de unde veniţi, ce căutaţi pe plajă, prezentaţi actele de identitate – cred că dormeaţi pe aici pe la noi. Şi pe cuvântul meu că nu-i prea de lux la subsol. Hai, valea.

Odată ieşiţi din secţia de poliţie, Paraschiv începe indignat:

— Ăştia de la poliţie sunt mână în mână cu borfaşii... Am citit prin ziare, dar n-am crezut niciodată că se poate aşa ceva...

— Linişteşte-te. Nu s-a întâmplat nimic grav. Nu aveam prea mulţi bani la mine. Cardurile se pot bloca imediat. Iar pentru acte voi obţine duplicate imediat, în Bucureşti. A – spune ea, privindu-l intens, îmi pare rău de notebook-ul tău. Îţi voi cumpăra eu altul. Sper că mai ai pozele cu copiii salvate şi altundeva.

Da, spune el, oricum le-am primit pe e-mail.

— Să mergem, spune ea şi-l cuprinde pe după umeri. Mi-au rezervat o cameră la un hotel bun din Constanţa. Faci un duş şi-ţi revii. Îmi pare bine că nu te-ai luat la bătaie cu indivizii aceia.

Paraschiv nu-i poate spune că el nu s-a bătut niciodată cu nimeni. În copilărie, pe el îl băteau toţi, de la mama şi bunica până la ceilalţi copii din bloc. (Mai ia de-aici o castană, ţărane. Trage-i lui colhoz un şut în cur.) Se urcă într-un taxi.

— Hotel Cherica, spune ea. Şi-l sărută.

Paraschiv îşi reaminteşte de „legea compensaţiei” pe care o studia cu asiduitate pe vremuri şi care

spune că evenimentele plăcute sunt însoţite de evenimente neplăcute – şi invers. Poate merita chiar s-o încaseze mai serios de la borfaşii aceia. Sau de la puşlamalele din copilărie.

extaz exacerbează-n element
eliminându-l, evident

Probabil că dovada cea mai evidentă a vrăjii pe care-o exercită Barbara Schuster asupra lui Cătălin-Aurel Paraschiv este faptul că acesta uită practic instantaneu de agresiunea celor patru, de umilinţa la care a fost supus şi – în cele din urmă – de toate umilinţele şi frustrările celor 45 de ani penibili pe care-i îndurase până atunci. Barbara comandă în cameră o cină frugală, îl obligă să se dezbrace şi să facă un duş, apoi să îmbrace unul din halatele de damă disponibile. Revine şi ea de la baie într-o ţinută extremă, o cămaşă de noapte scurtă şi semitransparentă, sub care sânii îi joacă nervos şi care lasă să i se întrevadă părul pubian. Copleşit de atâta frumuseţe, Paraschiv este cât pe ce să rateze începutul partidei de dragoste; oricum, o sfârşeşte destul de repede.

— Se vede că n-ai mai făcut-o de mult, spune ea respirând intens. Dar a fost bine, fii liniştit. Şi va fi din ce în ce mai bine.

Nu-l lasă să doarmă cu spatele la ea. Îl înlănţuie cu braţele, cu picioarele, îi susură la ureche, îi povesteşte cum va fi ea fericită cu el şi cum a ştiut că-l va întâlni aici, la Constanţa. Cum, în momentul în care l-a văzut pe lista de participanţi la conferinţa aceea, a luat legătura cu organizatorii şi le-a spus că vine şi ea, iar aceia s-au simţit imediat datori să-i atribuie o „lecţie invitată”.

Paraschiv este amorţit, amână pe mai târziu înţelegerea deplină a evenimentului. De unde a început totul? De unde auzise ea de el? Şi cum se face că a ţinut morţiş să-l cunoască?

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, pare să-i şoptească Venus din fereastră. El aţipeşte şi se

trezeşte tot înlănţuit de ea, de Barbara, de Frau Schuster, apoi filozofează pe marginea cunoaşterii telurice şi a cunoaşterii luciferice *à la* Lucian Blaga. Adaugă şi cunoaşterea ezoterică, mistică – şi ajunge la tipurile de cunoaştere reprezentate de fiecare din cele trei personaje din filmul Călăuza al lui Tarkovski (film pe care l-a văzut de 17 ori în tinereţe). Dar mai există şi alte tipuri de cunoaştere, cunoaşterea ludică, de exemplu.

— Cunoaşte-mă erotic, şopteşte ea, până la capăt.

După care, din exact trei mişcări, o împunsătură cu sânii, una cu pubisul şi o strângere între picioare, reuşeşte să-l excite, iar de data aceasta dragostea lor durează mult, experimentează mai multe poziţii şi ea atinge extazul în fiecare din ele. Când, în cele din urmă, epuizat, Paraschiv termină, ea îl răstoarnă de pe ea şi-i spune „dormi două-trei ore, cât mai o avem pe Venus deasupra mării”.

— Sunt dependentă de extazele acestea. De orgasm, dacă vrei să ne exprimăm mai trivial. Este singurul lucru care mă ţine ancorată în Realitatea aceasta.

— Altfel – ce s-ar întâmpla cu tine? îngaimă el.

— M-aş desprinde. Aş pleca Altundeva. Nu încerca să înţelegi acum. Îţi promit că va sosi şi momentul când vei şti exact ce vreau să spun.

...Cunoaşterea mistică, împletită cu cunoaşterea erotică. Paraschiv adoarme şi se trezeşte cu energiile sexuale refăcute.

— Acum, murmură ea. Te rog mult, mai avem atât de puţin timp...

Îl asaltează, îl muşcă, îl zgârie, îl îmbracă în cămăşuţa ei de noapte, îl dezbracă din nou. Paraschiv se simte ridicat, călărit, mistuit, dizolvat. Ore şi secole în şir. Imensa cameră se învârte în jurul lui, nu mai simte forţa gravitaţiei, universurile paralele au plecat altundeva cu tot cu universul acesta trist în care s-a zbătut până acum. El se află acum într-un singur cosmos, acela se numeşte Barbara... figura ei este neasemuită privită de jos, muşcându-şi buzele, aplecându-se şi sărutându-l; pentru ca apoi, dintr-o

mişcare, să-l propulseze pe el deasupra, apoi să-l orienteze la unghi drept faţă de ea. Paraschiv se simte o păpuşă incredibil de uşoară în mâinile unei zeiţe. Nu-şi mai poate controla nicio mişcare – Barbara este cea care-l dirijează – îi transmite mişcările pe care urmează să le facă prin ochii ei intenşi – prin feromonii care-i asaltează fiecare por – prin saliva pe care-o propulsează în gura lui. La un moment dat, chiar i se pare că pluteşte, de fapt, că Realitatea se destramă în jurul lui şi că singurul lucru care-l mai reţine în pragul nonexistenţei sunt unghiile, dinţii şi coapsele Barbarei.

— Gata, într-adevăr, decide ea părând niţeluş epuizată. Venus a apus. Soarele răsare. De-acum aşa va fi mereu. Să ştii că am călătorit în afara dimensiunilor pe care le ştii tu. Nu-ţi fie frică, vei înţelege. Şi aceasta, şi multe altele.

În ziua aceea decid să nu mai onoreze cu prezenţa lor conferinţa de fizică aplicată. Paraschiv doarme până spre prânz, apoi face un duş şi, ieşind, se loveşte de Barbara care-l aştepta în faţa uşii încălţată în pantofi cu tocuri destul de înalte.

Paraschiv realizează într-o fracţiune de secundă că ei doi au aproximativ aceeaşi înălţime (ea fiind parcă un pic mai sus) în momentele când el este încălţat în pantofii lui demodaţi, cu talpă groasă, pe care-i poartă şi iarna şi vara, în timp ce ea este desculţă sau în sandale practic fără niciun centimetru de talpă. Acum însă, ea este aproape cu un cap mai înaltă, îi vâră sânii în figură în timp ce-l apasă în creştet, ca pentru a-l micşora şi mai mult, apoi se întoarce şi-l înghesuie cu crupele în perete. Paraschiv nu mai are altă scăpare decât *înăuntru*, într-adevăr.

— ...M-ai dovedit, declară el privindu-şi corpul plin de vânătăi şi zgârieturi. N-am trecut niciodată prin aşa ceva.

— Acesta este numai începutul, râde ea.

Un corp perfect are Barbara. Paraschiv o poate vedea pentru prima dată dezbrăcată, în întregime. În afara unor uşoare încreţituri ale mijlocului şi în partea inferioară a feselor, nimic nu pare să trădeze

că ar avea mai mult de treizeci de ani. În special sânii, sânii sunt atât de rotunzi... Până la urmă, îşi ia inima în dinţi şi o întreabă ce vârstă are, sperând că zeiţa nu se va supăra şi nu-l va alunga.

— Sunt o babă, spune ea. Anul acesta împlinesc cincizeci şi unu...

— Imposibil, spune el. Eşti mai mare decât mine?

— Da, spune ea. Sunt mai mare ca tine, mai înaltă, mai grea, coeficientul meu de inteligenţă este mai ridicat... Şi ce-i cu asta? În ceea ce priveşte vârsta, n-ai decât să spui că sunt ani venusieni. Oricum, Venus în curând va fi aici, sau noi vom fi pe ea. Te iubesc, pământean mic şi prostuţ. Îmbracă-te – ieşim.

Iar Paraschiv nu-şi mai găseşte costumul lui cafeniu şifonat. L-am aruncat, spune ea cu seninătate şi-i arată o pereche de jeanşi de firmă, cu eticheta nedesfăcută. Un tricou Lacoste. Espadrile fără talpă, iar ea rămâne în pantofii cu toc. Hai să ieşim, micuţule.

femeile fiinţează furibunde
fi fiară! fură-le fecunde!

După o analiză aprofundată conform ultimelor criterii de evaluare ale CNATDCU, Barbara Schuster, profesor C4 la Universitatea din Hamburg, are un factor de impact normat la numărul de autori de aproximativ 1657; în comparaţie cu ea, Paraschiv are, la data de 7 septembrie 2011, circa 84 de puncte, luând în considerare şi citările din reviste cu factor de impact neglijabil, aşa cum sunt cele româneşti. Punctajul Barbarei este aproape egal cu punctajul cumulat al întregului institut, aşa că lui Paraschiv nu-i este deloc greu să convingă conducerea cât de benefică ar fi mutarea prof. dr. B. Schuster la ei. În mai puţin de două săptămâni, reuşind să adune într-un document experienţa Barbarei, CV-ul ei impresionant, cu fabulaţiile scrise cu ardoare de Paraschiv privind impactul economic al cercetărilor propuse, crearea de noi locuri de muncă, impactul pe plan regional şi al mediului înconjurător, elaborează

un proiect impecabil pentru un Marie Curie Excellence Grant, valoare trei milioane de euro. Bani care le-ar permite Barbarei Schuster, lui Cătălin Aurel Paraschiv, grupului său şi la încă vreo trei noi bursieri postdoctorali să cerceteze fără grija zilei de mâine următorii cinci ani.

La aceasta se adaugă faptul că angajarea Barbarei Schuster la IN3 propulsează institutul pe primul loc în România din punctul de vedere al performanţei cumulate a salariaţilor; în consecinţă, institutul obţine finanţarea de bază pentru performanţă instituţională cea mai consistentă din ansamblul sistemului de cercetare-dezvoltare românesc. Tot institutul şi, de fapt, mare parte a comunităţii de fizică româneşti o privesc pe Barbara ca trimisul zeului Thor pe pământul lui Zamolxes, apar mai multe articole în ziare de genul „Cercetător de prestigiu din Germania se decide să se stabilească în România", iar Barbara este invitată la mai multe emisiuni de televiziune, ca să explice urmaşilor lui Caragiale cât de interesantă este cercetarea pe care o propune ea, cum are multiple conexiuni cu fizica aplicată, micro- şi nanoelectronica, biochimia, medicina... La una din aceste emisiuni participă şi Paraschiv, nebăgat de nimeni în seamă, într-un colţ, în timp ce moderatorii şi ceilalţi invitaţi – preşedintele Academiei Române, preşedintele Autorităţii Naţionale pentru Cercetare Ştiinţifică (ANCS) şi Comisarul European pentru Dezvoltare Tehnologică – o asaltează cu întrebări numai şi numai pe doamna profesor Schuster. Cameramanul îi filmează pe ei doi (Barbara şi Paraschiv) cum vin şi cum pleacă din studio, dintr-un unghi care să exagereze diferenţa vizibilă de înălţime dintre ei, iar secvenţele sunt difuzate pe YouTube, unde există un gol tematic după divorţul lui Irinel Columbeanu de Monica.

Însă nu din cauza aceasta refuză Paraschiv să mai meargă la vreo emisiune televizată. Pur şi simplu, nu acolo este locul lui. Emisiunile sunt dedicate Barbarei, Barbara este iubita lui, nu este nevoie să se

manifeste în public ca să convingă lumea de acest lucru.

De când sunt împreună, Paraschiv nu-şi aminteşte să fi simţit vreo împunsătură de gelozie, deşi Barbara este de multe ori în centrul atenţiei multora, iar destule personaje sus-puse îi fac o curte deşănţată. Îşi aminteşte cum era măcinat de gelozie atunci când era cu prima lui soţie şi cum, în cele din urmă, deşi şi-a ascuns cum a putut sentimentele, presimţirile lui s-au adeverit. Fosta doamnă Paraschiv îl înşelase copios, fără vreun menajament. Cred că gelozia este singura adevărată intuiţie masculină, îşi spune el, iar ei: poţi să mă înşeli acum, m-ai făcut să descopăr fericirea, poţi să mă şi omori. Eşti un prostuţ, răspunde ea.

Într-un interval de timp extrem de scurt, Paraschiv îşi revine spectaculos pe scara speciei umane. Începe prin a da jos opt kilograme dintr-un foc. Tot ţesutul adipos bolnăvicios acumulat în ultimii cinci ani dispare. Vederea i se îmbunătăţeşte considerabil, nu va mai avea nevoie niciodată de ochelari. Firele de păr i se întăresc, podoaba capilară i se îndeseşte şi-şi recapătă nuanţa de şaten din primii treizeci de ani de existenţă. Poate din nou alerga mai mulţi kilometri fără să se oprească, constată că i s-au îngroşat braţele, i s-au redefinit muşchii pectorali şi bicepşii. Efectul benefic al fluidelor yin, de care beneficiază din plin.

Şi totuşi. Îi vine câteodată să se ascundă de ea. În vila mai mult decât decentă pe care a achiziţionat-o Barbara fără să se tocmească pe strada Mântuleasa şi pe care a amenajat-o aducând o firmă celebră de design (românească, din Franţa), totul vibrează la unison cu ea. Paraschiv rătăceşte prin camerele extrem de spaţioase, explorează toate cotloanele gândindu-se uneori numai cum să facă să amâne întâlnirea cu ea; însă aude mult prea curând declanşându-se încuietoarea de la intrare, activată de un dispozitiv de scanare a retinei, configurat astfel încât numai ea sau el pot deschide uşa blindată. Barbara, fără să-i lase vreun răgaz, imediat ce se vede singură cu el, îl înlănţuie, îl doboară, îl trage

după ea în pat, îl posedă din nou, şi din nou, şi din nou.

Încearcă uneori să se revolte, în special din cauza subiectului interdicţiei absolute de a mai pune vreo moleculă de etanol în gură.

— Am nevoie uneori să beau ceva, încearcă să-i spună el cu tonul cel mai serios. Nu ştiu dacă ştii povestea care circula pe internet, despre haita de prădători care decimează cele mai nereuşite exemplare dintr-o cireadă de erbivore şi care, astfel, conduce la îmbunătăţirea rapidităţii speciei de erbivore, operând selecţia naturală. Cum, la fel, alcoolul ne decimează cei mai lenţi sau neperformanţi neuroni, locul lor este luat de alţii şi, per ansamblu, capacitatea de procesare a creierului creşte...

Barbara îl priveşte de sus, ca întotdeauna. Îi ridică bărbia cu un deget, îl sărută îndoindu-şi genunchii.

— Priveşte-mă în ochi, Cătălin. De câte ori simţi că neuronii tăi încetinesc, de câte ori eşti trist sau obosit. Aici vei găsi tot ce ţi-ai putut dori vreodată. Nu ai nevoie de alcool, de tutun, de cafea, de vreun alt drog. Tot ce-ţi poţi dori vreodată se află în privirea care te soarbe. Lasă-mă să cred că nu am avut niciodată discuţia aceasta.

Tonul acela de comandă, privirea irezistibilă, sărutul care-l excită instantaneu.

— Eşti o zeiţă... murmură el. Eşti mai multe zeiţe. Eşti Atena şi Afrodita, Hera şi Hebe, Artemis şi Demetra.

— Sunt doar Barbara. Barbara de pe Venus. Iar tu nu mai ai nicio posibilitate de scăpare. Acum vino pe Venus. Uite-aici.

Şi iarăşi, amorul lor durează ore în şir.

Uneori, Paraschiv se gândeşte: nu cumva am murit şi acum trăiesc pe tărâmul iluziilor?

— Zeiţele au ţinut cu noi şi de data aceasta, îl anunţă Barbara-de-pe-Venus a doua zi. Proiectul nostru, Marie Curie, a fost selectat pentru finanţare. Pe prima poziţie din o sută patru proiecte.

— Poţi cerceta liniştit, căpşorule. Am câştigat cinci ani din viaţă fără hârţoage, fără birocraţie; iar eu îţi voi aduce tineret care să se ocupe de părţile de rutină sau mai plictisitoare.

— Tu acum trebuie doar să ai imaginaţie. Acum chiar vreau să văd ce poţi, piticule.

geometric Galaxia gravitează
genomul generează groază

Zice Barbara, din nou:

— Mai demult, când m-am hotărât să vin în România şi am vizitat institutul prima dată, mi-ai făcut un calcul al ponderii diferitelor activităţi în timpul tău. Mi-ai vorbit de cele „douăsprezece triste ore de luciditate" în care cel puţin opt ore faci numai administraţie, iar maximum patru ore poţi să-ţi vezi de îndeletnicirea de bază, de fizică. În momentul de faţă, acele opt ore sunt ale tale, ale noastre. Poţi să faci ce vrei. Ca director de proiect, îţi asigur că te voi plăti şi-ţi voi asigura liniştea necesară.

— Atunci am de gând să lucrez la ceva cu totul diferit de profilul institutului, vreau să mă ocup de cosmologie, de materia întunecată.

— Dă-i drumul.

Şi Paraschiv studiază, de data aceasta cu creionul în mână şi nu cu paharul plin ochi cu whisky, articolele de bază care au dus la elaborarea ipotezei materiei întunecate. Totul a pornit de la observaţia lui Fritz Zwicky, în 1933, privind viteza de rotaţie a stelelor în galaxii, aproximativ constantă, indiferent de distanţa acestor stele până la centrul galaxiilor din care fac parte. Aceasta în timp ce, dacă luăm în considerare legea atracţiei universale, viteza de rotaţie ar trebui să scadă cu cât steaua în chestiune ar fi mai îndepărtată de centru. Este suficient să ne uităm la cum evoluează planetele din sistemul solar în jurul Soarelui. Spre deosebire de multă lume din Universul acesta, îşi spune Paraschiv, eu m-am obişnuit să mă îndoiesc de cele mai solide aserţiuni ale ştiinţei. De exemplu, de ce ar trebui ca „legea

gravitaţiei universale”, despre care ştim că se verifică la scara noastră (să zicem un metru) şi la scara sistemului solar (să zicem 10^{11} metri), să se verifice şi la scară galactică, aceasta însemnând 100000 de ani-lumină, adică ceva de genul 1021 metri? Noi ştim că legile fizicii diferă considerabil între scara noastră (un metru) şi scara atomică (10^{-9} – 10^{-10} m). Vezi fizica cuantică, nedeterminarea şi alte asemenea. Tot zece ordine de mărime sunt şi între noi şi sistemul solar; şi tot acelaşi raport este între sistemul solar şi Galaxie. Ca să nu mai vorbim de dimensiunea estimată a Universului, între 10^{28} şi 10^{30} metri?

Nu, scrie Paraschiv, nu putem extrapola legea atracţiei universale, chiar dacă este printre cele mai elegante posibile (acceleraţia gravitaţională este proporţională cu $1/r^2$). De exemplu: dacă, pentru distanţe foarte mari, acceleraţia gravitaţională ar fi proporţională cu $1/r$, aceasta ar explica rotaţia cu viteză constantă. Este suficient să egalăm acceleraţia gravitaţională datorată centrului unei galaxii, unde se presupune că se află concentrată cea mai importantă parte a masei ei (M), cu acceleraţia centripetă la o anumită distanţă r, de ordinul zecilor sau sutelor de mii de ani lumină:

$$\frac{v^2}{r} = \frac{\Gamma' M}{r}$$

unde Γ' este o altă constantă gravitaţională, valabilă pentru distanţe foarte mari. De aici rezultă imediat că viteza de rotaţie v este constantă, nu depinde de r.

— Poate fi adevărat, spune Barbara, dar gândeşte-te de unde ar proveni legea asta a gravitaţiei de tipul $1/r$.

— Tu ştii răspunsul dinainte, Atena. Minerva.

— Afrodita, Venus pentru tine. Uită-te în ochii mei şi-l vei afla.

Legea lui Gauss, se deşteaptă Cătălin Paraschiv orbit de albastrul Barbarei. Legea cu $1/r^2$ vine din aplicarea legii lui Gauss în spaţiul tridimensional. O lege de tipul $1/r$ ar putea proveni din faptul că, la scară galactică, universul devine bidimensional. Suprafeţele se transformă în curbe, suprafaţa unei sfere de rază r care este proporţională cu r^2 devine acolo circumferinţa unui cerc, proporţională cu r.

— Aşa este, spune Barbara. Diseară avem ce sărbători, căpşor mic.

Îi sună telefonul mobil, iar ea îl pune pe speaker. Întotdeauna procedează astfel când el este în preajmă. La telefon, este vicepreşedintele ANCS (secretar de stat) care o roagă să accepte postul de director al Institutului. Al doilea mandat al actualului director expiră peste câteva luni şi chiar el, directorul, semnalase că persoana cea mai potrivită pentru a fi numită în această funcţie este prof. dr. Barbara Schuster.

— Încă ceva de sărbătorit, spune Paraschiv. Eşti acum şi oficial şefa mea absolută.

— Nu era nevoie de funcţia asta, micuţule. Oricum, îţi era clar de la început clar că urma să faci numai ce-ţi spun eu. Prima sarcină pe linie de serviciu este: găseşte evidenţa clară că numărul de dimensiuni ale Universului variază în funcţie de scară şi publică în „Nature” sau „Science”. Eu am publicat până acum două articole în „Nature” şi trei în „Science”; şi tu trebuie să poţi. Îţi promit tot albastrul ochilor mei dacă reuşeşti.

Paraschiv întrevede deja coperta de la „Science” evidenţiind articolul lui, dar se gândeşte să rescrie în primul rând povestirea aceea scurtă cu concursul de dans.

Zice Paraschiv, captiv: A cam sosit vremea sa rezolvăm cu timpul, înainte de apropiatul dezastru-albastru. Se va întâmpla ce *trebuie* să se întâmple? Foarte multă lume acceptă noţiunea de destin, fără vreun chin. Ei zic că aşa a fost scris. De cine? sau în *al cui* vis? Este convins – din ce în ce mai mult – că

vreun ochelarist ocult scrie pe undeva, la o claviatură plină de zgură, ce se va întâmpla cu el.

„Te prind eu şi-ţi fac Ctrl-Alt-Del.”

homunculi holografic hibernează
haremul himenul holbează

Paracelsus (alt alcoolic, sau cel puţin acuzat de aceasta de multă lume) spunea următoarele:

„Sufletul omului este alcătuit din aceleaşi elemente ca stelele, dar, după cum înţelepciunea Supremului dirijează mişcările stelelor, tot astfel raţiunea omului controlează influenţele care se rotesc în sufletul său.”

„Esenţele din corpul sideral al omului sunt strâns legate de esenţele siderale ale stelelor, iar esenţele corpului atrag puterile stelelor.”

„Oamenii nu creează, nu produc idei; ideile există şi oamenii trebuie să fie capabili să le dobândească.”

Paraschiv, deşi a început să-l intereseze opusul *De Homunculis et Monstris*, nu şi-l poate procura şi revine la stele şi Univers.

Într-adevăr, notează Paraschiv, privit de foarte departe, Universul este un punct (1). Cu cât ne apropiem de punctul acesta, vom observa cum se transformă într-un cerc (2). Apare prima dimensiune. La scara întregului Univers pe care ni-l putem imagina, peste 100-1.000 miliarde de ani-lumină, adică vreo 10^{28} metri. Ne apropiem mai mult şi aplicăm acelaşi principiu: un punct se transformă într-un cerc, însă noua dimensiune este perpendiculară pe prima. Obţinem un tor, şi iată cum arată universul bidimensional al Galaxiilor (3). Micşorăm scara, ajungem la scara noastră şi a sistemului solar şi iată cum apare şi a treia dimensiune. În principiu, pe măsură ce micşorăm din nou scara şi ajungem la atomi şi particule subatomice, noi dimensiuni încolăcite nu vor înceta să fie create. Bravo, colhoz. *Danke*, Paracelsus.

— Frumos desen, copilaş, spune Barbara cu glasul ei contralto. Hai să te sărute mama.

Parcă-i crescuseră sânii şi, în general, parcă se mai împlinise şi se mai înălţase în ultima vreme. Lui Paraschiv nu-i vine să creadă cum uneori, cam o dată pe săptămână, se cântăresc şi constată că el pierde în greutate, iar ea câştigă aproximativ tot atâtea kilograme. Munca ei de director este destul de sedentară, încearcă el să-şi explice fenomenul – însă nu detectează vreo urmă vizibilă de îngrăşare la ea. Numai corpul, pe ansamblu, i s-a fortificat. Îl impresionează în special uşurinţa cu care a ajuns ea să-l ridice în braţe, uneori cu o singură mână.

— Dacă modelul tău este valabil, mai spune Barbara, atunci ar trebui ca aceleaşi constelaţii să poată fi observate din două direcţii opuse. Ce ni se pare nouă că sunt constelaţii sau galaxii distincte reprezintă, de fapt, aceeaşi formaţiune observată din unghiuri diferite.

— Ai dreptate, scumpa mea Artemis. Trebuie să plecăm la vânătoare de constelaţii. Am făcut un program care analizează în ce condiţii anumite formaţiuni sunt observate şi oglindite. Până acum a găsit – stai puţin – 623 de asemenea formaţiuni. Însă aştept câteva imagini noi de la Hubble.

— Este mai mult decât suficient. Până săptămâna viitoare vreau să trimiţi articolul la „Science”.

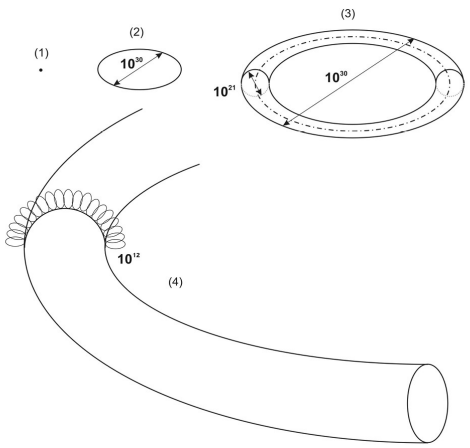

— Trebuie să plec săptămâna viitoare. Trebuie să plecăm la Hamburg, se corectează el. Poate ţi-e dor de oraşul tău. Iar eu trebuie să particip la un experiment de holografie de raze X cu laserul XFEL de la DESY.

— Nu mi-e dor de oraşul acela. Dar voi călători cu tine. Nu te lasă mama singur. Dacă îţi vine să mergi în St. Pauli?

Este însă nevoită să-şi anuleze plecarea în ultimul moment. Chiar atunci are loc procedura greoaie de predare-primire a gestiunii institutului, care a căpătat statutul de Institut European. Autoritatea de tutelă nu mai este ANCS, ci devine European Research Council (ERC). Mai mulţi bani, mai puţină birocraţie, mai multă libertate, mai puţini salariaţi neproductivi.

Iar experimentele lui Paraschiv la Hamburg nu funcţionează cum trebuie, deoarece apar fel şi fel de defecţiuni ale laserului X. Cei din Hamburg, unde se află sursa, îi acuză pe cei din Schleswig-Holstein, unde se află experimentele – şi invers. Paraschiv, tot aşteptând să se repare defecţiunile, îşi petrece mare parte a timpului la biblioteca centrală a DESY.

Nu trimisese încă articolul la „Science”. Întâi şi întâi, ca să minimizeze probabilitatea de eşec, se gândeşte să consulte revista şi să vadă ce articole de fizică s-au mai publicat în ultima vreme. Mai ales că, în vreme ce în România nu are acces decât la formatul electronic al revistei, i se pare mult mai comod să stea tolănit în fotoliile confortabile ale bibliotecii şi să răsfoiască revista veritabilă, în format tipărit.

Printre altele, îşi propune să se mai uite o dată pe articolele Barbarei Schuster. Trei, le ştie aproape pe dinafară. Unul era despre dinamica de spini în nanoparticule magnetice, vizualizaseră în timp real cum se rearanjau momentele magnetice în aceste nanoparticule atunci când se schimba orientarea câmpului aplicat. Altul era cu demonstrarea efectului magnetocatalitic şi posibilitatea de a comanda de la distanţă acţiunea catalizatorilor care aveau şi

proprietăţi magnetice, lucru care promitea să conducă la simplificarea considerabilă a multireactoarelor pentru multe procese din industria chimică. Iar al treilea era cu demonstrarea unui nou tip de celule de hidroliză cu randament de peste 30%. Transformau energia solară direct în hidrogen, cu randamentul acela formidabil. Se pare că se şi trecuse la producerea industrială a acestui tip de celule. În mai puţin de un an.

Iar Paraschiv nu găseşte niciun articol de-al Barbarei Schuster în toată colecţia „Science" din biblioteca DESY. Verifică referinţele din nou şi din nou.

„Iubitul meu căpşor", îi scrie Barbara, „nu ştiam că-mi va fi atât de greu fără tine. Am vorbit cu directorul general de la DESY şi spune că nu prea există speranţe să funcţioneze XFEL-ul ca lumea în următoarele zile. Te rog, vino acasă."

Paraschiv verifică şi colecţia „Nature", caută cele două articole ale Barbarei. Nimic. Caută în „Physical Review Letters" (douăsprezece articole de care ştie el, semnate Barbara Schuster). Iar nimic.

Verifică pe site-urile revistelor. Acolo articolele cu pricina există: şi în „Science", şi în „Nature", şi în „Physical Review Letters". Este ca şi cum un răuvoitor ar fi scos din paginaţia finală, înainte de a trimite la tipar, exact articolele pe care figura ca autor sau coautor Barbara Schuster. Consternat, constată că lucrul acesta se întâmplase şi cu alte reviste: „Nanotechnology", „Physical Review B", „Advanced Materials", „Nano Letters"... Barbara Schuster nu există pe niciun exemplar tipărit, ci numai în bazele de date.

„Slăbesc pe zi ce trece. Sublimez de dorul tău. Am pierdut cel puţin şapte kilograme de când ai plecat. Ai mâine la prânz un avion direct, la care mai sunt locuri. Te rog, sună-mă şi-ţi fac eu rezervarea."

Îi răspunde Barbarei afirmativ: da, vin mâine acasă. La urma urmei, este totuşi şi el un personaj aproximativ important, şef de laborator şi adjunct de

şef de megaproiect european, nu-şi poate pierde vremea cu experienţe care nu funcţionează.

Mai are câteva ore la dispoziţie. Nu-i este greu să acceseze structura acţionariatului la „dry-docks”-urile acelea celebre HHTMS, unde-i spusese Barbara că tatăl ei este un important deţinător de acţiuni. Niciun Schuster. Asta nu înseamnă nimic, poate că omul şi-a vândut acţiunile şi acum se ocupă de altceva. Ia un taxi şi merge la universitate, unde nimereşte în timpul unei renovări capitale, lumea este în vacanţă şi cu greu reuşeşte să identifice pe unde s-ar afla laboratoarele unde a lucrat Barbara înainte de a veni în România.

— *Frau* Barbara Schuster... mormăie un portar cam adormit. *Tja*, spune el, cred că am avut o femeie de serviciu cu numele acesta. O femeie înaltă, blondă, cam pe la treizeci sau treizeci şi cinci de ani, nu? n-am mai văzut-o, probabil că s-a măritat. Deşi era nebună, aşa se spunea.

„Va trebui să vorbim serios, piticul meu drag. Nu te mai pot lăsa să pleci. Existenţa mea fizică îmi este ameninţată. Şi sper că ştii că vorbesc cât se poate de serios. Îţi ataşez un fişier audio cu hohotele mele de plâns de disperare.”

inteligenţa iscăleşte-n ireal
imaterialul insipid ideal

Barbara îl aşteaptă la aeroport, trasă la faţă, îmbătrânită, parcă a mai scăzut în înălţime. Uite în ce hal ajung eu fără tine. Ţi-am pregătit ceva. Îşi va face efectul până acasă. Bea din sticluţa aceasta.

Recipientul conţine un afrodiziac cu efect fulminant, iar Paraschiv îşi petrece două zile aproape încontinuu exersându-şi funcţia reproducătoare. După fiecare partidă de amor, constată în mod vizibil cum Barbara se întremează, sânii îi devin din nou viguroşi, braţele mai puternice, picioarele îi cresc, ajungând din nou cu peste douăzeci de centimetri mai lungi decât ale lui. La iniţiativa lui, comandă un cântar foarte precis şi se cântăresc înainte şi după

fiecare act sexual. De fiecare dată, în medie, Barbara câştigă în greutate cam două-trei kilograme, pe care el le pierde.

— Notează, glumeşte ea, experimentul acesta merită şi el un articol în „Nature”...

Şi-l somează să bea din nou şi din nou, din afrodiziacul acela. Paraschiv aproape că nu mai ştie când este zi şi când este noapte; draperiile în casă sunt trase, Realitatea i se înfăţişează ca succesiune de împreunări din ce în ce mai disperate, mai viguroase din partea ei:

...îl poartă acuplat cu ea, susţinându-l, prin casă,

...îl ţintuieşte de perete sau de podea,

...îl ţine în braţe, îl aruncă în sus,

...îl plesneşte la fund, îl muşcă, îl imobilizează,

...îi îndeasă câte un sân în gură...

Cu greu reuşeşte din când în când să se desprindă, să mai mănânce, să bea un pahar de apă — iar la un moment dat, ea nu-i mai dă voie să mai consume nimic în afara Salivei Ei Dumnezeieşti. Uneori, mestecă ea câte un dumicat şi i-l îndeasă lui în gură. Se simte hăituit de fiinţa aceasta care acum este de două ori mai grea decât el, talia ei se află în dreptul umerilor lui. Îl leagă de pat atunci când are diferite lucruri de făcut prin casă. Se simte ameninţat fizic, însă îi place nespus. Acum îi ajunge numai până la brâu Barbarei, iar ea se joacă cu el cum s-ar distra cu un copilaş. Bebeluşul meu, hai să vedem cum îţi stă băgat până la gât în ciorapii mamei, uite cum fustele mele sunt mai lungi decât tine...

— Crezi că voi mai reuşi să fiu ca înainte? întreabă el după ce se constată că a scăzut sub douăzeci de kilograme, iar ea a depăşit o sută patruzeci.

— Depinde de tine. Depinde de noi. Este o nebunie ce facem acum, ştiu. Dacă nu ne oprim, vei dispărea. Şi ştii şi unde.

Îl ţine în braţe. Îl poartă cu ea şi când merge la baie. Dă telefon la institut să li se facă hârtii de concediu. În câteva zile ar trebui să-ţi revii la

dimensiuni convenabile, astfel încât să poţi ieşi din casă.

Se simte nevoia de o pauză, îşi spune Paraschiv, ameninţat de nonexistenţă. Şi totuşi, o doreşte atât de mult. Acum, într-adevăr, este o zeiţă pe lângă el; când stau dezbrăcaţi, unul lângă altul, îi vede şi simte numai zonele intime, mirosul acela care-l înnebuneşte; poate că-i mai bine să mor aşa, spune el.

Ea îl sărută, apoi îl muşcă de toată faţa. Apoi el îi povesteşte ce-a descoperit la Hamburg.

— Aş vrea să ştiu ce este cu tine, ce eşti tu cu adevărat, spune el cu vocea incredibil de subţire. Dacă eşti Frau Schuster aceea, femeia de serviciu de care vorbea portarul, de exemplu. Cine este tatăl tău? Dacă tot ce mi-ai spus este adevărat, atunci ar trebui să dăm în judecată revistele care nu te-au publicat în formatul tipărit. Spune-mi, iubito, îmi eşti datoare măcar cu atâta lucru. Şi, după aceea, pot să dispar în tine.

Iar ea, cu vocea încă şi mai groasă:

— Ştiam că vei descoperi lucrurile acestea. Situaţia este foarte complicată, dar în primul rând vreau să ştii că te iubesc şi că te voi iubi nu întotdeauna, ci în toate universurile posibile. Hai să spunem că sunt o suprainteligenţă venită de altundeva, vei descoperi tu singur de unde. Ce multă dreptate ai avut cu meduzele acelea, în prima noastră seară...

Trebuia să te întâlnesc pe tine, ai fost desemnat singurul capabil să înţeleagă şi să transmită oamenilor informaţiile pe care dorim să vi le transferăm. Sper că realizezi că totul a fost un flux informaţional – noi aşa ceva suntem. Fluxul pe care l-am propulsat în lumea voastră a putut modifica publicaţiile on-line, mi-a putut crea sume convenabile în conturi în bănci, o identitate în bazele de date ale serviciului federal german de evidenţă a populaţiei; în fine, când totul a fost gata, m-am materializat în interiorul nevinovatei Frau Schuster,

superba femeie de serviciu oligofrenă de la Universitatea din Hamburg...

— Înţeleg, spune el, este o frumoasă poveste SF. Parcă aş fi scris-o eu.

— Acum, îţi dai seama că aceasta este o informaţie extrem de incompletă. Realitatea este infinit mai complicată şi o vei înţelege pe măsura anilor; pot să-ţi spun, cu tristeţe, că nu vei sesiza totul nici până când vei muri. Însă va fi suficient ca să-i determini pe oameni să înceapă să gândească *altfel*.

— Mi-am dat seama că nu eşti din lumea noastră. Spune-mi, în afară de modificarea dimensiunilor mai ai şi alte... să spun aşa, puteri paranormale?...

Ea râde:

— Telepatie, dragul meu? Ştiu în orice moment ce gândeşti. Viziune la distanţă? Te-am urmărit la Hamburg pas cu pas: ştiu chiar şi că ai „scăpat” la trei beri şi la un păhărel de schnapps. Telechinezie? Aşa?

Un pahar se deplasează singur dintr-o extremitate a mesei în cealaltă. Mult mai repede decât cel din secvenţa finală din filmul *Călăuza*.

— Ai intuit bine la un moment dat, sunt o zeiţă faţă de voi. Dar o zeiţă care vă vrea binele.

— Zeiţa mea, va trebui, la un moment dat, să-mi redai dimensiunile normale. Îmi place nespus să fiu atât de mic pe lângă tine, totuşi, nu ştiu cum ar reacţiona lumea dacă ne-ar vedea acum... aşa, pe nepregătite.

— Vom reveni la normal, amândoi, în câteva zile. Cu condiţia să nu mai facem dragoste. Şi cred că în seara asta mi se va întâmpla ce li se întâmplă femeilor din când în când... Ne vom opri, iubitul meu pitic. Va fi greu, va fi ca atunci când erai în sevraj alcoolic — şi va lua cam tot atâta timp. Dar vom reuşi, important este să ne iubim.

— Şi încă ceva, spune Barbara legănându-l pe genunchi. Probabil că sesizezi şi, de fapt, îţi este şi teamă de cât de puternică sunt. Am însă o mare slăbiciune, mare de tot, numai a mea. Şi o ştii prea bine. Fără Extazul pe care numai tu poţi să mi-l

induci, dispar din lumea voastră. Aceasta este hrana mea, după cum ţi-a arătat şi cântarul.

Cine a putut să-şi imagineze viaţa asta a mea? bolboroseşte Paraschiv. Uneori, înainte de-a adormi, şi-l imaginează pe *acela* care îi modelează lui zilele, în următoarele ipostaze: (i) un moşulică pervers, bărbos şi cu bale la gură, scriind la lumina unei lămpi cu gaz cu un toc cu peniţa ruginită la un birou Art Nouveau; (ii) un slăbănog cocoşat deasupra unei tastaturi, neperturbat de roiul de copilaşi din jur, de grasa lui nevastă gravidă, de soacra cu multiple guri; (iii) un homuncul cufundat într-un lichid amniotic, interfaţat cu multinteligenţa zumzăind prin dulapurile argintii din jur; (iv) un atom cam zbanghiu: plumb pe Ge(111) sau staniu pe Au(331), sărind de colo-colo, vânaţi de acul microscopului cu efect tunel; (v) el însuşi, în nopţile despre care nu-şi aminteşte mare lucru.

într-adevăr înmărmureşte începutul
întâmpinând întoatepriceputul

Sevrajul a fost mai greu, însă în acelaşi timp mai lin decât o revenire din alcoolism. Paraschiv îşi aminteşte din viaţa trecută (aceea de alcoolic) de câteva sevraje „de succes”; în care nu s-a chinuit prea tare, în care nu s-a sesizat nimeni în ce stare se afla el, nu l-au internat la nebuni, nu i-au pus perfuzii. Ştia că nu putea dormi. Pornea de la premiza că nu-i este interzis alcoolul, dar amâna cât putea administrarea dozei următoare. Ţinea dozele de bere la îndemână. Nu bea mai des de una la şase ore. În cele din urmă, reuşea să adoarmă. Partea interesantă sosea odată cu primele reprize de somn mai serios, care durau mai mult de o oră: erau extrem de vii, nişte imagini şi senzaţii de care nu avusese niciodată parte în viaţa reală. Ca şi cum simţurile amorţite de alcool îşi recăpătau drepturile în cel mai vehement mod posibil.

Şi cu mult erotism.

Vede că şi Barbara suferă de sevrajul acesta. Tăcută, citind romane science-fiction în germană, aduse de el de la Hamburg. Constată la el transformările mult mai radicale; el creşte în dimensiuni mult mai mult decât scade ea. Când ajunge să fie numai cu un cap mai scund decât ea, pentru prima dată împotriva voinţei ei, mai face dragoste o dată. Nu mult, nu cu ardoare, dar aşa cum bea o primă bere după douăzeci şi patru de ore de sevraj. Cu gust. Cu savoare.

— Mulţumesc, murmură Barbara, a fost... deosebit.

Reuşesc să doarmă şaisprezece ore în şir. Se trezesc reveniţi la dimensiuni aproximativ normale (deşi Paraschiv trebuie în ultimul moment să-şi mai execute o gaură la curea, pantalonii nu mai stau pe el). Oricum, a revenit la aproape 172 centimetri, în timp ce ea nu are decât 184 centimetri.

În dimineaţa cu pricina, trebuie să fie prezent la institut, deoarece astăzi au un concurs de angajare pentru tineri absolvenţi, iar Barbara l-a numit preşedinte de comisie. Ajunge cu întârziere, concursul a început. Primul candidat se prezintă onorabil; totuşi, la toate întrebările răspunde pe lângă subiect.

— Mai degrabă nu-l selecţionăm, ce spuneţi? propune adjunctul comisiei (Dr. Grigore Popa), iar Paraschiv îi dă dreptate. Şi face semn să intre următorul candidat.

— Roxana Mincu, anunţă pe culoar şefa serviciului Personal.

Lui Paraschiv i se taie răsuflarea.

Cea-mai-presus-de-orice-nume.

Un dosar bunicel. Foaie matricolă cu note numai de nouă şi zece. Părul blond, la fel ca al Barbarei, aceeaşi nuanţă, talia mai subţire decât a Barbarei, fusta scurtă, dar nu indecentă, sânii perfecţi, o cruciuliţă minusculă la gât... Paraschiv sesizează cum ceilalţi membri ai comisiei îl privesc insistent. O candidată care seamănă ca două picături de apă cu noua directoare, atât de iubită, de dorită de toţi, însă,

vizibil, mult mai tânără. Le este tuturor clar că Paraschiv va fi cel care va trebui să conducă interviul.

Roxana povesteşte, în cuvinte puţine şi cu grafice multe, ce activităţi de cercetare a desfăşurat ea în timpul facultăţii, subiectul disertaţiei de diplomă, proiecte de viitor. Paraschiv, deşi vizibil emoţionat, reuşeşte să adopte un ton sec şi să-i pună întrebări, întâi mai uşoare, apoi din ce în ce mai grele. La ultimele două întrebări, care în mod evident sunt peste nivelul unui simplu absolvent de facultate, Roxana răspunde simplu: Nu ştiu. Şi schiţează un zâmbet.

— Vă mulţumim, domnişoara Mincu, spune Paraschiv şi nu ştie dacă să se bucure sau să se întristeze că domnişoara aceasta în mod sigur va fi admisă. Iar la restul candidaţilor pur şi simplu nu se mai poate concentra.

Tot ce mai poate spera acum este ca subiectul dorinţelor lui de mai mult de un an, fiinţa care l-a făcut să considere că viaţa merită să fie trăită în perioada scursă între divorţ şi momentul când a cunoscut-o pe Barbara, va fi angajată în altă parte decât la el în laborator. Chiar merită, pare foarte inteligentă, ochii aceia albastru-închis sugerează că ştie mult mai multe decât se poate întrevedea. De asemenea, fata dovedeşte extrem de multă modestie – de exemplu, de câte ori a prezentat o realizare, a spus „noi am făcut” sau „noi ne-am gândit”; când a vorbit despre o nerealizare sau de un insucces, s-a referit la ea şi numai la ea („nu mi-am dat seama că...”, „n-am fost în stare să...”). Cum ar privi Barbara angajarea în institut a unei cópii a ei mai tinere – şi mai atrăgătoare, recunoaşte, capsec? Şi încă una despre care ştie că a populat dorinţele lui cu mult înainte de apariţia ei în lumea noastră?

Ludwig Van, Destinul. Comisia decide care vor fi cei cinci noi angajaţi, Roxana fiind prima pe listă. Luând în considerare experienţa preliminară a candidaţilor, se decide imediat şi distribuirea lor pe laboratoare şi colective, iar Roxana Mincu, absolvent

de fizică, specializarea fizica materiei condensate, este propusă a fi repartizată în laboratorul lui Paraschiv. Ludwig Van, Oda Bucuriei.

Într-adevăr.

— Tu ce părere ai de povestea asta, gândăcel? îl întreabă Barbara pe Paraschiv în biroul directorial, cu uşile închise.

— Contează mai mult părerea ta, răspunde el. Tu eşti directorul, tu eşti zeiţa mea.

— O vei lua la tine în colectiv, aşa cum a decis comisia, îl anunţă sec Barbara. Du-te acum, ai treabă.

Are lacrimi în ochi.

jucând justeţea juisează
jivina jalnică jenează

În timp ce Roxana este iniţiată în tainele laboratorului de suprafeţe şi interfeţe al lui Paraschiv, atunci când el se simte obligat să petreacă cel puţin şase ore pe zi cu ea ,tot arătându-i cum se porneşte şi cum se opreşte instalaţia, cum se execută difracţia de electroni lenţi sau rapizi, cum funcţionează spectrometrul de fotoelectroni sau de electroni Auger, cum se obţin imagini cu rezoluţie atomică prin microscopie tunel – împreună cu alte încă vreo douăzeci de tehnici accesibile în instalaţia lui – Barbara Schuster, director IN3-ERC, execută o cercetare bibliografică aprofundată asupra numărului variabil de dimensiuni ale Universului, soluţie propusă de Paraschiv în urmă cu câteva săptămâni. Şi ajunge la concluzia că ideea este fenomenală şi că n-a mai fost întâlnită la altcineva. Îl cheamă în biroul ei. În ultima vreme, nu se mai deplasează ea în biroul pe care-l împărţiseră împreună, ci îl convoacă la ea atunci când are ceva de discutat cu el. Cum procedează cu orice alt salariat.

— Uită-te din nou la desenul tău, figura (4), încearcă să-ţi continui raţionamentul. Du-te cu încă vreo zece ordine de mărime în jos. Ajungi la scara metrilor sau sutelor de metri, la scara noastră. După

teoria ta, ar trebui ca la scara aceasta să „înflorească” încă o dimensiune, nu?

— A patra dimensiune, sigur că da... murmură el. Timpul. Nu? Numai că, reia tot el, timpul nu este propriu-zis o dimensiune spaţială... este altceva. Nu ne putem deplasa prin timp aşa cum o facem prin celelalte dimensiuni spaţiale.

— Deocamdată, spune ea.

„Nu există ceva material care să nu aibă suflet ascuns în el. Nu există nimic în care să nu se afle un principiu de viaţă.”

Spune Paracelsus.

Iar, în altă seară, Barbara:

— Să ştii că mai avem ceva urgent de făcut. Numai noi doi. Monitorizarea tensiunii erotice. Ţi-am mai vorbit despre asta. Însă acum am făcut şi rost de fonduri pentru instalarea monitorului.

Uneori, constată Cătălin cu stoicism, Barbara Schuster nu se mai poate desprinde de rolul directorial nici măcar când sunt acasă, numai ei doi. Îşi aminteşte despre ce este vorba. Monitorizarea impulsurilor erotice se bazează şi pe o invenţie brevetată de el, înainte de-a o întâlni pe Barbara: nanoparticule (de oxid de vanadiu dopat cu elemente magnetice – fier, cobalt – dar asta nu are prea mare importanţă) care au următoarea proprietate: devin magnetice în mod instantaneu (într-un interval de timp de ordinul picosecundelor), la o temperatură puţin mai ridicată de 37°C. Paraschiv s-a gândit să le folosească pentru depistarea tumorilor maligne, poate chiar pentru distrugerea acestor tumori prin aplicarea unui câmp de radiofrecvenţă. Dat fiind că tumorile maligne sunt mai calde decât restul ţesuturilor, nanoparticulele acumulate în asemenea zone devin feromagnetice. În consecinţă, la aplicarea unui câmp de radiofrecvenţă se încălzesc, distrugând prin hipertermie („apoptoză controlată”) aceste ţesuturi contaminate cu celule maligne.

Barbara şi-a imaginat cu totul altceva. În decursul activităţii sexuale, anumite zone ale corpului devin mult mai calde sau mult mai active chimic (dacă este

vorba despre zone ale sistemului nervos) şi-şi doreşte să le pună în evidenţă prin imagistică magnetică. Aplicaţiile sunt detecţia cu precizie a zonelor erogene, precum şi studiul propagării impulsurilor nervoase în decursul actului sexual. Enunţă şi posibilitatea de a se inventa şi un „amplificator extatic”. Un tomograf care vizualizează aceste fluxuri nervoase poate fi cuplat cu un câmp de radiofrecvenţă dirijat, care să stimuleze şi mai intens exact zonele cele mai active, în rezonanţă cu ele însele. (Cumva, la originea acestui dispozitiv se afla ideea lui privind distrugerea tumorilor maligne prin apoptoză controlată; Barbara Schuster numeşte însă acest procedeu „extază autostimulată” şi obţine imediat finanţări consistente de la Siemens, Playboy şi Philips.) O cercetare care, cu siguranţă, ar salva mai puţine vieţi decât aceea privind tumorile maligne, însă ar procura mult mai multă plăcere, fără să mai vorbim de bani.

În capitolul cu Planul de afaceri, de a cărui redactare s-a ocupat Paraschiv, o incintă pentru monitorizarea şi autostimularea impulsurilor nervoase din actul sexual ar putea fi fabricată la un preţ de circa 17540 euro. Ori, anticipează ei, o astfel de unitate s-ar putea vinde cu cel puţin 100000 euro; iar piaţa estimată este de cel puţin un milion de cumpărători numai în Europa.

— Termini articolul din „Science” şi treci imediat la treabă pe acest proiect, îi porunceşte Barbara. Vreau să obţii primul lot de nanoparticule funcţionalizate în mai puţin de o lună. Cred că tot cam atât o să ne ia şi instalarea dispozitivului de imagistică.

— Unde-l instalezi?

— Acasă. Unde altundeva? Preferi în dormitorul mare sau în cel mic?

Iată cum ai ajuns şi cobai, băi, colhoz, îşi spune Paraschiv îndreptându-se, pe trasee stabilite dinainte conform povestirii *Concurs de dans*, înapoi spre laborator. Roxana tocmai încearcă să optimizeze poziţia unei probe în fasciculul de electroni. Ridicată

pe vârfuri ca să poată observa imaginea pe un ecran destul de depărtat, cu mâinile larg desfăcute, una învârtind de butoanele de reglare a fasciculului, cealaltă reglând poziţia ţintei din manipulator. L-a sesizat intrând, dar nu se întoarce. Din spate arată exact la fel ca Barbara. Se apropie de ea, murmură un „dă-mi voie să-ţi arăt cum se face", însă ea nu se retrage. Paraschiv o îmbrăţişează de la spate, învârte puţin, împreună cu ea, de manipulatorul probei, aducând-o în cu totul altă poziţie decât încerca Roxana.

Difractograma de pe ecran devine perfectă. Paraschiv dirijează mâna cealaltă a Roxanei, care efectuează ultimele ajustări fine ale tunului de electroni. Apoi o mângâie pe ceafă, pe umeri, îşi prelungeşte mângâierile înspre înainte, îi atinge sânii.

— Frumos, nu? şopteşte el. Aşa cum trebuie să fie.

— Nu este cam devreme, domnule profesor? surâde ea. Ne cunoaştem de numai o lună. Şi mai suntem şi în postul Paştelui (nu mai surâde, nu glumeşte).

— Ne cunoaştem de mult.

O mână a lui îi ţine strâns un sân, iar cealaltă se strecoară în interiorul pantalonilor ei. Roxana respiră intens, oftează gutural, spune Nu... Dumnezeule, fereşte-mă...

Paraschiv îşi aminteşte că Barbara (Dumnezeul lui?) susţine că ştie în orice moment ce face şi ce gândeşte el. Atunci sună telefonul. Se desprinde cu greu de Roxana şi răspunde.

Barbara, cu o voce cam seacă, îl anunţă că trebuie să plece la o şedinţă la Parlament şi-i cere să facă el cumpărături şi să se ocupe de masa de seară. Şi că are planuri mari cu el după cină. Ai grijă de tine, căpşor.

karma kiloparsecului-kaon
kilohertzează-n Kogaion

Trec astfel câteva săptămâni în care nu face decât să pândească momentele când Roxana este singură în

laborator; iar când acest lucru nu se întâmplă, filozofează pe marginea ideii că, în realitate, el le iubeşte pe ambele femei – şi pe Barbara, şi pe Roxana (ţăranul, tot ţăran). Mai ales că sunt atât de asemănătoare. Paraschiv experimentează şi mirosul răsuflării sau gustul salivei Roxanei şi este absolut identic cu al Barbarei.

Are la dispoziţie două variante ale aceleiaşi entităţi. Roxana probabil că i-ar putea dărui şi câţiva copii, fetiţe desigur, Roxane-Barbare în miniatură.

— Cristiii, spune secretara (Corina) cu vocea stridentă într-o zi, spre sfârşitul programului, te cheamă doamna director la dumneaei în birou.

Pare supărată Barbara. Nu se mai ridică de pe scaun când intră el.

— Apropie-te, nu te mănânc. Nu încă.

Apasă pe un buton:

— Corina, spune ea, poţi pleca. Vreau să rămân singură cu domnul Paraschiv.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamna director.

Iar Barbara mai acţionează un buton, pentru blocarea uşii.

Paraschiv îşi aminteşte de un film israelit pe care l-au văzut recent. Personajele principale sunt un astrofizician de 60 de ani, profesor la universitatea Technion din Haifa şi tânăra lui soţie de 28 de ani. Ea îl înşală; el ştie acest lucru; ea ştie că el ştie. El îl sugrumă pe amant; ea ştie acest lucru; el ştie că ea ştie. Şi, cu toate acestea, discuţiile între ei sunt extrem de politicoase şi de convenţionale, cu o undă de afecţiune şi de resemnare filosofică.

Barbara îl priveşte intens cu ochii aceia atât de asemănători cu ai Roxanei. Numai că Barbara îl observă acum cu o dominaţie nedisimulată; Roxana l-a privit în urmă cu un sfert de oră cu o teamă pofticioasă, cu o evlavioasă conştiinţă a păcatului iminent. Paraschiv nu poate suporta ochii Barbarei şi fixează aiurit monitorul calculatorului. Pe ecran este reprezentat rezultatul unei căutări privind scheletele gigantice prin munţii României, cu referire specială la muntele Kogaion.

...Când, în cele din urmă, o priveşte din nou, constată că l-a micşorat, iar acum este mai mărunt în picioare decât este ea aşezată. Se ţine cu mâna de pantalonii care ameninţă să-i cadă pe vine.

— Ai face bine să te dezbraci, spune ea.

Consimte să facă acest lucru şi, când reuşeşte să-şi dea jos toate hainele, îi ajunge Barbarei, aşezată în continuare pe fotoliul directorial, până la cot. Până la nivelul tăbliei biroului.

— Mititelule, spune ea, nu ieşi de aici până cum nu rezolvăm complet problema dimensiunilor Universului. Unde rămăsesem?

— La... timp? îngaimă el. La a patra dimensiune.

— În primul rând, trebuie să-mi spui cum apar dimensiunile suplimentare. Priveşte-mă în ochi. Hai că ştii.

Îşi încleştează mâna în ceafa lui şi-l obligă să o privească intens în unul din ochi. Din cauza faptului că ea are capul de două ori mai mare decât al lui, n-o poate fixa în ambii ochi simultan. Vede un singur ochi, care pare să-l soarbă şi, într-adevăr, se trezeşte că îi ajunge Barbarei numai până la genunchi, iar ea îl saltă pe birou, în dreptul sânilor care par a se umfla cu fiecare clipă prelinsă din a patra dimensiune.

— Dimensiunile suplimentare, spune el, apar din cauza configuraţiilor probabilistice ale unui univers cu un anumit număr de dimensiuni. Să considerăm un univers care conţine două particule – să spunem, A şi B – cu două stări (să spunem, impulsuri) diferite, 1 şi 2; în realitate, vorbim de coexistenţa a două universuri în care particula A este în starea 1 şi particula B în starea 2, împreună cu cel în care A este în starea 2 şi B în starea 1. Acum, dat fiind numărul imens de constituenţi ai universului, tot ansamblul acesta de universuri paralele se traduce în apariţia unei noi dimensiuni. Dacă ne situăm la scara universului mare, acela despre care am spus că nu are decât o dimensiune, constituenţii lui elementari (cum sunt atomii pentru noi) sunt galaxiile. Stările diferite generate de indiscernabilitatea galaxiilor generează

mai multe cercuri paralele, care, puse cap la cap, formează torul acela din figura (3), dacă nu mă înşel.

Probabil că nu sunt mai mare decât o palmă de-a ei, se gândeşte. Vede buzele Barbarei mişcându-se, însă nu sesizează decât un uruit ca de cutremur. Se întoarce rapid şi bate pe tastatura care pentru el este cam cât garsoniera lui de burlac: „Vocea Ta = infrasunete pentru mine”.

Barbara râde, cu infrasunete şi cu gura care l-ar putea înghiţi într-o clipă. Râsul ei îi zdruncină măruntaiele. Acceptă să comunice cu el prin intermediul calculatorului:

— „Spune mai departe”.

— Dar tu mă auzi? întreabă el. Nu sunt ultrasunete pentru tine?

— „Ai o voce de ţânţar, dar te înţeleg. Plus că, oricum, ştiu ce gândeşti.”

— La fel, continuă el, se întâmplă cu generarea următoarei dimensiuni. La scara unei galaxii, universul este bidimensional; însă în momentul când se ia în considerare structura intimă a unei galaxii, care este formată din stele, gaz interstelar şi planete, configuraţiile posibile ale acestui ansamblu mai generează o dimensiune, a treia. Iar cu a patra dimensiune este la fel...

— „Continuă”, îl îndeamnă Barbara, ameninţându-l cu un bobârnac.

— Ei, aici e-aici. La scara noastră, apare această a patra dimensiune, timpul. Putem vedea scurgerea timpului ca o navigaţie prin universurile tridimensionale paralele. Probabil că a trebuit ca, la scara aceasta, să apară materia vie sau inteligentă care să sesizeze dimensiunea suplimentară. Numai că nu avem acces deplin la această dimensiune. Sau nu avem deocamdată, cum spui tu...

— „Şi plantele sunt vii; cu toate acestea, nu se pot deplasa în spaţiu”.

— Presupun – dar poate mă înşel – că prin educarea resurselor psihice se va putea explora această dimensiune suplimentară. Probabil că de unde vii tu chiar se şi întâmplă acest lucru.

— „Cred că, până la Science, ai face bine să scrii un roman SF pe tema aceasta. Ai avea o audienţă mai mare”.

— Se ajunge şi la problema determinismului, la a afla dacă traseul nostru în această dimensiune suplimentară este definit dintotdeauna sau dacă poate fi explorat... Îţi promit, mă voi gândi la aceste lucruri. Dacă mă vei mai lăsa să exist...

— „Vei continua să exişti, chiar dacă acum te-aş sorbi acum dintr-o înghiţitură.”

„Această evidenţă este tot legată de dimensiunile suplimentare.”

„Hipervolumul tău este acelaşi, n-am făcut decât să diminuez prezenţa ta în universul acesta.”

„Ceea ce îmi permite să interacţionez cu tine mai bine în dimensiunile suplimentare.”

„Nu te gândeşti niciodată de unde-ţi vin toate ideile acestea?”

— Şi ce-ai de gând în continuare? întreabă el.

— „Mama te va creşte la loc.”

Paraschiv se aşteaptă să-şi recapete dimensiunile cel puţin la fel de rapid pe cât şi le-a pierdut. Numai că acest lucru nu se întâmplă.

— „Nu trebuie să te grăbeşti. Vei rămâne homuncul o bucată de vreme, sper că ştii şi de ce. Mergem acasă acum.”

Îl înfăşoară într-o batistă, îl introduce în poşetă. Trage fermoarul deasupra lui şi Paraschiv rămâne în beznă mult, prea mult. Gata, băi-greblă, până aici ţi-a fost.

limpezi lacrimi leagănă lumină
luceşte luna, Lucifer leşină

Într-adevăr.

Unul din avantajele stării în care a ajuns Paraschiv (probabil singurul aspect pozitiv) este că timpul s-a dilatat extrem de mult. I se pare că trece cam o lună între momentul în care Barbara a plecat de acasă şi până când se întoarce. În această lună, sechestrat fiind pe biroul de acasă al Barbarei, de unde nu poate

coborî, rezolvă mental problema dimensiunilor suplimentare şi în special problema matematică spinoasă a formulării unor legi ale naturii într-un număr variabil de dimensiuni. Ipoteza lui explică foarte multe lucruri, de exemplu:

(i) Expansiunea accelerată a universului. La scara întregului univers, înainte de a putea discerne galaxiile, acolo unde o singură dimensiune se manifestă, legea lui Gauss presupune o acceleraţie constantă, independentă de distanţă. Toate corpurile (sau cum s-or numi ele acolo, într-o singură dimensiune) exercită unele asupra altora aceeaşi acceleraţie gravitaţională. Acceleraţia aceasta nu poate fi de atracţie, pentru că atunci Universul n-ar fi putut apărea. Acceleraţia este de repulsie, va fi întotdeauna aceeaşi, iar aceasta este responsabilă de expansiunea accelerată a cosmosului la scara cea mai mare care a putut fi vreodată observată.

(ii) Viteza luminii nu este aceeaşi la scări diferite. Este cu mult mai mare pentru spaţii cu mai puţine dimensiuni. Paraschiv evaluează că, la scara Galaxiei noastre, viteza luminii este de sute de mii de ori mai mare decât cea pe care o măsurăm noi în sistemul solar, tridimensional. Aceasta deoarece însăşi definiţia vitezei se schimbă, la scara Galaxiei, unde timpul „de acolo” este a treia dimensiune spaţială „de aici”; viteza „de acolo” este, „aici”, un fel de înclinare a razelor de lumină în afara planului galaxiei. Rezultă astfel că transportul interstelar de materie este perfect posibil. Se poate ajunge de aici în Alfa Centauri în câteva minute. Totul este să dispui de energie. Iar această energie se pare că poate proveni în cantităţi nelimitate din scările de distanţe inferioare (atomice, să spunem), dar cu un număr sporit de dimensiuni.

(iii) Astfel, Paraschiv schiţează o soluţie şi pentru fenomenele pe care le suferă din pricina Barbarei. În mod clar, Barbara provine dintr-o lume construită în mai multe dimensiuni. Presupune că timpul şi multitudinea de configuraţii ale universului nostru care creează această dimensiune le este lor, acelora

ca Barbara, perfect accesibil. Înseamnă că ei se află, de fapt, concentraţi într-un spaţiu de scară şi mai restrânsă (probabil la scara unui atom), însă cu mai multe dimensiuni. Viteza luminii este şi mai mică la ei; astfel încât o anumită cantitate de energie corespunde la o masă cu mult mai mare. Barbara, printr-un procedeu pe care nu-l ştie el încă, poate injecta cantităţi mici de energie în spaţiul multidimensional de unde provine şi obţine variaţii mari de cantităţi de substanţă, în virtutea uneia din puţinele ecuaţii care mai stau în picioare, $E = mc^2$ (Paraschiv-colhoz-greblă încerca să se refugieze uneori în biblioteca facultăţii, dar îl întorcea pe dos fotografia lui Einstein sub ecuaţia anterioară, privindu-şi cu superioritate epigonii de pe peretele bibliotecii).

(iv) Şi, nu în ultimul rând, Paraschiv rezolvă dintr-un foc originea ipotezei cuantelor şi a stărilor atomice stabile, precum şi eterna problemă a particulelor elementare. Îşi aminteşte de o imagine văzută demult, în care electronul era înfăţişat sub formă de undă asociată, suprapusă peste o orbită circulară. Se demonstra uşor că, atunci când circumferinţa orbitei clasice conţine un număr întreg de lungimi de undă asociate ale electronului, se realizează condiţia de cuantificare a orbitelor din modelul cel mai simplu al atomului, modelul lui Bohr. Genial ca sfântul Graal. Numai că descoperitorii mecanicii cuantice – Bohr, Heisenberg, Schrödinger, Dirac – s-au trezit cu un animăluţ adoptat şi nu ştiau cu ce se hrăneşte. Acest animăluţ este *funcţia de undă*, despre care au presupus că reprezintă (în modul pătrat, desigur) „densitatea de probabilitate de localizare” a particulei (uf!). Inspiraţia le era pe sfârşite. Barbara era departe de ei.

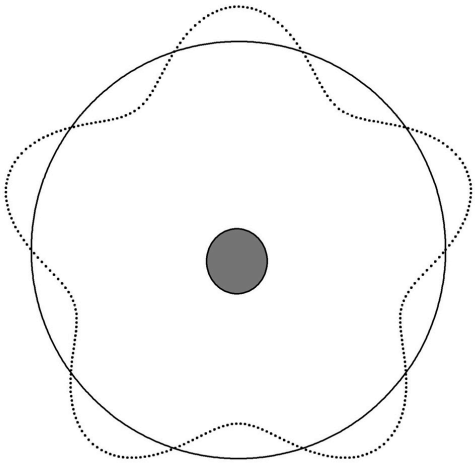

Dar dacă ar fi totul mult mai simplu? Dacă unda aceea asociată ar fi, pur şi simplu, undă electromagnetică? Bineînţeles, Paraschiv ştie că nu e chiar adevărat, că viteza estimată a electronului pe prima orbita Bohr e de aproximativ 137 ori mai mică decât viteza luminii.

Însă suntem la scara la care apare încă o dimensiune, la care viteza luminii se micşorează în consecinţă, la care timpul nostru devine spaţiu pentru electron care, de fapt, este undă electromagnetică şi pentru Barbara care, iat-o, vine în sfârşit, soseşte acasă, se apropie de el, îl măsoară şi-i spune că a crescut niţeluş. Dovada este că acum o poate şi auzi în mod convenabil, deşi vocea ei îl zguduie pe dinăuntru. Şi mai ales îl zguduie afirmaţia ei că nu-i va mai permite să crească, cel puţin nu în viitorul apropiat. Nu până când nu rezolvă toate problemele pe care i le-a solicitat ea. N-avea decât să fi lucrat în ultimele luni, în loc să-şi ocupe timpul cu alte prostii prin laborator.

— Îţi prinde bine excursia aceasta prin alte dimensiuni, conchide ea, după ce el îi expune, aproape fără vreo pauză, concluziile la care a ajuns. Meriţi o baie în cadă cu mama.

Iar Paraschiv, în toiul revelaţiei, spune că are şi soluţia pentru toată puzderia de particule elementare, nu numai pentru electron. Unde electromagnetice care, la scară foarte mică, din cauza vitezei reduse de

propagare şi, de asemenea, interacţiunii gravitaţionale puternice cu ele însele (să ne gândim că, la scară atomică sau subatomică, gravitaţia variază precum $1/r^3$ sau $1/r^4$), „colapsează”, se transformă în cuante de câmp electromagnetic care se rotesc în jurul lor, înghiţindu-şi coada, precum şarpele Uroboros.

— Tot cu şarpele Uroboros seamănă şi universul la scară galactică, figura (3), spune Cătălin Aurel Paraschiv.

Totul este lumină, gândeşte el. Numai că lumina se leneveşte pe măsură ce apar noi dimensiuni; s-a întâmplat ca, din când în când, să colapseze în particule (se pare că a colapsat rotindu-se cu precădere într-un sens, de aceea există mai multă materie decât antimaterie), particulele au colapsat în atomi, în compuşi moleculari care au inventat timpul, apoi pe noi, ca să-l sesizăm, şi pe cei din lumea Barbarei, ca să-l stăpânească. Şi tot aşa. Într-adevăr. O scurtă istorie a Întregului.

Adoarme strâns între sânii Barbarei, cu ochii la Venus.

Cum o fi să stai între sânii Roxanei?

Barbara se zvârcoleşte prin somn.

Iar somnul acela, pentru el, durează câte o săptămână în care întotdeauna i se pare că este total inconştient. Nopţi de care nu-şi va aminti niciodată.

miracolul măsoară micşorarea
monadele moşesc mişcarea

O întreabă pe Barbara cam o dată la două săptămâni (pentru el) şi o dată pe zi (pentru ea) ce are de când cu el în continuare. Aşa cum întreba pe vremuri, în spitalul de boli nervoase, când aveau să-l externeze. Iar ea îi răspunde că încă se mai gândeşte. Că s-au întâmplat anumite lucruri care au afectat destul de grav – poate chiar iremediabil – relaţia lor şi că, până nu ajunge la o concluzie, nu-i poate permite să revină la dimensiuni normale.

— Sper că realizezi, tună ea, că deocamdată nu se pune problema să-ţi redau mărimea care ţi-ar permite să fugi... ştii tu cu cine. Pe de altă parte, acum lucrez la ideile tale, vreau să trimit articolele acelea cât se poate de repede. Am nevoie să te ştiu prin preajmă, în orice moment îmi poţi fi de folos.

— Altfel, m-ai distruge, spune el.

— Ar fi exact acelaşi lucru: să te las să fugi sau să te distrug. Dar acum nu se mai poate. Ai devenit un homuncul. Eşti o punte între cosmosul acesta banal şi adâncurile spaţiu-timpului. Eu te-am creat şi am nevoie de înţelepciunea ta. La un moment dat, am să-ţi fac rost de cartea lui Paracelsus, aceea pe care ţi-o doreşti. Dacă mai simţi nevoia s-o studiezi, bineînţeles.

Ce-şi aminteşte Paraschiv despre homunculi este că sunt produşi în exclusivitate cu spermă (deci numai cu contribuţia tatălui) şi se dezvoltă în borcane îngropate în bălegar. Şi că pot fi foarte inteligenţi, iar stăpânii lor îi folosesc drept sfetnici. Acestei părţi tinde să-i acorde o anumită valoare de adevăr, însă ceva în mod clar este în neregulă cu producerea homunculilor. Să nu uităm, se gândeşte Paraschiv la şase zile după ce Barbara a plecat din nou, că misticii aceştia îşi cam codificau informaţiile. Poate că prin „esenţă masculină” trebuie înţeles „mascul, om, bărbat”, iar prin „bălegar” ceva murdar, cum ar fi – pentru acele vremuri – practicarea sexului cu obstinaţie. Ar fi încă una din explicaţiile stării de fapt. Suspină după zeiţa lui uriaşă; realizează că iubirea pentru ea a devenit altceva, adoraţie divină? Roxana şi laboratorul, institutul şi universul sunt undeva departe, ireale, ascunse în creierul lui de homuncul care acum urmează să le dea consistenţa ideatică finală.

Barbara i-a amenajat un pătuc de jucărie, îl îmbracă în rochiţe de păpuşi, iar când pleacă de acasă îl închide în dressing. Acolo petrece câte o săptămână (timpul lui), în semiîntuneric, explorând cu privirea rochiile şi pardesiele ei imense, din care nu poate observa decât poalele, în timp ce părţile

superioare ale acestor obiecte de îmbrăcăminte se află în afara câmpului său vizual, aşa cum sunt vârfurile clădirilor celor mai înalte din Bucureşti. Se hrăneşte cu câteva firimituri, se spală uneori într-o ceaşcă de cafea şi-şi face nevoile alături, pe farfurioară.

— Nu, înţeleg, spune el în toţi anii aceia, cum de reuşeşti să menţii această stare de fapt. Mai ţii minte cum, demult, în momentul în care am încetat să facem dragoste, situaţia s-a „detensionat", ca să zic aşa, şi am revenit la dimensiuni normale?

— Nu este vorba numai de actul mecanic al sexului, tună ea zâmbind. Este vorba despre extazul pe care mi-l induceai şi care mă determina să te expulzez ceva mai în afara universului acestuia.

— Dar acum nu mai există niciun astfel de extaz...

— Crezi tu că nu există. Ce-ţi aminteşti tu despre nopţile noastre împreună?...

— Mai nimic, recunoaşte el. Un somn profund, fără vise, care pentru mine durează mai multe zile...

— Este mai bine că nu-ţi aminteşti. De fapt, în momentele acelea eşti într-o stare de supraluciditate la care specia umană n-a ajuns până în momentul de faţă (Paraschiv îşi aminteşte de senzaţia pe care o experimentează în fiecare dimineaţă – început de săptămână, destul de similară cu senzaţia trezirii dintr-o beţie; una dintre acele beţii după care nu-şi aminteşte prea bine ce-a spus sau făcut.)

— Şi hai s-o luăm şi altfel, reia Barbara discuţia după câteva ore (pentru ea), a doua zi (pentru el). Extazul de care vorbeşti, pentru mine, acum, poate fi şi acela de a lucra pe ideile tale. Uneori ne trezim noaptea şi lucrăm până dimineaţa. Este atât de frumos, gândăcelule. Atât de bine ne înţelegem atunci şi la birou, şi în pat. Prea frumos pentru ca scoarţa ta cerebrală să poată să reţină ce se întâmplă atunci. Poate că, la un moment dat, vei avea ocazia să fii primul pământean care va citi aceste adevăruri. Oricum, ar trebui să ştii că eşti la originea întregii teorii pe care sunt pe cale s-o definitivez pentru voi.

Într-adevăr, se poartă cu el cu o tandreţe îmbinată cu o doză de severitate. Nici pomeneală de isteriile nevestei lui Hans sau ale unei Solange din cartea lui Pascal Bruckner. Deşi Barbara este cam cât o balenă albastră pe lângă el, Paraschiv nu simte – în continuare – nicio urmă de gelozie, niciun semn că ea l-ar trăda sau că ar vrea să scape de el. Interesant, deoarece toţi autorii din literatură despre care ştie el că au explorat situaţii similare, formate dintr-o gigantă trăind cu un homuncul, au adus în peisaj, la un moment dat, şi *celălalt* personaj masculin. Amantul, uzurpatorul gigant, animalul de prăsilă cam tembel.

Nu Barbara, însă.

— Mai ţii minte cum îmi declarai că eşti dependentă de dragostea cu mine? tot încearcă el să afle. Cum spuneai că, dacă încetăm să facem dragoste, te dezintegrezi şi pleci din Realitatea aceasta? În loc de aşa ceva, văd că eu sunt acum cel ejectat.

— Am concentrat acel extaz, am străpuns textura Realităţii, spune ea. Am făcut-o să-şi deschidă Poarta spre dimensiunile ascunse. Împreună. Iar acum nu facem decât să lărgim această străpungere. Este destul de păcat că nu-ţi aminteşti ce se întâmplă noaptea. La un moment, dat voi găsi cuvintele să-ţi povestesc, iar tu vei avea revelaţiile acelea.

Orice s-ar întâmpla noaptea, se gândeşte Cătălin Paraschiv închis din nou în dressing (au trecut multe, multe luni), situaţia aceasta nu poate dura. Trebuie să-mi recapăt controlul nu asupra Barbarei (aceasta nu se va întâmpla niciodată), ci asupra propriei mele persoane. De la ultima discuţie, se simte obosit şi secătuit; oricât încearcă să se concentreze acum asupra universurilor şi galaxiilor, spaţiului şi timpului, nu mai poate lega două idei. „Probabil că totul se concretizează în nopţile acelea despre care nu reuşesc să-mi amintesc nimic.”

De data aceasta, reuşeşte să desprindă de pe un umeraş o imensă fustă a Barbarei, pe care ea a atârnat-o cam neglijent, după ce s-a întors în

săptămâna precedentă de la o recepţie la ambasada Norvegiei. Se cuibăreşte într-un buzunar al acestei fuste, atras fiind de un miros irezistibil îmbinând parfumul ei şi un altul, foarte scump. Se simte excitat instantaneu, aşa cum n-a mai fost de foarte, foarte multă vreme.

„Dacă există acele stări de supraluciditate, ar trebui să pot avea acces la ele printr-o concentrare adecvată. De ce ea poate fi telepată, iar eu nu? De ce ea poate avea calităţi telechinezice, iar eu, nu? De ce ea poate controla dimensiunile corpurilor şi ale fiinţelor, iar eu nu?”

De fapt, îşi doreşte, în primul şi în primul rând, să-şi amintească ce se întâmplă în acele nopţi cu Venus în fereastră. Ce fac împreună, cum este *acolo*, ce idei îi vin în acele momente? Totul stă numai şi numai în puterea mea, îşi spune şi se concentrează pe ideile „trebuie să se întâmple ceva; trebuie să-mi recapăt controlul; trebuie să fug de aci” (până când i se întăreşte bărbăţia) de 3265 ori în prima săptămână, de 4779 ori în a doua, de 2546 ori în a treia.

Aceasta deoarece în a treia săptămână Barbara soseşte mai devreme, după numai trei zile. Îi spune că va trebui să-l mute în birou vreo săptămână (cam şase luni pentru el), deoarece va veni echipa de instalare a monitorului de tensiune erotică. E vorba să se spargă pereţii şi să se instaleze circa 20000 de antene şi emiţătoare de microunde. Iar, pentru siguranţă, ca să nu intre vreun muncitor peste el, a şi montat la uşa biroului o altă încuietoare care poate fi activată numai prin scanarea retinei ei; de asemenea, Paraschiv urmează să-şi petreacă această perioadă de timp într-un sertar al imensului ei *secretaire*, pentru că Barbara nu-şi poate permite ca el să fie auzit de cineva.

— Şi cu cine vei experimenta monitorul?

— Vom vedea la momentul potrivit.

Vom, a spus. Îşi apropie de el ochiul ei imens. Dormi, acum, îi comandă ea.

Paraschiv îl visează pe şarpele Uroboros. Sau este cumva invers? Dar şarpele Uroboros n-a scris

niciodată vreun rând.

neştiinţa nu ne năduşeşte
nimicul nu ne nimereşte

Muncitorii au plecat de câteva ore-zile.

...Aude un piuit, semnalul activării dispozitivului de baleiere a retinei de la uşa de intrare.

— Se poate?... tună vocea Ei.

Se poate... ce? se întreabă el. *Cui cere voie?* Aude nedesluşit mai multe zgomote prin casă, apoi un alt piuit, mai apropiat, semnul activării încuietorii de la birou. Aşa cum s-a obişnuit în ultimele luni, izbeşte cu micii lui pumni în sertarul biroului, pentru a-i atrage atenţia.

Lumina îl orbeşte. Ea trage sertarul, îl ridică în palmă, îl apropie de ochiul ei albastru imens, îl sărută atingându-l cu vârful limbii pe toată figura.

— Ce-aţi păţit?! tună ea.

Nu este Barbara – este Roxana.

Roxana!

Cea-mai-presus-de-orice!

O nouă zeiţă. Nu încerca să înţelegi, spune ceva din el. Concursul de dans continuă.

— Trebuie să fugim, îngaimă el. Ea nu-l aude. Trebuie să fugim! TREBUIE SĂ MĂ IEI DE AICI.

Roxana îl introduce în decolteul ei şi-şi încheie bluza, apoi el simte cum părăsesc casa care l-a ţinut prizonier în toţi aceşti ani.

Îi simte vibrând vocea, comandând (probabil unui şofer de taxi) numele unei alei din cartierul Militari.

...Micul apartament îl împresoară cu un parfum suav, mai dulceag şi de calitate mai slabă decât parfumurile Barbarei din dressing — Universul unde şi-a petrecut ultimii ani. Roxana îl aşază în patul ei, îi cere să se dezbrace de rochiţă, îi studiază falusul minuscul în erecţie.

— Trebuie să mâncaţi ceva, decide ea. Vă place pizza? Cobor acum să cumpăr una de la parterul blocului.

— ...Şi un vin, comandă el. Aşază-mă, te rog, la fereastră.

Studiază intens, cu ochii în lacrimi, forfota de pe stradă, oamenii pe care nu-i mai văzuse de mult, blocurile cenuşii de vizavi, vrăbiile care s-au oprit pe cealaltă parte a ferestrei şi care par a-l observa cu interes şi ele. Roxana revine, îi decupează cam un centimetru pătrat de pizza cu brânză, îi toarnă vin într-un păhărel care pentru el e cât un butoi. Apoi umple cada cu apă, îl ia şi pe el să facă baie împreună. Aşa cum făcea şi Barbara, pe vremuri.

— Nu mi-am închipuit niciodată că aşa va fi prima noastră noapte împreună, spune ea.

Porneşte televizorul şi baleiază neatent canalele, în timp ce Paraschiv o explorează, îi cutreieră corpul imens şi tânăr (mă gâdilaţi, râde ea uneori).

— Mi-e frică să nu vă strivesc, îi mai spune, iar corpul îi vibrează, Paraschiv o aude şi o simte cu toată fiinţa lui. Va trebui să aveţi grijă. Mă excitaţi. Nu este voie. Ne bate Dumnezeu.

În zadar, nu-l mai poate opri. Paraschiv îi explorează cele mai intime zone, starea lui de surescitare i se traduce printr-o creştere a pulsului şi tensiunii, instantaneu realizează ce se întâmpla în nopţile cu Barbara de care nu-şi aducea aminte.

O alungă din gând pe Barbara. N-o va mai iubi niciodată. Acum şi întotdeauna, Venus a lui este Roxana. Iar Paradisul a fost dintotdeauna între picioarele ei.

— Nu... nu trebuie, tună ea.

Îl ia de lângă părţile ei intime, îl sărută din nou, îl umple de salivă, apoi îl lasă, din nou, să continue ce începuse. Fanii regizorului Pedro Almodovar au întâlnit scena în filmul *Hable con ella*.

...Nu ne va găsi... nu are ce să ne mai facă... îşi spune Paraschiv, după ce realizează, încă o dată, cât de mult seamănă Roxana cu Barbara şi se simte cuprins brusc de teama să nu-i descopere Barbara, să nu-l smulgă de acolo, să nu-l abandoneze din nou în dressing sau în vreun sertar.

— ...Nu vă pot lăsa singur aici, decide Roxana a doua zi. Veţi merge cu mine peste tot. V-am amenajat un loc confortabil în poşeta mea. Iar în birou sunt cea mai mare parte a timpului singură.

— Nu ţi-e frică de... Barbara?

— Mă credeţi sau nu, eu n-am dat niciodată ochii cu doamna director. Am senzaţia că mă evită sistematic. O cunosc doar din fotografii şi din emisiunile televizate.

Paraschiv admite că nu are încotro şi că va trebui să se arunce în gura lupului, să accepte să meargă la institut cu Roxana. Este singura lui apărare; dacă rămâne singur în apartamentul închiriat de Roxana, e mult mai expus. Oricând se poate trezi că vine cineva şi-i sparge uşa. A mai păţit lucrul acesta.

Trece astfel prima zi (săptămână), iar în acea seară Roxana îi declară (parcă nu-i mai percepe vocea ca un tunet al pământului):

— Aţi mai crescut. Sunteţi şi mai greu. Vorbesc serios. Azi am dat şi acatist la biserică să vă reveniţi cât mai repede.

Uitase de aceasta. Roxana este foarte credincioasă.

A doua zi dimineaţa, îl măsoară şi constată că a trecut de treizeci de centimetri. Încă îmi mai încăpeţi în poşetă, spune ea.

Se încuie în birou, împreună. Roxana îl ţine la curent cu evoluţia tezei ei de doctorat. Paraschiv simte cum se întoarce, încet-încet, din lumea aceea halucinantă cu universuri paralele, număr variabil de dimensiuni – în lumea normală, acolo începe să sesizeze lucrurile la proporţia lor. Acum are dimensiunile unui nou-născut, Roxana îl ţine în braţe şi explorează împreună internetul. Îşi aminteşte că Barbara avea la un moment dat deschis un portal vorbind despre schelete gigantice.

— Trebuie să înţelegem lucrurile acestea. Se pare că au existat homunculi. Se pare că au existat şi uriaşi. În Biblie ni se spune mereu despre ei. Dar cel mai tulburător lucru este că se pare că au existat şi există persoane în stare să transforme dimensiunile oamenilor şi ale obiectelor după bunul lor plac.

Ce i se pare formidabil la Roxana este că ea acceptă cu seninătate absolut toate fenomenele paranormale sau pentru care ştie că nu există nicio explicaţie.

— Când veţi începe şi dumneavoastră să credeţi, spune ea, veţi vedea că vă va fi uşor să acceptaţi lumea aşa cum este ea, aşa cum a vrut-o Domnul Dumnezeul nostru.

— Cum de ai ştiut să vii acasă la Barbara şi să mă salvezi? o întreabă el.

— Nu mai ştiam nimic despre dumneavoastră. M-am rugat, am spus Doamne, arată-mi Calea, iar El mi-a călăuzit paşii spre casa aceea blestemată, tot El m-a făcut să pot deschide uşa, deoarece se pare că am ochii atât de asemănători cu doamna director (şi retina? se întreabă Paraschiv). Şi tot El vă va ajuta şi pe dumneavoastră să vă înzdrăveniţi.

Încearcă s-o determine să-l tutuiască, mai ales că acum sunt atât de intimi „cum n-a fost niciodată vreun bărbat cu vreo femeie". Însă ea refuză. Aşa am început, aşa vom continua până la moarte. Pentru mine, sunteţi acela care mi-a pus întrebările la angajare, atunci când eu tremuram ca varga, sunteţi cel care mi-a oferit un serviciu, un doctorat, o carieră.

— Avem o legătură totală, îi spune ea legănându-l ca pe un prunc de şase luni. Îmi sunteţi un fel de tată, pentru că m-aţi ajutat şi simt cum mă veţi ajuta, mă veţi învăţa şi proteja. Îmi sunteţi iubit, nu-i aşa? şi-l sărută. Îmi sunteţi şi fiu, pentru că aţi fost *acolo* în întregime. Nimeni nu v-a iubit vreodată cum vă iubesc eu.

opreşte oniric orgasmul
orbeşte omuldinbasmul

În momentul când Paraschiv a depăşit înălţimea de şaizeci de centimetri şi masa de patru kilograme, Roxana a decis că mai bine-l lasă acasă.

Mai ales că la institut lucrurile nu sunt prea limpezi. Dacă lipsa lui Paraschiv nu prea fusese

remarcată – lumea s-a obişnuit cu desele lui absenţe pe care nu le mai comentează, ştiut fiind că este concubinul prestigioasei lor directoare –, absenţa de aproape o săptămână a directoarei, cea atât de organizată în rest, îi contrariază pe toţi. Doamna Schuster nu-şi prea delega responsabilităţile, aşa că directorul adjunct (dr. Grigore Popa) se vede depăşit de evenimente, nu ştie ce hârtii să mai semneze şi ce hârtii nu, diferitele adrese şi comunicări de la ERC şi de la autorităţile româneşti rămân fără răspuns. În consecinţă, Consiliul Ştiinţific, convocat de urgenţă, decide că situaţia nu mai poate continua şi că vor trebui să se adreseze poliţiei.

Paraschiv urmăreşte la televizor evoluţia evenimentelor, intens mediatizată. Doamna profesor doctor Barbara Schuster este găsită moartă, pradă unui început de descompunere, în vila ei de pe strada Mântuleasa, colţ cu Popa Soare. Dr. Cătălin-Aurel Paraschiv nu mai este găsit şi este foarte căutat de Poliţia Română, dat în urmărire şi prin Interpol. Televiziunile nu oferă decât o singură imagine a decedatei, o hârcă zbârcită toată, cu dinţii la vedere, părul format din smocuri cenuşii, cocoşată şi cu sânii lăsaţi.

— Probabil că eu am ucis-o, fără să vreau, fugind de la ea, spune Paraschiv; acum îi ajunge Roxanei până ceva mai sus de genunchi, sub fesele pe care i le-a admirat atâtea secole.

— Am ucis-o împreună, eu aşa zic. De fapt, cred că pur şi simplu n-a mai avut zile. Dumnezeu s-o odihnească.

Şi Roxana aprinde o lumânare.

— Aţi iubit-o, nu?

— Te iubeam pe tine, de fapt. Cu ea doar m-am amăgit, însă eu la tine m-am gândit în toţi aceşti ani...

— Luni, vreţi să spuneţi.

— Dacă mă gândesc bine, n-am fost amantul ei mai mult de un an. Pe când, cu tine... sper să avem o viaţă întreagă împreună.

— Aşa să ne ajute Dumnezeu. La noapte vă scot la o plimbare. Am vorbit cu o prietenă să-mi lase

maşina ei. Şi v-am cumpărat şi nişte haine.

Pe eticheta hainelor de copii figurează cifra 3-4, de la vârsta aproximativă a băieţelului căruia i s-ar potrivi aceste haine. Roxana nu-l lasă pe Paraschiv să ocupe pe scaunul din faţă, ci îl aşază în maşină într-un scaun de copil, în spate. Conduce concentrată, părăsind Bucureştiul pe o noapte translucidă, parcurgând sate adormite şi păduri negre.

— Unde mă duci? întreabă el.

— Am fost la un călugăr care ţine slujbe numai o dată pe an undeva într-o casă în Bucureştii Noi. M-am spovedit şi m-am rugat cu el. Mi-a spus că există un Loc Sfânt, plin de Energii şi de Har Dumnezeiesc. Mergem acolo, să ne rugăm împreună.

Conduce pe serpentine, spre munţi pe care Paraschiv nu-i recunoaşte; părăsesc drumul asfaltat şi continuă mai multe ore pe un drum plin de valuri de pământ şi bălţi. Locul cu pricina este un platou întrerupt de un perete stâncos neted într-o parte, iar în cealaltă parte se află o râpă, dincolo de care se văd câteva pâlcuri de arbuşti. Roxana lasă maşina la capătul unui drum desfundat, lângă închipuirea vagă a unui jgheab pentru adăparea oilor. Pare să fie intrarea într-un sanctuar, spune el. V-am spus că este un loc fermecat, şopteşte Roxana. Pe vârful unei coline situate aproximativ în mijlocul sanctuarului, cei doi întrevăd o troiţă albă luminată de Venus, înspre care Roxana îl zoreşte pe Paraschiv. Trebuie să ajungem înainte de miezul nopţii, spune ea, însă el nu poate ţine pasul, aşa că, în cele din urmă, ea îl ia în braţe.

— Aici, porunceşte ea. Îngenunchеaţi. Rugaţi-vă, chiar dacă nu credeţi.

Îngenunchează şi ea, îşi împreunează mâinile şi începe să murmure. În scurtă vreme, pare să intre în transă. Ochii ei întredeschişi nu mai văd, iar în lumina lunii figura ei devine palidă şi seamănă mult, atât de mult, cu figura Barbarei. Paraschiv se ridică în picioare şi se apropie de ea, ajungându-i până la subţiori. O atinge, apoi o îmbrăţişează, o simte oftând, îi simte pulsând sânii. În rest, este ca

încremenită, buzele ei nu se desfac oricât ar încerca să o sărute, escaladând-o. Răsuflarea ei, care-l învăluie, e caldă şi are un oarecare iz de tămâie. Paraschiv renunţă s-o mai sărute, coboară şi se concentrează asupra zonelor ei intime, excitând-o extrem de repede, apoi se strecoară sub fusta ei largă. Într-adevăr, mijlocul lui este la nivelul pubisului ei; se lipeşte de abdomenul ei musculos şi plat, simte un sân al ei pe creştet.

...Şi fac dragoste sub lumina lunii şi a lui Venus, timp în care ea nu-şi desface mâinile, îşi depărtează numai puţin picioarele, pentru a-l primi. Paraschiv îi simte extazul, apoi o aude murmurând. Îţi mulţumesc, Doamne Dumnezeul meu.

palid pământul pătrat
pulsează pesemne pipărat

— ...Haideţi, trebuie să mergem acum, murmură Roxana.

— De ce? protestează el moale. Este atât de frumos... aici... eşti superbă, te voi iubi întotdeauna... am făcut atâta drum, hai să mai stăm, iubita mea...

— Mi s-a făcut frică, spune ea şi se ridică în picioare. Foarte frică.

Lui Paraschiv i se pare absurd s-o îmbărbăteze, să încerce s-o ocrotească. O trage de poalele fustei, ca un copil care vrea să-şi atenţioneze mama. Ea se apleacă spre el şi-i vede figura neasemuită, luminată parcă de jos în sus, dinspre locul acela sfânt. Nu se va întâmpla nimic rău, spune el.

— Fugim spre maşină. Acum!... Nu-mi mai place locul acesta. Nu trebuia să vă las... să facem dragoste. Fugiţi şi dumneavoastră, vă aştept în maşină.

Şi fuge, atât de repede încât Paraschiv ştie că n-o va mai ajunge niciodată din urmă. Vede maşina, cu luminile de poziţie şi plafoniera aprinse, cu una din portiere deschise.

Sesizează siluetele negricioase. Întâi vreo opt, apoi vreo şaisprezece. Câini? Lupi? Aude mârâiturile

ameninţătoare, câinii sau lupii aceia par a răsări de niciunde şi o încolţesc pe Roxana fugind, vreo câţiva sar asupra ei, încercând s-o dezechilibreze.

— Nuuu! o aude şi nu poate face nimic.

Mai rezistă numai câteva clipe, suficient cât s-o vadă cum este doborâtă, cum creaturile se adună în jurul ei, o vede zbătându-se, strigând din ce în ce mai slab, iar ultimul strigăt se îneacă într-un gâlgâit. Lupii-câinii o sfâşie, Paraschiv se întoarce şi fuge în sensul opus.

Disperare-groază-neputinţă-nefiinţă.

Nu are niciun rost să încerce să ajungă la maşină. La dimensiunile lui actuale, n-ar putea conduce. Probabil că nici n-ar avea forţa necesară să închidă portiera sau să apese pedala de ambreiaj. Sesizează cum o parte din creaturile acelea, probabil gonite de ceilalţi care-şi împart carnea Roxanei, adulmecă în aer şi se îndreaptă tropăind-lipăind spre el.

Ajunge, nici el nu ştie cum, la peretele stâncos. Imposibil de escaladat. Câinii (acum ştie că sunt câini, nu lupi) sunt aproape, în spate, iar Paraschiv sesizează o crăpătură în stâncă, pare a fi intrarea într-o mică grotă. Se furişează mergând de-a buşilea prin tunelul îngust, sperând dintr-o dată că niciunul din câinii aceia nu-l va putea urma. Într-adevăr, le vede boturile în lumina deschizăturii, ei latră şi mârâie cu putere înspre interior, producând un zgomot apocaliptic. Nu simte decât dorinţa de a trăi şi în special aceea de a nu muri sfâşiat, de a nu se stinge văzându-se devorat de bestiile acelea. Se strecoară mai departe prin galeria îngustă, reuşeşte să vadă cum, în spate, unii dintre câini (probabil, cei mai mici) au pornit pe galerie în urma lui. Începe să-i simtă la numai câţiva metri în spate. Nu ştie dacă sunt într-adevăr nişte câini mici, dar mârâiturile, amplificate de tunel, sunt din cale-afară de fioroase.

Galeria se lărgeşte şi acum poate alerga aplecat, reuşind să se distanţeze. Se loveşte de pereţii de stâncă, după care sesizează o lumină difuză venind dinspre interior, cu intensitatea suficientă ca să poată sesiza obstacolele.

...În cele din urmă, ajunge într-o cavernă ale cărei dimensiuni nu le poate aprecia. Sursa luminii aceleia difuze o reprezintă două schelete umane fosforescente, imense. Reuşeşte, în treacăt, să-şi dea seama că laba piciorului unuia dintre schelete este cam de trei ori mai lungă decât este el, acum. Oameni (dacă or fi fost oameni) la scara de cel puţin zece la unu faţă de oamenii normali, poate treizeci la unu faţă de înălţimea lui actuală.

Câinii au rămas în urmă, iar Paraschiv simte cum iubeşte scheletele acelea, pe care le asociază cu Barbara-Roxana. Plânge în continuare, de disperare şi groază. Se înarmează cu o bâtă formată dintr-o falangă a unui deget imens, se strecoară printre coastele scheletului care i se pare cel mai întreg, sperând că de acolo va reuşi să ţină la respect câinii. Realizează apoi că, aşa cum a reuşit el să se strecoare, şi câinii ar putea s-o facă.

Animalele sunt încă în urmă, probabil şi-au încetinit cursa. Paraschiv iese dintre coastele scheletului, se apropie de craniu şi-i intră în gură. Observă dinţii impecabili şi foarte albi, seamănă cu ai Barbarei. Reuşeşte să găsească o spărtură spre cutia craniană în care se strecoară. Explorează restul peşterii printr-o altă spărtură, înspre găvanul craniului. Altă intrare în adăpostul lui nu există, doar aceea pe unde a intrat el. Va reuşi, probabil, să ţină la respect orice câine ar încerca să se strecoare pe acolo.

În peşteră se adună, până la urmă, vreo doisprezece câini care înconjoară craniul mârâind. Paraschiv sesizează care din animale pare a fi conducătorul haitei. Este acela care se strecoară pe urmele lui, intrând pe gura scheletului, apoi încercând să se strecoare înăuntru. Latră, iar lătratul are o rezonanţă aparte în cutia craniană în care se află Paraschiv, ghemuit. Paraschiv îl loveşte cu bâta improvizată, apoi cu picioarele, câinele scânceşte, mai încearcă o dată. Este mai mare decât Paraschiv.

Cătălin Paraschiv se simte înzestrat cu puteri noi. În mod hotărât, câinele acesta *nu va reuşi să intre*

acolo. Javra mai încearcă o dată, fosforescenţa ca dintr-o discotecă îi scoate în evidenţă colţii rânjiţi. Paraschiv îl lasă să-şi strecoare capul, îl blochează cu unul din picioare, se simte muşcat, însă nu-i pasă, iar cu celălalt picior loveşte din lateral, loveşte, loveşte. Câinele încearcă să scape, dar nu-i dă drumul. Paraschiv nu mai este un pitic, un homuncul, este Om, luptă pentru viaţa lui, şi pocneşte câinele până când se simte împroşcat de şuvoaie călduţe dinspre beregata fiarei, atinsă iremediabil de marginea ascuţită a spărturii craniului.

...Vă mulţumesc, zei, extratereştri sau cine-o-ţi fi fost voi, murmură Paraschiv extenuat.

Cu capul bălăngănindu-se, câinele se extrage din spărtură, se târâie în afara craniului. Paraschiv îi vede pe ceilalţi năpustindu-se asupra lui, grăbindu-i sfârşitul, apoi devorându-l meticulos, până când bestia este transformată într-un amalgam de resturi de blană şi oase rupte, iar confraţii lui părăsesc peştera în şir indian, disciplinaţi, aproape în cadenţă.

În liniştea apăsătoare care se instalează, îşi explorează ascunzătoarea inundată de lumină dinspre toţi pereţii. De unde provine energia necesară pentru toată această fosforescenţă? se întreabă Paraschiv. Orice corp fosforescent trebuie să fie sau să fi fost de curând alimentat cu energie. Ori, scheletele acestea trebuie că sunt ascunse aici, în peretele de stâncă, de câteva sute de ani. Paraschiv ajunge la concluzia că trebuie să existe vreun alt tip de energie care întreţine fosforescenţa aceea. Radioactivitate? În cazul acesta, nu are prea multe zile aici. Şi, în acelaşi timp, nu se poate ascunde prea mult în cutia cranianã; dacă continuă să crească, s-ar putea să nu mai încapă. Şi, în orice caz, să nu mai poată ieşi pe unde a intrat. Peste încă vreo câteva sute de ani, arheologii vor găsi un schelet mic ghemuit în cutia cranianã a acelor schelete gigant. O mică Minerva nenăscută.

Adoarme Paraschiv.

rebel ruptura rezonează

regurgitând ritmată-n rază

...Durere de cap, surdă, gust imposibil în gură. Vede tavanul, îşi mişcă mâinile, apoi picioarele. Se află întins într-un pat, se află întins în patul lui, în patul *lor* cu aşternuturi roz cu floricele albastre. Se ridică şi constată că are dimensiuni absolut normale. Vede uşa spre dressing-univers (acolo unde a petrecut mai mulţi ani), este închisă şi nu are niciun chef să o deschidă. Din spatele celeilalte uşi se aude o muzică de jazz, molcomă, înceată, învăluitoare.

Este gol. Se scoală din pat şi constată că are ceva probleme cu menţinerea echilibrului. Se îndreaptă spre baie cu intenţia de a se spăla pe dinţi şi de a găsi un analgezic. O întrevede pe Roxana pieptănându-şi părul blond, o admiră de la spate, formele acelea perfecte, corpul ei numai cu puţin mai înalt decât al lui (exact cât trebuie). Ea se întoarce către el:

— Ai reuşit să revii la realitate, micuţule? îl tachinează Barbara.

Cere un analgezic. Ea i-l administrează, împreună cu un sărut şi cu un pahar cu apă de la robinet.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Paraschiv.

— Ceva pentru care ar merita să-ţi faci bagajele de pe acum. Ceva pentru care ar trebui să te dau afară din institut.

El se gândeşte la Roxana. Nu cumva...

— Putem să avem o discuţie civilizată? întreabă cu un ton sever Barbara.

— Oricând, spune el. Te ascult. Spune-mi ce s-a întâmplat. Orice ar fi, promit că... nu se va mai întâmpla.

— Eşti în urmă rău cu ce ţi-ai propus să faci. Ai început vreo cinci lucrări şi pe niciuna n-ai dus-o la capăt. O să mă faci să cred că, într-adevăr, eşti un ratat. Îţi aminteşti că am mai avut discuţii?

— Îmi voi aminti. Spune mai departe.

— Aşa că te-am convocat vinerea trecută la mine în birou, să discutăm şi să vedem care din aceste lucrări ar putea fi terminate şi trimise la publicare în viitorul apropiat. Iar tu, în loc să te comporţi ca un salariat normal, ai binevoit să fugi, să iei un taxi, să

te închizi în casă şi să bei două sticle de whisky pe nerăsuflate. Când am sosit şi eu, seara, era deja prea târziu: erai în comă. Ştiind, pe de altă parte, că la un moment dat îţi vei reveni şi că s-ar putea să devii violent pentru a mai obţine ceva de băut, te-am vegheat şi m-am ţinut pregătită cu nişte sedative foarte puternice, pe care ţi le administram ori de câte ori începeai să te zvârcoleşti. Până când au trecut patru zile şi trei nopţi, timpul aproximativ necesar ca superficatul tău să asimileze tot etanolul pe care ţi l-ai administrat. Spune şi tu dacă este normal ce se întâmplă.

— Nu este normal... Îmi pare rău... mormăie el. Apoi o îmbrăţişează. Crede-mă, nu se va mai întâmpla niciodată... zeiţa mea, scumpa mea Venus.

— Aşa să fie, spune ea. Ştii şi că trebuie să pleci din nou la Hamburg, nu?

De aceasta chiar nu-şi aminteşte deloc.

— S-au reprogramat experienţele acelea cu holografia proteinelor. Numai că, de data aceasta, nu te mai las singur. Am cumpărat bilete pentru amândoi. Mâine la şapte dimineaţa. Încearcă să te refaci până atunci.

— Sunt refăcut, iubire, sunt în formă.

— Dovedeşte-mi, spune ea. Dacă mai faci vreodată aşa ceva, să ştii că nu voi avea nicio reţinere să te înşel şi eu pe tine. Am foarte mulţi pretendenţi.

— Ştiu, spune el, apoi o sărută. Sper să reuşesc să-ţi dovedesc că nu va fi niciodată cazul să te mai gândeşti la aşa ceva.

Înlănţuiţi, sărutându-se, îndreptându-se spre patul de unde el tocmai se ridicase. Barbara acţionează o telecomandă, iar storurile cu obscurizare totală se lasă, se trezesc împreună într-un întuneric deplin; o altă apăsare de buton şi o lumină vagă, roşiatică, ţâşneşte de sub pat, de sub dulap, din dressing. Barbara îi mai spune o dată că-l iubeşte, dar că e un copilaş neastâmpărat şi că-i va arăta ea lui. Camera este inundată de o muzică lină, cu ritmuri uşoare precum pântecele femeii. Şi Barbara mai apasă pe câteva butoane.

— ...Ai ceva butoane şi pentru mine? murmură el incredibil de excitat.

— Am butoane pentru orice, spune Barbara şi-l primeşte în ea.

...Durează mult, cu mult mai mult decât de obicei. Lui Paraschiv i se amestecă imaginile cu Barbara deasupra lui, cu senzaţiile incredibile de când, liliputan fiind, se iubea cu Roxana. Săptămâni în şir abandonat în dressing; din nou Barbara, muşcându-şi buzele deasupra lui; câinii sfâşiind-o pe Barbara-Roxana, Paraschiv fuge spre maşină şi simte cum creşte în timpul goanei; câinii se apropie, unul din ei i se agaţă de picior, însă el reuşeşte să-l îndepărteze; apoi face dragoste, în picioare, cu Roxana rugându-se la Domnul Dumnezeul ei, Barbara geme şi-l zgârie, Roxana îl introduce în decolteul ei, Paraschiv goneşte cu maşina pe serpentine, Barbara se desprinde de el şi-i sugerează s-o penetreze pe la spate, iar şarpele Uroboros îi vorbeşte aşezat ca o cunună pe un craniu uriaş.

... Se ţin de mână, privind spre tavan. Am o surpriză pentru tine, spune Barbara.

Din nou, aceeaşi telecomandă. De data aceasta, tavanul se despică lăsând loc unui imens ecran plat.

— Am instalat monitorul erotic, spune Barbara. Eu, când mă angajez să fac un lucru, chiar îl fac. Aceasta este una din deosebirile dintre naţiunea germană şi cea română. Acum este momentul să vedem cum funcţionează.

...Pe ecran apar ei doi, înlănţuiţi, făcând dragoste. Paraschiv n-a prea văzut filme erotice la viaţa lui, însă apreciază că imaginile pe care le vede nu sunt cu nimic mai prejos decât ce ştie el. Numai că, în scurt timp, imaginea se estompează, devine ceţoasă, ca şi când cineva ar scădea la nivel minim contrastul. Pe fondul acestei imagini ceţoase, pot observa puncte foarte strălucitoare, de la galben-aprins până la un roşu intens, care se deplasează sinuos pe corpurile lor înlănţuite.

— Nanoparticulele, spune Barbara. Noua ta colegă, Roxana Mincu, le-a sintetizat în numai

câteva zile. Tu ai tot promis că le faci timp de mai multe luni.

Nanoparticulele se aprind întâi în el, formând un şuvoi centrat pe şira spinării, concentrându-se apoi în zona lombară şi spre zona inghinală. Mişcarea acestui şuvoi sugerează un fel de rotaţie în patru dimensiuni, văzută numai din tristul nostru univers tridimensional. După care, în imagine, cei doi se răsucesc cu Barbara deasupra, iar minute, zeci de minute, secole de-a rândul, Paraschiv admiră cum corpul ei este în totalitate acoperit cu un ciudat arabesc, formând centri care se deplasează din zona inghinală sau lombară, înspre torace, spre cap, zona occipitală, şuvoaiele se despică, se multiplică, apar şi dispar, formează entităţi care comunică între ele.

Paraschiv este din nou deasupra. Pe el nu se observă decât un şuvoi palid şi cam anemic, un fel de morişcă rotindu-i-se în dreptul bazinului, cu slabe ramificaţii în sus, urmărind coloana vertebrală.

— Ceea ce era de demonstrat, dragule. Acum avem cu toţii o imagine completă despre ce înseamnă orgasmul la femei şi la bărbaţi.

Barbara a avut mai multe orgasme în dimineaţa aceea. Fiecare din ele este diferit, şuvoaiele de lumină şi căldură se organizează altfel, şi altfel. Paraschiv îi ia telecomanda şi întreabă de unde se poate opri pe o imagine. Execută mai multe astfel de opriri, iar fiecare din ele reprezintă un corp superb, al Barbarei (al lui nici măcar nu se mai poate observa), colorat intens, populat de o supercivilizaţie extrem de grijulie cu planeta ei, cu Barbara, cu Venus.

— Par să fie vii... murmură el.

— De unde ştii că nu aşa ceva suntem noi? întreabă Venus-Barbara. Nişte entităţi care au luat fiinţă în timpul unui Mare Orgasm. Nu meduze, cum ai spus tu atunci. Meduză eşti tu, atunci când bei.

Cap-sec. Cerebel. Bilă – continuă el.

sfârşitul sexual se strânge
seninul Soare se strecoară-n sânge

...Roxana. Atât de dulce, de ingenuă, de modestă... Paraschiv simte, din nou, fiorii de pe vremea când ea era *cea-mai-presus-de-orice-nume*. O întreabă cum de a reuşit, într-un atât de scurt timp, să sintetizeze nanoparticulele acelea.

— M-am uitat în calculatorul dumneavoastră. Am reluat calculul pe care l-am găsit privind dependenţa temperaturii critice de concentraţia de cobalt. Şi, desigur, m-am rugat Domnului să-mi dea putere să continui ce-aţi început. Doamna director, la telefon, era foarte supărată...

— Te-ai văzut cu ea?

— Nu. Am vrut să-i duc cutiile cu probe, însă a spus că nu-i nevoie şi a trimis-o pe Corina să le ia din laborator.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spune el.

— Am făcut ce trebuia să fac, spune Roxana. Pentru că vă iubesc.

Paraschiv o sărută şi realizează că, de acum încolo, va trebui să-şi imagineze de fiecare dată când va mai face dragoste cu Barbara că alături de el se află Roxana (ţăranul tot ţăran). Plec la Hamburg, spune el.

— Ştiu, răspunde ea. Îmi va fi dor de dumneavoastră. Mă voi ruga să vă fie bine.

— Aş vrea să rămân cu tine, nu cu ea.

Iar ea-i răspunde, pentru a 137-a oară (inversul constantei de structură fină), că se va face voia Domnului şi că ei doi nu pot nimic, decât să i se încredinţeze Lui.

De unde are acum sentimentul că Barbara nu-l mai poate controla? Dacă l-ar fi putut controla, el n-ar fi reuşit să fugă cu sticlele de whisky. Probabil că nici acum nu mai poate „vedea” de la distanţă tot ce se întâmplă între el şi Roxana, căreia îi mângâie sânii, căreia îi mărturiseşte cum, odată întors din Germania, va rămâne cu ea. Se vor căsători (la biserică) şi vor avea copii.

— Probabil că ai visat multe lucruri zilele acestea, îi spune Barbara în maşină, pe drumul spre casă.

— Am visat foarte multe lucruri. Ar trebui să ştii ce am visat, răspunde el cam băţos – tu, care le ştii pe toate.

Ea îi suflă în nas ca o pisică. Ştiu, spune, vroiam să ştiu ce-ţi mai aminteşti. Îmi amintesc tot, spune el. Sunt mai bătrân cu mulţi ani. Asta vom vedea imediat, râde ea.

— Tu ce crezi că sunt visele, meduză bătrână? întreabă ea.

— Nu ştiu... o altă realitate? De unde ştim că nu trăim acum un vis printre multe altele?

— Imaginaţia poate multe. Visele sunt multe. Spune-ţi doar că tot ce ai simţit vreodată s-a şi întâmplat.

— ...Mai avem atât de puţin timp, suspină ea după ce au făcut, din nou, dragoste. El cu gândul la Roxana, troiţe albe în noapte şi cranii uriaşe.

— Ce vrei să spui?

Pare puţin speriată. O fi bolnavă? se întreabă Paraschiv. Ce s-a întâmplat, la urma urmei?

— Să ştii – spune ea – că am lucrat cât timp tu... în fine, nu erai prea disponibil. Dacă mi se întâmplă ceva la Hamburg sau altundeva, vei găsi un memory stick roşu în al doilea sertar al biroului meu. Acolo am sistematizat tot ce-ai făcut, toate lucrările tale neterminate, împreună cu ce am mai putut eu completa la ele.

— Nu vorbi prostii, spune el mângâind-o. Mai bine hai să ne gândim cum continuăm cu monitorul erotic, îi distrage el atenţia spre ceea ce considera a fi cercetarea la care ţine ea cel mai mult.

— Monitorul merge, după cum ai văzut. Am instalat şi rezonatorul, care dirijează pulsuri de microunde urmărind traiectoriile nanoparticulelor. Acolo unde se degajă cea mai multă energie pe durata actului sexual, aparatul nostru va face să se degaje şi mai multă energie. Sau, mai bine spus, va injecta energie electromagnetică în mod coerent cu energia nervoasă.

— Şi, evident, tu, femeia, vei recepţiona cea mai mare cantitate de energie suplimentară.

— 99,98% în medie, aşa am calculat. Bărbatul va recepţiona cam de cinci mii de ori mai puţină energie decât femeia. Aşa merg lucrurile. Şi, dacă femeia este deasupra, bărbatul nu va recepţiona aproape nimic. Vrei să vezi şi cum a fost de data aceasta?

Fără să aştepte răspunsul lui, activează monitorul de pe tavan şi Paraschiv se poate vedea din nou, în culori estompate, îşi poate admira şuvoiul energetic pornind din falus spre zona inghinală, spre zona lombară, după care Barbara vine deasupra lui şi reîncepe rotirea 4-dimensională a arabescurilor, a vortexurilor ei galactice, din creştetul capului până în zona tălpilor. Într-un moment precis în care îşi aminteşte cum tremura ea extrem de puternic, tot corpul ei este frământat de vârtejuri, bulboane şi şuvoaie multicolore, iar din când în când acumularea de şuvoaie produce valuri care se sparg înspre mijlocul corpului ei, împrăştiind stropi în tot restul camerei.

— ...Cum se explică imaginile acestea? întreabă el, oprind înregistrarea pe o imagine reprezentând o baie de lumină, izvorând din corpul ei cabrat, şi orientată înspre tot restul Universului. Să spunem că emiţi nişte substanţe, conţin ele nanoparticule de oxid de vanadiu?...

Barbara nu răspunde. El se întoarce şi o priveşte.

Are ochii mari, albaştri, privind ecranul fără să-l vadă. Respiră liniştit, indiferent.

Ochi superbi, dar fără urmă de sclipire. Fără Inteligenţă. Fără căutătura ei poruncitoare, care-i anihilează lui voinţa. Fără exaltarea Roxanei atunci când îi vorbeşte de Domnul Dumnezeul ei.

Ochi de păpuşă Barbie.

— Barbara! o zgâlţâie el. Răspunde-mi, iubito!

— *Wie, bitte*? întreabă ea.

şoptesc şăgalnic şiruri şi şuvoaie
şerpi şchiopi şase şederi şi-nmoaie

Îi spune c-o iubeşte, o întreabă dacă vrea să-i pregătească ceva de mâncare, dacă să se ocupe el şi

de bagajul ei pentru Hamburg.

— *Wie, bitte*?

Îi vorbeşte în germană. Amnezică, Barbara? Îi spune – din nou – că vor pleca la Hamburg.

— *Wann Sie wollen... Ich bin in Hamburg geboren*, murmură ea, se ridică şi se îmbracă.

— *Wie heißt du*? întreabă el.

— *Ich bin Barbara Schuster, Putzfrau bei dem Universität...*

Barbara, Barbara mea, eminentul om de ştiinţă providenţial, a plecat, realizează Paraschiv. (De ce nu-i pare rău? Sau îi pare? Trăise – de fapt – în vis despărţirea de ea.) În locul ei, o am alături pe femeia de serviciu cam săracă cu duhul. Îi explică răspicat, ca unui copil mic, în puţina lui germană (care, în scurtă vreme, se dovedeşte a fi mai bogată decât a ei) că se află în Bukarest şi că a doua zi dimineaţa devreme vor lua avionul, iar ea se va întoarce acasă.

— *Alles klar*, spune ea. *Morgen bin ich zurück nach Hause*.

— *Gute Nacht*, spune el – şi are impresia că doarme lângă un cimpanzeu.

...Dimineaţa, reuşeşte s-o trezească destul de uşor, după care îi comandă ce trebuie să facă, operaţiuni pe care ea le execută ca un automat. O determină să se spele pe dinţi, să se îmbrace, să arate oarecum onorabil, o urcă şi o coboară din taxi, o însoţeşte la înregistrare şi la controlul paşapoartelor. Se aşază răbdători imediat ce se formează coada pentru îmbarcare (un lucru pe care Paraschiv nu-l făcuse niciodată în viaţa lui, prefera să aştepte până se disipa întreaga coadă). În momentul când are loc îmbarcarea, se preface că i s-a dezlegat şiretul, Barbara trece de control, după ea mai trec şi alţii. Personalul care verifica permisele de îmbarcare nu i-a dat nicio atenţie. Paraschiv se îndepărtează uşor-uşor, priveşte spre capătul coridorului silueta înaltă, blondă, care se îndreaptă cu paşi înceţi spre burduful de acces în avion. Nicio clipă nu s-a gândit că el n-o urmează.

Adio, Barbara Schuster.

Intră la toaletă, de unde iese la cinci minute după decolarea avionului, cu un aer destul de nervos, caută un poliţist şi declară că din cauza unor crampe cumplite a pierdut avionul. Va trebui să iasă din aeroport, să meargă acasă, să cheme un medic. Şi va pleca a doua zi. (Prea multe explicaţii.) Este pus să dea o declaraţie, o face mimând durerea de burtă până când aceasta chiar i se instalează, apoi este lăsat să plece.

Are de ales între o întoarcere rapidă la institut, la Roxana, să-i spună că *în sfârşit* vor fi din nou împreună – şi o întoarcere acasă, o alcoolizare binemeritată în garsoniera lui de divorţat. Alege varianta a doua. Între cele două lucruri imorale, i se pare mult mai condamnabil să o trădeze imediat pe Barbara, decât să-şi înşele starea lui de luciditate îndelung încercată.

...Voi emigra în altă Realitate, îşi spune el deja puţin ameţit, încercând să deschidă uşa vechii garsoniere. Aşază cu grijă pe jos plasa cu cele cinci sticle de whisky şi porneşte calculatorul.

...Realitatea este ciudată şi multivalentă, decide el. Nu ştiu dacă modificarea dimensiunilor, prizonieratul meu în dressing, prin sertare sau poşete, cu Roxana sfâşiată de câinii sălbatici, s-a întâmplat sau nu. Voi inventa un alt Paraschiv, un alt Cătălin-Aurel Paraschiv. Dacă am puţin noroc, voi reuşi chiar să devin *acela*. Şi se hotărăşte că n-a întâlnit-o niciodată pe Barbara Schuster.

„În matematică, oricărui spaţiu vectorial îi corespunde un alt spaţiu vectorial, numit spaţiul dual, format din mulţimea funcţionalelor liniare definite pe spaţiul original. Interesant este însă faptul că mulţimea funcţionalelor definite pe spaţiul dual, care vor forma un alt spaţiu vectorial, dualul dualului sau bidualul, admite un izoorfism natural cu spaţiul iniţial. Matematicienii identifică, în consecinţă, bidualul cu spaţiul original.”

Bea Paraschiv.

„Aplicaţia acestui concept în literatură este simplă: spaţiul dual este mulţimea poveştilor care se pot

inventa despre elementele din spaţiul original, fie ele persoane, fie situaţii, fie universuri. Dacă, într-o astfel de poveste, apare un personaj care, la rândul lui, creează o anumită situaţie sau un anumit univers, acest univers în mod obligatoriu va avea un corespondent în realitatea noastră imediată, deoarece dualul dualului este spaţiul iniţial."

Paraschiv îşi imaginează, aşadar, un element din spaţiul dual. Acel element este un *alter ego* al lui, divorţat şi plecat din Franţa, alcoolic şi ratat în institut în România, ameninţat în orice moment cu internarea la nebuni sau concedierea de la institut. Ne întoarcem la începutul poveştii din garsoniera aceasta, însă situaţia este alta: nu reuşeşte să se abţină din băut, peste el dau buzna adesea părinţii, frate-său, naşii sau colegii de serviciu şi de fiecare dată se lasă fie cu o internare, fie cu o îndelungată morală, confiscarea tuturor banilor pe care-i are prin casă şi alte acţiuni de acelaşi calibru. Ne aflăm în anul 2003, şi nu în 2011; Paraschiv trebuie să plece la o conferinţă la Constanţa, prima de acest fel. Însă acolo nu apare nici urmă de Barbara Schuster. În loc să se întâmple aceasta, Paraschiv este contactat pe un site de întâlniri de o altă femeie înainte de a pleca la conferinţă. (Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el.) O femeie – desigur – înaltă, mai înaltă decât el; şi blondă. Bineînţeles.

El însă nu poate renunţa la băutură, crizele sunt din ce în ce mai dese. Ea strânge din dinţi, deşi este tentată să renunţe de mai multe ori la orice fel de relaţie cu acest individ; în cele din urmă, îl ia la ea acasă şi reuşeşte o primă cură de dezintoxicare de circa două luni, introducându-l în cercul ei de prieteni şi oferindu-i mai multe vacanţe la munte. După a doua criză, el pare să se redreseze şi în cele din urmă se căsătoresc. La scurt timp după căsătorie, proaspăta doamnă Paraschiv este însărcinată şi naşte unul dintre cei mai reuşiţi copii din spaţiul dual.

Urmează o îndelungată ascensiune a lui spre luciditate, spre câştigarea respectului celor din jur, spre devenirea unuia din cei mai respectaţi fizicieni

ai generaţiei lui. În perioada despre care vorbim, Paraschiv, sau cum s-o numi el *acolo*, a devenit Maşina-de-câştigat-proiecte, furnizând institutului cei mai mulţi bani din cercetările lui; s-a reapucat de scris literatură SF, a publicat două cărţi şi o pregăteşte pe a treia; a devenit preşedinte al Societăţii Române de Science-Fiction şi Fantasy. Nimeni nu ştie de unde are timp şi energie slăbănogul ăsta cocoşat să le facă pe toate.

Roxana nu va apărea niciodată în viaţa lui, nici Venus, iar echivalentul Barbarei este soţia lui cea pământeană, pe care acum o poate chiar dezmierda, atât este de reală. Ea va reuşi să înjghebe din nimic o firmă prosperă, care le permite un trai decent altundeva decât pe strada Mântuleasa.

Va scrie, într-o bună zi, povestea lui Paraschiv, acela care a întâlnit-o pe Barbara, pe Roxana, despre scheletele gigantice şi fenomenul modificării dimensiunilor.

Povestea dual㠠este simplă, reuşeşte s-o schiţeze într-o noapte. Apoi se prăbuşeşte în inconştienţă aproape o săptămână.

tu taie-te, tălpaş tembel
triumfă teoriile-n tabel

În România începutului de secol XXI, nicăieri nu mai poţi fi liniştit. Poliţia intră spărgând uşa în garsoniera lui Paraschiv, împreună cu dr. Grigore Popa, director ştiinţific la IN3–ERC. Paraschiv respiră uşor, cufundat probabil în lumea în care tocmai vizitează California împreună cu proaspăta lui soţie din spaţiul dual. Alături, patru sticle de whisky sunt goale, iar a cincea mai are un deget de licoare aurie pe fund. Fără menajamente, comisarul-şef Berbecaru îl somează să se ridice din pat. Paraschiv deschide ochii, îşi aminteşte de nenumărate imagini în care s-a trezit în condiţii similare atât în spaţiul real, cât şi în spaţiul dual; şi reacţionează aşa cum a făcut-o în toate universurile paralele până atunci: emite o înjurătură. Maidutebănpulamea sau aşa ceva.

Comisarul Berbecaru îl loveşte, prăvălindu-l din pat, adjunctul lui îi cară câteva lovituri de bocanc în coaste; reuşesc astfel să-l determine să se îmbrace şi să-l ia la secţia de poliţie.

Este pus să dea o declaraţie legată de plecarea la Hamburg doamnei director prof. dr. Barbara Schuster. El spune că nu poate da nicio declaraţie, întrucât, în starea în care se află, nu poate scrie; pe de altă parte, nu-şi aminteşte nimic.

— Ce vor de la mine? îl întreabă pe Grigore Popa.

— S-a întâmplat ceva cu directoarea, îi şopteşte domnul Popa. Ar trebui să încerci să-ţi aminteşti ultimele momente petrecute împreună.

— Nu mai ştiu nimic, spune el. Nu-mi amintesc nimic anormal.

— De ce nu v-aţi urcat în avion? întreabă comisarul.

— Care avion? întreabă Paraschiv.

O nouă pereche de palme.

Adevărul este că-şi aminteşte, ca prin ceaţă, revenirea Barbarei Schuster la starea iniţială de femeie de serviciu şi cum a scăpat de ea expediind-o la Hamburg. Numai că acum este povestea altuia. El a reuşit să se identifice atât de mult cu Paraschiv-*celălalt*, încât i se pare că este luat la întrebări – în cel mai bun caz – despre acţiunile vreunui personaj pe care l-a creat.

Decide să joace cartea nebuniei, inconştienţei, şi chiar reuşeşte, în ciuda loviturilor de pumni şi picioare pe care trebuie să le îndure. Aude ca prin vis glasul directorului adjunct:

— Domnule comisar, să ştiţi că nu ne putem permite să-l lăsăm pe colegul nostru să fie tratat aşa în continuare. În primul rând, dumnealui este la ora aceasta un om bolnav, lipsit de orice apărare. În mod clar, nu are nicio legătură cu cazul pe care-l anchetaţi. Haideţi să presupunem că domnul Paraschiv s-ar fi certat în seara dinainte sau chiar în aeroport cu doamna Schuster. În urma şocului emoţional, doamna Schuster şi-a pierdut uzul raţiunii, iar domnul Paraschiv s-a hotărât să nu plece

cu ea şi a făcut criza aceasta de etilism. Chiar şi în aceste condiţii, nu prea vedem de ce ar putea fi acuzat.

Berbecaru înjură. Aceeaşi înjurătură pe care o formulase Paraschiv în urmă cu 43 de minute şi 27 secunde.

— Vă rog să permiteţi să i se acorde îngrijiri medicale.

— Sunaţi la Spitalul 9, spune comisarul. Să aducă şi o cămaşă de forţă.

— Gata, şefu'.

...Paraschiv părăseşte, aşadar, Secţia 20 Poliţie, situată aproape de piaţa Crângaşi – un loc de care-i fusese teamă încă din copilăria petrecută în acest cartier, pe vremea când era încă o mahala, miros de tei, interdicţia de a bea apă de la cişmea şi bătăi cu nuiaua administrate de bunica lui, o femeie de ispravă. Legat bine este el pe o targă, cu obrajii tumefiaţi şi cu şomoioage de vată în nas, spre a-i opri hemoragia. În spaţiul dual se află însă cu soţia lui şi cu unul din copii la Veneţia. Acolo tocmai se gândeşte cum, imediat ce va ajunge acasă, va trebui să scrie despre extazul erotic, amplificarea acestui extaz şi despre universurile paralele.

Petrece în spital trei zile liniştite. Din experienţa vieţilor anterioare, ştie că nu are niciun rost să întrebe când va fi externat. Cu cât eşti mai vehement privind externarea ta, cu atât e mai convins personalul medical că trebuie să te ţină mai mult sub observaţie. Pe de altă parte, acum are experienţa mai multor luni sau chiar ani petrecuţi în dressingul sau în sertarele Barbarei, astfel încât răbdarea lui îi impresionează pe toţi. Unul din avantajele internării în pavilionul în care mai tranzitase de câteva ori, în diferitele realităţi, este că poate fi sedat de câte ori are el chef. Cere somnifere şi i se dau, visează cu ochii deschişi sau închişi, neatent la cele ce se întâmplă în jur. Uneori se vede în momentul câştigării unui proiect extrem de important pentru institut. S-a tuns zero, ca să marcheze evenimentul. Alteori se vede cu toţi cei patru copii, urcând pe

munte. Soţia lui devine din ce în ce mai prezentă, mai palpabilă; uneori i se pare că ea este cea care va apărea la un moment dat, ca să semneze fişa de externare. Îl va lua acasă şi-l va obloji, apoi vor face dragoste... îl va ierta, aşa cum l-a iertat de atâtea ori.

...Într-o dimineaţă, când tocmai s-a hotărât să mai ceară un Diazepam, este chemat la medicul şef de secţie. Acesta îl pune să-şi atingă cu mâna dreaptă urechea stângă, să găsească cuvântul nepotrivit dintre şoarece şarpe viezure vulpe şi alte asemenea, apoi îl chestionează dacă i-au revenit amintirile, el spune că nu. Probabil că a avut un şoc emoţional dar, imediat ce-i va reveni memoria, se va prezenta singur pentru un consult. Medicul îi întinde paşaportul spre libertate, fişa de externare; îi mai înmânează un bilet într-un plic închis, precum şi o listă de psihiatri recomandaţi de secţie şi programul viitoarelor întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi.

Deşi prima tentaţie este să părăsească spitalul Bagdazar-Arseni, odată ieşit pe poarta pavilionului de alcoolici încercuit cu sârmă ghimpată, Cătălin Paraschiv se aşează pe o bancă ruptă, plină de noroi şi obscenităţi şi desface plicul, unde recunoaşte scrisul Barbarei.

”Iubitul meu, îmi pare rău pentru ultimele zile oribile prin care a trebuit să treci. Aşa merg lucrurile, a spus Kurt Vonnegut. M-ai văzut murind şi îmi imaginez ce şoc a fost acesta pentru tine. Şi eu te-am văzut murind; acasă, vei înţelege mai multe (nu uita de stick-ul roşu). Am făcut toate demersurile ca să-ţi fie bine. Am trimis comunicate în care mărturiseam cum simţeam încet-încet că-mi pierd minţile şi că singura soluţie era să fiu repatriată la Hamburg. Cum m-ai însoţit pe ultimul drum. Cum voinţa mea a fost să plec de la voi, după cum dorinţa mea este să fii repus în libertate. O mare parte din viitorul nostru ca specie depinde de tine şi de integritatea ta fizică şi mentală – aceasta nu le-am spus-o, o ştim numai noi doi. Casa noastră din Mântuleasa îţi aparţine, te rog să nici nu te gândeşti să te întorci în garsoniera aceea sordidă. Vei reveni la institut şi te rog insistent să-ţi

întocmeşti dosarul ca să devii tu director. Nu-l lăsa pe dr. Grigore Popa să ia această funcţie: este un om slab, lipsit de idei, însă plin de invidie şi de ranchiună. Îţi doresc o viaţă lungă, alături de Roxana. Sunteţi făcuţi unul pentru altul, aşa cum şi noi am fost la un moment dat. Te voi iubi în toate spaţiile şi timpurile posibile."

Are de ales între două realităţi – Roxana sau lumea cealaltă pe care o visează de câteva săptămâni şi secole, soţia pământeană, copiii. Şi Paraschiv alege, sau crede că o face.

...O aşteaptă pe Roxana în faţa intrării în institut, ascultând plictisit comentariile taximetristului despre Elena Udrea şi Emil Boc.

— Hai cu mine, îi iese el în faţă Roxanei.

Faţa ei se luminează de un zâmbet pios:

— Ruga mea a fost ascultată, spune ea.

ţi-am ţintuit ţărâna ţie, ţaţă
ţâţâna-n ţarc ţipurituri ţi-agaţă

— Vei fi soţia mea, spune el, pradă unei excitaţii neverosimile.

— Vei fi soţul meu, murmură ea.

Şi nu-i dă nicio atenţie când el o îndeamnă să bea conţinutul unui pahar de suc în care a dizolvat o pastilă.

Dragostea lor este intensă, deşi durează mai puţin decât ultima dată când făcuse dragoste cu Barbara în acelaşi pat. Însă, îşi spune Paraschiv, probabil că energia totală degajată a fost mai mare, muuult mai mare acum.

— Hai să-ţi arăt ceva, îi spune Roxanei şi pune mâna pe telecomanda Barbarei. Hai să vezi la ce foloseau nanoparticulele pe care le-ai produs tu cu atât de mult sârg.

...Imaginile şterse, vârtejurile vii. Corpul Roxanei este pradă unui uragan, unui tsunami. Roxana, în timpul orgasmului, produce o imagine demnă de o supernovă. Priveşte cu ochii ei incredibili ecranul care o înfăţişează ca pe o adevărată furie a naturii, o

zeiţă a luminii materializată într-un întuneric plat, un foc de artificii gigantic, care lasă uneori să se vadă pâlpâirile anemice ale lui, ale lui Paraschiv, totuşi (se consolează el), în mare parte răspunzător pentru starea aceea.

Cea mai frumoasă imagine pe care a văzut-o vreodată vreun ochi de muritor.

La fel de frumoasă, la fel de intensă şi de vie, de neasemuită...

...ca Barbara, în urmă cu zece zile. (Ţărane!)

Roxana adoarme, respirând uşor. Paraschiv se desprinde din îmbrăţişarea ei şi iese tiptil din dormitor.

Stick-ul roşu.

Imediat ce îl introduce în calculator, un fişier text se deschide singur.

„Dragul meu, să spunem în sfârşit lucrurilor pe nume.

Eu, Barbara Schuster, sunt, de fapt, Roxana, soţia ta.

Ţi-am spus că suntem, probabil, primul cuplu din lumea aceasta în care fiecare l-a văzut murind pe celălalt.

Dragule, peste douăzeci şi şapte de ani vei muri. Iar eu, care te voi iubi întotdeauna mai mult decât a putut vreo femeie vreodată să iubească; eu, care-mi voi converti o parte din credinţa în Dumnezeu în adoraţia ta, care voi şti că ai fost cel mai de preţ om de sex bărbătesc care a existat vreodată, eu, Roxana Mincu, voi suferi nespus. Şi voi veni înapoi la tine.

Femeile din vremea mea călătoresc în timp şi în realităţile paralele. Datorită ţie, dragule.

Tu ne vei fi arătat că Universul are dimensiuni variabile; cum particulele elementare sunt cuante de câmp rotindu-se în spaţiu-timp în acest Univers. Cum se pot controla aceste dimensiuni ascunse, permiţând în primul rând călătoria în timp, apoi variaţii ale cantităţii de materie din spaţiul tridimensional, navigări prin universurile paralele.

Este greu să-ţi explic cum arată lumea femeilor de unde vin eu. Trăim în paralel mai multe ipostaze ale

cosmosului, ne deplasăm nestingherit nu numai în spaţiu, ci şi în realităţile alternative, putem descinde în trecut, putem căuta în viitor. Este ca şi cum unui gândac i-ar creşte aripi şi ar începe în acelaşi timp să gândească, să înţeleagă.

Iar aceasta se realizează numai şi numai cu ajutorul Extazului. Extazul feminin se poate spune că este cea mai de preţ înfăptuire a ultimelor miliarde de ani. Iar amplificatorul tău este cea mai de preţ realizare a unei minţi omeneşti.

Orice femeie în extaz controlează Multiversul. Un extaz mai mic sau mai mare îţi permite fie să te deplasezi în timp, fie să explorezi realităţile paralele. Avem acces direct la tot ce şi-au imaginat sau şi-ar fi putut imagina femeile vreodată. Pot trăi într-o fracţiune de secundă mai multe vieţi simultan. Nici nu-ţi poţi imagina, iubitule, cât de frumoasă, cât de completă este epoca noastră. Probabil că în momentul de faţă s-a concretizat Paradisul. Voi, tot trecutul cu zgârie-norii, podurile şi navele voastre spaţiale, sunteţi doar nişte copilaşi care construiesc din greu colibe de nisip pe marginea oceanului Solaris.

Dacă nu descopereai amplificatorul extatic, nu eram acum, aici.

Imaginează-ţi o lume a femeilor perfecte, nemuritoare, care se materializează când vor, unde vor. Ne încărcăm extatic cu ajutorul semenilor noştri involuaţi, masculii. Ne pogorâm lângă ei, îi determinăm să ne propulseze pe noi culmi ale extazului. Nu este numai viaţa perfectă, aş numi aceasta Hiperviaţă, în care trăim un permanent orgasm.

Semenele mele nu prea se mai ataşează de masculi. Eu însă am rămas de modă veche, întrucât am cunoscut masculul cumva responsabil (e adevărat, cu ajutorul meu) de tot ce ni s-a întâmplat. Creatorul focului, al roţii, al muzicii şi al navei spaţiale. Este vorba despre tine, dragul meu.

Noi suntem nemuritoare, dar masculii, nu, aşa că suntem obligate să mai şi naştem din când în când.

Ca şi cum am îngrăşa pământul care ne hrăneşte.

Când tu ţi-ai sfârşit viaţa, am fost atât de disperată, încât am utilizat unul dintre cei mai virili masculi de pe planetă şi cel mai puternic amplificator extatic ca să mă propulseze peste epoci înapoi, spre tine. Ştiam că aveam multe de făcut, sau măcar de început, împreună. Trebuia să te pregătesc să devii ceea ce eşti acum pentru noi, toate.

În stadiul de legumă alcoolică în care te aflai când începe întreaga poveste, eu, Roxana, una dintre cele mai superbe creaturi din România, nu m-aş fi putut apropia de tine niciodată. Însă, atunci când te-am cunoscut, eu eram tânăra şi neştiutoarea Roxana, iar tu erai deja un tip strălucit, mare şef de departament şi – recunosc, mă rodea invidia – concubinul oficial al genialei doamne profesor Barbara Schuster. Au trecut mulţi ani până când mi-am dat seama că, de fapt, acea doamnă eram eu.

...Revin la mine, la ipostaza Barbara. Bucuria de a te reîntâlni mi-a fost mereu umbrită de faptul că, la un moment dat, trebuia să te părăsesc. Acum sunt înapoi, în Rai, mai vizitez când şi când vremurile când încă mai trăiai. Pe măsură ce vei avansa în vârstă şi te vei apropia de vremurile noastre, vei vedea cum vor roi în jurul rău multe-multe-multe Barbare-Roxane, pe care le vei sesiza ca pe nişte îngeri; însă, nu de puţine ori, îngerii se vor pogorî asupra ta ca să le dai Extazul.

Mă va întrista întotdeauna că natura este cea care a făcut ca minusculul extaz masculin să nu poată fi amplificat sau captat, să nu poată fi folosit de bieţii de voi. Nu veţi putea niciodată să întrevedeţi măcar un fir din viitorul apropiat, să exploraţi măcar încă o realitate paralelă pe lângă aceea unde sunteţi ancoraţi.

Prietenele mele aseamănă de multe ori specia femeiască unei cirezi de animale erbivore, iar voi, masculii, sunteţi numai tufişurile imobile, arbuştii nevinovaţi pe care-i consumăm ca să putem zburda în hiperspaţiu şi metarealitate.

Dar poate că, pe undeva, este corect aşa. Voi, masculii, aţi dominat suficient lumea. Cu muşchii voştri imposibili, testosteronul şi – iartă-mă – cu aroganţa voastră dezgustătoare.

În orice caz, scumpule, micuţule, pot să-ţi garantez că pentru mine ai fost (vei fi) arbustul cu gustul cel mai fără de seamăn."

uzurpă unda universul ud
uimit uitând unnordşiunsud

Paraschiv.

Îşi rememorează cealaltă Realitate. Probabil că femeile din lumea Barbarei pot naviga prin oricâte realităţi paralele. El însă intuieşte că, în momentul de faţă, nu poate controla decât o singură realitate alternativă. Aceea unde nu există Roxana, nici Barbara, unde el este un onest şi respectat fizician, căsătorit cu Ştefania (aşa se numeşte soţia lui?), care i-a dăruit încă doi copii.

Poate că există o soluţie ca tot ce promite Barbara să nu se întâmple, îşi spune el. În primul rând, îmi voi contura această realitate dual cât se poate de vie în minte. Apoi, odată ce voi reuşi să intru în toate detaliile tehnice ale „amplificatorului extatic", voi concentra întreg fluxul de energie numai şi numai asupra propriei mele persoane. Voi face dragoste cu Roxana, nelăsând-o niciun moment să fie „ea deasupra". Îmi voi induce o amplificare puternică a extazului şi atunci ar trebui să pot fi transportat în realitatea pe care mi-am imaginat-o.

Trebuie să folosesc orice mijloace. Trebuie să folosesc concentrarea, visele, fragmentele de intuiţie, alcoolul, imaginaţia. Totul.

Adoarme Paraschiv.

...Ora 4:43 dimineaţa. Roxana îl îmbrăţişează, îi murmură că-l vrea. Paraschiv se gândeşte s-o respingă; apoi, însă, realizează că va trebui să exerseze extazul – extazul *său* – cât va putea de mult. Va trebui să ajungă la performanţe erotice inimaginabile, corpul său ar trebui să poată rezona

aproape cât al unei femei. Şi se lasă atras de Roxana în ea, o posedă cu ardoare, concentrându-se asupra unei Realităţi în care bărbaţii să nu fie reduşi numai la stadiul de arbuşti sau tufişuri... suntem Oameni, trebuie ca şi femeile, şi bărbaţii să beneficieze în mod egal de Paradisul promis.

Roxana suspină. Până la urmă s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple: a ajuns ea deasupra.

De unde ştii – spun suspinele ei – că masculii aceia nu sunt şi ei fericiţi. Este o lume în care nu au altă ocupaţie decât să producă extazul (orgasmul) îngerilor-femei. Se află înconjuraţi de eternul feminin care, din când în când, se materializează lângă ei şi-i imploră să le dăruiască singurul lucru pe care şi ei au dorit întotdeauna să-l dăruiască fără vreo reţinere.

— ...Uuuu! geme Roxana, apoi îl loveşte violent cu bazinul, icnind de fiecare dată.

Se va întâmpla ce va trebui să se întâmple. Concluzionează Paraschiv. Epuizat.

„Dragul meu" – începe un al doilea fişier de pe stick – „acum îţi voi descrie pe scurt următorii tăi douăzeci de ani.

Chiar în momentul în care te vei căsători cu mine, vei finaliza şi trimite la „Science" articolul *Variable dimensionality universe: end of the dark matter concept*. Articolul este scris în proporţie de aproape 80%, îl vei găsi pe acest stick. Mai ai de făcut câteva calcule, în particular trebuie să arăţi în ce mod ansamblul de realităţi paralele care se concretizează într-o nouă dimensiune este integrat în teorema lui Gauss privind interacţia gravitaţională. Vei reuşi. Cât timp voi fi eu absorbită cu pregătirile pentru măritiş, cu alegerea bisericii şi a rochiei de mireasă, tu vei duce la capăt acest lucru.

La scurt timp după aceasta, vei breveta şi monitorul erotic. Îl vei vinde unui consorţiu format din Philips, AT&T, revista „Playboy" şi BNP-Paribas. Vei obţine o sponsorizare anuală de vreo trei sute de milioane de euro, bani care îţi vor permite să trăieşti fără constrângerile şi umilinţele la care este supus un cercetător în România, fie el şi director de

institut. Invenţia ta va atrage şi altele după ea, toate vor fi realizate în România, iar improbabila ta ţară va ieşi definitiv din umbra colapsului economic. Datorită ţie, dragule.

Destul de multă lume te va idolatriza, însă tu vei prefera să duci o viaţă retrasă, refuzând poziţii de academician, ministru sau parlamentar. Eu voi fi prima care te va diviniza. Nu-ţi ascund nici că, iubindu-te pe tine, voi putea să-L înţeleg şi pe Creatorul nostru, voi intui cine este El şi ce rost avem noi toate. Cum unul din scopurile Vieţii este aducerea noastră la nivelul îngerilor. Nu-mi cere acum să-ţi explic cine este El, nu vei înţelege nici peste douăzeci şi şapte de ani.

Vom petrece foarte mult timp din viaţa noastră experimentând noi şi noi afrodiziace, noi şi noi extaze, cred că voi fi printre cele mai fericite femei ale acelor vremuri. Şi sper că nici tu nu vei fi nefericit, iubitule.

Am greşit când am spus că extazul erotic la masculi este slab şi nu are nicio finalitate. În cazul tău, iubirea mea, extazul şi mai ales goana după el te va determina să lucrezi în continuare şi să pui bazele noii ”Theory of Everything”. (Îmi vei mărturisi ce erecţii formidabile ai atunci când reuşeşti să demonstrezi o nouă formulă sau pui bazele unei noi teoreme.) Vei explica toate caracteristicile particulelor elementare pornind de la trei ingrediente fundamentale: universul cu număr variabil de dimensiuni, gravitaţia şi radiaţia electromagnetică. Vei găsi pe stick, începute sau numai schiţate, următoarele articole:

Gauge in electromagnetism connected to gravitational self-interaction

Complete prediction of lepton masses

The neutrino does not exist

Dependence of the light speed on the gravitational field intensity

Transferuri de energie şi materie hadronică între universuri paralele (Începând din 2021, nu vei mai publica în engleză. La vremea respectivă,

traductoarele automate vor fi atât de performante, încât oamenii de ştiinţă îşi vor publica toţi articolele în limba maternă. Articolele vor fi disponibile în orice moment, în toate limbile Pământului. De altfel, în curând, ştiinţa va dispărea ca disciplină, integrată fiind în Cunoaşterea Extatică.)

Autoorganizarea ierarhică şi multidimensionalitatea

Controlul realităţilor alternative prin supraexcitare nervoasă

Teleportare în Univers şi Multivers.

Eu voi fi cea care va experimenta prima amplificatorul extatic. Voi explora realităţi cum ar fi aceea în care te pot reduce până la dimensiunea unei palme (deoarece atât de mult îmi va plăcea să te port lipit de mine, ascuns în părţile mele cele mai intime). Vom construi vehicule cu motoare extatice, care vor putea explora lumile trecute şi viitoare, pe care, de altfel, unii dintre voi le-au şi sesizat când şi când. Vom putea obţine energie din nimic (de fapt, din dimensiunile suplimentare), ne vom putea deplasa aproape instantaneu până la stele, vom începe operaţiunea de colonizare a altor sisteme solare, vom semăna viaţa acolo aşteptând şi modelând acele lumi spre Paradisul pe care-l cunoaştem acum.

La gradul de conştiinţă pe care-l vom avea, ne vom putea urmări fiecare celulă. De aceea, vom fi nemuritoare."

Dar pe bărbaţi („masculi") de ce nu-i veţi salva sau ameliora în niciun fel? comentează în sinea lui Paraschiv. Simte urcând în el o acreală de bătrân dezamăgit de noua orânduire. Şi nu mai este slăbănogul încovrigat asupra tastaturii, este moşul acru scriind cu tocul la lumina lămpii cu gaz. Periculos acest bătrânel. Ăstuia nu-i e frică de Ctrl-Alt-Del.

voinţa viitorului Venere
vă vindecă vuind vedere
Concurs de dans

(versiunea din martie 1983, în original)

Nu a ştiut niciodată să danseze prea bine. ~~De fapt, nu a ştiut niciodată să danseze~~. Eticheta de prost dansator îl însoţea peste tot, de la ceaiurile colegilor de clasă la reuniunile de tot felul ale claselor vecine din liceu. Când încerca să-şi învingă timiditatea şi să invite câte o fată la dans („dansaţi?”), se trezea refuzat pur şi simplu; uneori, avea parte şi de explicaţii „tu eşti ăla care nu ştie să danseze” sau „nu cu tine, scuză-mă”. În concluzie, C. se resemnase şi participa la toate aceste petreceri fără să se mişte de pe scaun, privind aiurit perechile care dansau, blues sau rock, eventual cu figuri. Chiar şi atunci când se dansa „în cerc” şi îndrăznea să se alăture şi el acelui cerc, se trezea exclus, cercul se desfăcea şi se realcătuia – fără el. Aceia sau acelea care dansau cu spatele la el nu păreau să-l ia în seamă. Umilit, atunci, ieşea afară, în stradă. Îşi aprindea o ţigară şi fuma singur.

Aşa se întâmplase şi acum. Exersase toată săptămâna în faţa oglinzii şi-i părea că nu se mişca deloc în afara ritmului, că reuşea să-şi articuleze mişcările de braţe şi picioare aproximativ în acelaşi fel în care o făceau media colegilor lui. Mai ales că urma să o întâlnească la acea petrecere pe A., frumoasa din clasa vecină, cu care reuşise să intre în vorbă cu două săptămâni înainte: discutaseră despre proful de mate şi despre profa de chimie, despre Pink Floyd şi Stanley Kubrick, *Portocala mecanică*. De fapt, A. îi spusese despre petrecerea clasei ei, privindu-l cu ochii ei mari, verzi, de sub şuviţele blonde şi de deasupra sânilor mici şi elastici. „Vino” – îi spusese – „s-ar putea să fie reuşită petrecerea. Diriga a spus că ne lasă până la miezul nopţii.”

Însă A. nu-l băgase în seamă deloc de la începutul petrecerii; iar atunci când o invitase la dans, la un blues lent la care, în principiu, el n-avea cum să greşească, acceptase cam în silă şi se oprise după primele măsuri.

„Tu habar n-ai să dansezi. Ne pierdem amândoi timpul.”

În concluzie, C. rătăceşte pe străzile bulevardului, privind din când în când autostrada de alături, care asigură traficul rapid pe axa est-vest a Capitalei şi unde bolizii gonesc cu două sute de kilometri la oră. Îi trece la un moment dat prin minte să se arunce de pe un pod pe mijlocul autostrăzii aceleia. Ar avea parte de un sfârşit rapid şi, poate, de o nouă viaţă în care să ştie să danseze.

„Concurs de dans. Premiu: acces pe viaţă în club” — vede o inscripţie deasupra uşii unei clădiri vechi, boiereşti, vizavi de parcul Cişmigiu. Din interiorul clădirii se aude o muzică lentă, relaxantă. C. îşi doreşte instantaneu să vadă nişte dansatori adevăraţi, să tragă cu ochiul, în ideea că, la un moment dat, poate-poate va reuşi în a-şi însuşi ~~măcar~~ câteva gesturi sau paşi de dans de la acei experţi.

Şi intră pe poarta clădirii, care de fapt este un palat.

„Bună seara, vă rog să plătiţi taxa de intrare. Trei lei şi patruzeci şi şapte de bani”, îi spune un individ negricios, slab şi ras în cap. Îmbrăcat în negru. ~~Un tricou cu un cap de mort.~~

„Vroiam doar să mă uit”, spune C., „însă dacă şi pentru aceasta trebuie plătit, plătesc.” Şi întinde o bancnotă de 5 lei. Negriciosul chel îi întinde rapid restul (un leu şi cincizeci şi trei de bani), C. protestează („lăsaţi aşa...”), celălalt insistă, ofensat. Apoi îi prinde în piept un ecuson purtând numărul ~~666 69~~ 73.

„Alegeţi-vă o parteneră de pe rândul din dreapta.”

„Dar eu n-am venit să concurez. Am venit să mă uit doar.”

„Faceţi cum vă spun”, zice negriciosul cu un aer ameninţător. „Doar nu vreţi să ne supărăm chiar aşa, de la început.”

Iar C. o vede printre posibilele partenere pe A. şi se apropie de ea, în transă. „Dansaţi cu mine, domnişoară?” „Bineînţeles, de asta sunt aici”, răspunde ea, îl prinde de mână şi atunci el realizează că nu este A.

Este tot blondă, însă are ochii negri. Este mult, cu mult mai frumoasă. Părul mai lung, sânii mai bine conturaţi. Parcă o cunoaşte de undeva?

~~Se ţin de mână şi~~ se îndreaptă spre mijlocul ritmului de dans. Se cântă un ritm de bossa-nova care-l descurajează total; ea însă îi dirijează mişcările, insuflându-i ritmul, apropiindu-şi obrazul de al lui. Se învârtesc în cercuri din ce în ce mai îndrăzneţe, întretăiate de linii drepte în care ea îl conduce ~~cu naturaleţe~~. Lui C. îi place nespus ce se întâmplă, însă amână pe mai târziu înţelegerea fenomenului conform căruia picioarele lui de plumb pot da dovadă de atât de multă agilitate. Sesizează că mai multe perechi s-au retras ca să le facă lor loc, iar orchestra atacă un ritm de foxtrot. Două reflectoare îi urmăresc îndeaproape. C. visează, desigur, pentru că atât de frumos se mişcă, aproape lipit de fata aceea. Ea îl mai atinge din când în când fie cu umărul, fie cu şoldurile, ca pentru a-i insufla energia artistică necesară următoarelor zeci de paşi.

Dintr-un colţ, negriciosul ras în cap îi priveşte cu un zâmbet ~~straniu~~ incert, cu toţi dinţii la vedere. Clatină din cap în ritmul muzicii.

Se trece la vals, la tangou – acum nu mai sunt decât ei doi pe ringul de dans. Lui C. i se pare că a obosit, însă îşi propune să reziste...

...până la capăt. Începe un rock slow, la care execută şi mişcări de rock'n roll, însă lente şi sofisticate. Nu ştie cum de a reuşit, cum de a reuşit să cunoască atâtea stiluri, când numai la banalul disco-în-cerc se mişca anapoda. Lumea îi aplaudă în ritmul muzicii. Se simte beat de fericire, iar la slow-ul următor îi murmură fetei la ureche cât de fericit este.

„Am ştiut că vei veni", îi spune ea cu ochii de noapte violacee. „Vei rămâne cu mine."

În aplauzele tuturor şi fără a se opri din dans, sunt anunţaţi că Nr. 73 a câştigat concursul. „Vom dansa până la sfârşitul lumii", îi şopteşte ea, îl sărută pe obraz şi-l conduce, din nou în ritm de foxtrot, spre holul casei vechi, boiereşti, apoi spre bulevard.

De unde vine muzica aceea? se tot întreabă C.

De unde vine fata aceasta?

O vede cum a pus stăpânire pe mişcările lui; nu simte nicio oboseală, însă şi-ar dori să se oprească din dans, să stea pe-o bancă, să facă cunoştinţă, să mai schimbe o impresie despre profa de chimie sau Roger Waters.

În zadar însă, ea continuă. Simte câţiva stropi de ploaie.

„Începe să plouă, propune el. Hai să ne oprim."

„Nu" – spune ea – „Nu!" şi-l ţine strâns la pieptul ei tare.

Ploaia se înteţeşte şi C. continuă să danseze, de fapt ea continuă să danseze avându-l pe el ancorat de ea. La lumina unei succesiuni foarte apropiate a două fulgere, vede sub paşii lor trasate nişte urme metalice, ca nişte şine îngropate în asfalt, care le dirijează paşii. Şinele alcătuiesc curbe largi, linii drepte şi frânte pe trotuar, iar ei doi urmează inexorabil aceste trasee aproape nevăzute. Fulgeră. Tună. Fulgeră.

Iar C. zăreşte cum rotocoalele merg mai departe, mai departe, pe trotuar.

Tună. Fulgeră. Este ud leoarcă.

După ce vor fi parcurs un traseu extrem de complicat (~~tocmai a început un nou tango în mintea lui~~), traseele ~~paşilor viitori~~ se desprind din rotocoalele alambicate şi se năpustesc înspre parapetul autostrăzii. Aude o sirenă. Fulgeră. Tună.

Încearcă să se desprindă de fata care-l priveşte cu o expresie aidoma cu a negriciosului ras în cap. Încearcă s-o împingă, s-o lovească cu pumnii.

În zadar. Ea îl ţine strâns şi este de oţel. Iar el este din cârpă.

Concurs de dans. Acces pentru tot restul vieţii. În club.

X (cromozom) xenobioză

$x^n + y^n = z^n$-gnoză

...Peisaj de munte, ziua, un perete stâncos, o poiană, o turmă de oi...

— Auzi? şopteşte Roxana, îngenuncheată lângă troiţă...

...Iar tu de omor
Să nu le spui lor.
Să le spui curat
Că m-am însurat
Cu-o mândră crăiasă,
A lumii mireasă.

Mândra mea-i un munte
Eu - doar un grăunte,
Părul ei: pădure,
Oile-mi sunt mure.
Sunt doar un guzgan
Cât un gologan.
Ochii ei sunt iazuri,
Coapsele - islazuri,
Între ele două
Un pârâu de rouă,
Unde murgul meu
Va paşte mereu.

Soarele şi seara
Ridicară scara;
Să m-aburc pe ea,
Uriaşa mea.

Timpul nu ne mai permite să ne ocupăm de prea multe detalii, scrie Paraschiv, sperând să ajungă la un moment dat soţul Ştefaniei.

Priviţi cum Realitatea se destramă încet-încet.

Avem tot dreptul să visăm la apariţia de noi dimensiuni. Dar uitaţi-vă cum libertatea de mişcare ne este îngrădită permanent, cum stările ne sunt din ce în ce mai cuantificate, iar salturile între stări din ce în ce mai limitate.

Este oare Raiul un orgasm, un extaz permanent?

De ce mulţi bărbaţi au erecţie în momentul în care mor?

Dacă nu eu, cine vă va spune ce suntem cu adevărat?

Roxana-Barbara asemuia femeile lumii lor cu o cireadă de erbivore, iar bărbaţii („masculii") sunt plantele pe care le consumă femeile ca să-şi întreţină Extazul, energia, motorul, impulsul deplasării între lumi.

Roxana-Barbara ar trebui să ştie că *există şi animale carnivore*, care le consumă lor extazul şi trăirile aşa cum ele ne consumă pe noi, „masculii", *acolo*, sau noi consumăm un zarzavat, o friptură sau un peşte marinat. *Aici*.

Aşa că produsul a aproape cinci miliarde de ani de evoluţie se pare că a fost – vă spun eu, Paraschiv – o cocină de porci şi nimic altceva. O crescătorie, dacă preferaţi un cuvânt mai savant.

Ei (sau *El*) le ţin pe *ele* în viaţă ca să le consume sentimentele, vibraţiile, gândurile. Aşa cum hrănim noi porcii care urmează să ne hrănească ulterior.

„Mă-ntreb: noi, la capătul vieţii noastre, ce-am lăsa în afară?

Bănuiesc că putem lăsa nişte sentimente", spune Nichita Stănescu.

Dar cui folosesc aceste sentimente? *Cine consumă aceste produse*? Ce rost are totul, la urma urmei?

Gândiţi-vă la un porc înfulecând cu poftă, grohăind de plăcere, de câte ori partenera dumneavoastră este în Extaz. S-ar putea să aveţi nişte surprize revelatorii.

Deodată, Paraschiv simte un piron străbătându-i viscerele: gelozia. N-o mai experimentase de multă vreme şi niciodată atât de intens. De data aceasta, nu mai este gelozia lui pe vreun alt bărbat, este gelozia lui ca reprezentant al întregii masculinităţi pe *Acela*, sau *Aceia*, care se înfruptă din îngerii feminini inconştienţi şi – spun ele – nemuritori. În timp ce ele îi consumă pe ei, minusculii bărbaţi ancoraţi într-un

singur spaţiu-timp, ca pe nutreţ. „Voi fi arbustul cu gustul cel mai fără de seamăn.”

„Adeseori, unele dintre semenele mele se îmbată cu atât de mult extaz, încât îşi măresc dimensiunile peste orice măsură. Migrează în ere preistorice, devin gigante care se distrează cu homunculii pe care-i găsesc la faţa locului. Uneori, pierd legătura cu Extazul Permanent şi rămân surghiunite acolo, unde mor în scurt timp, deoarece un trib întreg nu-şi poate hrăni zeiţa, oricât de destoinici vânători ar fi. Şi atunci zeiţa îi devorează pe acei sălbatici, prelungindu-şi agonia până când, în iernile glaciare, sucombă de inaniţie.”

De unde-i vin aceste gânduri? „Îţi scriu de la sfârşitul timpului, aşa cum îl ştii tu. De pe Venus, aşa cum se numeşte acum planeta noastră, conform celei din urmă Rezoluţii a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Înainte de dizolvarea completă a oricărei forme de organizare a speciei umane, aşa cum o cunoaşteţi voi.”

Roxana s-a trezit şi-l cheamă.

Lângă dormitor, uşa de la dressing este deschisă. Paraschiv vede pe podeaua dressingului o ceşcuţă de porţelan plină cu apă, aşezată pe o farfurioară pe marginea căreia desluşeşte câţiva răhăţei cenuşii. Se întoarce din drum. Hotărârea lui este luată. (Iarăşi?)

Scrie, Paraschiv. „Sau, ca să elaborăm o imagine mai poetică: hai să spunem că noi, bărbaţii, suntem vreascurile neînsufleţite pe care voi, focurile feminine, le mistuiţi. Şi ardeţi în bucuria că sunteţi îngeri imateriali, aglomerări multidimensionale de plasmă universală. La căldura voastră se încălzeşte un moşneag neputincios şi cam duşmănos, cu barbă albă, dârdâind de frigul nefiinţei care-l împresoară. Tocmai a terminat de scris o poveste insuportabilă cu tocul lui ruginit, la lumina chioară a lămpii cu gaz. Periculos bătrânel. Vi se pare că sunteţi eterne, flăcărilor, dar la un moment dat Moşul vă va lăsa să vă stingeţi şi se va duce la culcare în chilia lui sordidă. Iar mâine seară va aprinde un alt foc, într-o altă Galaxie sau dimensiune.”

Paraschiv simte că ar putea fi un vârcolac, un monstru al nopţii de munte, la urma urmei, chiar şi un câine ceva mai fioros – şi ar şti el să-i frângă beregata moşneagului. Ai face bine să nu te pui cu mine, tataie, să nu te pui cu ţăranu', cu cerebelu', cu bila.

Y. Y (cromozom) yang yin
yeti ye-ye yoghin

Paraschiv aruncă stick-ul cel roşu pe gresia din bucătărie. Produs de elită al tehnologiei chinezeşti de ultimă oră, stick-ul nu păţeşte nimic. Paraschiv înşfacă un pantof de damă, negru, mărimea 42-43 şi zdrobeşte stick-ul sub tocul acelui pantof. Pantoful Roxanei sau al Barbarei?

Mai contează acum?

Pisează stick-ul până când îl reduce la un praf fin de plastic amestecat cu pulbere de silice.

„În zadar", afişează ecranul, „informaţiile pe care ţi le-am transmis sunt acum de domeniu public. Au fost deja stocate în 12783 servere diferite. Lumea ştiinţifică va fi asaltată cu e-mailuri descriind descoperirile pe care se pare că nu mai ai de gând să le faci. Nu vei fi tu acela; va fi altul. Viitorul este unul singur. Gândeşte-te.

Încă mai poţi fi ultimul savant total, Maxwell şi Einstein şi Dirac şi Feynman laolaltă. Vei fi responsabil de transformarea omenirii ca specie, de pogorârea Raiului pe pământ. Este adevărat că numai femeile au fost alese să facă parte din acest Rai; acest lucru s-a ştiut din vechime. Cum îţi explici altfel insistenţa cu care religia a condamnat femeia la ingratul rol secund pe planul umanităţii? Cum îţi explici că ni se dădeau de la Domnul instrucţiuni, inclusiv care să fie poziţiile adoptate în momentul copulaţiei? Dacă nu altfel că autorităţile religioase bănuiau că orgasmul feminin este exact ceea ce ne-ar propulsa pe o treaptă superioară?"

Într-adevăr, îşi spune Paraschiv, interesant târg. Mi se oferă Totul, faima fără seamăn, înţelegerea

absolută, dominaţia intelectuală supremă – în schimbul condamnării definitive a părţii masculine la un statut vegetal, pentru emanciparea femeilor care vor alcătui un nou regn.

„Se va întâmpla ceea ce va trebui să se întâmple. Dacă nu acum, peste alte două mii de ani."

Îşi spune el: nu pot permite să aibă loc aceasta. Realitatea duală, aceea unde el este un cuminte fizician, unde are o relaţie armonioasă cu o soţie întru totul egală cu el, în care satisfacţia lor supremă este să-şi vadă copiii crescând, aceea este Adevărul. Fără copulaţie. Dacă forţa fizică a bărbatului i-a asigurat supremaţia asupra femeii atâtea milenii la rând, de ce ar trebui acum ca forţa nervoasă a orgasmului femeii să o propulseze pe ea, şi numai pe ea? Poate că, la un moment dat, se va descoperi şi modul în care să se stimuleze, să se exacerbeze şi orgasmul masculin. *De ce nu aveţi răbdare cu noi?*

Paraschiv se hotărăşte din nou şi din nou. A distrus stick-ul. Îl mai distruge o dată, ca să fie sigur. O va ucide pe Roxana, o va ucide, a ucis-o deja. O va înăbuşi cu o pernă, de exemplu. Sau a înjunghiat-o (sau amândouă variantele, pentru mai multă siguranţă). Plânge de pe acum Paraschiv. Apoi se va concentra, s-a concentrat asupra noii Realităţi imaginate, va bea, bea, a băut, se va gândi intens, deprinde toate detaliile amplificatorului extatic.

Şi-l va concentra asupra propriilor centri nervoşi.

Consumă cele mai puternice afrodiziace.

A angajat cele mai de lux şi mai pline de feromoni prostituate. Cât mai multe.

Va petrece zile, săptămâni, luni în şir în cea mai intensă orgie care i-a fost dată vreodată unui reprezentant al sexului bărbătesc. Îşi petrece ultimele zile din Realitatea aceasta consumând alcool, afrodiziace şi prostituate.

...Până când se va trezi în apartamentul lui de la parter, pe care şi l-a imaginat de atâtea ori, alături de Ştefania şi copiii ei – familia lui. Ea de multe ori este obosită, nu-şi va concentra niciodată atenţia asupra lui numai din punct de vedere sexual. Abuzul de

extaz dăunează grav omenirii ca specie. O viaţă liniştită vor avea ei doi, au îmbătrânit frumos împreună, îşi vor fi crescut nepoţii.

Iar odată ajuns în realitatea dual㠄, va scrie cât va putea de repede despre lumea de unde vine, ca s-o aducă la locul care i se cuvine: acela de Imaginar. Improbabil. Imposibil. Fantezie pură. Aiureli. Bezmetic eşti, ţărane. Actualul spaţiu dual va deveni spaţiul real, iar realitatea aceasta de unde a emigrat va deveni spaţiul dual. O aberaţie şi nimic mai mult.

Nu ştie când va muri. Şi nici nu-l interesează.

Înşfacă o pernă, ascunde în ea o toporişcă şi se îndreaptă către dormitor.

Iar vede dressingul, ceşcuţa *lui*. Îi trage un picior.

zgomotos zefirul zideşte zori
zdruncinându-te zadarnic zbori

Frumoasă, nespus de frumoasă.

Cea-mai-presus-de-orice-nume întredeschide *Ochii Aceia* pentru care a meritat să apară Universul – şi Paraschiv, printre alţii, să-l înţeleagă privindu-*I*.

— Am visat ceva înfricoşător, dar cântător, spune ea cu voce de cristal, cu zâmbetul total, transcendental. Vreau să mă ţii în braţe.

Paraschiv realizează care este, în realitate, noua „dimensiune încolăcită” peste întreg Cosmosul real sau dual, paralel sau virtual: Frumuseţea. Splendoarea Roxanei. Zeiţa.

Ea se ridică în şezut, îşi împinge sânii înainte.

— O să râzi de mine. Mi s-a făcut poftă să dansăm, spune zâmbetul ei galactic.

iulie 2011

Conspiraţia ologilor

de Ştefana Cristina Czeller

Pe ecran, literele pâlpâiau nerăbdătoare, dar Bogdana vedea doar flăcările care cuprindeau în îmbrăţişarea lor pereţii şi transformau geamurile într-o cascadă de artificii de sticlă. Nările i se umpleau de mirosul trupurilor mângâiate de limbile incandescente ale unei oştiri de îndrăgostiţi sadici. Strigătele de agonie se adunau în jurul ei ca un linţoliu ucigaş, prin care durerea cumplită izbea cu forţă de ciocan pneumatic. Ar fi trebuit să urle şi ea, însă fumul o gâtuia, interzicându-i chiar şi acea hidoasă eliberare. Reuşi doar să se chircească deasupra tastaturii, cu mintea şi carnea pulsând ca literele ce aveau să-i fie epitaf.

Gata să se cufunde în binefăcătoarea uitare a morţii, Bogdana întâi nu auzi ciocănitul. Insistent, puternic, el se repetă, rupând za cu za cercul ororii. Cu un geamăt sugrumat, Bogdana se întoarse în siguranţa biroului de la Radio. Încă tremura, dar reuşi să se adune cât să strige două cuvinte:

— Vin imediat!

Probabil cel de dincolo de uşă îşi dădea seama ce i se întâmplase, chiar dacă nu înţelegea cât de mult se apropiase de marginea nebuniei. De fiecare dată când copacii deveneau explozii de roz şi alb, Bogdana îşi pierdea liniştea. Dar acum era mai rău decât de obicei. Anul ăsta, al zecelea de după Ziua Schimbării, transforma obişnuita suferinţă într-o tortură nouă, neiertătoare. Chiar şi mergând spre cabina de emisie, încă se miră la vederea varului proaspăt. Cenuşa amintirilor i s-ar fi părut la locul ei, nu albul care o făcea să clipească des. Iar amintirile aveau să rămână cu ea până la ultima suflare, ca şi cicatricile.

Becul roşu se aprinse şi Bogdana îşi drese glasul.

— Bună seara, prieteni! spuse cu voce gravă, aproape fără să se uite la foile de pe masă. În această

săptămână, vom celebra din nou Ziua Schimbării.

Vocea ei vibra acum în apartamente şi în birouri, în magazine şi poate chiar în cabinetul Comandantului. Toţi îi recunoşteau glasul şi Bogdana încerca un fel de mulţumire perversă la gândul că fiinţa sa chinuită se concentra în sunet. Oglinda nu-i mai era demult prietenă.

— Să ne reamintim lecţiile tragediei care ne-a făurit o nouă societate. Canibalu' a fost doar glonţul care a distrus o lume muribundă.

Îşi dori să poată lua o înghiţitură de apă. Fantoma incendiului de acum un deceniu încă pândea la uşă, uscându-i gâtul şi arzându-i plămânii.

— Toţi îi ştiau de frică. În cartier, golanii îi acordau respectul cuvenit unuia care nu refuză niciodată o bătaie. Mama beţivă nu era în stare să-l stăpânească, iar tatăl nu şi-l cunoscuse. Nimeni nu s-a mirat când, la 19 ani, Canibalu' a ajuns la puşcărie. Iar după trei ani, la ieşirea din închisoare, avea destule poliţe de plătit. Deţinuţilor care, la duşuri, i-au lipit faţa de faianţă şi l-au folosit ca pe o zdreanţă. Gardienilor care s-au făcut că nu-i aud urletele… S-a întors acasă doar ca să afle că mama sa murise. Pe crucea de lemn ieftin, vopsit prost, cineva scrijelise o înjurătură.

Bogdana descoperi cu oroare că vocea începea să-i şovăie. Ascultătorii încă puteau crede că totul e un efect dramatic, dar curând aveau să priceapă că auzeau o criză de isterie în direct. Închise ochii doar o fracţiune de secundă. *Linişteşte-te!*

— Acolo, în cimitir, chipul răzbunării i s-a arătat. Cu răbdarea unui păianjen care-şi ţese pânza, a început să-şi atragă acoliţi. Primul a fost Mişu. În ochii lui, a recunoscut acelaşi venin din sufletul său. Îl adunase de la tatăl vitreg care-l bătea şi de la mama care-i permitea asta. De la băieţii care îl îndesau în tomberon şi fetele care chicoteau când ieşea de acolo. Cei doi şi-au şlefuit planul cu migală. Într-un oraş sub atacul constant al răufăcătorilor, uneltirile lor au rămas neobservate.

Bogdanei i se sparse glasul. Simţi prima lacrimă cum cade peste pupitru şi ştiu că mai poate face un singur lucru ca să evite dezastrul. Muzica lui Mozart îi acoperi suspinele. Al cui recviem era?

Când se opri din plâns, era întinsă pe canapeaua din biroul ei şi doctorul Pătraşcu îi urmărea pulsul. În prima clipă, Bogdanei i se păru că desluşeşte în ochii lui ceva mâlos şi nesigur, dar, după ce respiră adânc, văzu doar încordarea profesionistului confruntat cu un caz fără speranţă. Clipi şi încercă să se ridice, cuprinsă de îngrijorare. Era una dintre vedetele singurului post de radio din ţară, aşa că-şi putea permite multe. *Dar nu şi să întrerupi transmisia dinainte de Ziua Schimbării!* Slujba era singurul lucru pe care-l mai avea.

* * *

Serge se privi autocritic în oglindă. Dormise pe săturate, însă tot arăta obosit. Asta nu i s-ar fi întâmplat cu doar un an în urmă. Nu la amiază, cel puţin. Ora trezirii era doar unul dintre avantajele statutului de lucrător sexual de categoria întâi. Nu trebuia să asculte transmisiunile matinale ale Radioului şi, pe stradă, nu pierdea timpul la controale.

Zâmbi strâmb în timp ce-şi săpunea trupul lucrat cu migală. Acum un deceniu, când încă îl chema Sergiu, dacă i-ar fi spus cineva că avea să devină cocotă masculină, l-ar fi scuipat între ochi. Doar nutrea aspiraţii mari şi i se deschideau perspective pe măsură! Încă un an de tras la Facultatea de Drept şi, cu media lui, uşile unei importante firme de avocatură i s-ar fi deschis. Orfanul crescut de o bunică bolnavă ajungea departe...

Apoi venise Ziua Schimbării. Ca în majoritatea dimineţilor, era la cafeneaua din colţ. Alături de amici şi necunoscuţi încremeniţi, urmărise imaginile de coşmar care se succedau pe ecranul mare, plat. Pe atunci, încă existau posturi de televiziune... Cu voce întretăiată, bâlbâindu-se, crainicul anunţa că în zeci de oraşe, şcolile săriseră în aer.

După cum dovediseră mai târziu anchetatorii, coordonarea atacurilor s-a făcut magistral, fără ca măcar conspiratorii să se vadă la faţă. Internetul le permitea să afle cum se construiesc bombele, să comande materiale folosind cărţile de credit ale părinţilor. *Nu e de mirare că l-au interzis după...* În ziua aleasă, băieţii au intrat pur şi simplu în şcoli, cu bombele ascunse în ghiozdane. Cei mai mulţi erau copii normali, cărora le plăcea să stea mai mult timp în faţa calculatorului. Nimeni nu bănuise că plănuiau o grozăvie. *Pe cine să învinuieşti? Părinţii? Profesorii? Mai contează?* Şi-au aşezat încărcăturile şi s-a declanşat infernul.

Uitând de cursuri, Serge urmărise hipnotizat cum bucăţi de carne erau scoase de sub dărâmăturile lângă care părinţii plângeau isteric. Încă nu fuseseră toţi înmormântaţi când numele ieşise la iveală. Canibalu'... Omul care înghiţise o întreagă lume şi se înecase cu ea.

Spălat şi parfumat, Serge se pregăti de plecare. Îşi trase cizmele negre, mulate pe gleznă, pantalonii care îi puneau în valoare fesele tari, puloverul despicat până spre buric. Îşi aranjă părul castaniu în bucle de o neglijenţă studiată. Aplică un strat subţire de cremă hidratantă pe fruntea înaltă şi pe obrajii plini. Remarcă cearcănele şi umbra din priviri. Ştia de la ce i se trăgeau, doar că evita cu obstinaţie să se gândească la asta.

Înainte de a ieşi din bloc, bătu la uşa administratorului. Omul era obligat să păstreze evidenţa intrărilor şi a ieşirilor locatarilor cu statut A, cum era Serge. Ştia că o trimitea săptămânal Departamentului de Securitate Internă. O clientă veche îl învăţase, printre gemete şi cuvinte porcoase, toată procedura. Ce făceau poliţiştii, procurorii-judecători, cenzorii şi estimatorii de risc. *Oare câţi or fi, de fapt?*

Oricâţi ar fi fost, probabil erau îngropaţi în rapoarte. Uneori, Serge se întreba dacă hârtiile alea nu erau un scop în sine. Oare măcar se obosea cineva să compare ora plecării sale de acasă, cea a sosirii la

slujbă, rapoartele sale cu deplasările? Într-o dimineaţă ca asta, când vedea totul în negru, nu-şi dorea să ştie răspunsul, după cum nu-şi dorea să se scufunde şi pentru o secundă în viaţa de dinainte. Dar blestemata Zi a Schimbării îi amintea de ea.

Păşi printre şirurile de slujbaşi, păstrându-şi zâmbetul apetisant. Era atât de obişnuit să o facă, încât i-ar fi reuşit şi în somn. De la primul chioşc cumpără Ziarul, gros cât o carte. Găseai în el sfaturi pentru o viaţă sănătoasă, ştiri, informaţii utilitare, mondenităţi, rezultate sportive, colţul psihologului... Chiar şi literatură, cea aprobată de cenzori, dar nicio relatare a vreunei atrocităţi. De unde să fi apărut? Sistemul asigura un nivel al infracţionalităţii aproape de zero şi prosperitatea cetăţenilor. *Sigur, mai sunt şi nebuni cărora, undeva pe un stadion, li se împrăştie chiar acum creierii în nisip.*

În tramvai, aşezat lângă o băbuţă care prefera să fixeze încăpăţânată geamul, Serge se opri asupra paginilor care-l interesau, cele ale secţiunii Porno. I se întâmplase nu o dată ca femeile să-l aştepte cu Ziarul pe măsuţă, să bată cu degetul într-o ilustraţie grăitoare. Iar lui Serge nu-i prea plăceau surprizele. *Mai ales după...*

* * *

Bogdana îl privea în tăcere pe doctor.

— Pulsul a revenit la normal, îi spuse Pătraşcu zâmbind fals. Te doare ceva? Greaţă, ameţeli?

Bogdana clătină încet din cap. *Am nevoie să mă mişc şi să uit. Nu de tot, n-ar fi posibil, oricum. Dar măcar pentru un ceas...*

— Pare obişnuita depresie de primăvară, bolborosi medicul. Îţi prescriu nişte pastile, bine?

— Pot aştepta reţeta la bufet? spuse întretăiat Bogdana. Cred că am nevoie de-o cafea.

Glasul îi tremura puţin, dar reuşi să se ridice fără să se clatine. Se feri de braţul care-i oferea sprijinul. Nu dorea ca el s-o atingă, s-ar fi simţit murdară.

Bufetul, locul ei preferat, ca al majorităţii angajaţilor postului, era mereu frumos mirositor şi cald. Bogdana simţi imediat parfumul de scorţişoară

şi măr, semn că bucătarul pregătise încă una dintre plăcintele care te făceau să salivezi doar privindu-le. Îşi comandă o porţie generoasă şi o cafea cu multă frişcă. Toţi colegii aflaseră deja, vedea din felul cum o studiau pe furiş. Toţi îi ştiau povestea. Văzu în privirea lor o urmă repede ascunsă de milă şi strânse buzele. Nu avea nevoie de compasiunea nimănui, deşi tragedia îi adusese slujba. Îi venea să le strige s-o lase în pace, dar la ce-ar fi folosit? Otrava era în mintea ei. O otravă care nu te ucidea, dar nici nu te lăsa să trăieşti.

Cei mai mulţi înfulecau, unii chiar scoteau sunete mici de plăcere. Nimeni nu se încrunta la o asemenea încălcare a regulilor de bună creştere. Viciile permise de lege erau atât de puţine, încât fiecare era exploatat la maximum. Mâncarea se număra încă printre ele, deşi campania tot mai susţinută a Ministerului Sănătăţii pentru un stil nou de viaţă era oarecum neliniştitoare. Dar nu la fel de tulburătoare ca zvonul despre o nouă campanie de epurări gata să înceapă.

Nu avea însă de ce să se gândească la ce se va întâmpla peste o lună ori un an. Lecţia asta o învăţase în cel mai cumplit chip. De fapt, se întreba dacă să nu ceară un supliment. De ce şi-ar fi măsurat talia, când restul corpului...

Bogdana trânti linguriţa pe fundul ceştii, stropind faţa de masă şi atrăgând alte câteva priviri scurte şi îngrijorate. Îşi jurase doar să nu se mai gândească la asta! Şi totuşi, firul istoriei vechi se depăna în mintea ei, chiar dacă altă voce îl sfârşise la radio. O lume întreagă voia capul Canibalului. Iar gândul că ar putea fi prins de mulţimea furioasă îl determinase să facă singurul gest de care nu s-ar fi crezut în stare. Sunase la un post de televiziune ca să se predea. Dacă scăpa de pedeapsa cu moartea, dădea numele complicelui său, omul care învârtise atât de bine rotiţele ceasului.

Reporterii de la postul unde Bogdana îşi făcea practica mirosiseră subiectul secolului. *Cine-i putea condamna? Aşa erau vremurile...* Nu bănuiseră, deşi poate ar fi trebuit, că tocmai ştirea aia avea să le

slujească drept necrolog. Vuietul gloatei, zid viu în jurul clădirii, îi acoperi pentru câteva secunde Bogdanei murmurul conversaţiilor şi zgomotele tacâmurilor. Amintirea era la fel de vie ca în urmă cu cinci ani sau cu nouă. Uniformele albastre nu puteau să tragă în mamele care îşi zgâriau adânc obrajii cu unghiile, în taţii pe care durerea îi îmbătrânise într-o singură zi. Doar câteva clipe de ezitare... Dar nici nu trebuia mai mult ca să fie măturaţi de mulţimea înnebunită. Dimineaţă, când din clădirea studioului nu mai rămăseseră decât pereţi fumegânzi, zeci de cadavre zăceau printre ruine. Bogdana încă trăia, dar mai bine ar fi murit.

Apropierea doctorului o făcu să ridice privirea.

— Mai avem ceva de pus la punct...

Tonul şovăitor o făcu să ghicească o veste neplăcută.

— Despre ce-i vorba? întrebă în şoaptă.

— Voiam să-ţi reamintesc. Azi se împlineşte termenul...

Bogdana se înroşi instantaneu. Tocmai el să-i amintească asta! De obicei era mai atentă, dar primăvara, blestemata de primăvară...

— Uitasem, şopti.

Bărbatul continua să fixeze peretele din spatele ei, cu un surâs îngheţat.

— Aşa m-am gândit şi eu, îi spuse. Rezolvă, te rog, situaţia diseară!

Se îndepărtă cu pasul cuiva care a ghicit câtă scârbă stârneşte şi Bogdana se chinui să-şi păstreze masca impasibilă. Se dăduse destul în spectacol. Se ridică încet, cu pofta de mâncare tăiată. Nimeni nu se mai uita la ea, dar ştia ce le trecea prin minte.

Urcând spre biroul său, Bogdana se întrebă dacă Pătraşcu îşi dădea seama cât de sordidă îi era treaba. Să întocmeşti informări despre cât de des, cum şi cu cine a făcut sex fiecare, să le atragi atenţia colegilor când aşternutul le-a fost gol pentru prea multă vreme... Probabil, de aceea i se părea că mâinile lui sunt mereu unsuroase, privirea libidinoasă. Dar sexul nu era doar principala plăcere îngăduită, ci şi o

obligaţie. *Una atât de importantă, încât prostituţia înfloreşte sub tutela Departamentului Igienei Sexuale. Să fie adevărat ce se şopteşte pe la colţuri? Probabil că da.*

Râse scurt în vreme ce ridica receptorul. Avea şi avantaje, în fond. Nu plătea impozit suplimentar pentru numărul mic al raporturilor sexuale şi primea o reducere de 50 la sută la tarifele cocotelor.

— Bogdana sunt, de la Radio, spuse.

— Cu ce vă putem ajuta? îi răspunse o voce plată.

— Cine e liber în seara asta?

Urmă obişnuita pauză, în care dispecerul verifica programul lucrătorilor. Din cele trei nume, doar unul îi era necunoscut. Ceilalţi doi îi oferiseră experienţe la hotarul dintre chin şi plictiseală.

— Să rămână Serge, îl alese cu jumătate de gură.

Poate, în seara asta... Îşi dictă adresa, fixă ora şi puse receptorul în furcă, încercând să ignore pulsaţia subită din tâmple. Ziua avea să fie foarte proastă.

* * *

Serge semnă fără prea multă tragere de inimă condica, remarcând că era printre primii. Dispecerul, o femeie trecută de 50 de ani, îmbrăcată insipid, nici măcar nu-l privi, doar consultă acră lista de comenzi.

— Ai treabă diseară! îl anunţă.

O cobră se încolăci în stomacul lui Serge, deşi zâmbetul îi rămase larg. Învăţase repede că trebuie să-şi ascundă sentimentele dacă vrea să-şi păstreze mintea întreagă. Şi slujba.

— Cineva cunoscut? se interesă.

— Nu cred, îi spuse cu un rânjet femeia. Nu părea prea convinsă.

— Nu-mi plac prospăturile, şopti Serge.

Imediat regretă. Dispecerul îl privi lung, deloc binevoitor.

— Ştii ce trebuie să faci? se răsti, fără ca măcar să-l mai privească. Să-ţi mişti fundul pudrat la adresa asta şi să-ţi ţii gura! Poate vrei să-ţi fac un raport...

Serge îşi muşcă limba ca să nu-i răspundă. Începea să-l ardă prin pântece. Ridică formularul, îl împături şi îl băgă în buzunar. Dispecerul nu terminase însă.

— Să nu uiţi de viză! continuă femeia. Doctorul te aşteaptă deja.

— Sigur, mormăi Serge. Mă duc chiar acum.

Chiar se îndreptă spre cabinet, încă simţind în spate căutătura supărată a funcţionarei. *Oare cei de acasă ştiu cu ce se ocupă? Le povesteşte seara, între friptură şi desert, despre dotările armăsarilor şi hachiţele lor?* Nu ştia de ce era aşa de arţăgoasă, dar ultimul lucru de care avea nevoie era un raport.

Se lăsă deci întors pe toate părţile, înţepat, pipăit. Răspunse la întrebările care i se puseseră de atâtea ori până atunci, deloc jenat de privirile cercetătoare ale doctorului. Nu pomeni nimic despre junghiurile tot mai dese din stomac, nici despre necazul de zilele trecute. Când, în sfârşit, i se permise să se îmbrace, se aşeză pe canapeaua din sala albastră şi aşteptă rezultatul analizelor. Era aproape imposibil să se fi căptuşit cu o boală, controalele săptămânale erau obligatorii pentru toată lumea! Dar asta era procedura, grija pentru sănătatea oamenilor stătea pe primul loc. Şi ce putea fi mai dăunător decât o cocotă bolnavă?

Tolănit într-o poziţie inconştient aţâţătoare, Serge îşi zise că ironia unei asemenea preocupări era evidentă într-un stat ale cărui legi prevedeau doar două pedepse: moartea şi munca silnică pe viaţă. *Iar câţi or fi rămas dintre cei ale căror nelegiuiri nu au fost socotite atât de grave de judecătorul-procuror?* Gândul la truditorii din mine şi de pe ogoare îi făcu gura pungă. Viaţa era foarte scurtă în exploatările care asigurau prosperitatea ţării.

Oftă. Poate de asta era întors pe dos... Zece ani de la ziua când, incapabil să rostească o silabă, se întrebase dacă să slujeşti legii mai avea vreun rost. Ce repede se schimbase totul! Ministrul de Interne îşi prezentase a doua zi demisia. Firava coaliţie de centru-stânga nu avea cum să reziste unei asemenea lovituri. Alegerile anticipate le câştigase un bufon care arunca lătrat cuvinte despre siguranţa veşnic ameninţată a cetăţeanului din cauza sistemului prea binevoitor şi corupt, despre eşecul soluţiilor politice

şi nevoia de a înăspri legile. *Comandantul...* Serge tresări şi privi în jur. La ce-i folosea să răscolească trecutul? Să-şi aducă aminte cum, în doar câteva luni, codul penal pe care-l tocise nu mai exista?

O asistentă pistruiată ieşi din cabinet şi se lipi de el. Serge îi răspunse cu o mângâiere fugară.

— Totul e în regulă, îi spuse femeia.

Roşcata aceea, cu trăsături regulate şi sâni ca merele pârguite, era preferata lui. Din câte ştia, era căsătorită şi avea patru copii, dar flirta cu el de fiecare dată.

— Ştii că pentru mine chipul tău e sinonimul perfecţiunii, Raluca? şopti.

O uşoară roşeaţă îi coloră obrajii Ralucăi şi Serge se miră, pentru a mia oară, cât de uşor putea cel mai stupid compliment să convingă o femeie. Asta era una dintre lecţiile folositoare ale slujbei sale sordide.

— Vai, ce prostii spui! şopti asistenta, dar nu se dezlipi de piciorul lui.

* * *

Bogdana îşi închise calculatorul cu un gest obosit. Era, ca întotdeauna, printre ultimii rămaşi în clădire. De ce s-ar fi grăbit să plece? Nu avea pe nimeni care să o aştepte. După incendiu, petrecuse un an în mâinile medicilor, îndurând mai multă durere decât ar fi crezut că există. Iar când îşi privise, pentru prima oară, trupul în oglindă, ştiuse că viaţa ei s-a terminat. Se întreba şi acum ce stupidă încăpăţânare o oprise să înghită un pumn de pastile. *E deja prea târziu.* Sinuciderea ei ar fi putut trimite în mină alţi oameni, pentru că n-au supravegheat-o mai bine.

Se îndreptă spre ieşire, fără a se mai chinui să-şi aranjeze părul sau să-şi corecteze machiajul, de fapt o vagă urmă de ruj. Drumul până acasă îl parcurse cu paşi mari, fără să se uite în vitrine. Abia când roti cheia în broască îşi aduse aminte că aştepta un oaspete. Era ca şi cum mintea ei ar fi blocat vizita pe care, probabil, alte femei o aşteptau cu nerăbdare. Bogdana îşi roti încet privirea prin dormitorul mic, mereu dezordonat. Nu avea să-şi consume vremea cu

cine ştie ce pregătiri. Nu pentru o cocotă, chiar dacă doar ele îi încălzeau patul.

Schimbă aşternuturile şi intră sub duş. Nu avea oglinzi în baie şi încercă să se relaxeze, dar ştia oricum că arată de parcă văzuse un strigoi. Nu avea aşteptări mari pentru acea seară, doar un firicel de speranţă că, poate, nu va rămâne cu o amintire prea amară. După un sfert de oră, se înfăşură în halat şi ieşi din baie. Nu se osteni să aleagă lenjerie dantelată, nu se coafă şi nici nu pregăti vreo tratație. Luă la întâmplare o carte de pe noptieră. Trebuia să-şi ocupe gândurile cu ceva.

* * *

Serge se pregăti mult mai atent decât de obicei. Nu era vorba doar de faptul că avea o clientă nouă. Dorea ca totul să fie perfect. Nu-şi putea permite să nu fie totul perfect. Ezită ceva timp în faţa dulapului plin cu haine scumpe. Nu-l bucurau, le privea doar ca pe nişte unelte indispensabile. Alese, probă, se răzgândi, alese din nou. Vocea de la Radio suna misterios, răscolitor, dar nu o văzuse niciodată pe Bogdana. Încercă să-şi imagineze formele ei, să-şi dea seama ce fantezii cereau întrupare. Nu reuşi, doar începu să simtă o urmă de teamă.

Insecuritatea îi creştea cu fiecare clipă, un întreg ghem de foc îşi făcuse loc în el. Timpul trecea parcă prea repede şi, aruncând o privire la ceas, Serge îşi muşcă buzele. Trebuia să plece.

În primul an, momentele acelea când se întreba cum va arăta femeia care-l dorea, când îşi imagina cum o va satisface, erau la fel de plăcute ca tăvăleala în aşternut. Poate şi mai plăcute. De data asta, chiar înainte de a suna la uşa vopsită într-un verde pal, îşi dori să fi băut un pahar de vodcă. Scutură din cap. La ce prostii se gândea? Alcoolul, pericol pentru siguranţa publică, era de atâta vreme pe lista neagră, că Serge nici nu-şi mai amintea gustul lui.

Îşi linse buzele şi îşi compuse un alt zâmbet cuceritor. Soneria răsună prelung, în vreme ce Serge se muta de pe un picior pe altul. De obicei, i se răspundea mai repede. Abia la al cincilea ţârâit, auzi

paşi, urmaţi de zgomotul yalei. Uşa se crăpă doar puţin.

— Bună seara! şopti. Serge sunt.

Gazda înclină din cap şi-i făcu loc să intre. Serge se strecură pe lângă ea, nedumerit de lipsa evidentă de entuziasm. Era imposibil să fie considerat necorespunzător după doar o privire! Gândul, de neconceput în urmă cu un an, nu-i sporea deloc încrederea. O urmă în tăcere în dormitorul strâmt. Remarcă volumele împrăştiate peste tot, simplitatea mobilierului şi lipsa unei oglinzi lângă masa de toaletă.

Profită de momentul de pauză pentru a o studia. Nu era foarte înaltă, doar o idee plinuţă. Părul negru fusese tuns scurt şi aranjat numai din perie. Ochii căprui erau stinşi nu doar de oboseală. Halatul de molton cobora până spre podea şi Serge încercă să nu se holbeze la felul în care, în loc să şi-l lepede, Bogdana îl strângea şi mai tare în jurul trupului.

Pauza devenea de acum stânjenitoare, iar Serge îşi drese glasul. Se descoperea straniu de încurcat în faţa ei, buzele, care de obicei îl slujeau atât de bine, nu voiau să se descleştеze.

— Eu sunt Bogdana, vorbi răguşit femeia.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, replică automat Serge, blestemându-se în clipa următoare.

Sunase ca şi cum se întâlneau la biblioteca facultăţii. Avea doar la îndemână zeci de replici mai potrivite!

— Vreau doar un raport complet, care să fie consemnat. Dacă terminăm repede nu-i nimic, şopti Bogdana.

Serge ridică din sprâncene. Era prima dată când i se vorbea aşa, când se simţea, deşi fusese chemat, ca un violator. Instinctul, ascuţit după atâţia ani, îi spunea că Bogdana nu juca un rol. Disconfortul ei nu făcea parte dintr-o fantezie perversă. Dacă o lăsa să se închisteze şi mai mult în rezerva ei ciudată, nu avea să o mai înfierbânte. Iar atunci chiar ar fi însemnat să o violeze. În zece ani, nu făcuse niciodată asta.

Se apropie încet, ca într-un balet, până când trupurile li se atinseră. Îi surâse şi îşi trecu palmele peste obrajii ei. Avea pielea caldă. Îşi lăsă degetele să se molipsească de acea căldură, apoi le coborî pe gât şi umeri. Îşi apropie buzele pline de lobul urechii ei stângi, gata să încerce o muşcătură.

— Te voi face să arzi, îi şopti.

O simţi cum se crispează de parcă ar fi lovit-o. Se desprinse violent, lăsându-l ţeapăn şi încurcat. *Ce-am făcut?* Rămase singur în mijlocul încăperii, în timp ce ea se năpustea spre ceea ce bănuia că era baia. Fu cuprins de un început de panică. Lucrurile mergeau din rău în mai rău. *Să mă duc după ea? Nu, fac şi mai rău...*

Dură vreo cinci minute până când Bogdana se întoarse. Nasul i se înroşise şi Serge ghici că plânsese. Nu ştia ce ar fi putut spune.

— Îmi pare rău, murmură ea întretăiat. N-ai nicio vină. Nu ştii...

Glasul îi tremura, la fel şi buzele. Serge o fixa, neştiind dacă să reînceapă mângâierile. Ea îi zâmbi trist şi îşi desfăcu halatul. Chirurgii trudiseră din greu, dar erau lucruri pe care doar Dumnezeu le putea repara. Serge ştiu că, dacă nu trece la treabă chiar atunci, seara va fi compromisă.

O sărută lung, încercând să ignore cicatricile, să se gândească la cum ar fi arătat fără ele. Îşi mută apoi mintea la alte trupuri pe care le frământase şi le stăpânise. Îi era însă greu să uite ce văzuse şi, dacă degetele, buzele şi limba dezmierdau, de la brâu în jos era amorţit. Nu se opri însă din mângâieri.

O ridică şi o duse în pat, dar trecu multă vreme până când Bogdanei i se iuţi respiraţia. Gustând din umezeala ei, Serge fu încercat de o oboseală copleşitoare. Cu oroare, îşi dădu deodată seama că în acea seară nu va putea să-i ofere decât o astfel de plăcere.

* * *

Farmecul lui Serge nu putea să nu o atingă pe Bogdana. Era un animal superb, cu ochi al căror turcoaz o pătrundea până în inimă şi degete lungi şi

subţiri, care-i aminteau de cele ale unui pianist. Dar, dincolo de frumuseţea lui, ghicea un fel de nesiguranţă, de vulnerabilitate de căprior rănit, şi poate tocmai asta o făcu să se lase prinsă în jocul lui. Când valul de plăcere o atinse, neaşteptat de puternic, i se păru aproape o minune. *Poate, de data asta...* Gândurile i se învălmăşeau şi îşi dori să nu mai poată lega două cuvinte până dimineaţă, doar să se lase sărutată de el, pătrunsă blând.

Era gata să încerce o dezmierdare timidă când întâlni ochii lui şi plăcerea se topi într-o singură clipă. Serge continua să-şi plimbe buzele pe ea, dar Bogdana înţelese adevărul odată cu el. Trupul ei chinuit nu-l putea face să repete un act devenit, fără îndoială, mecanic. El îi simţi înţepeneala şi se opri.

— Îmi pare rău! murmură fără să o privească în ochi. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine...

— Nu-i nimic, îl linişti cu voce albă.

— Dă-mi câteva minute. Doar câteva minute!

Bogdana clătină din umeri.

— Acolo e baia? întrebă răguşit Serge, arătând cu bărbia spre direcţia în care o zbughise ea mai înainte.

Ea aprobă în tăcere. Prin minte îi trecu gândul, total nelalocul lui, că nuanţa ochilor îi devenise mai întunecată, aşa cum marea tulburată de furtună îşi pierde strălucirea. *Ai fost proastă să crezi în minuni, după atâţia ani... Se duce să se atingă, fiindcă tu nu-l poţi stârni.*

Când, în sfârşit, Serge îşi făcu apariţia, paloarea lui îi spuse tot ce trebuia să ştie. Mânia începea să-i iuţească pulsul. Se putea resemna să trăiască fără plăcere, însă avea nevoie de blestematul ăla de act. Serge o prinse de braţ.

— Te rog, nu mă raporta! o imploră. Nu-mi pot permite un bilet roşu.

Bogdana îşi smulse pielea din strânsoarea lui, dorindu-şi să-l lovească.

— Iar eu nu-mi pot permite să rămân fără adeverinţă. Şi nu văd decât o soluţie.

Scotoci în sertarul noptierei după bucata roz de hârtie şi i-o întinse. Trebuia doar să o semneze.

Privirile le rămaseră încleştate preţ de un minut. Încălcau legea atestând un raport neconsumat şi el ezita.

Bogdana nu-şi dorea decât să-l vadă plecat, încă un trup nefolositor care avea să-i bântuie coşmarurile.

— Haide! mormăi. Îmi datorezi asta...

Răsuflă uşurată când bărbatul apucă repezit formularul. Îl urmări cum îşi adună cu mişcări automate hainele de pe podea şi le trage pe el cu atâta forţă, că auzi o cusătură pârâind. Îi întoarse spatele, fără a-şi lua rămas bun. Ar fi vrut să-i uite până şi numele.

Când uşa se închise în urma lui, Bogdana îşi dori să poată plânge. Dar, ca de atâtea ori, lacrimile nu vroiau să curgă. Ameţită şi epuizată, ca un maratonist rămas fără suflu pe ultimul kilometru, se încovrigă între pături. *Vreau să dorm. Doar să dorm...*

Nu trecuseră cinci minute când uşa se deschise fără ca ea să atingă yala. Ca o haită de lupi, bărbaţii în uniforme negre se năpustiră înăuntru şi Bogdana strigă. Încercă să se ridice din aşternut, dar poliţiştii o înconjurau deja. Mâinile lor puternice o ţintuiră cu spatele de cearşaf şi îşi înfipse unghiile în palmă, încercând să rămână calmă. *În atâţia ani, niciodată... Oare o fi raportat doctorul?*

Abia când intră cu pas sigur bărbatul în haină lungă de piele, de o eleganţă sinistră, simţi prima împunsătură a panicii. Un jepeu nu vine la tine în casă pentru orice.

— A fost la mustaţă de data asta, îi zise tărăgănat. Chiar la expirarea termenului...

Bogdana nu-i răspunse, doar aşteptă. Frica era încă mai slabă ca umilinţa. Ochii lui negri o străpungeau batjocoritor.

— Ia să vedem care-i treaba! porunci judecătorul-procuror.

Poliţiştii aşteptaseră doar semnalul lui pentru a o răşchira. Mâinile şi instrumentele lor îşi făcură treaba cu o eficienţă brutală. Bogdana se zvârcoli, dar nu avea nicio şansă să le reziste. Un geamăt de durere şi

obidă îi scăpă când căutară înăuntrul ei, dar le opri pe următoarele.

Laboratorul mobil dădu rezultatul repede şi un zâmbet înfiorător se întinse pe chipul judecătorului-procuror.

— Ia te uită! Vedeta noastră a călcat strâmb... Lăsaţi-o să se ridice!

Ultimele cuvinte fură lătrate către poliţişti. Bogdana încrucişă tardiv picioarele, pregătindu-se pentru judecată. Ca toate celelalte, procesul nu avea să depăşească un sfert de oră.

— Pedeapsa pentru inducerea în eroare a autorităţilor e munca silnică pe viaţă, lungi cuvintele jepeul. Dovada e imposibil de contestat. Ce-ai de zis în apărarea ta?

Bogdana dădu din umeri. Omul în haină de piele râse scurt.

— Vrei să-mi uşurezi munca? Nu e nevoie.

Degetele lui trecură peste fruntea ei şi Bogdana se trase înapoi. Cât se deosebea atingerea sa de a lui Serge!

— Un suflet chinuit ar putea avea circumstanţe atenuante dacă ar mărturisi totul, spuse jepeul.

Bogdanei nu-i venea să creadă. Îi oferea o cale de scăpare? Ce putea să-i dea în schimb, în afară de capul lui Serge? Dar deja îl aveau şi, oricum, cât valora el? Tăcu.

— Vom mai vorbi despre asta, zise apăsat judecătorul-procuror. Dar nu aici.

Bastonul coborî expert peste ceafa ei. Nu mai simţi cum o târăsc la maşină.

* * *

Ultimele raze ale soarelui se strecurau jucăuş printre frunzele teilor ce mărgineau bulevardul. Poposeau furişat pe câte un acoperiş, doar cât să-l facă să lucească ochios şi se mutau pe trotuar, ca pentru un joc de şotron. Mirosea a zambile, iar Serge se gândea că eşuase în mod lamentabil în aşternutul unei femei cu ochi chinuiţi. *A fost vina ei, a trupului schilodit care nu e croit pentru mângâieri. Nu ai de ce să-ţi faci griji.* Se împiedică de o bordură. *Oare?*

Zilele trecute, nici femeia aceea superbă nu te-a putut stârni. În fine, o spusese măcar pentru sine!

În drumul spre staţia de tramvai, privirile admirative ale femeilor trecură peste el fără a-l mai încălzi. La început, când îşi plimba trupul vânjos şi pe jumătate dezgolit pe străzile pline de femei dornice, îl cuprindea un bizar amestec de mândrie, jenă şi excitare. Încă remarca felul în care trăsăturile lor se îndulceau, din ochi dispărea orice urmă de plictiseală, înlocuită de un fel de lascivă visare. Doar că azi şi-ar fi dorit să fie altceva.

Nu observă maşina neagră decât când ajunse în dreptul său. Portiera dubei se deschise rapid şi doi gealaţi îl aruncară înăuntru.

— De ce? încercă să spună.

Un pumn în faţă îl amuţi.

Când se trezi, se afla într-o încăpere ca de spital, cu pereţii şi podeaua acoperiţi cu faianţă albă. Mâinile îi erau prizoniere în cătuşele prinse de tavan cu un lanţ, tălpile nu-i atingeau podeaua. Se uită poticnit în jur, cu tâmplele încă zvâcnind. Singurul obiect de mobilier, pe care ar fi preferat să nu-l vadă, era o masă metalică. Falca dreaptă îi era umflată, muşchii umerilor deja resimţeau efectele poziţiei în care fusese priponit. Ca un animal la abator...

Nu putea face nimic, doar să aştepte şi să încerce să-şi pună ordine în gânduri. Motivul arestării nu putea fi decât unul. Ocoli cu privirea uneltele întinse una lângă alta aproape fără spaţiu între ele, anticipări ale unei suferinţe atroce. *Iar pedeapsa...* Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul uşii. Jepeul se opri în faţa sa.

— Credeam că vă lăudaţi cu dotări impresionate, spuse bărbatul în haină de piele, fluturându-şi bastonul. Sau la tine mobilitatea compensează?

Abia acum Serge îşi dădu seama că era gol. Pentru prima oară după ani întregi, i se făcu ruşine. Din privirea judecătorului-procuror îşi dădu seama că ghicise cum îl poate răni.

— Du-te-n mă-ta! mormăi, deşi ştia că face o greşeală.

Bastonul îl lovi imediat, făcându-l să se clatine. Avu impresia că braţele i se vor rupe de umeri. Judecătorul-procuror rânjea.

— Mintea ţi-e la fel de scurtă ca scula, Serge. Ai însă noroc azi! La urma urmei, arătarea aia te-a băgat în bucluc. Nici nu-i de mirare că nu ţi s-a sculat.

Mintea lui Serge strigă de uşurare şi de supărare în acelaşi timp. *Bogdana, ştiu despre ea… Dar nu şi despre cealaltă. Există o portiţă de scăpare?*

— Ce vrei de la mine? şopti.

— Nu ne batem capul cu subtilităţi, nu? hăhăi jepeul. Bine! Zi-mi ce ştii şi schiloada va trage toate ponoasele. Ai ajutat-o şi nu cred că a fost o întâmplare.

Judecătorul-procuror înălţă bastonul şi arsura din pântece fu dublată din nou de supliciul balansului. Serge gemu prelung, în vreme ce durerea iradia în fiecare nerv. Înainte ca trupul să-i rămână nemişcat, bastonul îşi croi drum în vintre, făcându-l să urle.

— Să mă joc şi cu boaşele tale sau îmi spui despre rezistenţă? întrebă jepeul. Alegerea e a ta...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, gâlgâi Serge.

Vroia doar ca durerea să înceteze şi ar fi trădat pe oricine pentru asta, dacă ar fi putut.

— Scuipă tot sau ai să-ţi doreşti să mori! porunci jepeul.

Serge reuşi doar să scoată un sunet nearticulat. Era speriat, simţea gustul lacrimilor şi al propriului sânge. Ar fi vrut să ţipe răspunsul potrivit, dar nu-l ştia.

— E o greşeală...

Lovitura îl lăsă aproape fără aer. După o trecere prin întuneric, prima senzaţie pe care o încercă fu nu durerea, ci frigul. Apa şiroia pe pielea sa torturată.

— Ultima şansă să vorbeşti înainte să trecem la chestii serioase, spuse judecătorul-procuror.

Tremurând incontrolabil, Serge aşteptă să i se limpezească privirea. Iar când asta chiar se întâmplă, scheună ca un căţelandru. Jepeul înlocuise bastonul cu o cravaşă. Bobul de metal de la vârf lucea şi Serge hohoti când i-l rezemă neglijent de coapsa sa stângă.

— Ceasul ticăie, spuse jepeul. Ai un minut înainte să-ţi fac fărâme scula. Nu c-ar fi mare pagubă!

Serge încercă să ignore durerea şi să-şi adune gândurile. Trebuia să-i spună ceva. Dar nu avea decât adevărul şi nu părea să-l mulţumească pe torţionarul său.

— Vă rog, imploră fără să spere în iertare.

Sângele ţâşni din pielea crăpată şi Serge mugi.

— Crezi că mă poţi păcăli? întrebă aproape blajin judecătorul-procuror. Nimeni nu riscă aşa ceva fără un motiv serios.

— N-nu.

Durerea îi înecă vocea. Văzu picuri roşii căzând din cravaşa pe care jepeul o legăna încet. Desenau cercuri mici pe ciment, un fel de model abstract al suferinţei. Ochii i se măriră când încheietura torţionarului se flexă şi hohoti ca un copil înainte de a plonja în beznă.

* * *

Bogdana se trezise de vreo jumătate de oră. Lumina puternică îi venea direct în ochi, dar o deranja mai puţin decât propria goliciune. Gândul că trupul ei, pe care încercase atâţia ani să-l ascundă, era etalat ca pe tarabă o făcea chiar să uite de suferinţa fizică. Nu avea cum să-şi acopere nici măcar un colţişor de piele. Îl aştepta pe judecătorul-procuror, întrebându-se dacă avea să o mai chinuie mult. De ce nu dădea verdictul? Era doar atât de simplu!

Îi ghici cumva apropierea chiar înainte ca uşa să se deschidă şi se forţă să-şi păstreze liniştea aparentă. Dacă-l lăsa să vadă cât de cumplită era acea încercare, doar sporea umilinţa. Cu un zâmbet dispreţuitor, bărbatul o studie cu o lentoare calculată, poposind apăsat asupra porţiunilor unde mutilarea atinsese apogeul. Voia ca ea să-i simtă căutătura aproape ca pe o atingere. Una scârboasă, perversă, care o ardea.

— Nu-i greu de înţeles de ce băiatul nu s-a descurcat...

Bogdana nu-şi feri privirea. Moartea nu o mai înspăimânta de atâta vreme! Încă o dată, el intui ce-i trecea prin minte.

— Nu va fi aşa uşor..., spuse jepeul.

Băgă mâna în buzunar şi rămase aşa câteva clipe. Dorea ca ea să se întrebe ce pregătea. Liniştea lui o făcu să se înfioare. Tremurul ei îl făcu pe el să surâdă. Scoase o brichetă. O ridică până la înălţimea ochilor Bogdanei şi declicul stârni o flacără înaltă, tremurătoare. Bogdana încercă să se dea înapoi, dar reuşi doar să-şi tortureze încheieturile. Nu putea decât să urmărească, într-o dureroasă crispare, apropierea flăcării. Bricheta se opri la un centimetru de sânii ei şi ea doar gemu gâtuit, ghem de spaimă şi de disperare. Imagini vechi se suprapuneau peste cea a clipei supliciului, zgomote şi mirosuri îi umpleau mintea. Strigă prelung când durerea se dezlănţui, feroce, după o atingere de numai câteva clipe.

— Ăsta e coşmarul nopţilor şi al zilelor tale, nu-i aşa? şopti jepeul. Vrei să reînceapă?

Gâfâind, Bogdana dădu din cap.

— Eşti o femeie deşteaptă! Trebuie doar să-mi spui despre complot.

Scuturată de frisoane, Bogdana îl fixă uimită.

— Nu înţeleg...

Judecătorul-procuror o pocni scurt peste gură. Sângele îi năboi pe bărbie, dar ochii Bogdanei rămaseră fixaţi pe brichetă.

— Nu te ţine de prostii, Pătraşcu ne-a raportat! strigă judecătorul-procuror. Ce vrea să facă rezistenţa?

— Nu ştiu nimic, jur! urlă Bogdana.

Se zbătea fără să-i pese că metalul cătuşelor îi săpa adânc în carne, izvodind pârâiaşe de sânge. Se cufunda în teroare ca într-o mlaştină, a cărei apă neagră îi intra în gură, în nas, în plămâni.

— Se va întâmpla ceva de Ziua Schimbării? întrebă jepeul. De ce ai întrerupt emisia?

— Mi-a fost rău! Nu, vă rog!

Flacăra îi linse burta. Bogdana urlă răguşit, dar nu leşină. Nici măcar un plonjon în uitare de câteva

clipe nu-i era permis. Mirosul de carne friptă, atât de greţos familiar, îi umplea nările, nebunia se întorcea, mai puternică decât oricând. Trebuia să dea un răspuns pentru a scăpa de calvar. Vorbi şi felul în care glasul ei se pierdea, ca un firicel de apă în bătaia soarelui orbitor al deşertului, o uimi.

— Îţi spun... Tot... Nu mai vreau!

Capacul brichetei pocni, însă nu se întoarse în buzunar.

— S-aud! mormăi jepeul.

— Rezistenţa... Nu le cunosc... numele... feţele. Mi-au cerut… să-i ajut...

Încă o privea neîncrezător şi Bogdana ştiu că supliciul ar putea continua.

— Cum te-au contactat? întrebă aproape nepăsător jepeul.

Bogdan închise ochii, încercând să uite de durere. Trebuia să gândească repede.

— Un mesaj... sub uşă... L-am ars... Zicea... de Mozart... Nu ştiu... ce înseamnă...

— De ce ai făcut-o?

— Ştii... cum e viaţa... mea. De ce... nu?

— Serge e amestecat în asta?

— N-nu.

Jepeul strânse bricheta în pumn. Îi mângâie părul şi zâmbi. Bogdana începu să hohotească, privind în ochii judecătorului-procuror. Erau îngheţaţi, deşi buzele i se desfăceau în alt surâs. Le pierduse numărul zâmbetelor ăstora, dar toate aduceau durere.

— Ai primit o nouă şansă! Ştii cum să-ţi dovedeşti loialitatea...

— Da, murmură. Orice...

— Ne vei ajuta să-i găsim pe toţi. Ce faci dacă vrei să vorbeşti cu ei?

Mintea Bogdanei lucra spornic. Nu-şi putea permite să se încurce în minciuni.

— O floare... fereastră... birou. Cineva... va veni... aceeaşi floare.

Se apropie de ea atât de mult, că îi simţi răsuflarea pe obraz. Mirosea a mentă şi Bogdana chicoti isteric.

— Dacă tot ţi-a venit mintea la cap, meriţi un serviciu, murmură judecătorul-procuror. Ceva ce blegul ăla n-a putut.

Bogdanei i se păru că o rupe în două. Hârâia ca un animal turbat, o tortura cu sexul lui, dar ea nu mai avea putere nici măcar să geamă. Furia se împletea înăuntrul ei cu suferinţa atroce. Pentru prima dată după un deceniu de calvar, vroia să trăiască. Să trăiască, chiar şi schilodită, pentru a se răzbuna. Deodată, îl înţelegea pe Canibalu'. Ca şi el, ar fi fost gata să ardă o lume întreagă în flăcările mâniei ei.

* * *

De data asta, trezirea din leşin veni de la sine. Serge era întins pe podea. Cineva îl oblojise, dar nu se obosise să-i dea şi un calmant. Tot corpul îi era împuns de mii de ace înroşite în foc. Numărul lor se dubla la fiecare umplere a plămânilor, se tripla la cel mai mic tremur al muşchilor. Chiar şi să clipească îl durea. Aştepta, dar nici el n-ar fi putut spune dacă mai spera la ceva. Într-o succesiune de scâncete, îşi coborî palma peste pântece şi întâlni bandaje. Horcăi a râs. Trebuia să se gândească la altă carieră?

Amintirea i se duse la clipa când acceptase gândul unei asemenea meserii. Unde putea lucra un absolvent de Drept când nu mai existau tribunale? **Procesele înseamnă timp şi bani pierduţi**, strigase Comandantul, împrăştiind salivă, în uralele unui stadion plin. **De ce să îngrăşăm o armată de purtători de robe? De ce să ascundem adevărul după chichiţe avocăţeşti numite, pompos, proceduri? Justiţia e oarbă de prea multă vreme...** Gloata îl aplaudase minute în şir. Apoi privise hămesit cum era executat un violator. Prima dintr-un lung şir de execuţii. Penitenciarele n-aveau să se mai umple. Pedepsele celor judecaţi după vechile legi erau deja transformate în muncă silnică pe viaţă.

Urmărind îngreţoşat sângele care îmbiba nisipul pistei de atletism, Serge înţelesese că ultimii ani erau doar o pierdere de timp, una plătită printr-un foarte scump credit de studii. Unde putea câştiga cât să-l returneze? Iubita lui, una din lungul şir de fete pe

care le făcuse să strige de plăcere fără vreo promisiune ori obligaţie, îi arătase fluturaşul scos de Departamentul Igienei Sexuale. **Ia uite ce salarii dau ăştia! Ai face faţă cu brio.**

Frica îi şterse toate amintirile când judecătorul-procuror apăru în cadrul uşii.

— Te-ai trezit!

Serge se încordă, în aşteptarea altui supliciu.

— Ai noroc, spuse judecătorul-procuror… Bogdana a mărturisit. O să pleci de aici. Pentru toţi, ai fost lovit de-un camion. Ai înţeles? Intri în concediu medical.

Se grăbi să dea din cap, deşi nu înţelegea ce mărturisise Bogdana. Altceva decât impotenţa sa, i-o sugera privirea satisfăcută a torţionarului lor. *Ceva despre rezistenţă… Chiar există? Mai contează?*

— Când termini, îţi vom găsi o altă slujbă, anunţă jepeul. Nu prea făceai faţă oricum.

Insulta trecu neobservată. Bucuria eliberării era prea puternică.

— Vei lucra pentru noi, firește, spuse jepeul.

Îşi făcea scârbă, dar nu-şi putu opri încă o înclinare slugarnică a bărbiei. Acum conta doar să scape de acolo.

* * *

Bogdana păşea încet pe covorul albastru, pufos. Începuse încă o zi la Radio, avea în geantă adeverinţa. Doar străfulgerările de durere o convingeau că noaptea trecută fusese adevărată. Gândul că ajunsese la serviciu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, că peste câteva ore avea să intre în emisie era aproape suprarealist. Nu-şi făcea prea multe iluzii: chiar dacă în clipa aceea era liberă, putea fi oricând aruncată înapoi în celulă. Înapoi la judecătorul-procuror. Amintirea îi umplu gura de fiere şi îi crispă pântecele.

Simţea pe sub helancă bandajele. O peticiseră, o îndopaseră cu pastile şi îi dăduseră drumul. Pentru rezistenţă, trebuia să pară că nimic nu se întâmplase. Se opri şi se sprijini de perete, încercată de o spaimă care o tăia la măruntaie. Mai avea doi paşi până la

birou. Avea să pună ghiveciul în fereastră. Şi apoi? Cât avea să dureze până când jepeul va ghici că-l păcălise? Dorinţa de a scăpa de durere o făcuse să inventeze o conspiraţie. Ca să fie în siguranţă, trebuie ca născocirea să prindă viaţă.

— Te simţi bine, Bogdana?

Se întoarse şi îl privi pe doctor. Zâmbi şters. Dacă ar fi ştiut... *Dar poate ştie? Poate trebuie să mă verifice? Poate chiar el m-a reclamat?*

— Da, mulţumesc, răspunse. Am avut o noapte mai nebună.

El îi ocoli ochii. *Doar din jenă?*

— Adeverinţa? şopti Pătraşcu.

Bogdana scotoci în poşetă şi i-o întinse. Se desprinse de perete, agăţându-se de furie pentru a rezista durerii şi umilinţei.

— Uite!

Medicul studie hârtia şi muşchii feţei i se relaxară.

— Totul e în ordine! murmură Pătraşcu. Să ai o zi bună!

Bogdana dădu din bărbie şi se urni. Îşi stăpâni cu greu un geamăt. Efectul calmantelor începea să dispară.

Biroul era aşa cum îl lăsase, nici măcar o coală de hârtie nu-şi mişcase locul. S-ar fi aşteptat să fie totul întors pe dos, dar înţelegea că motivul era acelaşi, dorinţa de a nu stârni suspiciunile rezistenţei. Aşeză ghiveciul pe pervaz şi trase perdeaua, ca să se vadă mai bine. Nu se îndoia că undeva, pe aproape, cineva aştepta asta. Se lăsă în scaun şi începu să-şi maseze tâmplele. Câştigase ceva timp, doar atât. Minciuna avea să se întoarcă împotriva ei. Întrebarea era doar când.

* * *

După câteva zile de lâncezeală, apăsarea păturii nu mai stârnea ecouri în carnea lui Serge, dar, pe măsură ce durerea se estompa, îndoielile sporeau. Deocamdată, nu i se ceruse nimic. *Dar mai târziu?* Oftă. Nu putea întoarce timpul înapoi şi, chiar dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi rezistat supliciului. N-avea

rost să se amăgească, sinceritatea era ultimul lucru care-i rămăsese.

Deschise aparatul de radio odată cu semnalul ştirilor. Ascultă vocea Bogdanei şi descoperi în ea o urmă de suferinţă. Amărăciunea vibra printre cuvinte pompoase sau simple, mereu acolo, chiar şi la cotele apelor Dunării. N-o mai simţise aşa, dar poate durerile lor se găseau mai uşor. *Ce i-au făcut? Pe cine au obligat-o să trădeze?*

Soneria îl scoase din încremenire. N-avea cine să fie la ora asta. *Doar...* Se îndreptă spre uşă cu paşi mici şi nimeni direcţia yalei dintr-a treia încercare. Jepeul trecu pe lângă el, izbindu-l cu umărul drept. Purta un costum obişnuit, de catifea maro, dar era ca şi cum n-ar fi scăpat de uniformă. Se aşeză dezinvolt şi Serge rămase în picioare în faţa sa, ca un şcolar scos la tablă.

— Văd că te simţi mai bine, începu abrupt judecătorul-procuror.

— Da, murmură Serge.

Se aştepta să-l vadă scoţând cine ştie ce unealtă pentru a remedia situaţia.

— E timpul să te întorci la treabă! spuse noul său stăpân.

Limba lui Serge se îngreună, de parcă ar fi fost înlocuită cu o piatră. Nu îndrăzni să întrebe ce vor de la el. Jepeul râse scurt.

— Ai devenit cam timid... Nu te teme, azi doar vorbim. Ştiu că vei fi cuminte!

Serge se grăbi să bolborosească o aprobare.

— Ţi-am găsit de lucru la Circulaţie, anunţă jepeul. Nu-ţi trebuie cine ştie ce calificare. Începi de mâine.

Doar un fel de hârâit ieşi de pe buzele lui Serge.

— Ăsta a fost un da, mulţumesc? N-am auzit bine...

Ameninţarea din vocea judecătorului-procuror era aproape palpabilă şi Serge se dădu înapoi de parcă l-ar fi lovit.

— Da, da! Sigur că da! Mulţumesc...

Jepeul se ridică şi se apropie de el. Cu ochii holbaţi şi un întreg cuib de şerpi muşcându-l pe dinăuntru, Serge aşteptă. Judecătorul-procuror îl bătu încet peste obraz.

— Băiat bun! Nu mă conduce!

Rămas singur în garsoniera cu pereţii plini de cărţi nefolositoare, Serge căzu în genunchi şi izbucni în plâns.

* * *

Bogdana ştia că timpul i se termină. Cinci zile însemnau foarte mult când aştepta în fiecare clipă să se năpustească asupra ei poliţiştii. Îşi privi sceptic rochia de seară, abia îmbrăcată. Avea să plece la recepţie direct de la birou. *Sindrofia dedicată Zilei Schimbării...* Cât de puţin chef avea pentru o astfel de distracţie! Şi totuşi, era conştientă că mulţi o invidiau. Dacă nu venea Comandantul, îşi făcea apariţia măcar vreun aghiotant.

Mai era doar un sfert de oră până atunci. Trebuia să se urnească, dar nu reuşea. Telefonul sună şi Bogdana tresări. Oare era el? Cinci zile în care nu se întâmplase nimic. Oare când avea să-şi piardă răbdarea judecătorul-procuror? Se ridică încet şi, strângând din dinţi, deschise uşa. Nu-i trebuia maşină. Palatul administrativ era la câteva minute distanţă. Câteva minute ca să se liniştească… Ieşi pe trotuarul nu prea aglomerat şi porni maşinal spre stânga.

După vreo douăzeci de metri, Bogdana înţepeni şi duse palma la gură. Serge se plimba pe marginea trotuarului, pe lângă automatele de parcare. Purta o uniformă albastră şi avea o privire hăituită. Era ultimul om pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă.

— Serge! murmură.

El se întoarse spre ea şi ochii i se întunecară.

— Bogdana... Îmi pare rău!

Pentru ce? Că n-ai putut să…? Te-au arestat şi pe tine? Ce le-ai spus? Nu zise nimic din toate astea.

— Şi mie..., murmură.

— Ce faci?

Bogdana îşi dori să-şi poată împroşca obrajii cu apă rece.

— Merg la recepţie, zise plat. Au întotdeauna antreuri excelente.

El o privi aiurit şi Bogdana reuşi cumva să zâmbească. Dacă lăsa panica să o cuprindă acum, se arunca în faţa primei maşini. *Şi poate n-ar fi rău...*

— Pot să te ajut cumva? şopti Serge.

Îl privi cu îndoială, năpădită de întrebări al căror posibil răspuns o îndepărta de el.

— Ne-am ajutat destul, zise sec. Nu crezi? Dacă mai încercăm, ajungem la morgă.

El scoase un sunet gutural şi plecă ochii. Bogdana îşi trecu degetele peste fruntea deodată transpirată.

— Ce faci aici? rupse ritmul discuţiei.

— M-au transferat... Oricum, nu mai eram bun de...

Se înecă şi tăcu. Bogdana preferă să nu-şi imagineze prin ce trecuse. Îi ajungeau amintirile. Îşi silui buzele într-o altă parodie de surâs.

— Suntem de tot hazul, tu şi eu, prinşi într-un fel de conspiraţie a ologilor... Ne mai vedem pe aici, presupun.

Îi întoarse spatele, mângâindu-şi rochia roşie, din catifea plină, deloc decoltată. Numai bună să ascundă cicatrici vechi şi bandaje noi. Surprinzător, îi venea bine. Dacă era să fie ultima ei seară, măcar purta haine frumoase.

* * *

Palatul administrativ era îmbrăcat în steaguri înalte şi mii de lumini. Covorul roşu era întins în faţa intrării principale, din interior răzbăteau acorduri de muzică simfonică. *Vivaldi?* Bogdana clipi des. Flash după flash însoţea sosirea invitaţilor. Ziarul de a doua zi avea să fie mai gros la secţiunea mondenă. *Oare judecătorul-procuror e deja înăuntru? O duzină de poliţişti îi aşteaptă ordinul, gata să mă tragă chiar dintre oficialităţi?* Mai degrabă vor tăbărî pe ea la ieşire. Nu avea unde fugi. Făcu primul pas pe covor şi tocul mic i se înfundă în materialul pufos. Era printre puţinii invitaţi fără pereche.

Nu apucase să-şi compună o mină protocolară când intră în sala cu tavan înalt, de catedrală. Îşi roti privirea, prefăcându-se că nu caută, că nu se teme. Un picolo înalt şi subţire întinse spre ea tava cu pahare şi Bogdana apucă repezit unul. *Suc de portocale... Doamne, ce-ar merge un pahar de şampanie!* Atunci îl zări pe judecătorul-procuror. În costumul de gală, cu părul pieptănat pe spate, părea un june prim din vremea bunicii. Ridică paharul spre ea şi Bogdana înţelese că timpul îi era pe terminate. Începu să se învârtă prin sală, schimbând câteva vorbe cu oficialii de rangul trei. Oricum se mişca, simţea în ceafă privirea jepeului. *Oare a fost şi el invitat sau a invocat rigorile slujbei?* Gândul îi smulse un rictus.

Orchestra atacă un vals şi Bogdana îl căută iar pe fostul şi viitorul ei gâde. Era în capătul sălii, prins într-o discuţie cu şeful Departamentului de Igienă Sexuală. *Poate să mă strecor spre ieşire?* Pufni, făcând un chelner să tresară. Cu ce i-ar fi ajutat? De parcă i-ar fi ghicit frământarea, judecătorul-procuror puse capăt discuţiei şi pielea Bogdanei se buburuză.

Cineva tuşi în spatele ei şi Bogdana se întoarse. Prim-adjunctul Comandantului îi apucă palma pentru o sărutare galantă şi Bogdana chicoti neîncrezătoare.

— Prim-adjunct Arpad, bâigui.

— E tare păcat că ne vedem doar la astfel de evenimente, răspunse bărbatul cu sprâncene subţiri, de femeie. Vocea dumneavoastră mă ajută mereu să-mi recapăt buna dispoziţie. Dansăm?

Altădată, Bogdana ar fi scurtat amabilităţile. De data asta, se agăţă de braţul său.

— E o mare onoare pentru mine, şopti.

Orice amână deznodământul...

Aproape un minut, se rotiră în tăcere, apoi Arpad îşi drese glasul.

— În ultima vreme, spuse prim-adjunctul, oamenii sunt mai apatici. Nu găsiţi?

Privirea lui se mutase pe ghirlandele roşii care împânzeau pereţii. Bogdana încercă să-şi dea seama

unde voia să ajungă cu un enunţ la marginea răzvrătirii, dar nu reuşi. *Ce mai ai de pierdut?*

— Când viaţa nu-ţi e ameninţată, pare mai fadă, şopti Bogdana. Când să faci sex devine o obligaţie, parcă se rupe ceva în tine. Nu credeţi?

Arpad o privi scurt, rece.

— Tortura te poate face să zici orice, spuse prim-adjunctul. Chiar să inventezi conspiraţii. Nu-i aşa?

Bogdana îşi văzu palma tremurând uşor într-a lui.

— Ştiţi despre reţinerea mea, murmură, aşteptând inevitabilul final.

De-a ce se joacă?

— Sigur că ştiu! surâse el. Iar pentru ce mi-ai spus, ar trebui să-l chem pe jepeul ăla care te soarbe din ochi. E plin de ambiţie, băiatul!

Pe deasupra umărului lui Arpad, Bogdana se uită la jepeul care părea agasat de discuţia prea lungă cu şeful cocotelor, apoi la balconul ce se deschidea spre piaţă. Decât să ajungă iar în mâinile judecătorului-procuror, prefera să sară. Prim-adjunctul îi urmări privirea şi oftă.

— Atâta suferinţă, şi nu ţi-ai pierdut curajul, spuse Arpad. Un fruct bătut de ger, cu sâmburele tare... Da, o să facem treabă bună, noi doi.

Ce vrea de la mine?

— Ce-mi propuneţi, de fapt? zise şuierat Bogdana.

Arpad râse încetişor.

— Să dăm carne şi sânge conspiraţiei tale de carton, murmură.

— Nu pricep, îngăimă Bogdana.

— Nume... Asta-ţi lipseşte, nu? Iar jepeul şi-a cam pierdut răbdarea. Cacealmaua ta se dezumflă.

Bogdana îşi lipi privirea de balcon. *Doamne, ce complicat e totul!* Nu voia să se stingă în chinuri. Nu voia să se zdrobească de asfalt. N-avea pentru ce să trăiască, şi totuşi nu dorea să moară. *Nu aşa…*

— De unde ştiţi că am minţit? întrebă.

Prim-adjunctul ridică din umeri.

— Ştiu, răspunse. Ce contează de unde? Vrei să te las pe mâna lui?

— Nu, zise învinsă Bogdana.

— Atunci vei continua să minţi. Vei descoperi, încetul cu încetul, numele unor elemente periculoase. Criminali, vicioşi, trădători... Oameni gata să calce pe cadavre.

— Am înţeles bine? Să inventăm o conspiraţie?

Melodia se termină şi Arpad îşi privi ceasul.

— A fost o plăcere, spuse prim-adjunctul. Jepeul îşi va afla în seara asta primul nume…

Bogdanei i se uscase iar gura.

— Al cui? murmură ca pe o rugăciune.

— Al unui om pe care-l urăşte. Va intra în curând, cu o floare prinsă la butonieră. Veţi discuta pe balcon, fiindcă i s-a ordonat să o facă. Iar când îi vor sparge uşa, îl vor găsi mort. Ţi-a spus că se pregăteşte o revoluţie.

Bogdana se clătină uşor, încercată de o combinaţie de uşurare şi dezgust. *În ce mă transform?*

Arpad îi prinse palma rece pentru o sărutare de rămas bun.

— Alte instrucţiuni, săptămâna viitoare, îi şopti. Când ieşi de la lucru... A treia bancă pe stânga, în Parcul Schimbării...

Prim-adjunctul se întorsese deja cu spatele spre ea când Bogdana dădu glas ultimei nelămuriri.

— De ce?

Arpad nu-i răspunse.

* * *

Când maşina neagră opri lângă el, pe o stradă lăturalnică, Serge nici măcar nu se mai miră. Dinăuntrul dubei, judecătorul-procuror îi făcu semn să se aşeze lângă el. Serge nu schiţă niciun gest de împotrivire. Ştia că ar fi fost inutil şi măcar de data asta nu-l loviseră. *Încă...*

— Ei? îl întrebă jepeul.

Ochii îi luceau ciudat.

— Ce? răspunse prosteşte Serge.

Palma judecătorului-procuror i se aşeză greu pe picior, periculos de aproape de îmbucătura coapsei. Serge simţi muşcătura spaimei şi se crispă.

— Nu fă pe prostul! se răsti jepeul.

— Nu fac. Serios! şopti Serge.

Jepeul îl învălui cu o privire dispreţuitoare.

— Mda... Ai vorbit azi cu Bogdana. Ce ţi-a spus?

Ochii suferinzi ai femeii pe care nu o putuse poseda reînviară în mintea lui Serge.

— Nimic deosebit, şopti.

Judecătorul-procuror pufni şi degetele i se înfipseră în carnea lui Serge. El scânci, deşi încă nu-l durea cu adevărat. Repetă discuţia lor cuvânt cu cuvânt.

— Conspiraţie a ologilor? şopti jepeul. Eşti sigur?

— Sunt sigur!

— În zilele următoare, să fii foarte atent!

Serge nu îndrăzni nici măcar să clipească.

— Voi fi, îngăimă. Dar Bogdana m-ar putea suspecta. Adică, am apărut chiar lângă Radio...

— Nu contează, descurcă-te! La numărul ăsta, îmi raportezi orice mişcare!

Îi întinse o hârtie şi Serge o strecură în buzunar.

— Ştii ce păţeşti dacă mă dezamăgeşti! îl împunse cu degetul arătător jepeul.

— D-da.

— Bine. Întinde-o!

Îi făcură vânt din maşină fără să mai oprească. Ateriză în genunchi, între două tomberoane. *Poate eu sunt doar momeala şi de la alţii aşteaptă...* Gândul nu-l liniştea.

* * *

Bogdana ajunse acasă după miezul nopţii. *Un vals, ce mare lucru…* Braţele unui om pe care-l vedea prima oară, dar îi cunoştea deja sfârşitul. Un bărbat oarecare, cu păr castaniu, spălăcit şi privire porcină. Nu discutaseră mai mult de două minute. Banalităţi. *Oare are familie? Îl iubeşte cineva, îi spune o mogâldeaţă de om tată? Oare chiar îşi merită soarta?*

Deschise uşa şi încremeni. Veioza era aprinsă şi profilul unui bărbat se iţea din fotoliu. Nu putea fi decât un singur om. Timpurile în care ar fi crezut că i-a intrat în casă un tâlhar se duseseră.

Judecătorul-procuror aruncă pe pat cartea pe care o răsfoise. Bogdana surâse strâmb şi îşi agăţă haina

în curier. Nu-i vedea pe acoliţii lui, dar era sigură că aşteptau pe aproape.

— Ţi-a plăcut petrecerea?

Bărbatul vorbea pe un ton indiferent, dar ochii îi erau atenţi şi cruzi. Bogdana ridică din umeri.

— Toate sunt la fel, nu? răspunse încet.

Jepeul îşi coborî privirea pe trupul ei, oprindu-se în dreptul pântecelui. Bogdana fu scuturată de un fior de scârbă, dar îşi sili mintea să ascundă amintirea ultimului interogatoriu.

— De ce nu te faci comodă? spuse jepeul. Trebuie să fii obosită.

Era cumva hazliu felul cum îi dădea ordine, de parcă ar fi fost stăpânul casei. Îşi lăsă poşeta pe masă şi îşi scoase pantofii. El nu-şi dezlipea privirea de ea, ca un amant copleşit de adoraţie. Doar că nu dragoste se citea în căutătura lui, ci ură.

— Sigur vrei să scapi şi de rochia asta, mormăi jepeul.

Bogdana îşi muşcă buzele. Ar fi vrut să-l înjure birjăreşte şi nu îndrăznea.

— Ce vrei? îl întrebă plat.

— Dezbracă-te!

Vocea îi deveni deodată aspră, ca atunci, în celulă. Bogdana tresări ca şi cum ar fi pălmuit-o.

— Dezbracă-te! repetă judecătorul-procuror. E timpul să-ţi aminteşti de cine asculţi...

— Nu, şopti Bogdana.

El se ridică abrupt şi scoase bricheta.

— Nu-mi place să repet... Vrei să te joci cu focul?

— Nu, repetă Bogdana, dar de data asta implora.

Lăsă rochia să-i cadă la picioare. El se întoarse în fotoliu şi scoase o ţigară.

— Şi restul, zise după primul fum. Dup-aia ridică braţele.

Bogdana înţepenise, cu ochii pironiţi într-ai lui.

— Şi restul! o şfichiui el cu glas rău.

Bogdana făcu ce-i ceruse. El fuma şi o studia. Bogdana strânse dinţii ca să nu clănţăne. Parcă s-ar fi întors în celulă. Îşi ferecă lacrimile, care dădeau să năboiască, în suflet. Pentru cât timp, nu ştia.

— Ce s-a întâmplat? spuse judecătorul-procuror.

— Când? întrebă Bogdana.

Glasul îi tremura, de frică şi de mânie deopotrivă. I se părea că stă dezgolită în faţa lui de o veşnicie. El strivi mucul într-o cană.

— Nu e momentul să mă enervezi, târfă! strigă.

— Nu încerc...

Jepeul mârâi şi izbi cu pumnul în noptieră. Lemnul pârâi.

— La petrecere! strigă.

Bogdana îşi ţinu răsuflarea. Ce să spună? Dispreţul pentru sine îi strânse gura pungă. Îşi alesese calea atunci când nu sărise din balcon.

— Bărbatul cu care am dansat vals…, şopti. Era de-al lor.

Aşteptă răspunsul lui. Dacă nu o credea? *Şi dacă te crede? Omori un nevinovat... Nu fi proastă! Nimeni nu e nevinovat...*

Din doi paşi, el fu iar lângă ea şi îi dădu dureros capul pe spate.

— Nu minţi! îi strigă în ureche.

— Nu mint, murmură Bogdana. Mi-am învăţat lecţia.

— Ce ţi-a zis?

Striga în urechea ei, împroşcând-o cu salivă.

— Cred că pregătesc o revoluţie...

El o pălmui scurt.

— Nu se poate! strigă.

— Sunt mulţi. Au şi o casă conspirativă, inventă Bogdana. Îmi vor mai trimite un mesaj săptămâna viitoare.

— Nu te cred! urlă jepeul.

Bogdana nu se mai obosi să repete că spune adevărul. Judecătorul-procuror îi dădu drumul şi se lăsă să cadă în fotoliu. O secundă, prin mintea Bogdanei trecu un gând nebunesc. Dacă l-ar fi atacat... *Şi după aia?* Aşteptă.

— Bine! murmură jepeul. Trebuie să acţionăm cu mare atenţie. Dar dacă reuşim...

Zâmbi, de parcă s-ar fi văzut deja avansat. Bogdana se întinse după halatul lăsat pe pat.

— Nu încă, zise el. Lecţia nu s-a terminat.

Palma Bogdanei se opri la un centimetru de halat.

— Vino aici! îi ordonă judecătorul-procuror şi îşi desfăcu încet fermoarul pantalonilor. Îndoaie-te peste pat! Îmi plac schiloadele, ca tine. Poate am să-ţi spun într-o zi de ce...

Îi desfăcu fesele şi intră în ea.

* * *

Serge fluiera şi aduna banii din automatele de parcare. Viaţa i se schimbase pe nesimţite, aşa cum descoperă tânărul de mai ieri că a îmbătrânit. Din traiul de cocotă îi rămăseseră doar amintirile şi hainele. De cârpe putea scăpa, dacă voia. De amintiri, nu. S-ar fi simţit, totuşi, împăcat cu sine dacă n-ar fi fost judecătorul-procuror. *Bogdana…* Simţea că şi ea se schimbase. Suferinţa se îngemăna în ochii ei cu altceva. *Mânie? Sfidare? Mândrie?* Nu era sigur. Încuie ultimul automat şi privi apusul. O altă zi de muncă ajunsese la sfârşit.

De parcă ar fi chemat-o cu gândul său, o văzu pe Bodgana ieşind din clădirea Radioului. Era cu spatele la el şi privi în lungul străzii, ca şi cum s-ar fi ferit de ochi indiscreţi. *Ce să întâmplă?* Luă decizia într-o secundă.

Nu era un spion prea bun, dar nici ea nu se pricepea să se ascundă. Reuşi să nu-i piardă urma pe trotuarul plin de oameni ieşiţi de la lucru. Cei mai mulţi aveau pasul leneş, dar Bogdana mergea repede, ca omul care are un ţel. Se uită în urmă şi Serge se lipi de trunchiul unui copac. Se felicita că păstra o distanţă prudentă. Mai mult, şi ar fi pierdut-o. Mai puţin, şi l-ar fi zărit.

După vreo zece metri, Bogdana se opri iar. Se studia în oglinda înşelătoare a unei vitrine şi pulsul lui Serge se acceleră. *E clar. Ascunde ceva!* Era mascat de un panou mare, o reclamă la parfum. Doi poliţişti trecură pe lângă el şi Serge tropăi uşor de surescitare. Unui dintre ei îl privi lung, dar nu se opri. Dacă l-ar fi luat la întrebări, sigur Bogdana l-ar fi observat. Respiră precipitat când Bogdana se urni.

Unde ar putea merge? La prieteni? La cine ştie ce întâlnire oficială? Sigur nu la un iubit...

Începea să regrete că se lăsase îmboldit de curiozitate. Şi dacă afla altceva? Ceva ce n-ar fi dorit să ştie? Ceva ce trebuia raportat? *Mai bine te-ai întoarce acasă. Şi ai mers până aici degeaba? Încă puţin. Până la parc...*

Începu să numere paşii. Apoi o văzu aşezându-se pe o bancă. Singură. *Şi, mă rog, cu cine te-ai fi aşteptat să fie?* Era cu spatele la el şi Serge se opri nehotărât în mijlocul trotuarului. Ea ronţăia ceva, probabil nişte ciocolată, vedea ambalajul în mâna ei. *Ai urmărit-o degeaba. Mai bine aşa...* Jumătatea sa sceptică nu se lăsa convinsă. *De ce s-a oprit tocmai aici? De ce nu mai aproape de Radio sau de apartamentul ei?*

Făcu un pas lateral şi văzu cum palma ei stângă se lăsă peste marginea băncii. Într-o fracţiune de secundă, degetele ei apucară ceva de dedesubt. Mototoli ambalajul şi îl aruncă, aparent nepăsătoare, în coşul de alături. Serge gemu doar de el auzit. Ar fi vrut să dea timpul înapoi.

Patrula care-l depăşise se opri chiar lângă bancă. *Îi cer actele?* Serge văzu umerii Bogdanei tremurând. *Intră în panică...* Acţionă fără să se mai gândească.

Când ajunse lângă bancă, nu ştia ce va face, dar nu ezită nicio secundă. O îmbrăţişă pătimaş, ca un iubit.

— Te-am urmărit, îi şopti. Iartă-mă!

Ea tresări, dar mâinile lui îi acopereau umerii.

— Îmi place jocul ăsta. Trebuie să-l mai încercăm, zise Serge pentru urechile poliţiştilor.

Îşi lipi buzele de ale ei. Erau îngheţate. *Eşti nebun! Ce faci?* Simţea privirea poliţistului lipită de obrazul lui ca ţeava unui pistol. Se jucă tot mai pătimaş cu gura ei, aţâţat de frică şi de gândul că sunt priviţi. Respiraţia ei mirosea a scorţişoară, palmele i se chirciseră pe spatele lui. În cea dreaptă strângea ceva, poate o hârtie.

— Gata cu spectacolul! ordonă răguşit poliţistul.

Serge se desprinse cu greu de Bogdana şi văzu că buzele i se albiseră. Poliţistul îi înapoie cartea de

identitate.

— Duceţi-vă la motel! le ordonă. Nu pe stradă…

Serge îi urmări arătătorul, apoi o prinse pe Bogdana de mână.

— Bun sfat, zise. Să mergem!

Trebuia să o facă, dacă doreau să fie crezuţi. Încă înainte să intre în hol, Serge ştiu că, de data asta, nu va da greş.

* * *

Bogdana era fericită. I se părea şi ei incredibil, dar de două luni se trezea şi adormea zâmbind. Până şi coşmarurile erau mai rare. *Să fie meritul lui Serge? Probabil. Ce spune asta despre mine? Nu ştiu. Şi nu-mi pasă...*

Nu îndrăznea să se gândească la viitor, doar se bucura de prezent. Şi nu aveau gust de miere doar momentele când o făcea să geamă, când vedea că şi ea l-a ajutat să uite de toate. O înseninau chiar şi secundele unei fugare întâlniri pe caldarâm, terminate cu o privire complice.

Nu plecau niciodată împreună. Îi apărea în prag pe neanunţate, convins că avea să o găsească acasă. Siguranţa lui o enerva uneori, dar învăţase să se desprindă de gândul ăsta, la fel cum putea să acopere amintirea flăcărilor.

Serge nu o întrebase niciodată ce se întâmplase în seara când o urmărise. Nici ea nu încercase să-i spună, după cum nu vroia să ştie dacă raporta cuiva despre întâlnirile lor. Ridicaseră un zid în jurul acelei părţi a vieţii lor, dar Bogdana ar fi avut multe de povestit. Se afunda în nisipuri mişcătoare cu fiecare adresă, fiecare nume de conspirator dat judecătorului-procuror. Încerca să se convingă că jepeul dispusese doar să fie urmăriţi, pentru a descâlci toate iţele conspiraţiei. Adesea, reuşea. Alteori, o potopea gândul că pentru frica ei aveau să plătească zeci de oameni nevinovaţi. Totuşi, continua să aştepte mesajele de la Arpad, să furnizeze informaţii jepeului, să aleagă melodii pentru emisiuni la cererea unor conspiratori imaginari. Până şi

întâlnirile cu jepeul, la un motel de mahala, intrau într-un fel de perversă rutină.

Intră fără să bată la uşă. El o aştepta ca de obicei, năruit pe patul acoperit de o cuvertură ieftină. Nu o salută, doar o învălui cu privirea sa încărcată mereu de suspiciune. Bogdana încercă să-şi ferece cât mai adânc fericirea, deşi bănuia că e pe punctul să se sfărâme.

— Ai întârziat, o apostrofă el.

— Îmi pare rău... A intervenit ceva la Radio.

Stomacul i se contractă, cum făcea tot mai des în ultimele săptămâni. Respiră adânc, încercând să-şi limpezească mintea. Rămase ţeapănă în mijlocul încăperii, aşteptând să se dezlănţuie furtuna. După un minut de tăcere încordată, judecătorul-procuror se apropie de ea. Bogdana îi susţinu privirea, deşi ştia că-l enervează. N-ar fi vrut să dea impresia că are ceva de ascuns. O pălmui, tot ca de obicei şi Bogdana duse degetele la obrazul care începea să pulseze, dar nu scoase un cuvânt. El o zgâlţâi.

— De când îţi baţi joc de mine? strigă jepeul.

Bogdana fu cuprinsă de un val de linişte incredibilă. Poate peste câteva minute avea să tremure, să implore, dar nu acum.

— Crezi că aş îndrăzni aşa ceva? îl întrebă.

Judecătorul-procuror ridică braţul pentru încă o lovitură, dar se opri la jumătatea drumului. Ochii lui îi dădură răspunsul, chiar dacă buzele nu-l rostiră. Nu.

O aruncă pe pat şi Bogdana nu i se împotrivi. Tresări doar când îi desfăcu picioarele şi îi rupse lenjeria, icni când îşi croi drum în ea. Îşi lipi privirea de tavanul pe care igrasia desenase o pată ciudată, un fel de monstru marin cu braţe lungi. Încercă să-şi imagineze viaţa lui printre alge şi peşti, să-şi mute propria făptură în lumea adâncurilor.

— De câteva luni îi urmărim, spuse gâfâit jepeul. Nu fac nimic suspect…

— Pe cine?

Ştia răspunsul, dar prefera să pară îndobitocită de spaimă. Judecătorul-procuror se împinse în ea ca un

taur şi Bogdana lăsă un geamăt să-i scape. Îşi iuţea ritmul, izbind-o cu creştetul de tăblia patului. Nici nu se obosise să o dezbrace, doar să-i dezgolească acea parte a corpului ei pe care o folosea, de parcă era o păpuşă gonflabilă furată dintr-un galantar, pătrunsă până se rupea şi apoi aruncată. Minciuna ieşi de pe buzele Bogdanei mult mai uşor decât altele.

— Vor să-l ucidă pe Comandant, bolborosi în urechea lui. Se va întâmpla curând…

În fine, cu un horcăit, jepeul ieşi din ea. Bogdana rămase răstignită pe pătura boţită şi udă, cu ochii fixaţi pe tavan, şi după ce el se ridică. Îşi forţă mintea să se întoarcă la ochii lui Serge. *Asta e tot ce contează. Restul e doar jeg. Te speli şi se duce.*

Îl auzi pe siluitorul ei intrând în baie. Se ridică încet şi îşi adună lenjeria ruptă. Bănuia că umilinţa ei era cea care-l excita, nu carnea acoperită de urmele unei vechi tragedii. Era doar o altă formă de tortură. *Nu am eradicat violenţa, doar am instituţionalizat-o. Pe cine vrem să păcălim? Pe noi înşine?* Smulse sticla de apă minerală de pe noptieră şi bău îndelung.

— Ţi s-a făcut sete? Cred că începe să-ţi placă...

Jepeul se întorsese şi o privea batjocoritor. Bogdana aşeză sticla înapoi. Băuse cam jumătate, dar tot îşi simţea gâtul uscat.

— Nici nu-ţi dai seama câte resurse am folosit pentru asta! strigă jepeul. Îmi trebuie mai mult.

Bogdana îşi permise o ridicare scurtă din umeri.

— De ce nu-i arestezi? întrebă posac. Am întins coarda cât am putut. Mă şi mir că au avut atâta încredere în mine.

De data asta, pumnul lui îi găsi stomacul. Lovise însă fără prea multă convingere, parcă din obişnuinţă. *Se teme...*

— Cu mine n-ai avut atâtea scrupule, scrâşni Bogdana, încă încovoiată de durere.

Judecătorul-procuror se plimba de la un perete la altul, ca un deţinut înnebunit de singurătate.

— Nu fi proastă ! Cine eşti tu? O tipă de la Radio... Mare scofală! Iar printre ei sunt demnitari importanţi...

Ultimele cuvinte le spusese cu uimirea uriaşului care tocmai a descoperit că are picioare de lut. Bogdana îşi înfipse carnea rănită în muchia patului, pentru a-şi acoperi triumful. Un firicel de sânge pătă aşternutul.

— Mă vezi atât de nebună încât să ascund măcar o fărâmă de informaţie? şopti.

Ochii lui îi străpungeau pe ai ei, de parcă vroia să-i scoată sufletul. Bogdana coborî zăgazurile şi îl lăsă să-i audă strigătul fiinţei torturate.

— Nu, zise el după o vreme. Nu, eşti doar o zdreanţă. Zdreanţa mea. Să nu uiţi asta!

— Spune-mi ce să fac, suspină Bogdana cu uşurare neprefăcută.

El se aşeză lângă ea şi îi puse mâna dreaptă pe umăr. I se părea că e de fier.

— Vreau să ştiu numele tuturor. Vreau să aflu cum vor ucide. Ai o săptămână pentru asta.

Bogdana ţâşni din pat.

— E imposibil! O săptămână?

Judecătorul-procuror se repezi la ea, o prinse de gât şi strânse. Bogdana horcăi şi se agăţă de braţul lui.

— O săptămână, repetă el. Apoi, fie ce-o fi, îi salt pe toţi. Şi încep cu tine. De data asta, nimic nu te va salva. Am să te ard centimetru cu centimetru.

Îi dădu drumul şi Bogdana se lăsă moale pe podea. Reuşi totuşi să şoptească febril:

— Cum să-i conving?

Judecătorul-procuror doar scoase un fel de mormăit. O împinse cu cizma în spate când trecu pe lângă ea, spre uşă. Rămasă singură, Bogdana mai mult se târî spre baie. Se ghemui sub duş şi îşi săpuni trupul îndelung. Apa fierbinte parcă era acid turnat pe rănile ei, dar nu se opri până nu ajunse în pragul leşinului.

Prin ceaţa durerii, mintea se tot oprea la aceleaşi gânduri. *Trebuie să vorbesc cu Arpad. Mă va ajuta... Dar dacă am fost doar o marionetă într-un stupid joc al puterii?*

Se şterse, privind dezgustată petele roşii de pe prosop. Avea nevoie de un cuvânt bun sau măcar să audă o altă voce omenească. Deschise radioul. Răsunau ultimele acorduri din recviem.

— Dragi conaţionali, izbucni vocea familiară a lui Alexandru, astăzi e o zi tristă pentru noi toţi. Prim-adjunctul Arpad a sfârşit tragic, la doar treizeci şi patru de ani...

Bogdana paralizã, cu fusta trasă doar pe jumătate.

* * *

Serge se încruntă auzind bătaia timidă în uşă. Nu avea prieteni care să-l viziteze, iar pumnul jepeului ar fi sunat altfel. Puse deoparte cartea abia începută, una dintre cele împrumutate de la Bogdana şi îşi coborî tălpile, fără să le împingă însă în papucii de casă. Oare de ce era convins că necazul aştepta dincolo de uşă? Bătaia se repetă, mai insistentă. Serge îşi umezi buzele şi se ridică în capul oaselor. De dincolo de placajul ieftin, o undă de nelinişte îl lovea drept în piept. Nedându-şi timp să se mai perpelească, deschise uşa brusc şi Bogdana aproape îi căzu în braţe.

Văzu imediat suferinţa din ochii ei şi urma roşie de pe obraz. *Judecătorul procuror. S-a întâlnit cu el! E oare prima dată?* Înţepătura din inimă deveni şi mai puternică. Era prima oară când venea la el şi era sigur că trecuse iar prin faţa jepeului. Partea urâtă a vieţii amândurora devenea brusc imposibil de ignorat.

— Totul va fi bine, o minţi, ajutând-o să intre. O să am grijă de tine.

Ea doar scânci drept răspuns şi Serge tuşi pentru a-şi ascunde îngrijorarea şi ruşinea. O ridică în braţe ca pe un copil şi o duse în pat. O înveli încetişor şi încercă să nu-şi imagineze prin ce trecuse. *Şi ce ar putea însemna asta pentru mine...* Îi pregăti un ceai, fără să scoată o silabă. Nu dorea să o grăbească sau, poate, se temea de ce i-ar fi putut spune. Seara aceea, când palma ei adunase ceva şi când o simţise tremurând la marginea unei râpe invizibile, îi reveni în minte. Nu-i spusese nimic jepeului despre asta,

nici despre cum îl făcuse să se simtă Bogdana. *Oare de ce?*

— Adjunctul Arpad a murit, vorbi ea deodată.

Serge aplecă ibricul şi jumătate de cană de ceai se scurse pe masă. S-ar fi aşteptat la orice, dar nu la asta.

— Bine, şopti. Adică, sigur că nu-i bine, dar ce treabă ai tu cu asta ?

Bogdana îi zâmbi ca unui copil care nu reuşeşte să treacă de tabla înmulţirii cu trei. Cum dăduse capul pe spate, lumina veiozei căzu direct pe gâtul ei şi Serge văzu alte urme. *Degete? A încercat să o sugrume?* O prinse smucit de palma rece.

— Ce s-a întâmplat azi? întrebă. Jepeul...

Bogdana duse cu un aer absent degetele la gât.

— De asta vorbeşti ? Nu-i mare lucru... Nu-i întâlnire cu el care să nu lase urme. De obicei, am grijă să nu le vezi.

Parcă un fier roşu i se implântă lui Serge în maţe. *Cum putea să îndure toate astea?* O sărută pe obrazul lovit. Ea încă tremura uşor şi se prinse de el. Serge simţi deznădejdea tălăzuind în ea şi, pentru câteva secunde, se imagină oferindu-i o cale de salvare din coşmar. Se văzu fugind cu ea, departe de mizeria zilelor lor, de oamenii în uniforme negre şi de stadioanele îmbibate de sânge. Apoi reveni la realitate. *Iar realitatea e că tot ce avem sunt câteva clipe de uitare, presărate cu mângâieri furate şi mici trădări. Tu ai trădat-o pe ea în fiecare zi... Dar ea pe tine?*

Începu să-i dezmierde trupul, de parcă văpaia dorinţei i-ar fi putut face imuni la orice cazne. Trecu blând peste cicatricile pe care pielea sa le simţea doar ca pe o parte din ea, oferită mereu cu aceeaşi recunoştinţă înnebunitoare. Era gata să o aducă sub trupul său, când Bogdana se încordă toată şi gemu. Serge se opri. Ştia prea bine să deosebească plăcerea de durere. Respirând greu, o privi atent. Nu se înşelase.

— Te-a siluit, ghici.

Îşi aruncă perna pe jos şi izbi cu pumnul în saltea. *Ce patetic! Atât poţi face?* Ar fi vrut să-l rupă în bucăţi pe jepeu, să-i zdrobească faţa odioasă de podea şi să tropăise peste ceafa lui. Bogdana închise ochii şi spuse plat:

— Nici asta nu e prima oară. Îmi pare rău că mă vezi aşa. Nu trebuia să vin.

Nu cuteză să o întrebe ce-i mai făcea, doar îşi îngropă faţa în palme. Se simţea cu adevărat impotent.

— Iartă-mă! şopti. I-am dat rapoarte despre tine...

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Ce contează? Eu te-am băgat în toată istoria asta. Iar tu m-ai făcut mai fericită în lunile astea decât am fost în ani întregi. Fără tine, nu ştiu dacă puteam, dacă îndrăzneam...

Serge plângea şi nu-i era ruşine pentru asta.

— Spune-mi tot! îi zise Bogdanei.

Ea îl fixă neîncrezătoare.

— Sigur vrei să ştii ?

Serge privi înăuntrul său, poate prima oară după zece ani şi îi surâse.

— Da, şopti. Nu te voi mai trăda!

Următoarea jumătate de oră fu cea mai ciudată din viaţa lui Serge. Nu o întrerupse pe Bogdana şi n-ar fi putut spune dacă uimirea ori spaima îi ferecau buzele. Îşi ţinuse capul bine ascuns în nisip atâta vreme, exilându-şi bănuielile într-un deşert al minţii unde nu le putea găsi nici măcar jepeul. Era mai simplu aşa, să trăiască doar clipa. Privind-o pe Bogdana cum se lasă epuizată pe pernă, se întrebă dacă regreta că aflase. Fără îndoială, ea îşi asumase un risc imens povestindu-i tot. *Iar dacă o arestează, pic şi eu. O săptămână pentru amândoi.*

— Ce-ai să faci? o întrebă.

Părea atât de pierdută, cum mototolea cu degete tremurătoare marginile cearşafului.

— Nu ştiu, îi răspunse.

Serge încerca să găsească o soluţie, dar nu să se concentreze. Vedea doar paloarea ei, simţea bătăile bezmetice ale propriei inimi.

— Adjunctul Arpad, murmură. Chiar era implicat în ceva ilegal? Sau doar voia să scape de nişte oameni?

— Nu ştiu, repetă ea. Toată vremea asta, m-am întrebat dacă nu m-am amăgit crezând că nu-mi salvez doar viaţa. Iar acum Arpad e mort. Poate chiar ei l-au ucis… Ce contează?

Serge se ridică din pat şi începu să măsoare camera cu pas poticnit. Ştia că ar fi trebuit să fie mai tare decât ea, dar îl cuprindea panica. Încercă să o mascheze cu un zâmbet strâmb şi o încurajare în care nici el nu credea.

— Vei găsi o soluţie. Te vei salva...

— Oare nu asta fac de când m-am întâlnit cu Arpad? strigă Bogdana. Şi habar n-am câte vieţi am distrus deja!

Serge fu străbătut de un val fierbinte de ruşine, deşi reproşul nu era pentru el.

— Nu-i normal să vrei să trăieşti? strigă. Să te temi de suferinţă? Toţi cedăm la un moment dat. Nu suntem de oţel...

Îşi căuta o scuză şi sieşi. Se întoarse în pat şi o mângâie tremurător.

— Îmbrăţişează-mă! îi ceru Bogdana.

— Totul va fi bine, îi promise mincinos.

O cuprinse cu braţele şi începu să o legene, sărutându-i din când în când părul. *Ce ne aşteaptă? Mi-e frică...*

* * *

— Bogdana, ceva pentru tine!

Se întoarse spre secretară cu un zâmbet îngheţat, luă plicul maroniu şi călcă mai departe ca pe vată. Ultimele două zile trecuseră într-o goană de carusel bezmetic. Niciun semn de la judecătorul-procuror, seri petrecute cu Serge fără să mai scoată o vorbă despre ceea ce-i chinuia pe amândoi, coşmaruri cumplite… Durerea stârnită de ultima întâlnire cu jepeul ei se mai potolise, frica rămânea o prezenţă constantă. Avea atâtea de pierdut... Citea asta şi în strâmbătura gurii lui Serge, în privirea hăituită pe care încerca în van să o acopere cu o timidă

încurajare. *Bietul de el! Ce povară i-am aruncat pe umeri...* N-ar fi trebuit să i se destăinuie, dar nu mai putuse trece peste încă o zi fără să aibă încredere în cineva. Şi nu-l avea decât pe el. Un trup folosit de atâtea femei, un suflet la fel de încorsetat de teroare. Ştia că nu raportase nimic, deşi doar asta îl putea salva. Dacă ar fi făcut-o, ea ar fi atârnat deja de un cârlig.

Închise uşa biroului, se sprijini cu spatele de ea şi rupse capătul plicului. Înăuntru erau câteva coli. Le citi şi icni neîncrezătoare. Arpad îi făcea un cadou, de dincolo de mormânt. *Ca şi cum ar fi ştiut că...*

Se aşeză la birou şi aşeză paginile una lângă alta. Le mângâie uşor, socotind. Erau acolo aproape o sută de nume. *O sută de vieţi distruse. Atât de multe, Doamne! Ce urmează? Ce alegi?* Tot ce făcuse, tot ce spusese, fiecare respiraţie a ei căpăta acum o altă dimensiune. Bogdana lăsă amintirile să o năpădească, neîncercând să îndulcească nimic din durerea lor. *O sută. Şi una ar fi fost prea mult…* Iar din ele începu să se închege un plan. *O nebunie, nu un plan! Doar nu crezi că ar putea funcţiona? Că ai să scapi cu viaţă chiar dacă merge?*

O bătaie timidă în uşă o făcu să ridice privirea. Aruncă foile într-un dosar şi încercă să-şi compună o mină neutră.

— Intră!

Era Serge. Îi zâmbi şters şi el o privi îngrijorat.

— Totul e bine? o întrebă.

În clipa aceea, Bogdana ştiu că va merge mai departe cu planul.

— Minunat! Voi avea nevoie de ajutorul tău. Diseară.

* * *

Serge privea telefonul şi tremura. Încă putea să-şi salveze viaţa ridicând receptorul. *Şi trădând-o pe Bogdana.* Nu era un gând comod, dar trebuia să fie realist. *Oricum, am tras destul de timp şi voi plăti pentru asta. Nu mai am vreme de ezitări. Merită să mor pentru ea?* Îl trecea o sudoare rece. Primele picături îi ajungeau deja în ochi, făcându-l să

clipească. Părea atât de simplu să formeze numărul, să spună că ea pregătea ceva! Nici el nu ştia ce, dar nu conta. Judecătorul procuror avea metode să afle asta.

Mintea i se întoarse fulgerător la noaptea când se trezise agăţat de tavan, ca un hartan de carne în abator. Simţi parcă şi primele junghiuri de durere, batjocura torţionarului se întoarse în valuri. Făcu un pas înapoi, şuierând. Viaţa lui chiar se reducea la atât? Era prima oară când altcineva, femeie ori bărbat, avea nevoie de el pentru a schimba vieţi. *Nu ca să-mi dau drumul într-o... Cu Bogdana nici nu a fost aşa, nu? Tocmai eu am văzut dincolo de carne! Doar asta m-a excitat prima oară, felul în care am înfruntat amândoi o primejdie pe care nici măcar n-o înţelegeam!*

Îşi trecu palma peste frunte, adunând picăturile care se înghesuiau spre ochi. Se şterse de cracul drept al uniformei. Privirea Bogdanei, plină de disperare şi de sfidare, îi rămânea înfiptă în minte şi-l făcea să o coboare pe a sa. *Orice ar face, se bizuie pe un singur om. Eu!* Serge se îndepărtă încet de telefon, până atinse cu spatele uşa. Acum, că se hotărâse, se simţea chiar uşurat. Era o imbecilitate, dar începu să fredoneze un cântec vechi.

* * *

Bogdana se machia. *Dacă n-o să-ţi distrugă faţa, ai să fii o moartă frumoasă.* Avea un fel de gol în stomac, dar mintea îi era limpede. Lăsase în urmă îndoielile, speranţele, chiar şi teama, într-un fel. Mai avea cinci minute. Se studie în oglindă şi îşi dădu seama că, în ultimele săptămâni, de câte ori făcuse asta se văzuse pe ea. Nu cicatricile ei, cele din carne şi din suflet. Îi datora asta judecătorului procuror la fel de mult ca lui Serge. Zâmbi şi deschise uşa. Dacă el dorea să-i fie alături, o aştepta la capătul coridorului. Dacă nu... *Am să merg mai departe, indiferent ce se va întâmpla. Pentru că nu mai pot să mă opresc.*

Serge se sprijinea de perete. Trebuise să dea numele ei ca să treacă de pază, însă Bogdanei nu-i

păsa. Iubitul ei era palid şi ochii îi luceau sălbatic, dar era acolo pentru ea, deşi se vedea că e terorizat. Bogdana îl sărută pe obraz, recunoscătoare. Nu-i putea cere mai mult. El îşi răsuci faţa şi ajunse la buzele ei. Se înlănţuiră ca două animale, chiar în mijlocul holului. Nu mai făcuse niciodată asta. De fapt, fuseseră foarte atenţi să ascundă relaţia lor. O fată de la Contabilitate trecu pe lângă ei, cu un chicotit nervos. *Acum nu mai contează...*

Se desprinse de el abia când începu să-i ridice fusta. Nu aveau timp, deşi şi-ar fi dorit un astfel de rămas bun.

— Haide! îi porunci gâfâit.

El o urmă ascultător. Nu şovăiră nicio secundă până la uşa cabinei de emisie. Se transmitea muzică simfonică din studioul strategic. Mâine, avea să fie folosit pentru emisiunea dedicată funeraliilor. Celălalt era în revizie. O defecţiune bizară... Se întoarse spre Serge şi îl fixă, încercând să-şi pună în privire tot curajul disperat care zămislise acel plan.

— Nu avem decât o şansă, aşa că trebuie să meargă! murmură. Fii pregătit să-l pocneşti.

Ochii lui se măriră, dar nu protestă. Era tăcut, trădându-şi teroarea doar prin încordarea umerilor. *Se luptă cu sine. Bietul de el, dacă nu-l alegeam atunci...*

Puse Ziarul lângă uşă şi-i dădu foc cu bricheta. Fumul se încolăci prin spaţiul îngust, iar Bogdana simţi greaţa renăscând în ea, ca un vechi duşman ce ţi-a lăsat un răgaz doar ca să te lovească apoi şi mai puternic. Privelişte limbilor roşietice îi făcea toată fiinţa să se răsucească, dornică să se adune într-un boţ, micşorat până la autoanihilare. Dar aşteptă, fără să spună un cuvânt, agăţându-se de amintirile proaspete pentru a rezista celor vechi.

Uşa se smuci şi bărbatul mai mult se rostogoli în hol. Bogdana îşi ţinu răsuflarea, aşteptând reacţia lui Serge. *Dacă greşeşte...* Nu o făcu. Expresia de nedumerire abia mijea pe chipul lui Petre când încasă lovitura în ceafă. Se prăbuşi pe covorul cu dungi roşii şi negre.

— Stinge-l şi să intrăm! îl îndemnă Bogdana pe Serge. Îl băgăm înăuntru şi pe el.

Fumul o făcea deja să tuşească. Înţepenită, îl urmări cum înăbuşă flăcările cu haina. Alarma de incendiu rămânea mută. *Încă o treabă bună…* Silindu-se să nu se gândească la trecut ori viitor, Bogdana pătrunse în încăperea pe care o ştia atât de bine. Muzica încă răsuna. Încercă să-şi imagineze ce făcea jepeul acum. Probabil, era la veghea oficială, cu restul oficialităţilor. Departe de oraş, într-o autoimpusă izolare, pentru încă o oră… Era suficient.

Serge o urmă, târându-l pe Petre. Părea oarecum sfios, ca omul ajuns departe de elementul său, şi Bogdana încercă un zâmbet încurajator şi îi făcu semn să închidă uşa. Împreună îl legară pe Petre de calorifer şi blocară yala. Deodată, Bogdana nu mai găsea nimic de spus. Îşi drese glasul şi se pregăti să oprească muzica. Era greu să moară când abia aflase ce-i fericirea. Scoase foile din buzunar şi le netezi. Căutase toată ziua cuvintele potrivite, dar oare le găsise? Trase aer în piept, ca de atâtea ori, şi intră în emisie.

— Mă ştiţi de multă vreme, începu şovăitor. Am intrat în casele voastre şi v-am vorbit. V-am spus multe minciuni, dar azi e momentul adevărului. O sută de oameni au murit sau vor muri fără să fie vinovaţi. Eu şi Primul Adjunct Arpad am ales victimele. Voi le-aţi permis execuţia. Asta e lumea noastră şi sângele lor e pe mâinile tuturor.

Serge o asculta pe Bogdana şi plângea. Vorbea simplu, povestind orori ca pe nişte anecdote schimbate cu prietenele la o cafea, într-o după-amiază leneşă. Numai că vocea ei avea o vibraţie de adevăr absolut. *Profetică. Aşa trebuie să le fi vorbit Moise oamenilor săi când le ceruse să treacă marea.* Asta le cerea şi ea lor, doar că marea era una a mâniei, a compromisurilor, a libertăţilor lepădate în numele siguranţei.

După o vreme, glasuri răsunară pe hol şi Serge se încordă. Nu-şi făcea iluzii. Aveau să facă orice pentru a o opri. Cuvintele ei erau mai periculoase decât

bombele ori loviturile de tun. Cuvintele ei spuneau ceea ce trebuie să fi simţit măcar o dată fiecare. Şi tocmai de aceea, odată rostite, nu mai puteau fi uitate.

Prima bubuitură veni, neaşteptat de puternică. Trebuia să-i ofere cât mai mult timp. Avea să-i ofere cât mai mult timp! Îi aruncă o ultimă privire înainte de a-i întoarce spatele şi a se propti cu toată puterea în uşă. *Nu cred că-şi dă seama ce frumoasă e acum. Păcat că nu o mai vede altcineva.*

Bogdana ştia că trebuie să se grăbească. Era de aşteptat ca ei să se năpustească asupra lor, să-i îndese cuvintele înapoi pe gât. Îl privi pe Serge şi văzu că rezista încă. *Nu pentru mult timp.*

Citi ultimul nume de pe listă. Oameni arestaţi, torturaţi, ucişi cu doar un simulacru de proces. Şi-l imagină pe judecătorul procuror frângându-şi mâinile, urlând la auzul sfidării ei. *Atât de uşor a fost totul! Aproape copilăreşte.. Te temi că vei atârna şi tu de un cârlig pentru asta?*

Gloanţele duduiră nefiresc, spulberând lemnul şi carnea lui Serge. Bogdana aşteptă împuşcătura izbăvitoare, dar nu veni. Doar lovituri cu cizmele şi paturile armelor. *Mă vor în viaţă. Să mă execute pe stadion, în văzul tuturor.*

O târâră pe lângă Serge. Cu faţa zdrobită, nu mai mişca şi Bogdana îşi spuse că el era cel norocos. Ştia ce o aştepta, dar nu se simţea speriată. Parcă era înconjurată de un fel de nor invizibil, care absorbea toată durerea şi teama. Abia când o aruncară în dubă scoase primul geamăt, mai mult de vinovăţie decât de suferinţă. Serge era singurul ei regret. Serge, care o făcuse să se redescopere. Sângele îi inunda gura, i se scurgea pe faţă. Nu reuşi să-i rostească numele.

Mergeau de cinci minute sau poate de o oră când maşina neagra frână. Bogdana se lovi cu creştetul de portieră şi îşi muşcă limba. Ceva se izbi de parbriz, făcându-l să trosnească. Sticla ateriză pe faţa şoferului, lumina şi căldura se răspândiră peste tot. Bărbaţii în uniforme începură să urle şi să tragă de portiere. Erau blocate, de ce se mai chinuiau?

Bogdana privi pe geam, fără să le mai asculte lamentaţiile. Mirosea iar a fum şi a carne friptă, dar nu la asta era atentă. În aerul binecuvântat al nopţii, pe care nu avea să-l mai respire, zări strălucirea inconfundabilă a altor incendii. Surâse când prima flacără îi căută obrazul.

— Vezi, Serge? şopti doar în mintea ei. O sută de nume... N-a fost în zadar!

Reuşise, chiar dacă nu avea să mai prindă sfârşitul.

— Aşteaptă-mă dincolo!

A de la Amsterdam

Silviu Genescu

„Marea este o metaforă deosebit de eficientă, pentru că uneşte cea mai mare parte din lume. Ne imaginăm existenţa unor fluide ca sisteme de informaţii prezente peste tot, aflate acolo dintotdeauna, cu componente care curg într-o infrastructură, iau formă diferită, pentru a se adapta folosirii lor, cooperând pentru îndeplinirea misiunii”.

(Din manifestul Expediţiei Endeavour, Berkeley University, California, care-şi propusese să transforme campusul, universitatea şi, în final, oraşul înconjurător în primul Bazin Informaţional.)

Periapsis[1] 354.75938
Nod. 119.42656
11:58:55.816 TUC[2]
8 februarie 2013 TT[3]

Endorul evolua sincron cu satelitul natural al Pământului, pentru a nu fi identificat prin propriile sale oscilaţii gravitaţionale. Inhibitorii de pe suprafaţa lui îi dădeau o culoare indigo, fără refracţie, greu vizibilă pe fondul hăului cosmic. Numele lui, înscris cu literele pulsatorii ale limbajului navei, conţinea un spectru vibraţional în afara posibilităţilor de exprimare omeneşti. Nimeni de pe continentele pământeşti nu l-ar fi putut rosti, nici percepe. În timpul călătoriei interstelare, numele endorului se retrăsese din calea vântului solar dur, manifestat până departe de sistemele planetare străbătute, şi a norilor de praf stelar îngheţat, abraziv şi necruţător, deviat de conul de protecţie imens din botul navei, nori ale căror falduri invizibile tot se frecau de stratul exterior al blindajului. Urmele lăsate

de praful interstelar păreau o reţea de canioane tăiate în metalul care se reconfigura acum pentru a-şi recăpăta netezimea. Ca o piele pe cale să se vindece, după ce suferise arsuri înfiorătoare. Un strat nou de senzori, scoşi la suprafaţă de nanoelementele compozite, pipăia spaţiul din jur şi aspira nesăţios informaţii. Endorul îşi recăpătă numele în trena de umbră a Lunii. Pentru mulţi, numele navei însemnase moartea, dispariţia dramatică şi fulgerătoare, uneori. Alteori, distrugerea se derulase subtil şi discret. Pentru alţii, aceleaşi semne echivalaseră cu o renaştere, o evoluţie spre lucruri nemaivăzute şi negândite înainte. În toate cazurile, am asistat la evenimente, trăgând învăţămintele în locul celor dispăruţi, pentru a le disemina printre cei ajutaţi de noi să evolueze.

După ce-am discutat cu locuitorii mărilor şi oceanelor *[ne-am adresat lor prima dată, pentru că le-am putut descifra repede limbajul şi pentru că apa în care vieţuiau ne amintea de lichidul de protecţie unde se consuma hibernarea noastră în imersiune, în timpul lungului zbor interstelar]*, cărora seminţiile uscatului de pe această planetă le spuneau „delfini", „balene" şi „*Octopus vulgaris"*, a fost cât pe ce să abatem asupra continentelor distrugerea oferită de endor în atâtea forme şi variante, încât putea fi socotită o artă. Locuitorii apelor ni s-au plâns cât sunt de cruzi şi de murdari cei de pe uscat, cât sunt de periculoşi, pentru toată lumea, chiar şi pentru ei înşişi. Ne-a atras atenţia însă o posibilitate ascunsă chiar şi lor, aceea de a dobândi instantaneu un limbaj comun întregii specii. Xilanul ne-a informat, la o analiză a neurotransmiţătorilor lor, că sunt calibraţi pentru asta în urma unei experienţe anterioare a întregii specii, iar noi am găsit această uitare fascinantă. Şi curioasă. Să fii bun şi apoi să uiţi să fii bun şi să fii pregătit pentru o evoluţie superioară, pentru ca apoi să involuezi lent şi implacabil spre o degradare oribilă, nesusţinută de nici o logică. Am decis că lucrurile pot fi schimbate în bine. Din dorinţa care traversează subconştientul întregii

specii, Xilanul a extras o imagine arhetipală cu care s-ar putea înfăţişa endorul în faţa oamenilor: Ierusalimul Ceresc, locul desfătării şi odihnei veşnice, iar noi am putea să le apărem drept îngeri de lumină; dar ideea cea mai atrăgătoare găsită de noi ar fi cea de refacere a tuturor lucrurilor. I-am putea aduce, cu undele de tractare, pe câţiva aleşi la bordul endorului, acesta sclipind pe cerul nopţii ca un munte de diamant, ca o lumină ascuţită şi precisă; în timpul zilei, ar fi o văpaie transparentă sticlind minunat şi prin plafonul de nori. Dar asta ar fi o metodă prea directă şi fără nici o subtilitate, ca o soluţie găsită de o maşinărie logică. Găsim fascinantă şi existenţa unei reţele de comunicaţii planetare care poate conecta oamenii unul cu celălalt şi obiectele lor între ele, pentru a putea fi controlate de oriunde, apoi contagiunea, asigurată de microorganisme patogene, ar putea fi transformată în altceva. Virulenţa s-ar redefini ca simplu vector de comunicare, iar boala, răul aparent, ar aduce înţelepciunea înapoi în sânul acestei specii curioase. Trebuie să decidem cum inserăm toate acestea în sistem fără a provoca distrugeri, ci transformarea iremediabilă. Specia să nu mai poată pierde ceea ce-a câştigat. Se vor înţelege şi cu vieţuitoarele mărilor şi atunci masacrul va înceta. Ne cuprinde o stare de bine şi Xilanul este de acord să-şi lanseze insertorii spre această seminţie confuză şi rea prin uitare.

9 februarie

Soarele îmi joacă o festă şi-şi aşază palma caldă peste ochii mei, ca şi cum m-ar întreba: „Ia ghici cine sunt?” Deschid ochii, atât cât să mă dezmeticesc şi să mă strâmb sub lumina incredibilă, când strălucirea începe să pălească şi apoi să dispară. În cele din urmă, soarele a găsit destui nori în care să se afunde. M-a trezit pe mine cu vreun sfert de oră înainte de deşteptarea programată, aşa că mă mai foiesc în pat,

atât cât îmi permite trupul încovrigat al Antjei. Geme, încet, în somn, ca după o durere surdă strecurându-i-se în carne. O boală ascunsă parşiv, care loveşte acum, în zori. O privesc cum i se mişcă ochii sub pleoape. E în REM şi ştiu că visează. Mă scol din pat, deschide ochii, brusc, îi închide la loc, se întoarce pe partea cealaltă. Ziua a început mai devreme pentru mine. O fi vreun avantaj? Da, am timp să-mi beau cafeaua în tihnă, să-mi fac ochiuri cu şuncă şi să nu mai răscolesc, grăbit, dulapul de haine căutând ceva potrivit. O enervează când găseşte dezordine. „O faci dinadins", mă mai bodogăneşte din când în când, în vreme ce-mi aranjează cămăşile şi bluzele. E metodică, nu suportă „dezordinea asta barbară", „dezordinea asta barbară", „dezordinea asta barbară" „dezordinea asta barbară", „dezordinea asta barbară" etc. O aud cum coboară treptele, vine în bucătărie. „Iar am visat porcăria aia", îmi spune, făcându-şi de lucru prin frigider. Îşi întinde brânză topită pe o felie de pâine şi pescuieşte nişte măsline din borcan. „Nu ştiu ce înseamnă visul ăsta al tău", îi zic. „Poate ar trebui să discuţi cu un psiholog. Precis aveţi unul la serviciu, care cam taie frunză la câini".

Din când în când, Antje visează că se află într-o casă în flăcări şi nu mai poate să scape din interior. Scările se prăbuşesc sub ea şi strigă după ajutor, dar n-o salvează nimeni. Sunt sigur că secvenţele astea ascund o traumă sau nişte temeri. Nu mă pricep să le descifrez. Tot insist să discute cu cineva calificat s-o ajute. Nu vrea, îşi cară visul cu ea prin noapte. Poate de teamă că va descoperi ceva ce n-o să-i placă. Schimb vorba şi ieşim din casă împreună.

Uşa garajului se deschide huruind, din telecomanda Antjei. Ţoc-ţoc pe obrajii mei. Demarăm, o luăm în direcţii diferite şi ne pierdem în cotidian, o nouă agitaţie de dimineaţă şi în orele mai mult sau mai puţin monotone de la serviciu. A, da. Ne mutăm cu firma. De luni mergem pe strada Van Engelstraat, lângă Vondelpark. Cică e mişto, parcare proprie, la subsolul clădirii, plus o viziune măreaţă a

Amsterdamului oferită de la etajul 12. Bătrâna casă din Bonnerstraat mi se pare acum o doamnă de treabă, pe care o părăsesc brusc, pe ascuns, chiriaşii ei preferaţi. Ieşim toată gaşca la prânz prin apropiere, la un steak-bar, şi ne îndopăm. Grohăim fericiţi. Oare? Mă uit mai atent la comesenii mei. Unora dintre ei le ştiu prea bine problemele: Annabelle, veselă şi plină de poante, ascunde în ea încă o căsnicie ratată, Erik e mereu în căutarea „femeii absolute”(?) şi rămâne mofluz după două-trei săptămâni de idilă, Thomas îşi va lăsa familia pe drumuri dacă mai intră într-un cazinou, iar eu... Eu? Cred că nu m-am întâlnit încă cu mine însumi. Mă tot caut, se pare. Aşa zice şi Karla, că încă trebuie să facem cunoştinţă, eu cu mine. Cu toţii ne pricepem însă să purtăm măşti. Ar fi şi de prost gust să te expui la modul descifrabil pentru oricine. E ca şi cum ai defila prin oraş gol-puşcă, între două cartoane pe care ţi-ai descrie toate metehnele, aiurelile şi greşelile din trecut.

Înapoi pe Bonnerstraat. Ultimele ore cu bătrâna doamnă fardată. Îi ating pereţii când cobor, la plecare, cărând o cutie cu lucrurile personale luate din biroul golit. Cobor pentru ultima oară treptele care scârţâie venerabil, bătrâneşte. Un sunet din cu totul şi cu totul alte vremuri. Poate că scările interioare integrate din casa viitorului vor scârţâi la fel printr-o aplicaţie din Android v.34.0. Mai stăm la un pahar cu tipele de la recepţie şi flecărim. Îl surprind pe Hugo flirtând. Hipopotamul roşcat are un stil atât de repezit, de-mi vine să râd. Nici o fineţe. Măcar de amorul artei. Problema lui. *Vaarwel, huis!* Mai aruncăm o privire spre faţada clădirii şi apoi ne risipim în weekend ca un stol de ciori grăbite să cucerească cerul, de parcă ar mai avea rivali. Mă plimb prin oraş. Merg prin librării şi magazine de muzică. O iau de-a lungul canalelor. Nu te deranjează nimeni. Lumea te lasă în pace, ca pe raţele grase care se bălăcesc în apă. Însă ele primesc haleală pe gratis, pe când eu am învăţat că nu există să ţi se ofere un prânz pe de-a moaca. Îmi place apa verzuie şi mai

zăbovesc malurile pe Amstelului, repopulat cu peşte, broaşte şi vegetaţie, semn că nu mai este poluat. Îmi amintesc cum din apele Veneţiei se ridica un damf greu, de lagună puturoasă şi drenată cu prea mult timp în urmă. Gondole putrezeau cu mândrie, legănând turiştii prin Canal Grande. Şi aici ar putea fi aduse, însă par mai potrivite bărcile cu motor şi flota de „vaporetto", târându-se alene pe apele Amstelului. Casc gura prin jur, de parcă văd Amsterdamul pentru prima dată. Mă atinge pe faţă o pală de vânt, umedă şi rece. Nu, n-o să răcim. Luăm preventiv Equinaceea. Îmi vine să-mi arunc trusa de prim ajutor din maşină. Cine mai are nevoie de ea? Bandajele nu sunt pentru suflet. În minte îmi revine imaginea lui Antje, cu capul bandajat, după ciocnirea de pe podul Magens, de săptămâna trecută. La impact se lovise de rama geamului lateral. Dacă n-ar fi fost pata sângerie şi lacrimile care-i udau obrajii, ai putut crede că tocmai ieşise din baie, cu un prosop pe cap. Mă car acasă.

Antje vorbeşte la telefon, lungită pe canapea. Ridic receptorul telefonului fix de pe hol. Are ton, dar obiectul e din ce în ce mai puţin folosit şi trebuie să sufli în receptor ca să-l „destupi", ca în vechile pâlnii folosite de căpitanii primelor vapoare cu aburi pentru a se adresa celor din sala maşinilor. Antje îmi face un soi de semn conspirativ, apoi zâmbeşte încurajator. Când termină discuţia, mă lămureşte: „Vine mama pe-aici, săptămâna viitoare". Aha, Gretta Egretta îşi va lua, iarăşi, zborul din Antwerp pentru a ateriza pe Schiphol cu un Learjet închiriat. Nu ca să se spargă în figuri, ci ca să nu piardă timpul cu zborurile de linie. În pofida aspectului bonom şi-a zâmbetului îngăduitor, este o afaceristă necruţătoare. Ne va ţine de vorbă în olandeza ei cu accent dichisit, ca de curator la Van Gogh Museum, adoptată de flamanzii din elita societăţii belgiene. Mie-mi aruncă mereu priviri dojenitoare, ca şi cum aş fi vinovat de ceva cunoscut numai de noi doi. Micul nostru secret. La ultima vizită, păşind prin casă, ne-a întrebat: „Ce mai faceţi, copii?" Aşa rămânem noi pentru ea, copii

şi la 60 de ani. Mă abţin să dau ochii peste cap sau să-mi scape vreun gest de sictireală. N-am nici un chef să-mi facă Antje bot vineri seara. „Hai să le chemăm pe tipele din Sloten[4]”, îi spun. „Facem o canastă”. Marion stă la numărul 7, iar Karla ocupă locuinţa de la 9. La salariul pe care-l are, ar putea închiria, liniştită, şi un condominium prin Jordaan, nu departe de Anne Frank Museum. Arată senzaţional când iese pe la Arrivals, pe Schiphol, trăgând geanta de voiaj după ea, cu tresele de comandant de bord pe epoleţii cămăşii albe. Am aşteptat-o odată şi-am remarcat că întorcea destule capete spre ea, iar eu mă alesesem cu priviri invidioase. Chestia este că mi-a plăcut. Totuşi, Karla preferă locuinţa frustă din Funke Küpperstraat. Ea şi Marion sunt vecine pe o stradă cu case identice. Se deosebesc unele de altele doar prin perdelele de la geam, prin jaluzele, florile din ghivece sau dacă au calea de acces asfaltată sau cu pietriş.

10 februarie

Sâmbătă. Zi calmă, cu zgomote difuze, atât de tihnită, încât îmi aduc aminte de gramofonul pe care tot vreau să-l cumpăr din talcioc. Neapărat din talcioc, pentru că acolo aparatul provine din cufărul străvechi al familiei, a fost mândria tuturor, pe la 1900. A fost lăsat moştenire cuiva şi s-a dansat pe muzica lui până când au venit nemţii şi-au ocupat Olanda. Beau cafea, îi adulmec mirosul care a umplut bucătăria. Aud mişcare şi apare Antje. Are faţa ca un mulaj mortuar. Imobilă şi cu ochii încercănaţi, ca într-o reclamă pentru un produs antimahmureală, la secvenţa de dinainte de tratament. Lipăie cu picioarele goale pe gresie, se duce la espresso şi se pregăteşte să-şi toarne o ceaşcă. Mă pregătesc să plec din bucătărie. În living, lucrurile sunt neatinse, lăsate aşa cum au rămas când s-a spart gaşca: o sticlă goală de coniac Martell,

înălţându-se trufaşă peste cadavrele miniaturilor aduse de Karla de prin peregrinările ei cu KLM-ul, sticla de vin, aproape goală, sprijinită de piciorul scaunului, scrumiere pline pe masă. Pachetul de cărţi zace abandonat la mijlocul întregului scandal vizual. Antje se aşează pe scaun, în faţa mea, soarbe din cafea şi dă să-şi aprindă o ţigară. Ignoră acel „Nu te poţi abţine?" aruncat de mine şi-şi scoate bricheta din halatul de baie. Suflă fumul în sus, spre lampa portocalie care atârnă din tavan cu aerul că este cel mai exotic fruct de pe Terra. Îşi coboară privirile spre mine. Are o expresie ostilă şi cutele de expresie care prind să i se deseneze pe faţă o îmbătrânesc cu vreo zece ani. Ca şi cum sarcasmul ar fi o boală, având ca efect secundar o îmbătrânire înainte de vreme. Îşi aduce aminte că ne-am certat după plecarea tipelor din Sloten. „Eşti ca o maşinărie care urăşte oamenii", încearcă ea să continue hâra. Discuţia asta am mai purtat-o în câteva rânduri şi rezultatul concret se lasă aşteptat. Mută mereu aceeaşi piesă, ca într-o secvenţă repetată la infinit într-o buclă video. Din pustietatea din frigider culeg patru ouă şi fac o omletă pentru amândoi. E un gest spontan, de obicei, ea se ocupă de chestiile astea care trebuie să sfârâie într-o tigaie. Îşi toarnă un pahar mare de suc. Mâncăm în tăcere, dar absenţa vorbelor nu mai are nimic ostil. O las îngândurată, mestecând încet, despicând firul în patru în faţa omletei. Urc în camera de lucru şi-mi verific mailurile. Vine Antje. „Dă-mi cheile de la maşină, să mă duc să cumpăr de mâncare. Nu mai avem nimic în frigider". Îi spun să şi le ia din buzunarul jachetei. Dacă mi-ar fi spus: „Du-te să iei de mâncare că nu mai e nimic în casă", m-aş fi dus. Ieşirea asta n-are să-i strice. Nu mai am chef să merg la talcioc, să-mi iau un gramofon, aşa că rămân acasă, mai ales că citisem că un bătrân de 98 de ani din oraş a murit, lăsând în subsolul casei, într-un spaţiu special amenajat şi întreţinut, o colecţie de 5000 de gramofoane. Cel mai vechi cică este un Edison din 1898. Cred că vor mai scădea preţurile gramofoanelor prin A.

Înainte de a pleca, Antje a aerisit în bucătărie şi a spălat totul. Merg în sufragerie şi mă tolănesc pe canapea, culegând în treacăt cartea „Descoperirea Paradisului”, de Harry Mulisch. Un roman provocator, un amestec de filosofie, ştiinţă, lingvistică, numerologie, multă imaginaţie şi, aş zice, chiar blasfemie. Nu mai am mult din carte. Apare Antje. Aud deschizându-se uşa de la garaj. Aproape imediat îmi zice prin geam: „Hai să mă ajuţi cu plasele”. În sfârşit! Bombăn de formă, trecând pe lângă ea. „Sunt grele, nu pricepi?” „Aţipisem”, mint eu.

Mă întorc la Onno Quist şi Max Delius, doi îngeri trimişi de Domnul să retragă Cele Zece Porunci, pentru că El s-a supărat pe omenire şi vrea s-o lase baltă cu totul. Să facă oamenii tot ce le trece prin minte, fără constrângeri. Dar acest lucru se întâmplă chiar acum, prin liberul arbitru. Avem voie să facem ce vrem. Putem alege. Nu suntem doar buni şi doar răi, ar fi simplu aşa: ultimii i-ar lichida pe primii, care s-ar duce imediat în Rai, iar ceilalţi s-ar decima reciproc, plecând, rând pe rând, în Iad. O omenire doar în alb-negru.

12 februarie

Navetist la Utrecht! De fapt, nu este chiar navetă, pentru că voi parca, din nou, la hotelul unde m-am cazat şi ultima dată. Mă duc să coordonez echipa de aici. Cred că plecarea o să ne prindă bine amândurora. Poate că, rămaşi cu o altă pauză de câteva zile între noi, lucrurile se vor decanta mai bine, după ce ne-am făcut de cap sâmbătă seara, la Escape. Nume predestinat pentru evadarea din cotidian, dar asta numai dacă ştii cu adevărat ce vrei să faci acolo. Gonesc pe muzica lui Alison Moyet. Păcat că a dispărut grasa asta! Avea o voce din care scotea ce voia: promisiuni romantice, nevroză, revolta faţă de lucruri aşezate... disperare. Upstairs at

Eric's. Încă-l mai ascult din când în când. Se menţine de ani de zile în clasamentul meu personal. Ajung la Utrecht cu un avans destul de bun. Intru în parcarea hotelului şi las frumoasa argintie să-şi usuce caroseria, lucind ca părul ud al unei sirene. Îmi iau geanta de voiaj şi urc scările, merg la recepţie. Iau o cameră, apoi ies în stradă şi mă izbeşte silueta Domului care se agaţă de cer. Imagine a credinţei, întinzându-se, rugătoare, spre Divin. Aşa a fost, poate, cândva. Acum e doar obiectiv turistic. Landmark pentru Utrecht. Oraş închis în el, cu casele adunate una într-alta, ca într-o solidaritate faţă de un viitor cataclism. Canale cu apă tulbure şi vâscoasă, ca visele murdare ale unui bătrân decrepit. Iau o bicicletă de pe stradă, una pe care nu e lipit bileţelul cu „Momentan este indisponibilă, vă rog", şi pedalez spre centru.

Mă primesc nişte mutre indiferente, domnul V. şi domnul Z. Încep prin a-mi propune un eventual transfer aici, dacă m-ar interesa. Nu mă interesează. Nu-mi place Utrechtul. Nu-mi plac nici colegii, nici şefimea. Dar asta n-am mai spus-o. Vreau să termin cât mai repede aici. Aştept, deja, breşa de la prânz. Ies prin ploaie, fără să mă apăr de stropii reci, şi ajung la Huis den Glaas cu ceva poftă de mâncare în mine. Maître d'O mă întâmpină ca pe un musafir aşteptat. Mă conduce la masa mea. Stau cu faţa spre intrare. Am constatat că nu-mi place să stau altfel, deşi nu sufăr de sindromul Doc Holliday, al pistolarilor care se ştiu pândiţi de rivali. Vinul mi se oferă din partea casei. Desigur, nu e cine ştie ce. Beau cam două pahare, aşa că tipii ştiu exact cam cât pierd prin gest. Ridic privirile, dau cu ochii de ploaia omniprezentă care se scurge alene pe geamurile-pereţi, ca un gel. Plec, las bacşiş (*dank u*) îmi văd de ale mele, mă afund în hruba cu codurile închise precum goldul americanilor la Fort Knox. Noroc că nu sunt claustrofob. De fapt, noroc pentru Microsoft că suntem pe-aici să le reparăm comenzile vocale în olandeză pentru noua versiune Windows, aflat pe un nou palier al evoluţiei, o adevărată binecuvântare

pentru persoanele cu handicap locomotor, afectate de boli degenerative. Numai că OS-ul o ia razna la unele comenzi, indiferent de pachetul lingvistic. De exemplu, când spui „Îmbină documentele”, e ca şi cum ai da startul pentru un flash mob, convocând toate fişierele de text, pentru că vor să se deschidă toate şi sistemul se blochează.

Ies ca din puşcă, la amiază. Mă refugiez într-un bar, după ce mă asigur că mă pot conecta la net. Fain! Cer un ceai cu lămâie şi încep să-mi citesc corespondenţa. Nimic nou sub soare. Răspund însă fiecăruia cu numărul de rânduri pe care-l merită. Cei de la zece rânduri în sus merită ţinuţi minte. Închid laptopul. Comand ceva de băut. Sună Antje: „Totul OK la tine?” Dau din cap de parcă m-ar fi putut vedea. „Da.” „Ţi-e dor de mine?” Mă uit prin jur. Unii ciocnesc o bilă, alţii se apucă de băut, trăncănesc, joacă Darts. Sau poate Farts, în aer nu se simte. „Puţin”, îi răspund. O tachinez. „Bine, te las. Nu te mai sun, nu te mai caut pe Messenger. Să-ţi fie şi mai dor”. Hohotesc histrionic. Vreau să sune ca într-o subtitrare pentru surzi – râs forţat. „Să vedem, până vineri poate ne trece”. Nu spun ce. Închide.

Votăm prin Internet pentru premiile Oscar. De fapt, este o aiureală, este un simplu sondaj, însoţit de o verificare de expert. Tu ai ales *Gunslinger* drept cel mai bun film al anului, „expertul” zice însă că acela va fi *The Front Door*. Pariez pe un website londonez că Oscarul pentru cel mai bun actor îl ia Peter O’Toole. Primesc o cotă de 5/1 pentru cei 20 de euro puşi în joc. Îmi place moşul la nebunie. La nebunie. Bineînţeles, votez pentru el. Josephine, barmaniţa îmbrăcată ca o fană Gothic Rock, mă întreabă: „Eşti din Breda? Ce-i cu accentul ăsta?” Mă scutur de râs. „Nu, sunt din România, Transilvania, mai precis” Ha-ha-ha-ha-ha-ha! „Eşti contele Dracula sau ce? Acum ai ieşit din sarcofag? Ar trebui să puţi a naftalină”, decretează ea, foarte în ton cu ţinuta. Sau a moarte, adaug în gând. Îmi las, o clipă, privirea pe salba de cranii mici, din inox, care-i atârnă pe piept. Întreaga asistenţă pare compusă din idioţi. Îi privesc

zâmbind. Nici nu-şi dau seama că râd de ei. M-ar pocni cu tacurile. „Sunt din Kronstadt”, spun. „Aşa mai vii de-acasă”, zice Josephine, uşurată, crezându-mă neamţ. România i se pare un loc sălbatic, cu drumuri din pământ şi copilandri pe jumătate goi, alergând desculţi prin praf, cu mucii curgându-le peste bărbie. Acum, olandezii ar prefera să se salveze şi la umbra Panzerelor nemţeşti de asaltul sărăntocilor hoţi şi murdari din fosta mea patrie, jefuită de porcimea politică de tot ce era în lada ei cu zestre şi apoi lăsată de izbelişte. „Acum îi spune Braşov”, continuu. „Ce, n-aţi auzit de Cerbul de Aur?” întreb. Priviri contrariate. Nu ştiau dacă să se simtă ofensaţi sau să râdă iar. Dacă m-ar fi întrebat care-i poanta, le-aş fi spus: „ Ricky Dandel.” Îmi beau berea şi plec. Nu las bacşiş.

13 februarie

Zi predestinată, parcă, unor întâmplări agasante. În primul rând, am remarcat greutatea cu care m-am mobilizat dimineaţa: mişcări lente, o lene nefirească mă fixa tot mai mult în pat, graba de la duş. Tuse interminabilă în faţa oglinzii, pe care o umplu cu stropi de salivă. E clar. Cunosc simptomele. M-a mai pocnit o gripă prin 2005, tot în „deplasare”, eram cu Antje la Edinburgh şi am bolit în hotel patru zile, oblojit de ea. Veghea ca un cerber să-mi iau medicamentele. Coincidenţă sau nu, mă sună chiar atunci să mă întrebe cum sunt. „OK, tu?” Era s-o lovească un bou pe stradă, în drum spre casă, ieri. Era pe Yamaha ei. Evit să-i spun că sunt pe cale să o încasez de la virusurile cele mai versatile de pe Pământ. Ar fi în stare să vină până aici, gonind cu motocicleta ei, cu 180 pe oră, pe ploaie, şi n-ar conta dacă ar pica la vreo curbă şi şi-ar rupe gâtul. S-ar târî spre Utrecht cu ultimele puteri. Îi admir loialitatea. La micul dejun iau doar ceai cu pâine prăjită şi unt, un ou fiert şi valea, spre Uzina de coduri. Îmi aduc

aminte de un text vechi, al unui cântec rock ironic şi subversiv, citit nu ştiu pe unde: „Drumul spre lumină, trece prin uzină”. Lucrez, lucrez, lucrez.

Plec la masă, dar nu mai ajung până la Huis, prea am devenit „de-al casei” pe acolo. Nu-mi plac fixările de genul asta. Implică prea multă rutină şi comoditate. Deja se ştie ce prefer să comand şi sunt întrebat, cu un aer conspirativ, amical: „Ca de obicei, nu?” Ei bine, de data asta nu. Intru în primul local şi comand ceva à la carte. Nu mai vreau nici măcar să aleg ceva anume. Mă îndop fără chef şi nu privesc spre intrare.

Gripa se îndeasă tot mai cu nădejde în mine, aşa că de la firmă plec direct la hotel, mă arunc în pat şi încerc să citesc, cu auzul uşor amorţit. Apoi caut o farmacie prin apropiere şi mă întorc cu un tub de Symmetrel (amantadine). Cică-i bun. Folosesc cafetiera din camera de hotel şi-mi fac un ceai cu lămâie din pliculeţele găsite pe o policioară, alături de alte plicuri cu zahăr alb şi brun, nerafinat. La gândul frisoanelor ce mă pândesc, nici nu mă ating de minibar. Vreau să mă culc, urgent, disciplinat, dar am să visez cum cad şi mă strivesc de trotuar. Totdeauna în pragul gripei intru în câte-un picaj din ăsta, oniric, extrem de neplăcut. Invariabil, la asta mă trezesc imediat, tresărind violent. Uneori cad din pat. 13, zi complicată, nasoală. Se termină fără ca eu să bag de seamă. Hmmm... ce-am pierdut? Ştiu deja. Să nu-mi spuneţi.

14 februarie

Un tip, Gregor Samsa, locuitorul prozei Metamorfoza, s-a trezit, într-o dimineaţă, transformat în gândac. Groaznic! Eu m-am trezit elefant, îngreunat de propria mea masă corporală, cu trompa plină de muci. Mă scol din pat cu mişcări greoaie, merg la baie, îmi privesc părul ciufulit, ridicat pe cap fără nici o noimă, şi-mi examinez ochii injectaţi.

Parcă aş fi băut toată noaptea. Ca să completez imaginea deplorabilă, încep să tuşesc spre oglindă. Luciul ei se umple de picături de salivă în care colcăie gripa mea. E a mea, n-o dau altcuiva! Acolo sunt şi anticorpii mei, ADN-ul meu. Dacă m-ar clona cineva după eşantioanele de pe oglindă, s-ar naşte un copil veşnic bolnav de gripă. Ar creşte cu ea în sân, şi-ar transforma-o în colegă de joacă, atunci când rămâne singur acasă, ar scoate-o la circ, iar la şcoală, gripa i-ar şopti tabla înmulţirii. Sper să n-o ia şi de nevastă! Mă despart rânjind de imaginea mea întrevăzută printre aburii prelinşi pe oglindă după ce-am făcut un duş fierbinte. 'Neaţa, gripoiule!

Mă îndrept spre firmă, vremea e ceva mai îngăduitoare şi soarele se arată vreo cinci minute de după nori. Vitrinele florăriilor sunt pline de oferte pentru 14 februarie, dar le ignor cu totul. Mă prefac hain. Intru în hrubele Microsoft, dau din cap, simt ca mă ia ameţeala răspunzând la saluturi. Mă las să cad pe scaunul din „birou". Unde-am rămas? Reiau secvenţa şi mă las furat de scripturile din consolă ca de-o simfonie proprie. Din când în când, tusea mea cutremură pereţii de placaj ai cubului în care sunt închis. Parcă aud cum gâturile celor din jur se răsucesc susţinând capete cu figuri indispuse. Gripa de Amsterdam ne mai trebuie nouă! Arunc la coş maldăre de batiste de hârtie, jilave şi îmbibate cu virusurile mele. Pauza de masă mi-o petrec la bufet, în faţa unui sandvici cu felii de carne şi maioneză, măsline şi verdeţuri fără gust. O ceaşcă de ceai mă ajută să iau pastilele. Aspirină. Symmetrel. Îmi folosesc viclenia numită autosugestie ca să-mi spun că sunt pe calea cea bună. Până deseară am să fiu OK. Dar dl. V. se apropie de mine cu o mutră cercetătoare. „Ştiţi, ar trebui să vă lăsaţi consultat de un medic, nu mai puteţi sta aici în halul acesta", rosteşte el cu voce dojenitoare. Sătul de viruşii din virtual, dl. V. nu vrea şi virusurile mele. Mă trimite acasă. Lucrările? „De acum ne descurcăm, mulţumim pentru colaborare. Am şi vorbit cu şefii dumneavoastră de la Amsterdam", mă asigură el,

bătând cu buricele degetelor într-un Blackberry prins la curea. Nu-mi întinde mâna din motive de securitate personală. Altfel, nu are nimic cu mine. Cică i-am plăcut, dar nu mai insistă cu transferul. Mă bucur.

Eliberez camera de la hotel, cobor la recepţie, plata. Varweel, Utrecht! Nu ne mai vedem prea curând, sper eu. Scot maşina din parcare şi mă arunc la drum. Ajung destul de repede pe A2, trafic rezonabil. Muzică în surdină, căldură şi eu toropit de febră. Nu ştiu cât am. La un moment dat, îmi trec prin faţa ochilor viziuni fragmentate, care nu se suprapun prea bine cu peisajul tern din jur. Un şantier cu lucrări de autostradă în dreapta mea, lângă inelul de ieşire spre Amerlandseweg. Mult nisip adunat în grămezi de mărimea unor coline. Două basculante, câteva barăci din tablă, conuri fosforescente aliniate pe inel, echipe de la întreţinerea drumurilor. Salopetele lor portocalii au stridenţa unor sonerii de alarmă. O sun pe Antje, aflată în biroul ei din Rosmarijnsteeg 2, cu toate că nu ştiu sigur ce vreau să-i spun. Bla-bla-bla-bla-bla-bla-bla… Se bucură. Îmi dau seama după vocea ei. Bla-bla-bla-bla-bla… Comunicăm, nu?

52.172050, 4.987557
+52° 10’ 19.38”, +4° 59’ 15.21”
Punctul de inserţie.

Endorul etalonează impulsul insertorilor, urmărind semnalele emise de telefonul mobil cu numărul +316-112-724-83. Subiectul se află în deplasare pe o rută terestră, în linie dreaptă. Ne conectăm la reţeaua lui de comunicaţii. Ascultăm ce spune. Ne interesează şi al doilea subiect. +313-224-956-23. Staţionar. **52.370451, 4.889651, +52° 22’ 13.62”, +4° 53’ 22.74”** O unitate de vizualizare schimbă, brusc, afişajul şi peisajul terestru şi vehiculul aflat sub urmărire sunt înlocuite, sub privirile noastre, cu o lume de lanţuri moleculare, simboluri biochimice, date comparative, axate pe arderile interne şi

consumul energetic, structuri cromozomiale şi modificări genetice particulare, eşalonări de ritmuri cerebrale, degajări de enzime. Subiectul nostru este afectat de un microorganism parazit, pentru care sistemul său nu are anticorpi. Infectarea întregii specii este garantată. Aldronul evaluează gradul de contaminare şi afişează primul model de multiplicare. Ar putea fi vectorul nostru cel mai potrivit, dacă l-am alege ca armă, pentru că la nivelul său de morbiditate ar putea distruge întreaga specie, aşa că suntem de acord să inserăm şi un element de atenuare. Am putea manipula conţinutul enzimatic, pentru ca agentul patogen să înceapă inserarea codurilor de limbaj, însă, în acest fel, procesul natural ar fi lent. L-am putea accelera, după cum, la fel de bine am putea accelera factorul distructiv, astfel ca întreaga populaţie să sucombe în zece minute TT de la contaminare. Revenim la subiectul nostru. **[Începe să-i fie afectată percepţia vizuală, în special cea periferică. Temperatura corporală în creştere. Acuitatea auditivă în scădere, aglomerări de subproduse microbiene pe circuitul respirator]** comentează aldronul, evocând detalii anatomice primitive. Din cele spuse de vietăţile din mare, credeam că populaţia de uscat ar trebui să aibă o constituţie mult mai stabilă şi mari capacităţi ofensive. O protecţie augmentată, plecând de la modelul lor natural de bază. Dar n-au nici măcar exoschelet ori carapace retractilă. Endorul se consultă cu noi. Limbajul unic se va răspândi ca o epidemie printre aceşti locuitori ai uscatului. Cu ajutorul lui vor avea acces la tot ceea ce ştie endorul. Dar nu şi la tot ceea ce ştim noi. Ne gândim la un circuit cognitiv între noi şi ei. Simţim, din nou, valul de bucurie de dinaintea unei alte întâlniri fericite. Endorul ne lasă pe noi să decidem. Unitatea de inserţie gravitează într-o formă concentrată în mijlocul câmpului nostru vizual. E ca o piramidă cu vârful orientat înspre punctul 52.172050, 4.987557 +52° 10’ 19.38”, +4° 59’ 15.21” unde se va afla subiectul peste 35 de secunde TT. Pachetul este

manipulat în sincronizare cu ceasul de bază al sistemului de comunicare al subiectului. Suntem de acord cu inserţia acum, iar piramida se transformă, într-o clipită, într-o rază întunecată precum cosmosul, dispare de aici, lăsându-ne să absorbim vibraţia declanşată la plecarea ei. Este un ecou, iscat doar de prima literă din limbajul alcătuit de mintea navei-endor. Pentru noi e ca o muzică blândă şi înălţătoare. Ne bucurăm pentru ei.

Am o amintire vagă cu un cimpoier scoţian. Mă trezesc convins că încă mai aud miorlăitul bietului instrument, chinuit să scoată din el vreo melodie la mare cinste printre ciobanii din Highlands. Visasem, aşadar, am aţipit la volan. Sirena maşinii de poliţie care mă ajunge din urmă este, însă, foarte reală. Probabil, o auzisem în clipa de aţipeală şi mintea mea a scos din vaietele sirenei miorlăitul de cimpoi. Urletul ei îmi zgârie urechile. Mă face să tremur cu mâinile încleştate pe volan, apoi frisoanele preiau controlul. Sunt pe A2. Am trecut de Kontijske Molen şi-aş putea ieşi spre Breukelerwaard, spre un hotel din apropiere, însă nu-mi mai amintesc nimic din drumul de până aici, ca şi cum nici n-ar fi existat distanţa şi m-ar fi teleportat. Ajung la un refugiu şi trag pe dreapta, zgribulindu-mă în scaun. Îl văd pe poliţai prin retrovizor, se apropie, şi-mi vine să spun şi eu „Beam me up, Scotty!”, la fel ca şi Căpitanul Kirk, numai să scap de această întâlnire. „Bună ziua, ce-i cu dumneavoastră? Mergeaţi în zigzag”, îmi spune poliţistul. „Cred că am aţipit”, recunosc. „Sunt cam gripat”, adaug peste geamul coborât. Aerul rece mă trezeşte de-a binelea. Vântul rece, năvălind prin deschizătură, mi se pare un siaj al Morţii, care a trecut razant de nasul meu, furioasă că mă ratase atât de stupid. Aveam 90 pe oră. Pradă sigură. Ratase cu poarta goală. „Vorbeaţi la telefon cu puţin timp înainte?”, face el arătând spre Bluetooth-ul meu, prins la urechea stângă. „Veţi primi o amendă”, mă asigură el. „Permisul de conducere şi talonul, vă

rog”. Le scot din torpedo şi i le întind. Le ia şi se duce la maşina lor, să verifice prin baza de date. Am o senzaţie ciudată, de expansiune, ca şi cum aş fi un pui de leviatan gazos din atmosfera jupiteriană şi acum cresc, mă extind, înglobând peisajul, în loc să-l cercetez cu privirea. Îl voi înţelege din interior, ca şi cum l-aş putea digera mintal, pe îndelete, total. Fără reziduuri, fără aspecte neînţelese. Voi putea trece şi prin turbioanele portocalii, interzise kinderilor. Poliţistul bărbos revine. Mă priveşte fix, concentrându-se asupra ochilor injectaţi (m-am uitat în retrovizor şi mi-am amintit de bancul cu Scufiţa Roşie: *Bunicuţo, de ce ai ochii aşa de roşii? De la sudură, draga mea*.) „Aţi avut, recent, un accident la Amsterdam. Sunteţi de acord să faceţi un test pentru stabilirea alcoolemiei?” mă încearcă el. Nu-i mai amintesc că am fost tamponat pe podul Magens de colegii lui de la Brigada antidrog, aflaţi în urmărirea unui dealer, pentru că luaseră prea larg un viraj, intrând pe contrasens. Sigur, sunt de acord. „Suflaţi, va rog”. Îmi întinde fiola. De fapt, nu mai este o fiolă, ci un minianalizor în toată regula. Oare ştie să recunoască şi gripa? Poliţistul are mănuşi chirurgicale pe mâini. Mi-ar face plăcere să-i vomit la picioare, peste pantofii lustruiţi, dar nu-mi vine. Citeşte cifrele afişate, dă din cap. Se uită la mine: „Da, este OK, puteţi pleca, dar aţi face bine să vă odihniţi vreo jumătate de oră. Nu vreţi să chemăm un echipaj de ambulanţă?” se oferă el. Păi, dacă mă odihnesc, nu mai plec. Nu mai plec până la noapte. Eu şi gripa am adormi îmbrăţişaţi, ca doi copilaşi în pătuţul lor. Totuşi, mai zăbovesc în refugiu. Ies din maşină şi vântul se năpusteşte furios asupra mea. Mă dezmeticesc. Trebuie să ajungem intacţi acasă. Gripei nu i-ar mai folosi la nimic hoitul meu făcut chiseliţă prin tabla boţită a maşinii.

Periapsis 354.75938
Nod. 119.42656
11:58:55.816 TUC

14 februarie 2013 TT

„Beam me up, Scotty!” Insertorii din preajma subiectului ne ajută să menţinem contactul vizual cu el şi ne dăm seama că nu rostise acest ordin, dar i-am reconstituit reprezentarea mintală şi vedem că şi-ar fi dorit să-l teleportăm. Endorul ar fi putut lua imediat forma navei Entreprise, noi toţi ne-am fi putut transforma în echipajul ei şi contactul cu subiectul ar fi fost mult mai uşor de realizat. Am ezitat, analizând vibraţia vocabulelor nerostite. „Beam me up, Scotty!” Interesant este că n-ar fi fost rostite în limbajul matricial din mintea subiectului, ci într-unul împrumutat din mediu, transmis vizual şi fonic, iar insertorii au început să intre în ritmul vibraţiilor pe fiecare semn în parte, fiind gata pentru sincronizare în cazul când am fi folosit razele tractoare. Însă n-am formulat ordinul şi transferul n-a mai avut loc. Endorul a rămas în această formă stabilă. Insertorii încep să se multiplice folosind materiile prime aflate la faţa locului, metale grele, aliaje, plastic, toate reziduurile întâlnite şi procesul divizării lor începe şi se aranjează în punctul de plecare spre ţinta: +313-224-956-23. Staţionar. **52.370451, 4.889651 +52° 22’ 13.62”, +4° 53’ 22.74”** Interceptează coordonatele ghidându-se după reţeaua de comunicaţii locale, folosindu-se apoi de toate ramificaţiile ei pentru alte localizări. Le transmitem impulsul de plecare şi, totodată, cantitatea de energie necesară startului. Insertorii copiază componenţa microorganismului patogen modificat, alocând şi codurile de limbaj. Pornim cronometrajul. Îl vor sintetiza folosind organismul gazdei. Miliarde şi miliarde de insertori se multiplică în ecosfera terestră, coordonându-se cu sistemele de comunicaţii. Vor folosi energiile de emisie pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

Ajungem teferi, gripa şi cu mine. Ba o şi duc imediat în cabinetul medicului de familie, care mă întreabă ce-am luat până acum. Îi arăt. Scot tubul din buzunar ca pe un obiect furat, înmânat tăinuitorului. Se strâmbă, îmi scrie o reţetă. O bagă în computer pentru înregistrarea în baza de date. Din imprimantă iese o hârtie cu lista de medicamente, rezultatul consultaţiei, cantităţi. S-a zis cu hieroglifele medicilor. Din nou la farmacie, de unde mă aleg cu o pungă plină cu flacoane, cutii şi sticluţa de sirop de nu ştiu ce. Am de toate. Medicina alopată e foarte darnică. Gripoaio, vrei buline din astea, efervescente? Dar Nurofen? Hai, mă, nu fi proastă. Să vezi ce mişto o să fie. Gripoaia dă din mâini şi din picioare în ritm de rap, iar eu mă apuc cu mâinile de cap. Simt cum îmi pulsează venele de pe tâmplă. Ce mă fac dacă e alergică la medicamente? O duc la doctor? De fiecare dată când îmi suflu mucii, am senzaţia că facem sex, gripa şi cu mine. Oftez, ridicându-mi privirile spre cerul mohorât. Ce imaginaţie perversă. Asta ar mai lipsi dezmăţului actual, pornografie cu propriii tăi germeni gripali. Oricum ai lua-o, în prima fază ţi-o trag ei. Pufnesc din nou, în batistă. Ar fi culmea să fiu Pacientul Zero în declanşarea pandemiei de gripă de Amsterdam. Să mor primul şi-atât de repede, încât să nu mai apuc nici carantina.

Ajung acasă. Mă întâlnesc pe alee cu poştaşul. Nu mă cunoaşte, nu mi-a adus niciodată nici o scrisoare. Dau din cap în semn de salut. Îmi răspunde la fel. Rânjesc înaintea uşii de la intrare. Nu i-ar mai trece nimeni pragul dacă pe ea ar fi desenată o cruce albă, trasată cu bidineaua muiată în var. Descui. Home, sweet home. Da, îmi place. Îmi arunc hainele peste tot, pun geanta cu laptopul pe masă. Mă preling, jalnic, pe canapea. Antje apare din baie, cu o figură temperat îngrijorată. Nici nu-mi amintesc ce-am vorbit cu ea din maşină. O simt că vrea să mă îmbrăţişeze. Îi fac semn să nu şi tuşesc preventiv, umed, cu lichid în vârful nasului deja roşu de cât l-am tăvălit prin batiste. „Să-ţi fac un ceai?” Da.

Reuşesc să zâmbesc. Fuge în bucătărie. Nu i-am luat nimic de Valentine's Day. Nici n-a observat, aşa-i de preocupată de binele meu. Mă înduioşez suficient cât să mă decid brusc. Gripo, hai să-i luăm ceva lui Antje, vii cu mine? Cum naiba să nu vină? N-ar scăpa o vizită în oraş pentru nimic în lume. Îi plac oamenii noi, lucrurile umede (budinca e umedă, dar acolo nu se cuibăreşte), e dornică de noi cunoştinţe şi nici n-a văzut Amsterdamul. Păi, gata, hai! Îi spun Antjei că am uitat să iau ceva din oraş, vin imediat. „Cum te duci aşa, în halul asta?" „Uite-aşa", zic, şi ies.

Ne întoarcem cu trandafiri şi o cutie de ciocolată Godiva, din care-i place ei. Fii mai uman, în mă-ta, scrâşneşte gripa printre dinţi. Pup-o, idiotule! Ai vrea tu, îi zâmbesc eu gripei. Antje, pe canapea, crede că pentru ea. Dar, de fapt, aş vrea şi eu. Vreau chiar mai mult de-atât. Oricum, cu un gripat în casă, şansele să scapi de contaminare sunt foarte mici. Îi întind cutia de ciocolată şi trandafirii. Mă priveşte siderată. „Credeam că ai uitat", îngaimă. Nu, cum să uit. Mă aşez la celălalt capăt al canapelei. Antje miroase trandafirii şi-mi aruncă o bezea. În timp ce caută o vază, mă gândesc: Doamne, ce bun sunt... La noapte vei avea junghiuri şi frisoane, îmi promite gripa. Să vezi ce bună sunt eu. Taci naibii din gură. Îi astup botul cu o pastilă şi un gât de ceai.

„Te-aş strânge în braţe", îmi spune Antje. Spre surprinderea mea, simt mirosul loţiunii ei de corp şi mă trezesc inspirând adânc, fornăitor. Parfum de femeie, ce clişeu tâmpit. Dar izul îşi face loc prin nările mele amorţite şi aproape julite. „Nu poţi, ai cădea imediat la pat. Ca trăsnită. Lovită cu taserul". Îmi amintesc cum l-au potolit canadienii pe un polonez nervos, pe aeroportul din Toronto. Cinci poliţai au tras cu taserul în el. A căzut în genunchi, s-a întins pe podea şi-a murit. Eram prin apropiere. Ministerul polonez de externe a făcut scandal. Simt până şi izul trandafirilor din vază. Decid că sunt iluzii olfactive, care se suprapun peste obiectul reprezentat, pentru ca eu să cred cu adevărat că-l am

în faţa ochilor. Trebuie să fiu convingător. „Oricum aş vrea să cad la pat”, râde Antje. „Cu tine”.

Mă uit la ea întrebător. „Nu vezi în ce hal sunt?” „Glumeam”. Hai că poţi, se amestecă gripa. Du-o sus. Mai bine faceţi un duş fierbinte, împreună. „Să-ţi mai pun ceai?” mă întreabă Antje. „Da, mi-ar pica bine”. Parcă era ora 5 după masă, iar noi ne aflam la o mică discuţie cu preotul paroh şi acesta tocmai ne întreba dacă voiam şi fursecuri.

15 februarie

Gripa îmi dă deşteptarea, provocându-mi într-un acces de tuse care aproape că mă azvârle şi din pat. Mă trezesc transpirat, ud leoarcă. Mă gândesc că temperatura s-ar putea să-i fi încurcat socotelile peste noapte. Pe noptieră am un teanc de batiste. Culeg una şi mă împleticesc spre baie. Antje a plecat deja. Mă uit în oglindă. Parcă aş fi o răcitură uitată în balcon, mult după Crăciun. Vrei un duş fierbinte, băi, Grippen? Tuşesc iarăşi şi iau asta drept un răspuns pozitiv. Mă bag sub valul de apă fierbinte. Ce bine... Numai să nu adorm. Ies oarecum înviorat, înfofolit în halat. Mă duc în bucătărie, nu am chef să mănânc nimic. Antje mi-a făcut ceai şi mi-a lăsat pe masă un bilet: „Să nu mai ieşi în oraş, cum ai făcut aseară! Te îmbolnăveşti şi mai tare. Să fii cuminte.” Ha! Parcă aş fi copilaşul bolnav lăsat singur acasă. Iau o aspirină şi încă vreo două pastile, micul dejun al campionilor, eu şi Gripoaia. Aşa-i rămâne numele. Sun la firmă, să anunţ că sunt bolnav în ultimul hal. Azi rămân acasă. Dimineaţă casnică, relaxată, pe tot felul de muzici. Îmi plac Robert Force & Albert d’Ossche. La nebunie. Chitară, blândă, puţin nervoasă, o voce clar detaşată de ansamblul sonor, limpede. Adun un teanc de cărţi şi încep să le răsfoiesc, neştiind prea bine ce să citesc. Ascult muzică, ţinând două dintre ele pe piept, lungit pe sofa. Nu, nu citesc, mă decid brusc. Gripoaia luase

un cap în gură şi mă lasă în pace, lingându-şi rănile. Poate boceşte. Adorm scriind acest blog.

Mă trezeşte Antje, atingându-mă pe obraz cu buzele într-un sărut timid şi gingaş. Chiar îmi place. O trag spre mine. „Cum te simţi?" mă întreabă, după ce reuşeşte să se desprindă din ghearele mele. „Acum, mai bine. Am scris", o anunţ victorios, dar nu ştiu de ce am acest feeling de triumf. Cred că am umplut numai 5-6 pagini. Se uită spre ecranul laptopului. O văd cum i se arcuiesc sprâncenele, apoi întoarce capul spre mine. „Grozav. Ce bine te înţelegi tu cu gripa", remarcă ea. „Parcă aţi dormit împreună". Dau din cap. „Păi, sigur c-am dormit." Tuşeşte. Îi fac un semn spre măsuţa din sticlă, unde zac câteva cutii cu medicamente. „Help yourself", îi spun.

Periapsis 354.75990
Nod. 119.42656
1:34:52.116 TUC
15 februarie 2013 TT

Aldronul resetează toţi insertorii din jurul ei. Îşi schimbă funcţiile şi-i pătrund în piele, găsind porii deschişi de aburii fierbinţi şi de apa duşului. O privim, admirând o imagine multispectrală, apoi corpul îi devine transparent, după ce insertorii au înlăturat orice barieră fizică în calea privirilor noastre: urmărim structura ei internă, ramificaţiile nervoase, fluxul sanguin, organele funcţionând, inima care-i pulsează, apoi aldronul localizează o zonă în partea inferioară a corpului gazdei, pentru a ne atrage atenţia. Decelăm un alt ritm decât al organismului ei. O malformaţie? **[Este un organism cu totul diferit de cel al gazdei, cu toate că împarte cu el un număr de caracteristici genetice comune. Se hrăneşte din resursele gazdei, asimilând insertorii. Nivelul de estrogen al gazdei ajută însă la păstrarea lor în stare de stază]** –

explică aldronul. Trece la un alt nivel al observării şi câmpul nostru vizual se umple de structuri cromozomiale, componente celulare şi sisteme comparative care ne dezvăluie nivelul de integrare al noului organism. Asistăm, de fapt, la geneza vieţii înăuntrul speciei. Cromozomii pereche. **[Este mecanismul de multiplicare din cadrul speciei. Biosinteză cu inserare de mesaj genetic comun, dar va da naştere unui exemplar de acelaşi sex.]** Aldronul rulează pentru noi o proiecţie cu factor de accelerare mărit şi urmărim evoluţia fiinţei din interiorul gazdei până la maturitate, comparând şi caracteristicile faciale ale sale cu ale genitorilor. Exemplarul maturizat seamănă, facial, mai mult cu primul subiect. Ce efect ar putea avea asta în existenţa celulei familiale? **[Este un copil. Va fi protejat. Gazda respinge insertorii, însă organismul copilului îi acceptă. Conform noilor evaluări, numai copiii cu aceleaşi terminaţii cromozomiale vor asimila limba primordială. Celelalte exemplare ale speciei vor fi doar vectori.]**

16 februarie

Mă simt ca naiba dimineaţa, la trezire, dar reuşesc să mă urnesc până la maşină şi să plec la serviciu. La job, prima problemă este o sud-coreeancă insistentă care mă interceptează pe Intranet, taman de la Seul, să mă întrebe lucruri care-mi spun că e habarnistă total. Îi explic ce linii de cod să ia şi tot nu pricepe. Au aceeaşi problemă cu comenzile vocale. Îmi aruncă făcătura ei şi pe consolă, la teste, iese un dezastru şi-mi înţepeneşte maşinăria virtuală pe care-i rulez programul. Îi răspund să se angajeze la un fast-food pe-acolo, că are mai multe şanse de succes. Se supără (quelle plaisir) şi dispare din conversaţiile mele. Hanna Dae-yong. O cheamă Hanna, semn că este produsul legăturii cu cineva care nu are ochii

oblici. O fi blondă? Dacă este, confirmă toate bancurile. Oftez şi mă apuc să-i rescriu codurile. Până la pauza de masă nu fac decât să-i reaşez în ordinea sintactică normală tâmpeniile pe care mi le-a trimis. De ce nu se reorientează profesional, mă întreb. Ar putea fi gheişă pe undeva. Sau şoferiţă de taxi la Seul. Au luptat pentru egalitate între sexe, poate trage şi la ricşă. Tot aşa cum Karla poate pilota Boeingurile KLM-ului.

Pauză de prânz.

Revin la lucru. Tipa din Seul mă aşteaptă cu o altă interpelare. Dacă am fi pe Messenger aş încerca să-i dau Ignore. Aş afişa un logo special pentru ea, s-o ţină la distanţă: „I don't suffer from insanity, I enjoy every bit of it."[5] Cred că m-ar lăsa în pace repede (sau te pomeneşti că nu?), dar aici nu-mi permit să lansez decât cuvinte strict legate de job. „Proasta naibii", mormăi în româneşte. Ştiţi, potrivit regulamentului intern, n-avem voie să vorbim decât în olandeză sau limbi „de circulaţie internaţională". Vrei multiculturalism, n-ai decât să-ţi găseşti de lucru la Bruxelles. Caut numărul de telefon de pe desk-ul ei şi-o sun direct, de pe mobilul meu. „Ştiţi, trebuie să gândiţi într-o altă perspectivă", îi spun, după ce mă recomand. „În primul rând, întregul program trebuie privit ca o suprafaţă subdivizivă, umplându-se treptat, ca atunci când folosiţi algoritmul de reţea Catmull-Clark[6]. Toate extensiile programului sunt previzibile. V-am trimis o actualizare a codurilor şi, dacă le preluaţi în consolă, le puteţi rula. Cum, nu ştiţi nimic de algoritmul Catmull-Clark? N-aţi folosit niciodată 3ds max, 3D-Coat sau un Cheetah3D? Încercaţi să gândiţi într-o perspectivă tridimensională toate aplicaţiile dumneavoastră lingvistice, mai ales că semantica limbii coreene se simte foarte bine într-un asemenea context. Bine, daţi-mi-l, vă rog, pe supervizorul dumneavoastră, domnul Hong Chul-jing (i-am văzut numele pe lista de telefoane), pentru că nu mai pot discuta cu dumneavoastră. Sunteţi proastă, reprofilaţi-vă. Încetaţi să nu mă mai agasaţi cu interpelările dumneavoastră. Ne pierdem vremea

amândoi. Bună ziua!” Nu, la Seul era începutul serii şi tipii încă mai lucrau. Apare domnul Hong Chul-jing şi-i prezint lui soluţia. Pe monitorul meu defilează simboluri de neînţeles pentru muritorul de rând. Sunetele se transformă în semne care par să aparţină unei limbi străvechi. Nu, nu se găsesc nicăieri, săpate în piatră, sau pe tăbliţe de ardezie, ascunse în necropole uitate. Le găseşti numai în compilatoare. Îmi menţin privirea asupra lor în timp ce continuu discuţia telefonică prin Bluetooth. Când termin, domnul Chul-jing mă felicită pentru că „vorbiţi perfect coreeana”. Întrerup convorbirea şi mă uit la colegii ridicaţi în picioare, uitându-se la mine peste pereţii despărţitori cu o surprindere nedisimulată. Mi se pare că unii încă nu pricep ce s-a întâmplat. Drept să spun, nici eu. Zic „să-mi bag picioarele”, dar tot în coreeană, ca pentru a-mi încerca noua jucărie. O limbă despre care nu ştiam absolut nimic acum cinci minute. Se apropie şeful departamentului, dl. M. Mi se adresează cu o expresie dojenitoare, întipărită pe faţă: „Aţi încălcat regulamentul de ordine interioară. Limba coreeană nu-i de circulaţie internaţională.” Dau din cap. Chestia este că până acum habar n-aveam că ştiu coreeană. „Să-mi bag picioarele”, mormăi tot în coreeană. Sună excelent. Îmi face semn să-l urmez. Pe drum îmi spune că s-au primit plângeri de la Seul pe numele meu din cauza modului în care m-am adresat angajatei Hanna Dae-yong. Îmi deschide uşa şi-mi face loc să intru în biroul lui. Mă aşez pe scaunul din faţa biroului. Mă aştept la un perdaf de rutină. Se instaurează o tăcere penibilă, în timp ce el se preface preocupat de ordinea de pe birou, dar îşi delimitează teritoriul împingând, discret, spre mine, obiectele din jur: o trusă de scris, pixuri, tocul pentru ochelari, ba chiar şi rama cu cine ştie ce fotografie de familie. Îmi arată telefonul fix şi-mi spune s-o sun Hanna Dae-yong şi să-i cer scuze pentru ieşirea mea de adineauri. Vorbim amândoi în olandeză. „N-am avut nici o clipă impresia că ştiţi olandeza”, îi spun Hannei Dae-yong după ce-mi prezint scuzele şi

părerile de rău, vegheat de privirile plictisite ale domnului M. Coreeanca începe să plângă în hohote. „Nu ştiu ce s-a întâmplat”, îmi spune ea printre sughiţuri. Oare ce le făceau la Seul angajaţilor care se trezeau, brusc, vorbind o limbă străină? Poate că le tăiau capul. „Până n-aţi dat telefon, vreau să spun până la al doilea apel, nu ştiam că pot vorbi olandeza”, reuşi Hanna-Montana să îngaime. „Şi nici româneşte”, adaugă ea în limba mea maternă. „Ştiu că vorbiţi româneşte”. Mă uit iar spre dl. M., iar acesta-mi face semn s-o scurtez. De-al naibii îi mai spun fetei câteva cuvinte liniştitoare în româneşte, în dezacord cu regulamentul lor: „Calmaţi-vă, ne globalizăm, ce naiba. Şeful meu e nerăbdător să închei discuţia. Ţinem legătura”, îi promit, şi închid. Transpirasem şi nu era un puseu de febră.

Unii se pomeniseră vorbind o limbă străină după o comoţie cerebrală sau după o boală îndelungată. Chestia asta avea şi un nume, însă aici era vorba de altceva. Hanna vorbea olandeza cu un accent impecabil, vorbea şi româneşte, iar coreeana mea se pare că mergea strună. „ㅈㅏ 해라”[7], mormăi spre dl. M. şi-mi ating adaptorul Bluetooth de la ureche. Toate se întâmplaseră după ce sunasem, ca şi cum ne transmiteam date unul altuia după sistemul Bluetooth, când „master”, când „slave”.[8] Dl. M. mă fixează cu privirile lui albastre, sticloase, ca de păpuşă de porţelan din secolul al XVIII-lea, exemplare cu care se mândreau atât de mult olandezii. „Poate o să vă trimitem în delegaţie la Seul”, îmi spune, el fără umbră de zâmbet. Tuşesc cu faţa spre el, cu mâna la gură, însă palma strânsă e mai mult un tunel străbătut în fuga mare de Gripoaia încântată de noi cunoştinţe. Vedea-l-aş cu muci la nas şi spume la gură.

Când plec, în parcare, apuc să discut puţin la telefon cu K. Iese cu nişte prietene de la aviaţia ei şi vor vorbi „girlie things”. O înţeleg, uneori Karla vrea să se prostească, să discute lucruri uşurele şi să agaţe tipi prin discoteci, la întâmplare. Tipa asta îşi sfidează şansele în fiecare zi. „Kirkegård iese din

discuţie", completează ea râzând, făcând o aluzie la o conversaţie de-a noastră, de demult. „Tu ce mai faci? Lasă că ne vedem mâine, dacă nu-ţi trece prin cap s-o iei iar pe Magens Brűgg". Iar eu aştept să se întâmple ceva în conversaţia noastră şi, pentru că nu mai am răbdare să aud declicul mecanismului, o întreb cam aiurea: „I-auzi o chestie: cum te descurci în româneşte?" Ha-ha-ha-ha-ha, râde. „Ia mai du-te tu-n mă-ta de vampir valah!" Mi se părea ciudat să-i aud vocea, glasul bine dresat al Karlei, rostind cuvintele astea, în româneşte, fără nici un efort. Ne-am blocat amândoi, preţ de câteva secunde. Rămân în faţa portierei deschise, cu mâna aşezată pe caroseria argintie. „Mai eşti acolo?", întreb, tot în româneşte. „Da", zice. „Ce chestie", adaugă pe un ton din care deduc că surpriza-i totală. Pufnesc. Mă aşez la volan, trântesc uşa şi demarez. „Trebuie să ne vedem", revine Karla, în olandeză. „Acum!"

După un timp, las maşina într-o altă parcare şi o iau agale printre casele bătrâne, dându-le pentru prima oară atenţia cuvenită. O rază de soare aterizează pe una dintre ele şi stucaturile aurite ale faţadei se înviorează, amplifică lumina ca un obraz radios de fericire. Cred că au simţit că le privesc şi se fac frumoase. Altfel, sunt frumoase în modul artificial, precizat în planurile comisiei de urbanism, sunt elegante aşa cum trebuie să fie când pozează pentru tot felul de vederi din Amsterdam, dar, în momentul acela unic al căderii razelor solare pe Huis Van Dongen (toate casele au nume, să nu le confundăm între ele), casa mi-a oferit ceva din frumuseţea ei secretă, originală. I-am văzut sufletul preţ de trei minute. Dacă excluzi viermuiala umană de pe stradă, Amsterdamul rămâne populat doar de entităţi arhitecturale care au trăit toată istoria oraşului. Le invidiez, au văzut multe, au străbătut vremurile şi oamenii locuiesc în ele ambalaţi în indiferenţa lor comodă sau în cotidianul casnic dintre patru pereţi. Merg la pas, agale. Încerc să par un turist plecat la plimbare prin oraş, dar care-şi uitase camera video la hotel şi era nevoit să reţină tot fără

nici un suport tehnic. Numai la New York n-ai voie să te comporţi ca un turist, ci să mergi în ritm alert, ca şi cum trebuie să ajungi undeva la timp, ai o destinaţie şi, în general, „you know your shit”. Aşadar, mă afund pe străduţele care duc spre centru, dar ocolesc Koniklijk Paleis, cu piaţa lui zgomotoasă, mereu plină de gură cască, jongleri, mâncători de foc şi saltimbanci. De fapt, toţi de acolo sunt saltimbanci, numai că nu-şi dau seama. Remarc simboluri alchimice pe frontonul unor case, semne ale pasiunilor sau nădejdilor trecuţilor locatari. Şi dacă într-una din ele se ascunde chiar Fulcanelli? Mi-l imaginez onest plătitor de impozite, însă independent de vreun program de genul de la 9 la 5. Ar trăi ca un rentier, bărbat între două vârste, cu o figură anonimă şi un pântec rotunjor, de orăşean sedentar. Mă privesc într-o vitrină. Rânjesc când îmi dau seama ce imagine-clişeu i-am aplicat lui Fulcanelli. Poate că, de fapt, seamănă cu Brad Pitt, pictează şi expune acuarele înrămate conservator într-o galerie de pe Kalverstraat. O iau din loc şi realizez ca nici nu ştiu ce-am văzut în vitrină, nu ştiu ce vindeau acolo. L-aş suna pe Fulcanelli, să-i pun unele întrebări, dar nu-i în reţeaua mea. Nici dinspre cer, unde mă uit acum, nu-mi vine nici o lămurire. Trec de o agenţie de bilete a companiei Turkish Airlines. Nu, turceşte nu ştiu. Încă. Ajung pe Spuisraat şi chiar atunci mă sună Antje. Serviciul ei e la doi paşi, pe Rosmarijnsteeg. Ca şi cum ar fi ştiut că sunt prin împrejurimi. Antje apare în mai puţin de două minute. Cred ca a sărit câte zece trepte deodată. Se calmează şi merge spre mine la pas potrivit. Îşi priveşte vârful cizmelor şi ridică spre mine o faţă cu o expresie de bucurie directă. „Sunt însărcinată”, zice. Na, poftim. Mă opresc. „Eşti sigură?” Dă din cap. „Nu m-am mulţumit doar cu testul de sarcină”, mă anunţă. Se dusese la medic, iar acesta-i confirmase sarcina. Mă întreb dacă sunt în stare să-mi asum rolul de tată. Să mă fixez cu ea cu tot într-un alt fel de existenţă, fără Escape, partide de canastă până la trei dimineaţa. Nu că aş regreta ceva din toate

astea. „Şi? Păstrezi copilul?” Se întoarce brusc şi mă fulgeră cu o privire cruntă. „Idiotule!” rosteşte şi tuşeşte imediat, înecându-se cu începutul de gripă. Nu se lasă până nu scoate un pachet de batiste şi-şi suflă nasul. E rândul meu să dau din cap. Cunosc fazele. Încerc să-mi închipui cum va fi când între noi doi va merge un copil, ţinându-ne pe amândoi de mână. Acum o să începem să ne ciorovăim pe nume. Ea cu lista ei, eu cu a mea. Nu, n-am nici o listă. Am doar două nume în minte.

Sună Karla. „Unde eşti?” „Pe Spuistraat. Vine şi Antje”. Mă uit de-a lungul străzii şi dau cu ochii de restaurantul *November*. Habar n-am cum e, dar îi spun Antjei că ne aşteaptă Karla acolo. Asta îmi atrage o altă privire nimicitoare, încărcată de reproşuri. „Şi de ce nu mi-ai spus că vă întâlniţi aici înainte să te sun?” Traversăm liniile de tramvai şi ne îndreptăm spre local. Ca de obicei, Antje cade în derizoriu, ignorând the Big Picture. Mă uit spre ea şi mă întreb de ce n-a început să vorbească în româneşte sau greceşte, pentru că prin contactele Karlei se află şi un steward de la Olympic Airways. Sau thailandeză, tot via Karla. Mă apucă bâţul numai gândindu-mă ce se va întâmpla dacă această absorbţie lingvistică totală urmează schema generată din agenda mea de contacte. Ramificaţii private, explodate din agenda Karlei, vor trimite olandeza, germana, româna şi engleza până la ultimul gigolo din Asia cu care avusese ea relaţii. Dar de ce? Cum? Nu ştiu de ce, spun cu glas tare: „Warum?” Antje îşi aţinteşte privirile asupra mea, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi mi-ar fi surprins unele imagini obscene cu ea. Dau din umeri. Încep să-i spun ce se întâmplă. Ştiu că o să creadă că fabulez, până dăm de Karla. „De fapt, nu ştiu ce se întâmplă”, i-am zis lui Antje. „Chestia asta se ia ca pojarul.” M-am uitat fix în ochii ei, apoi m-am scotocit prin buzunare până mi-a găsit telefonul şi i-am activat funcţia de reportofon. Intrăm în local. *November* se dovedeşte a fi un restaurant tihnit, bucătărie internaţională. Ne întâmpină un Maître d’O. O văd pe Karla. Îi fac un

semn, dar nu-mi răspunde. Lui îi explic că suntem aşteptaţi. Desigur. Zâmbete de ambele părţi. Karla are o expresie preocupată, deloc amabilă, de parcă s-ar fi ales cu cine ştie ce boală venerică după discuţia de la telefon. „Nu ştiu nici eu ce s-a întâmplat", îi spun – în româneşte – după ce ne aşezăm la masă. „Minunat!", zice Karla, ridicând ochii spre tavan. „Acum putem cerşi toţi trei prin Dam[9], dacă tot vorbim româneşte". Nu mi-a picat prea bine şi sunt decis s-o pun la punct. *Mevrouw kapitein*[10] deschide cartea de meniu şi declară: „Haideţi să halim întâi. Nu suport să am discuţii din astea, onctuoase, pe stomacul gol". Onctuos să fi fost, oare, cuvântul cel mai potrivit? Însă n-avusese probleme cu paharul de whisky cu gheaţă, băut aproape tot până să venim noi, tot pe stomacul gol. Era un semn că n-avea zbor în următoarele 48 de ore. Antje cască ochii spre noi, de parcă tocmai ar fi aflat că nu suntem, nici pe departe, oamenii pe care-i cunoştea ea de-o viaţă. Că suntem, de fapt, nişte alieni deghizaţi în oameni cunoscuţi, iar acum ne dădusem arama pe faţă şi vorbeam şi în limba guturală de-acasă, de pe planeta noastră cu atmosferă atât de toxică. Nu înţelegea nimic. Nu se lipise nimic de ea. Fac un semn spre Antje. „E însărcinată", îi spun Karlei. În olandeză.

17 aprilie

Reţeaua s-a extins exploziv, la scară globală. Parcă am vorbi cu toţii în acelaşi timp, încercând să spunem acelaşi lucru după ce ne-a săgetat o intuiţie fantastică. Drept rezultat, apar blocaje şi episoade hazlii de tot: la BBC News prezentatorii încep cu textul *"Sorry for speaking in English, but this is the language in which we broadcast our main news programmes."* Vorbim şi scriem potrivit unui set definit de reguli lingvistice şi astfel reuşim să comunicăm, dar asta a fost până mai ieri, pentru că acum setul se extinde într-un ritm accelerat şi

limitările personale dispar. Nu mai ştiu câte limbi vorbesc. Încerc să construiesc un model virtual al exploziei. Intru direct în sesiunea de programare. Butonez tastatura cu ochii în câmpul de lucru. Greşesc o intrare de sintaxă şi trebuie să şterg tot. Rahat! Se presupunea că nu mai am cum să fac astfel de greşeli, noroc că nu a văzut nimeni. De fapt, totul decurge ca în proiectarea suprafeţelor subdivizive, pe algoritmul Catmull-Clark. Acolo se începe cu o reţea formată din poliedre aleatorii. Suprafeţele subdivizive se multiplică în acest fel prin funcţii recursive. Un cub devine sferă prin aceste rafinări multiple, iar sfera poate fi şlefuită până devine o suprafaţă perfectă, lucioasă, spre care tinde şi reţeaua noastră de comunicaţii. Lingvistic, tindem să revenim la un semnificat unic. Nu ştiu cum şi când se va întâmpla asta şi ce vom face atunci. Dezbaterile televizate pe această temă se împotmolesc, deocamdată, tocmai din lipsa oricăror bariere de limbaj. Participanţii îşi dau exemple schimbând limba în care se exprimă cu viteza unui transmiţător radio cu salt de frecvenţe. Nici codurile militare nu scapă de acest acces nestăvilit la cunoaştere. Tot ce este de descifrat se înţelege dintr-o privire. Am adăugat ultimele puncte de limită şi rulez proiecţia. Interesantă topologie. Ştiţi, am plecat de la coordonatele noastre de acum câteva zile pentru fixarea poziţiei celularelor din reţea, accesând datele stocate în serverele companiei telefonice. Apoi am făcut legăturile şi nodurile de reţea pe baza eşalonării numerelor apelate de fiecare în parte. Întreaga expansiune a suprafeţelor subdivizive s-a derulat pe structura octaedrică a Terrei. Acum este o sferă perfectă, dar procesul de rafinare continuă. Totul devine ceea ce visau cei de la Berkeley University prin anul de graţie 1996: Omninetul, reţeaua globală prezisă de echipele de studiu din proiectele Endeavour şi Oxygen. Când oamenii, cărţile de care au nevoie, filmele, conferinţele, blogurile, computerele, telefoanele, imaginile comunică unele cu altele, învaţă şi se adaptează în cadrul unui sistem

unic, capabil să şi evolueze după caracteristici darwiniene. Unii spun că germenii gripei ar fi fost declanşatorii mutaţiei, pentru ei, eu sunt Pacientul Zero (şi, da, am supravieţuit şi carantinei), însă aceasta are şi o componentă tehnologică. Bluetooth şi propagarea de la un sistem la celălalt. Alţii vorbesc de proiecte secrete, scăpate de sub control, de un „Smart Dust", norul din nanoparticule inteligente, lentila conştientă care filmează un întreg oraş şi-i analizează traficul auto, propunând apoi edililor soluţii pentru degajarea circulaţiei. Sunt şi voci care prezic pierderea totală a identităţii individuale, a intimităţii, şi, în cele din urmă, a libertăţii. Implicaţiile sociologice sunt la fel de fascinante ca fenomenul însuşi. Şi, după ce vom doborî toate barierele lingvistice şi culturale, vom fi capabili să înţelegem lucrurile dintr-o perspectivă încă neimaginată de societatea omenească? Până una, alta, la firmă nu se mai aplică regula cu exprimarea în limbi de circulaţie internaţională. E desuetă. Totuşi, există „insule" neafectate de fenomen: gravidele. Ele nu participă la marele festival lingvistic, la orgia intercomunicării, ca şi cum un mecanism secret le-ar proteja de asimilările-fulger, prin telefon sau prin acea formă de gripă benignă, dar cu grad ridicat de contagiune. Fetele astea nu se exprimă decât în limbile pe care le stăpâneau şi înainte. Sunt, cumva, privite cu o oarecare condescendenţă de unii.

Şi da, vom avea o fetiţă. O va chema Eloïse. Nu, nu m-am inspirat din filmul lui Garay. Când i-am spus Antjei la ce nume m-am gândit, mi-a spus doar atât: „Bine. Aşa rămâne." Deloc combativă, ca şi cum s-ar fi grăbit să reintre undeva, într-o lume a ei. De fapt, vorbim din ce în ce mai puţin. Eloïse chiar va trebui să meargă între noi şi să ne ţină de mâini. Sunt absolut convins de asta.

Periapsis 354.75922
Nod. 128.4259
14:38:55.816 TUC

17 februarie 2013 TT

Pentru că simbolurile vorbirii au valoare existenţială, întregul fenomen depinde de voce. Astfel, cuvintele primordiale sunt mereu întipărite în fiinţă. Sunt indestructibile, ca o matrice holografică. Oricând se pot reface din bucăţi, din orice pasaj criptic, scăpat distrugerii. O privim pe Eloïse. În reprezentarea noastră accelerată, a evoluat biologic şi poate vorbi aşa cum va vorbi lumii în care se va naşte. Cuvintele sunt compuse din sunete alcătuite pe rezonanţe capabile să producă saltul cognitiv prevăzut de endor. Ca un element redundant, devenit inutil pentru că refuză să se adapteze, civilizaţia de până acum se va stinge. Cuvintele rostite de Eloïse îmbracă revelaţia existenţei spirituale. Ultimele sunt întotdeauna mai limpezi decât primele, pentru că semnificaţia lor devine tot mai profundă şi cuprinzătoare. Nu vor mai putea niciodată să piardă ceea ce-au câştigat. Un grup de asamblori formează o sferă invizibilă în jurul mamei.

© Silviu Genescu

45.736044, 21.209380

+45° 44’ 9.76”, +21° 12’ 33.77”

1 *Apsis* este punctul cel mai îndepărtat sau cel mai apropiat de orbita eliptică a unui corp ceresc de la centrul său de atracţie care este, în general, centrul de masă al sistemului. Punctul cel mai apropiat este denumit *periapsis* sau *pericentru*, iar punctul cel mai îndepărtat se numeşte *apoapsis*, *apocentru* sau *apapsis* (n. a.)

2 Timp Universal Coordonat.

3 Timp Terestru.

4 Slotenvaart – cartier din Amsterdam, frecventat în special de studenţime, tineri intelectuali şi lumpenproletariat „domolit” (n. a.)

5 Nu sufăr din cauza nebuniei, mă bucur de fiecare părticică din ea (n. a.)

6 Algoritmul este folosit în grafica pe computer pentru crearea de suprafeţe netede prin subîmpărţirea progresivă a celor existente;

plecându-se de la o reţea care formează un cub, se poate ajunge la o sferă (n. a.)

7 „Să ţi-o trag”, în coreeană.

8 De ce se numeşte Bluetooth? Regele viking Harald Blåtand/Blåtann (Bluetooth fiind versiunea anglicizată) a unit Norvegia cu Danemarca; el era renumit ca fiind foarte comunicativ şi se pricepea să-i facă pe oameni să comunice între ei – dar nu s-a gândit niciodată că, o mie de ani mai târziu, o tehnologie performantă îi va purta numele! (Wikipedia)

9 Dam Square – piaţă stradală din Amsterdam, loc frecventat, cu precădere, de tineret şi turişti (n. a.)

10 Domnişoara căpitan – în olandeză (n. a.)

Adevărul din privire

Ioana Vişan

Evelyn îşi operase ochii. O făcuse chiar înainte de-a împlini treizeci de ani, pentru a-şi asigura promovarea în cadrul secţiei. Cum viaţă personală nu avea, se hotărâse să se concentreze asupra carierei. Trecuse suficient timp pentru ca doctorii să găsească doar cicatrici vechi, lăsate de maladie, şi nici urmă de manifestare activă. Centrii nervoşi dezactivaţi din creier o puneau pe lista de persoane sigure a guvernului, iar Evelyn avea garanţia că nu se va mai îndrăgosti niciodată.

* * *

Marţea era, de obicei, rezervată deplasărilor pe teren. Evelyn era deja în întârziere când ajunse la serviciu, în clădirea veche de pe o arteră liniştită a Bucureştiului. Faptul că îşi găsi asistentul rezemat de biroul secretarei de la 4.3 nu avu darul să-i îmbunătăţească starea de spirit. Cei doi tineri erau adânciţi într-o conversaţie cu implicaţii profunde:

— Mâine.

— Nu.

— Joi.

— Nu.

— Atunci, vineri.

— Nu!

— Laur, lasă fata în pace şi treci la treabă, îl admonestă din mers Evelyn, în drum spre propriul birou.

Secretara chicoti la adăpostul unui teanc de dosare.

— Vorbim mai târziu, Lilişor, îl auzi şoptindu-i fetei, care se mulţumi să-i zâmbească jucăuş.

Cu o fluturare şăgalnică din degete, Laur îşi urmă şefa în biroul secţiei 2.5, ducând cu el dosarul încredinţat de tânăra micuţă cu păr negru şi cercei sclipitori. Se aşeză degajat pe un scaun şi aşteptă ca Evelyn să-şi dea jos pardesiul alb şi eşarfa în multiple nuanţe de mov. Aceasta îşi aranjă cămaşa,

scoţând două şuviţe blonde de după gulerul roz, şi luă loc la birou, preocupată să-şi verifice mesajele. Se adunaseră destule peste noapte.

— Ai să dai de belea dacă n-ai grijă cu fata asta, îl avertiză, fără să-şi ridice ochii de pe ecranul calculatorului.

— Aiurea, făcu Laur. Lasă să zică ea da...

— Eu sper să nu zică, ripostă Evelyn. De cât timp încerci s-o scoţi în oraş? De vreo două luni, cam de când ne-am mutat în clădire, nu?

— Eh... Laur dădu cu lehamite dintr-o mână.

— Atâta insistenţă nu se poate să nu atragă atenţia cuiva. Să nu crezi că legitimaţia aia o să te protejeze.

— N-o să fie nevoie. Sunt invincibil! se lăudă el.

— Aşa să fie, da' eu tot te verific după prima întâlnire, ca să mă asigur că n-avem probleme.

— Da, să trăiţi! rânji Laur. Oricum, fă-o cât mai poţi. Este posibil să te înlocuiască în curând.

— Pe-asta de unde-ai mai scos-o? Evelyn îl privi cu coada ochiului.

— Am auzit că au în testare o procedură neinvazivă, una care nu riscă să-ţi sfâşie irisurile. Nu mai transmit impulsul de-a lungul nervului optic, operează direct cu un laser puternic... şi gata, te-au curăţat!

— Impresionant, mormăi Evelyn, dar se gândea la cicatricile rămase pe irisurile de un albastru îngheţat pe care îi vedea în fiecare dimineaţă în oglindă. Desigur, cicatricile nu se observau decât dacă ştiai unde să le cauţi, dar ea nu putea uita că erau acolo.

— De la asta până la inventarea unui aparat care să detecteze singur prezenţa virusului nu mai e decât un pas. Şi, după aia, adio slujbe. N-o să mai aibă nevoie de vizualizatori.

— Poate pentru mine. Sunt sigură că se va găsi în alt departament un post de învârtit hârtii pentru tine.

Laur râse şi până şi Evelyn schiţă un zâmbet în faţa lipsei de griji a subalternului mai tânăr. Adevărul era că fusese detaşat de la o divizie secundară şi făcea mai mult decât doar să învârtă hârtii. Ceea ce îi aminti să întrebe:

— Au venit instrucţiunile pentru azi?

— Ah, da... Laur îi întinse dosarul pe care îl ţinuse în echilibru pe genunchi. Fabrica de confecţii din Ploieşti.

— Patru sute de angajaţi, se încruntă Evelyn la vederea cifrelor de pe pagină. Pentru asta nu-i ajungea o zi, poate o săptămână. Stai puţin, murmură continuând să citească, ăsta e un parteneriat româno-chinez.

— Dap. 6.8 a dat, din greşeală, peste unul care era încurcat cu o tipă din fabrică.

— Localnică?

— N-am reuşit să aflu, dar ne-au trimis să investigăm.

— Atunci asta o să facem, decise Evelyn şi-şi luă pardesiul de pe spătarul scaunului.

* * *

Şaizeci de maşini de cusut ţăcăneau încontinuu şi, în afară de nişte basmale ponosite, niciuna dintre angajate nu purta protecţie pentru urechi. Aplecate asupra materialelor, femeile nu făceau nicio pauză, nici măcar nu-şi ridicau ochii de la ele. Toate de origine asiatică, erau ca nişte mici maşini. Fusese primul lucru pe care îl observase Evelyn când începuse să se plimbe printre mesele aliniate pe patru rânduri. Dacă şi-ar fi auzit tocurile lovind pardoseala de lemn, şi-ar fi putut închipui că era din nou la şcoală, în timpul unui extemporal, numai că, de data asta, ea era profesoara şi altcineva urma să se ardă. Una sau mai multe persoane, nu ştia încă.

Se opri în mijlocul sălii şi schimbă o privire cu Laur, o siluetă înaltă şi subţire care stătea de pază lângă uşă, de parcă toate chinezoaicele n-ar fi făcut decât să aştepte ocazia prielnică pentru a se repezi asupra ei. Dacă n-ar fi fost expresia plictisită de pe chipul încadrat de păr deschis la culoare, care avea tendinţa să sclipească la contactul cu razele soarelui, poate chiar ar fi crezut-o. Însă serviciul 2.5 era discret şi funcţiona atât de bine, încât nu aveau nevoie de protecţie specială. Doar o mână de oameni ştia cu ce se ocupă.

Conducerea nu le privea cu ochi buni amestecul în treburile fabricii, dar legitimaţiile le permiteau accesul la orice resurse doreau, inclusiv la linia de producţie, aşa că nu se putea opune. Fusese o idee mai puţin inspirată, muncitoarele nu lăsau nimic să le distragă atenţia, iar Evelyn avea nevoie să le vadă ochii. Dacă acestea ar fi fost romînce, s-ar fi uitat măcar o dată la costumul gri-perlat purtat de Evelyn, atât de diferit de taioarele negre, sobre, ale altor funcţionare. Însemna că trebuia să le interogheze separat pe fiecare.

Îi făcu semn discret din cap lui Laur şi părăsi încăperea. Acesta o urmă pe coridor:

— Nimic?

— Imposibil. Nu s-au uitat la mine nici măcar când am intrat.

— Pariez că poate să ia clădirea foc şi tot nu s-ar opri.

— Atunci să sperăm că n-o să i-a foc. Unde?

— Aici. Laur deschise uşa către un birou care le fusese pus la dispoziţie.

Încăperea mică şi înghesuită duhnea a fum de ţigară. Laur se duse să deschidă fereastra, însă o găsi înţepenită. Nu trase jaluzelele, în ciuda luminii puţine ce se strecura printre ele. Cine ştie cine s-ar fi putut uita înăuntru din clădirea de peste drum şi era mai bine să nu fie văzuţi.

— Au zis că mai durează câteva minute până la pauza de masă şi încep să le trimită, îi spuse Laur. Ai aici lista cu angajatele din schimbul de dimineaţă, îi întinse o foaie de hârtie.

Evelyn se uită pe listă. Cuprindea peste o sută de nume. Se vede treaba că avea să-i apuce seara acolo şi foarte posibil să fie nevoiţi să înnopteze în oraş. Se rezemă de marginea mesei.

— Bine, începem cu fetele de la croitorie. Ming Ho a lucrat acolo şi avem cele mai bune şanse să aflăm ceva de la colegele de tură. Să înţeleg că au ridicat-o deja? Sub ce pretext? întrebă, văzând că era trecută ca fiind absentă.

— Ceva în legătură cu viza. Se mai întâmplă, rânji Laur.

— Cum au descoperit-o?

— N-a fost greu. Doru Pârâiaş era angajat ca şofer la fabrică. S-au prins repede că era cineva de la serviciu de îndată ce au descoperit că el era infectat, dar nevastă-sa, nu.

— Era? se miră Evelyn. În dosar scria că fusese depistat în ziua precedentă, n-ar fi avut timp să-i facă formele atât de repede şi, oricum, asemenea cazuri nu se pretau la concedieri, doar la o absenţă de câteva zile, motivată cu o scutire medicală.

— Îl căutau pentru altceva, a fost o întâmplare că aveau un specialist printre ei. După ce l-au prins, au scos tot ce se putea de la el. Ştii şi tu ce duri sunt cei de la 6.8. N-o să se întoarcă prea curând la muncă.

Asta era adevărat. Deşi erau mici golani de cartier în comparaţie cu rafinamentul celor de la 7.9, nimeni nu voia să ajungă să fie investigat de 6.8.

— O să avem nevoie de un translator, spuse Evelyn.

— Ni-l dau pe al lor, dar, oricum, fetele sunt la sfârşit de contract şi o rup puţin pe româneşte.

Tot era bine. N-avea nevoie de un interogatoriu adevărat, câteva cuvinte ca să aibă o acoperire pentru verificare erau suficiente. Evelyn se uită la ceasul brăţară de la mână.

— Du-te şi adu-le.

* * *

Una câte una, toate angajatele din schimbul curent de la croitorie, cusătorie şi călcătorie se perindară prin mica încăpere pe care pusese stăpânire 2.5. Listele cu nume se umpleau de semne pe măsură ce erau identificate tot mai multe persoane care manifestau simptomele.

Sprijinită de marginea biroului, Evelyn interoga ultima dintre muncitoare. Posteriorul îi amorţise cu mai bine de o oră în urmă, dar îi lipsea avantajul dat de înălţime. Statura scundă a chinezoaicelor era un inconvenient, iar Evelyn, fiind deja o femeie înaltă, plus tocurile pe care le purta, ar fi fost cu un cap mai

mare ca ele, ceea ce n-ar fi mers deloc, din moment ce trebuia să se uite direct în ochii lor.

După mai multe zeci de perechi de ochi oblici, ajunsese la un aşa grad de saturaţie, încât abia dacă mai vedea irizările aurii din irisurile întunecate. Peste acestea se suprapunea imaginea unui chip asiatic de vârstă incertă, cu pleoapele trase înapoi de cleme metalice şi irisurile lărgite obscen, până la punctul de rupere, în timp ce aparatul laser cu două braţe se apropia pregătit pentru intervenţie. Degeaba clipea, imaginea refuza să dispară, de parcă îi fusese gravată pe retină.

Femeia, Evelyn îi uitase deja numele, se bâlbâi într-o română atât de stâlcită, încât până şi Laur, care le avea cu limbile străine, se uită cruciş. Evelyn îi făcu semn să plece, aflase tot ce o interesa, şi mai trasă o cruciuliţă pe hârtie. Ajunsese la sfârşitul listei.

— Astea au fost toate? întrebă doar ca să se asigure.

— Da. Mai sunt cele de la ambalare, dar provin din altă regiune a Chinei. Lucrează în schimburi diferite şi locuiesc separat. Laur făcu o pauză înainte de a continua. Le putem lăsa pe mâine.

Începea deja să se întunece, iar Laur se săturase şi n-avea chef să lucreze peste program dacă nu era o urgenţă. Drumul până la Bucureşti oricum avea să le ia mai bine de o oră.

— Okay. Dar înainte vreau s-o văd din nou pe... cum o cheamă? Colega de cameră a lui Ming Ho. Evelyn răsfoi prin hârtii. Su Yin Wong.

Laur îşi strâmbă gâtul ca să se uite pe listă.

— Dar nu e afectată.

— Da, dar cum Ming Ho a fost ridicată de cei de la 6.8 şi nu avem acces la ea, Su Yin este singura de la care am putea afla ce se întâmplă.

— Mă duc s-o caut. Sper să nu fi plecat, spuse Laur.

* * *

Su Yin Wong ieşea pe poarta fabricii când o ajunseră din urmă. Micuţă şi fragilă, ţinea piept cu încăpăţânare vântului care se stârnise spre seară.

— Domnişoara Wong! strigă Laur după ea.

Fata doar îşi strânse mai tare haina la piept şi continuă să meargă.

— Su Yin Wong!

Abia pronunţarea numelui întreg îi atrase atenţia. Se opri pe marginea trotuarului, lângă trecerea de pietoni, şi se uită în urmă, cu o mână trăgându-şi o şuviţă de păr rebel pe care vântul i-o tot băga în ochi.

— Domnişoară Wong, mai avem câteva întrebări, o abordă Evelyn.

— Merg acasă, spuse Su Yin.

— Adică... peste drum? Laur arătă spre clădirea cu patru etaje, din prefabricate, ridicată pe terenul viran de vizavi de fabrică.

Su Yin aprobă cu o înclinare scurtă a capului.

— Perfect. Vrem şi noi să vedem unde locuia Ming Ho, spuse Evelyn.

Protestul fetei fu diferit de cel la care se aşteptau. Ochii acesteia se opriră asupra lui Laur.

— Nu voie adus bărbaţi în cămin. Administrator... rău.

Laur îşi scoase legitimaţia. I-o arătă:

— Asta spune că am voie. Cum fata nu părea convinsă, îi dărui unul din zâmbetele sale cuceritoare. Vorbesc eu cu administratorul.

— E în regulă, suntem în misiune oficială, o asigură şi Evelyn.

Su Yin clipi, dar niciun alt muşchi nu i se mişcă pe faţă. Era greu de spus ce gândea. Fără să scoată vreun cuvânt, se răsuci pe călcâiele balerinilor ieftini şi-şi continuă drumul grăbită să scape de frig.

— Nu ştiu ce este mai îngrijorător, faptul că dai rateuri sau că fraternizezi cu străinii, îşi tachină Evelyn subalternul.

Un chicot înfundat fu singurul răspuns pe care îl primi. Când trecură pragul clădirii erau amândoi din nou serioşi. Coridorul cu pereţi vopsiţi în albastru marin era atât de îngust, încât două persoane nu puteau merge lejer una lângă alta şi, în plus, părea că nu se mai termină. La capăt descoperiră că nu exista lift. Din fericire, aveau de urcat doar două etaje.

Su Yin descuie uşa şi intră într-o cameră întunecată, de mărimea unei cutii de chibrituri. Prima o urmă Evelyn, apoi Laur, care trase uşa după el, lăsând în urmă zumzetul vocilor de pe coridor. Sunetul reuşea să treacă prin pereţii subţiri, dându-le impresia că se aflau într-un stup. Două paturi, o masă cu o plită electrică şi un televizor micuţ, două scaune, o fereastră şi un şifonier. Atât. Su Yin îşi scoase jacheta şi o agăţă de uşă. Rămasă doar în pantaloni şi un pulover simplu de lână, arăta ca un copil. Îşi suflecă mânecile şi gesticulă spre patul din stânga:

— Ming.

Spre dezamăgirea lor, jumătatea respectivă de cameră ieşea în evidenţă doar prin lipsa de obiecte personale. Dacă pe poliţele de deasupra patului lui Su Yin se vedeau câteva fotografii, cărţi, o cărămidă de dicţionar şi alte câteva nimicuri, poliţele lui Ming erau goale. Băieţii de la 6.8 trecuseră deja pe acolo.

Su Yin scoase un ceainic din depozitul de veselă şi alimente de sub masă.

— Ceai?

Amândoi refuzară politicoşi. Cât Su Yin puse apa la fiert, Evelyn se aşeză pe marginea patului care aparţinuse lui Ming. Îşi descheie pardesiul, dar nu se dezbrăcă. Chiar dacă era primăvară, în clădire continua să fie răcoare. Evelyn putea paria că cei patru elemenţi ai caloriferului de lângă geam erau reci. Nu-şi imagina cum ar fi putut trăi în astfel de condiţii, dar poate că acasă la ele era şi mai rău.

Cu coada ochiului îl văzu pe Laur căutându-şi un loc în care să stea fără să se simtă ca Gulliver în ţara piticilor, însă scaunele i se păreau prea fragile, iar când atinse şifonierul, acesta scârţâi şi aproape că o luă la vale, aşa că renunţă.

— De cât timp lucrezi la fabrică? întrebă Evelyn, când Su Yin se linişti şi se aşeză tăcută pe colţul celuilalt pat.

— Doi ani.

— Ai locuit mereu aici?

— Nu, un an jumate. Înainte în altă parte. Aici doar după prelungire contract.

— Şi Ming?

— Mai puţin. Ea venit mai târziu. Place aici. Depus cerere pentru prelungire contract.

Evelyn şi Laur schimbară o privire. Şansele lui Ming de a obţine o prelungire a contractului scăzuseră considerabil.

— Şi tu? Vrei să rămâi?

— A patra prelungire. Su Yin ridică patru degete în aer ca să fie sigură că au înţeles. Aştept aprobare.

Evelyn îşi aminti că fetele se apropiau de terminarea contractului. Doar celor cu evaluări peste medie li se acordau alte şase luni.

— Crezi că ai s-o primeşti? Aprobarea?

— Da, sper. Şef de tură scris evaluare bună.

— Şi Ming?

— Nu ştiu, ezită Su Yin. Ea nouă, dar lucrează bine. Vrea să mai stea.

— Decizia ei are vreo legătură cu Doru Pârâiaş? atacă direct Evelyn.

Su Yin ridică din umeri şi-şi fixă privirea în podea, lovită de o criză subită de necunoaştere a limbii române. Mocheta cenuşie se dovedi a fi teribil de interesantă. Evelyn îi semnaliză lui Laur cu mâna pe genunchi să le lase singure.

— Mă scuzaţi, murmură Laur, scoţându-şi telefonul, şi se refugie pe coridor.

Atitudinea lui Su Yin nu se schimbă, continua să se holbeze la podea.

— Câţi ani are Ming? decise Evelyn să o ia pe ocolite.

— Douăzeci şi cinci. La fel ca mine.

Evelyn cu greu i-ar fi dat mai mult de douăzeci. Observă că, deşi accentul era acelaşi, i se îmbunătăţise subit structura frazei. O puse pe seama timidităţii.

— Are familie în ţară?

— Aici, nu. Are părinţi acasă şi doi fraţi.

— Intenţionează să-şi întemeieze o familie?

Su Yin nu răspunse. Evită să o privească în ochi.

— Înţeleg că Doru Pârâiaş este deja căsătorit, spuse Evelyn, la care fata se uită fugar în sus şi îşi muşcă buzele.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Nici urmă de agent străin în irisurile de un maro întunecat, aproape negru. Avea ochi frumoşi.

— Eu spus nu bine... Su Yin ridică din nou din umeri, de data aceasta însă mişcarea era însoţită de o anume undă de tristeţe. Nu ascultat.

Nu era o surpriză. După ce se declanşase virusul, Ming nu mai ascultase de nimeni. Doar Doru mai conta pentru ea. Manifestare tipică. Dar uite că Doru dăduse de bucluc, ceea ce le permisese lor să descopere acest cuib de viespi. Păcat că nu ştiau ce planuri îşi făcuseră cei doi. Aşa ceva nu avea cum să apară în rapoarte, indiferent cât de severe fuseseră interogatoriile. Colaborarea dintre departamente era departe de a fi ideală.

Ceainicul fâsâi, iar Su Yin se întinse să-l ia de pe plită. Ezită o secundă înainte de a întreba:

— Se întoarce Ming?

— Depinde numai de ea.

* * *

O nouă dimineaţă la birou. Evelyn completa raportul pentru ziua precedentă, concentrată să sumarizeze cât mai succint evenimentele de la fabrică. De ce nu făcea Laur acest lucru, urmând ca ea doar să adauge câteva concluzii la sfârşit, n-avea nicio idee. Probabil că nu îl ţinea destul de din scurt. Lui Laur nu-i plăcea să stea în birou şi se plictisea de moarte scriind rapoarte. Prefera să alerge pe coridoare şi să tragă de limbă pe toată lumea, ca să fie la curent cu ultimele bârfe. Evelyn nu putea nega că şi acest lucru se putea dovedi folositor la un moment dat, însă devenea enervant când spunea că se duce după cafea şi uita să se mai întoarcă.

— În sfârşit, mormăi văzându-l apărând cu două ceşcuţe de porţelan, aduse în echilibru pe o tavă.

— Complimente de la domnul Coteţ, spuse Laur şi aşează tava pe masă. Nu mai prididea să te laude ce

treabă bună ai făcut ieri. Un focar atât de mare... trebuie să fie un record.

Evelyn afişă o mutră dezinteresată. Nu-i păsa dacă era un record sau nu. O interesa mai mult faptul că erau nevoiţi să se întoarcă la Ploieşti, ca să se evalueze şi schimbul de după-amiază. Mai multă muncă şi încă o durere de cap. Îi plătea însă chiria pentru apartamentul modern din Primăverii şi mai existau şi alte avantaje pe care altfel nu le-ar fi avut, aşa că nu se putea plânge.

— Ai aflat ceva despre Ming Ho?

— E pierdută în sistem. N-o să mai auzim de ea prea curând. Laur se opri să ia o gură de cafea. Se strâmbă. Era fierbinte. Pârâiaş e programat pentru operaţie.

Era procedura standard. Subiectul era operat, petrecea câteva zile în spital până i se vindecau irisurile şi se convingeau doctorii că nu îi fusese afectată retina din greşeală – se mai întâmplase – după care era trimis acasă cu o amintire vagă a ultimelor zile şi ştampila care îl declara curat în dosar. Uitată avea să fie dragostea pentru Ming Ho, familia lui avea să fie fericită că se întorsese la ea, iar viaţa urma să continue ca mai înainte, cu deosebirea că el nu avea să mai fie niciodată pe deplin fericit, fără să ştie de ce. Dar statului nu-i păsa, mulţumirea de sine era considerată a fi o stare de bine suficientă şi chiar de preferat.

— Ce-o să se întâmple cu celelalte fete? întrebă Evelyn.

Teoretic, responsabilitatea ei se încheia în momentul în care depista persoanele infectate şi nici nu avea autoritatea să se intereseze de acestea. Totul era strict secret şi ar fi arătat ciudat dacă ar fi întrebat superiorii sau departamentele colaterale de ele. De aceea fusese Laur plecat toată dimineaţa, ca să afle ce se întâmpla. Dădea dovadă de aceeaşi curiozitate ca Evelyn şi avea mijloace pentru a şi-o satisface. Putea vedea pe chipul lui că abia aştepta să-i spună.

— N-au hotărât încă. Sunt prea multe şi e greu să li se identifice perechea. Pleacă de la presupunerea

că au una, dar nu ştiu dacă e aici sau în China, spuse Laur.

Evelyn înclină uşor din cap. Erau rare cazurile când nu exista o pereche. De cele mai multe ori, contaminarea avea loc aproape instantaneu în cadrul unui cuplu. Oficial era tratată ca o problemă de natură virală, dar, cum reacţiona doar în perechi, Evelyn avea oarece dubii. Era mai mult decât atât, chiar dacă nimeni nu admitea acest lucru.

— Costurile sunt prea mari ca să le suporte statul român, mai ales că ele au cetăţenie chineză, continuă Laur. Altfel ar sta treaba dacă ai lor ar plăti intervenţiile, dar pentru asta ar trebui să li se spună exact despre ce este vorba şi mă îndoiesc că oficialilor chinezi le-ar conveni să le măcelărim oamenii, chiar dacă au destui ca să dea pe afară.

Sprâncenele blonde ale lui Evelyn se încruntară deasupra ochilor fardaţi discret în tonuri fumurii. Laur era prea liber la gură. Cu toate acreditările lor, vorbirea de rău a sistemului nu putea să le aducă nimic bun. Se ştia bine că toate conversaţiile erau ascultate şi în special instituţiile publice erau pline de microfoane. Securitatea nu stătea degeaba şi nu se sfia să-şi aresteze proprii oameni, dacă aceştia o luau razna.

— Deocamdată au hotărât să le ţină sub supraveghere, până stabilesc clar dacă tendinţa de migrare e spre sau dinspre noi, după care vor decide ce e de făcut. Ne trimit un previzionist.

Vestea fu acceptată cu calm de şefa secţiei 2.5. Nu era prima dată când un previzionist era ataşat echipei. De obicei, apărea atunci când era afectată o persoană importantă şi oficialităţile nu se puteau hotărî dacă să o supună intervenţiei sau nu. Era mai uşor să pună în cârca altcuiva responsabilitatea pentru decizia luată. Ciudate persoane previzioniştii, erau puţini şi aveau tendinţa de a lungi cazurile mai mult decât era nevoie. Cu toate că nu dispunea de capacitatea lor de a vedea viitorul, Evelyn avu o presimţire că urma să-i apuce vara cu ancheta neterminată.

— Pe cine? întrebă în cele din urmă. Mai colaborase cu vreo patru, dar, din câte ştia, cei doi cu rezidenţă permanentă în Bucureşti erau ocupaţi până peste cap, al treilea se transferase la Cluj pe termen nelimitat, iar de al patrulea nu se mai auzise nimic cam de multişor.

— Pe cel mai bun, spuse Laur, iar Evelyn observă că zâmbetul obişnuit îi lipsea de pe faţă şi se uita fix la ea. Răzvan Bratu.

Evelyn inhală cu deosebită grijă şi uită să expire. Răzvan...

* * *

Stăteau la una din terasele de pe Champs Elysées, într-o zi de toamnă târzie. Aburii parfumaţi, care se ridicau din ceaşca în jurul căreia Evelyn încerca să-şi încălzească degetele, îi gâdilau plăcut nările, dar ea nu le acorda nicio atenţie. Răzvan tocmai îi trântise bomba. O spusese pe un ton liniştit, de parcă îi anunţa programul zilei, nu îi sfâşia inima. După patru ani trăiţi împreună la Paris, o anunţa că se terminase.

— Am văzut viitorul, Ev, îi spunea el, deşi cuvintele mai mult îi zburau pe la urechi. Nu e frumos, mai bine ne oprim aici.

Ar fi putut să protesteze, să-l implore, să plângă, dar ştia că Răzvan era imposibil de convins să-şi schimbe părerea odată ce ajunsese la o decizie, iar aceasta fusese luată fără să o consulte în prealabil. Aşa că se uită la el în tăcere, cu privirea înceţoşându-i-se, pe măsură ce psihicul pierdea lupta şi începea să conştientizeze realitatea dureroasă. Preocupată să memoreze fiecare detaliu, de la felul în care stătea relaxat pe scaun, la pardesiul scump care îi îmbrăca umerii puternici şi şuviţa de păr castaniu agitată de vânt pe frunte, pe care nu avea să le mai vadă prea curând, tresări când Răzvan se întinse să-i atingă mâna peste masă.

— Ev?

Evelyn îşi feri mâna, temându-se de atingerea atât de familiară, deşi întregul corp striga după aceasta. În graba ei, aproape că răsturnă ceaşca pe jumătate plină cu ciocolată caldă. Răzvan acceptă resemnat

respingerea şi se rezemă înapoi de spătarul scaunului. Ochii lui nu se desprindeau de ai ei şi pentru prima dată realiză că nu ştia la ce se gândea. Până atunci îi fusese uşor să-i descifreze expresiile chipului, nu avusese secrete faţă de ea, numai că de data asta se retrăsese în labirintul din spatele ochilor căprui în care nimeni nu avea acces, nici măcar ea.

O tăcere grea se lăsă între ei, separându-i cu milioane de tone de aer îngheţat care îi torturau plămânii la fiecare gură de aer tras în piept, iar în momentul în care Răzvan îşi întoarse privirea spre aglomeraţia de pe bulevard, Evelyn simţi că ceva se rupe în ea şi ştiu că, într-adevăr, se terminase.

* * *

Rememorarea evenimentului fu mai puţin dureroasă decât îşi amintea. Poate că operaţia îi făcuse bine, atenuând sentimentele. Era greu de spus, trecuseră ani buni de când nu-l mai văzuse. La puţină vreme după ce se mutase din micuţul lui apartament din Rue Saint-Sébastien, Evelyn revenise în ţară, în timp ce Răzvan îşi stabilise definitiv reşedinţa la Paris. Nu mai avuseseră ocazia să se întâlnească. Până acum.

Şase ani lungi, din care patru se chinuise să nu se gândească la el, iar ultimii în doi se forţase să şi-l aducă aminte, ca să nu îl uite. O mică parte din ea încă nu putea renunţa la ce avuseseră împreună. Doar că, acum că el venea de bunăvoie şi nesilit de nimeni – ar fi putut să refuze, Răzvan avea o reputaţie internaţională solidă şi statul român nu-l putea obliga să colaboreze –, era prea târziu. Se întrebă dacă el ştia. Probabil că da. Dacă se gândise cât de cât la ea de când se despărţiseră, cu siguranţă ştia. Răzvan era unul din cei mai buni previzionişti din Europa.

Laur încă o urmărea în aşteptarea unei reacţii, aşa că Evelyn ridică din umeri:

— Foarte bine. Asta ne garantează că o să terminăm mai repede.

— Perfect. E deja în avionul de Paris, trebuie să ajungă în curând, îi spuse Laur.

De data asta, nu-şi ascunse un rânjet. Lui Evelyn i se păru că prea se distra bine. Arătă spre teancul de hârtii de pe birou:

— Atunci ar cam fi cazul să ne apucăm de treabă. Introdu tabelele alea, dacă tot n-ai ce face.

Laur luă foile fără să facă nazuri şi se instală la calculator. În curând, în încăpere se auziră doar degetele sale lovind sacadat tastele. Pierdută în gânduri, Evelyn se uita la propriul monitor fără să-l vadă. Trecutul nu se mai întorcea. Oare de ce îşi bătea capul? Semnă raportul şi alte câteva documente şi le trimise mai departe, la superiori.

Trecuse deja o jumătate de oră când se uită din nou la ceas. Deplasarea la Ploieşti fusese amânată, deoarece o şedinţă cu şeful în care să-l prezinte pe noul previzionist şi să stabilească nişte detalii de procedură avea întâietate. Li se extindea echipa.

O bătaie discretă în uşă îl făcu pe Laur să sară de pe scaun. Rareori îi deranja cineva. Evelyn doar îşi îndreptă spatele şi îşi compuse o figură amabilă, nici prea rece, dar nici prea prietenoasă, şi îl aşteptă pe asistentul ei să deschidă uşa.

— Poftiţi, îl invită Laur să intre pe bărbatul din prag.

— Răzvan Bratu, se prezentă acesta.

— Laurenţiu Dogaru.

Îşi strânseră mâinile. Evelyn avu senzaţia că se plăcuseră instantaneu, ceea ce era bine. Munca lor era suficient de dificilă şi fără membri din echipă care nu se puteau suferi.

Răzvan îşi lăsă jos geanta de voiaj, se pare că venea direct de la aeroport, şi se întoarse spre ea.

— Ev...

Îi zâmbi obosit şi Evelyn se trezi că îi răspunde la zâmbet. Nu se schimbase prea mult în urma trecerii anilor. Avea aceeaşi statură înaltă, impunătoare, poate se mai împlinise puţin, şi-şi purta părul scurt pieptănat peste cap, dar atât. Dacă n-ar fi fost reţeaua fină de riduri din jurul ochilor şi părul uşor grizonant la tâmple, ar fi zis că era acelaşi om de care se despărţise pe Champs Elysées. Şi mai era ceva în

ochii aceia întunecaţi care nu fusese acolo înainte, numai că ea nu se putea uita în ochii lui.

— Răzvan, spuse Evelyn, şi o inflexiune blândă, de mult uitată, i se trecură în voce. Îşi părăsi scaunul şi îşi luă jacheta de pe spătarul acestuia. Avem o şedinţă în cinci minute, ai sosit la timp.

— Taxiul e de vină. Cred că ajungeam mai repede dacă mergeam pe jos, glumi Răzvan.

Evelyn o luă înainte, lăsându-i pe cei doi să dezbată cât de mult se înrăutăţise traficul din Bucureşti în ultimii douăzeci de ani, şi îi conduse spre sala de şedinţe, ignorând cele două siluete ameninţătoare care se ţineau după ei ca nişte umbre.

* * *

— Avem aici două scenarii posibile...

Aşezaţi în jurul mesei rotunde, Evelyn, Răzvan şi Laur urmăreau prezentarea făcută de şeful de departament, Florin Coteţ. Om trecut de şaizeci de ani, acesta avea obiceiul să se bâţâie pe călcâie în timp ce se foia în faţa hărţii proiectate pe peretele din spatele lui.

— Pe de-o parte, avem invazia chineză, spuse el şi arătă spre săgeţile galbene venind dinspre China spre România. Avem cincizeci de fabrici care funcţionează exclusiv pe bază de personal chinez. Ar fi mai multe, dacă opoziţia naţionaliştilor n-ar fi atât de puternică. Oricât de grea ar fi viaţa aici, nu se compară cu situaţia de la ei. Mereu avem mai multe cereri decât putem onora. În fine, acela este doar un aspect secundar al problemei...

Lecţia de logistică economică era ţinută mai mult pentru Răzvan, care nu mai venise în ţară în ultimul deceniu. De la distanţă, realitatea era percepută oarecum diferit chiar de către previzionişti de calibrul lui Răzvan.

— Pe de altă parte, avem tendinţa de emigrare a românilor, continuă el, indicând săgeţile roşii care porneau din centrul României către restul lumii. După revoluţia din ’89, oamenii au crezut că situaţia avea să se îmbunătăţească, dar n-a fost aşa. Nu în ritmul în care sperau ei. Prin urmare, au început să

plece pe capete. Îi apucă dintr-o dată dorul de ducă şi nimic nu-i mai poate opri. În prezent, au rămas abia şaisprezece milioane. Având în vedere teritoriul pe care sunt răspândiţi, structurile organizaţionale abia mai fac faţă. Din păcate, regulile Uniunii Europene nu ne permit să ţinem oamenii cu forţa şi nimeni nu vrea să se întoarcă.

Ajuns în punctul acesta, Coteţ aruncă o privire fugară spre hârtiile din faţa lui Răzvan, vrând parcă să se asigure că semnătura era tot acolo. Nimic din ce discutau nu putea părăsi sala.

— Pe vremea răposatului, s-ar fi dat un decret care interzicea emigrarea şi s-ar fi rezolvat problema, acum însă nu se poate. Aşa că am angajat specialişti să studieze situaţia. A durat ceva, dar, până la urmă, cineva cu abilităţile domnişoarei Sava – dădu din cap spre Evelyn – i-a dat de capăt. Avem de-a face cu un virus. Nu se cunosc prea multe despre natura acestuia sau despre felul în care acţionează, încă se mai fac cercetări, dar ştim că activează o anume zonă din creier responsabilă cu impulsul nestăpânit de a căuta un trai mai bun pentru persoana afectată şi cei dragi. Ne confruntăm cu o adevărată epidemie.

Evelyn trase cu coada ochiului la Răzvan, întrebându-se cât ştia deja din toată povestea.

— Nu o putem preveni, dar o putem opri, spuse Coteţ. Virusul are o perioadă de latenţă de la câteva luni până la un an, suficient timp în care să intervenim. Simptomul după care ne ghidăm este o modificare a irisului pe care doar persoane cu abilităţi speciale o pot vedea. Avem tehnologia necesară pentru a o trata. Costă, dar funcţionează. Nu s-au înregistrat recăderi.

Laur se foi pe scaun. Se plictisise.

— După cum am spus, costă. Şi, în cazul de faţă, ne confruntăm cu un focar mult prea mare ca să nu ne dea de bănuit. Din câte ştim, suntem singurii posesori ai tehnologiei, nu există alte state care să se confrunte cu virusul D sau măcar să fie la curent cu existenţa lui. Ceva nu e în regulă cu chinezoaicele astea, declară Coteţ.

Laur aprobă dând din cap. Lângă el, Răzvan asculta cu răbdare prelegerea.

— Am avut o întrunire cu Consiliul de Securitate a Statului aseară, spuse Coteţ. Se pune problema dacă nu este vorba de un atac deghizat sub forma invaziei acestea de muncitoare. Şi dacă da, ce urmăresc? Să scape de ele, în speranţa că vor antrena şi mai multe persoane în exod? E greu de crezut că au drept ţintă oamenii noştri, deşi nu excludem posibilitatea.

Cu o mişcare scurtă a mâinii, Coteţ făcu să apară o nouă imagine în care existau şi săgeţi portocalii, pe lângă cele roşii şi galbene.

— Conform contractelor în desfăşurare, în special cele cu prelungire, şi numărului de infecţii, acesta este fluxul de oameni la care ne putem aştepta în viitorul apropiat. Mai făcu o mişcare şi o serie de săgeţi verzi se suprapuse peste cele portocalii. Iar aceştia sunt oamenii pe care i-am putea pierde, dacă aici nu este decât o haltă şi au de gând să plece mai departe. Guvernul înclină să le accepte şederea, eventual chiar să le acorde cetăţenie, dacă statul chinez nu are nimic împotrivă, dar trebuie să ştim sigur ce planuri au. De aceea v-am chemat, domnule Bratu. Avem nevoie de o previziune de cea mai mare acurateţe, ca să putem decide ce vom face în continuare. Le păstrăm pe muncitoare, le trimitem înapoi, le operăm?

Răzvan nu răspunse imediat. Se uita încă la harta pe care săgeţile dansau în toate direcţiile. Statisticienii şi analiştii îşi făcuseră treaba, dar mai departe nu puteau merge. Singurul care putea extrapola şi concepe o previziune sigură era cineva cu abilităţile lui.

— Am nevoie de dosarele muncitoarelor, spuse Răzvan. Apoi vreau să văd fabrica şi femeile.

— Domnişoara Sava se va ocupa de toate şi vă va facilita accesul la orice informaţii aveţi nevoie. Este cazul dumneaei, răspunse Coteţ.

Evelyn reuşi să-şi ascundă uimirea. Mai lucrase cu previzionişti, dar niciodată nu fusese atât de direct pusă în subordinea lor. Presupunea că anumite

concesii fuseseră făcute pentru a-l aduce pe Răzvan, totuşi, se întrebă cum avea să decurgă colaborarea lor din punctul acesta de vedere, dacă se aflau pe poziţii de forţă egale.

— Felicitări, şefa! îi şopti Laur. Cred că tocmai ai fost avansată.

* * *

Spre deosebire de Evelyn, care fusese nevoită să intervieveze fiecare femeie separat ca să obţină rezultate, lui Răzvan îi era de ajuns să se afle în prezenţa lor fără să fie necesară o interacţiune directă. Abordă aceeaşi metodă folosită şi de Evelyn cu o zi în urmă. Întreaga echipă se deplasă din nou la Ploieşti, în maşina condusă de Laur, în timp ce doi paznici înarmaţi îi urmau într-o altă maşină. Transferul lui Răzvan, chiar şi temporar, pusese ceva probleme şi Consiliul de Securitate nu-şi putea permite ca acesta să păţească ceva cât timp se afla pe teritoriul ţării.

Se prezentară la poarta fabricii spre sfârşitul dimineţii, unde fură primiţi de directorul-adjunct cu mare scandal, fiindcă deranjau din nou activitatea de producţie. De îndată ce însoţitorii de la 9.1 îşi arătară legitimaţiile, directorul-adjunct păli şi îi invită servil înăuntru. Nu dădea în fiecare zi de cineva de la cel mai înalt serviciu de protecţie şi umbla vorba că cine îi întâlnea rareori mai vedea pe altcineva.

Răzvan ceru să fie condus la una dintre halele în care activitatea se afla în plină desfăşurare şi să fie lăsat singur cu angajatele. Cei de la 9.1, buldogii, cum erau porecliţi pe la spate, se postară pe coridor de-o parte şi de alta a uşii, cu ordine stricte să nu lase pe nimeni să-l deranjeze. Figurile lor încruntate nu încurajau lumea să se apropie.

— Uf, bine că am scăpat de ei, se scutură Laur, când se îndepărtară de aceştia. Ai văzut ce mutre? Dumnezeule, mă ia cu frig când mă uit la ei. Ai spune că un previzionist n-are nevoie de atâta protecţie, că doar ştie dinainte tot ce i se poate întâmpla.

— Nu funcţionează chiar aşa, spuse Evelyn. Nu se pot concentra decât asupra unui singur lucru pe moment. Dacă vrem să-şi facă treaba bine, trebuie să-i asigurăm noi protecţia.

— Dar până acum nu ne-au mai dat gărzi de corp atât de avansate.

— Nici noi n-am mai avut un caz atât de complicat.

Laur deschise uşa şi Evelyn se strecură în biroul deja familiar. Cât timp Răzvan îşi crea o viziune asupra viitorului, ei investigau personalul stabil al fabricii, inclusiv conducerea. Îi ignoraseră la prima vizită, dar acum aveau timp. Merseră cu sârguinţa până la a chema de acasă pe cei care-şi luaseră zi liberă sau erau în concediu. Pentru o fabrică în care se lucra în două schimburi, nu erau mulţi, dar nu mai găsiră niciun candidat pentru intervenţia cu laser. Se părea că doar Pârâiaş avusese nenorocul să se molipsească.

Evelyn ceru şi o fişă cu pontajul. Fiind în mijlocul săptămânii, schimburile ar fi trebuit să fie aceleaşi. Verifică în special numele persoanelor infectate şi erau toate acolo. Dacă puneau ceva la cale, cu siguranţă nu o făceau în timpul programului.

— Crezi că a terminat? o întrebă Laur.

Ridică din umeri. Trecuse de ora prânzului şi li se făcuse amândurora foame. Îşi verifică telefonul, dar nu primise niciun mesaj de la Răzvan.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva? N-o să se supere că nu l-am aşteptat, nu? Doar tot stăm degeaba.

— Poftim? se uită Evelyn în sus la el, provocându-l să repete.

— Bine, tu ai lucrat şi eu am stat degeaba, se corectă Laur, deşi nu era chiar aşa. Toată hârţogăria o ţinuse el. Tot aia e.

Evelyn clătină din cap la impertinenţa tânărului, dar zâmbea. Măcar nu se plictisea în compania lui. În plus, Laur ştia întotdeauna unde se mânca bine în orice oraş s-ar fi aflat. Cu hotelurile nu prea o

nimerea, cele care îi plăceau lui rareori se încadrau în buget.

— Hai să mergem, spuse ea şi începu să-şi strângă lucrurile. Îi înmână lui Laur teancul de hârtii ca să le pună în servietă. Trebuie să fie prin apropiere o terasă la care să putem aştepta.

— Ştiu exact locul potrivit!

Jumătate de oră mai târziu, erau instalaţi la singura masă fără umbrelă de la o terasă aflată la două străzi distanţă de fabrică. Doar o altă masă mai era ocupată, dar Laur insistase că era prea frig ca să stea la umbră. Telefonul lui Evelyn piui chiar în momentul în care chelnerul veni să le ia comanda. „Comandaţi şi pentru mine" spunea mesajul.

— Se dă mare? rânji Laur.

— Nu, e doar practic, spuse Evelyn şi închise telefonul.

Un camion încărcat cu nisip trecu în viteză exact prin mijlocul unei bălţi rămase de la ploaia de peste noapte. Câţiva stropi din apa împroşcată aterizară la picioarele lor, ratând la milimetru pantofii scumpi, de piele, ai lui Evelyn.

— Cât de practic? vru Laur să ştie.

— Foarte.

„Am văzut viitorul... mai bine ne oprim aici."

Laur aprobă, dând mulţumit din cap. Şi el era o persoană practică în felul lui. Rezemat de spătarul scaunului şi cu picioarele încrucişate pe lateralã, o privi lung. Nu mai zâmbea.

— Îl cunoşti de mult?

— Din timpul facultăţii. Ne-am întâlnit la Paris. Eu eram studentă, iar el lucra la doctorat.

— Şi? întrebă Laur departe de a fi mulţumit doar cu atât.

— Şi nimic. Când s-au terminat cursurile, eu am plecat şi el a rămas. Nu ne-am mai văzut de atunci.

— E ciudat, spuse Laur.

— Ce anume?

— Toţi ceilalţi previzionişti cu care am lucrat până acum aveau ceva bizar în comportament. Fie erau

chinuiţi, fie distraţi, fie îngâmfaţi, vedeai de la o poştă că ceva nu era în regulă cu ei.

— Şi ce e ciudat la Răzvan?

— Asta e, că nu e. Pare perfect normal.

— Aşa a fost întotdeauna. Nu şi-a ascuns niciodată abilităţile, dar nici n-a făcut mare tapaj pe tema asta. E cine e şi cu asta, basta.

— Mda... ştii, am citit câte ceva despre el. Nu lucrează chiar cu oricine. Dacă a acceptat să vină înseamnă că s-ar putea să fie ceva important legat de cazul ăsta.

Sau poate guvernul îl constrânsese în vreun fel să vină, îşi spuse Evelyn, dar aşa ceva nu se rostea cu glas tare nici măcar când erau singuri pe o terasă părăsită. Nu degeaba se spunea că nu există lucruri fără urechi. Cine ştie cine i-ar putea auzi.

— Poţi să-l întrebi personal, zise Evelyn. Dacă ştie, o să-ţi spună.

Laur îi urmări privirea şi îl descoperi pe Răzvan pe partea opusă a străzii, aşteptând să se mai liniştească traficul ca să poată traversa. Fluieră uşor.

— Mişto, cu siguranţă nu te rătăceşti dacă pleci cu el în concediu.

Evelyn râse încet, amintindu-şi de o anumită vacanţă în care se rătăciseră în toată regula şi fuseseră cât pe-aci să fie mâncaţi de urşi. Laur n-ar mai fi zis asta, dacă ar fi ştiut cât de fatalist era Răzvan.

* * *

— Scuze că am întârziat, spuse Răzvan şi îşi trase un scaun lângă ei.

Buldogii ocupară o masă nu departe de-a lor. Comandară apă, dar nu se atinseră de ea.

— Ei, e cuib de viespi sau de albine? întrebă Laur, văzând că Evelyn n-avea de gând să zică nimic.

— Greu de spus, deocamdată, răspunse Răzvan. Am nevoie de mai multe proiecţii ca să ajung la o variantă finală. O să mai dureze.

— Deci nicio şansă să închidem cazul până vineri?

— Mă tem că nu...

— Care-i graba? îl privi Evelyn curioasă. Laur nu era genul care să preseze încheierea unui caz înainte de vreme, chiar dacă primeau ordine precise.

— Voiam să trag o fugă pe litoral în weekend, spuse Laur. Aşa o să-mi pierd vremea ţinându-mă după voi.

— Credeam că sezonul de vară începe abia în mai, spuse Răzvan.

— Păi, tocmai de-aia, mai e puţin până se umple de turişti. Acum e cel mai bine...

Fură întrerupţi de sosirea chelnerului, care aducea primul fel. Două ciorbe şi o supă pentru Răzvan. Acesta aruncă o privire la farfuria aburindă şi îi zâmbi lui Evelyn, mulţumit că îşi amintise. Ea doar ridică din umeri, erau greu de uitat preferinţele lui culinare, mai ales că Răzvan era mofturos când venea vorba de mâncare. Laur asistă intrigat la schimbul de priviri. Nu comentă şi, o vreme, nu se auzi decât clinchetul lingurilor în farfurie, cei trei fiind prea preocupaţi să nu se ardă la buze.

— Ce mai e nou la Paris? puse Laur întrebarea care stătea pe buzele lui Evelyn.

Răzvan pescui cu lingura o găluşcă şi-şi înclină gânditor capul.

— Depinde ce te interesează, spuse el. Viaţa e destul de constantă pentru localnici.

— Şi pentru cei care n-au mai fost acolo de câţiva ani? întrebă Laur.

— Hmm... păi, au închis Disneyland-ul în urma unei ameninţări cu bombe, au scufundat L'Île de la Cité ca să fluidizeze traficul pe Sena, guvernul s-a mutat la Versailles... A, şi, în urma unui vot popular, au înlăturat piramida din faţa Luvrului. Nu vă spun lucrurile astea la ştiri?

— Ba da, ni le spun, zise Evelyn.

Oricum ei aveau acces la mai multe informaţii decât majoritatea populaţiei. Făcea parte din avantajele funcţiei.

— Numai că ne ţine atât de ocupaţi virusul ăsta, încât nu ne rămâne suficient timp ca să fim la curent cu toate noutăţile, adăugă Laur.

Da, el, care alerga toată ziua pe coridoare şi ştia tot ce mişca în clădirea Securităţii, normal că nu mai avea timp pentru bârfele din afara ţării. Scăpa din vedere un detaliu important: dacă virusul dispărea, îşi pierdeau şi ei slujbele, pentru că secţia 2.5 s-ar fi închis.

— Chinezoaicele astea au picat cum nu se poate mai prost, se plânse Laur. Şi sunt atât de multe...

— De când te sperie fetele? îl tachină Evelyn.

Laur se pregătea să protesteze, dar câteva cuvinte murmurate de Răzvan îi amuţiră:

— Şi dacă una dintre ele lipseşte?

Evelyn îl privi atentă. Răzvan nu avea obiceiul să vorbească doar ca să se afle în treabă.

— Poftim?

Acesta urmărea traficul fără să-l vadă. Îşi întoarse încet ochii spre ei.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva azi. Şi n-am văzut-o în fabrică.

— Una dintre angajate? întrebă Evelyn.

— Da.

— Ai un nume? întrebă Laur în timp ce-îşi deschidea deja servieta ca să verifice listele.

Răzvan clătină din cap.

— Nu. N-am văzut decât fragmente de imagini.

— Poţi s-o descrii? se interesă Evelyn.

— Micuţă, minionă, brunetă, ochi oblici... zâmbi Răzvan.

— Ca toate chinezoaicele, se lămuri Laur.

Se priviră dezamăgiţi. N-aveau cum s-o identifice pe misterioasa femeie. Un desen le-ar fi fost de ajutor, însă Răzvan n-ar fi fost în stare să ţină în mână un creion nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta.

— Deci ne-am blocat, spuse Laur. Împinse farfuria goală la o parte şi aşteptă chelnerul să-i aducă porţia de costiţe afumate. Ce e atât de special la fata asta?

— N-aş putea explica de ce este important, dar este... Apare în toate previziunile mele. Sau apărea până pe la prânz, se corectă Răzvan. Ceva s-a întâmplat. Ceva ce a schimbat cursul evenimentelor.

— Stai puţin, spuse Evelyn. Laur, dă-mi fişele de pontaj.

Laur îi întinse copiile făcute. Ca în orice instituţie, corupţia era în floare, iar ei aveau nevoie de dovezi clare. Evelyn se uită peste liste. Insistă mai ales asupra numelor muncitoarelor care fuseseră prezente la începutul schimbului. Având cultul muncii în sânge, ele n-ar fi ratat o zi de lucru fără un motiv serios.

— Hmm... Su Yin a plecat de la serviciu pe la unsprezece, observă Evelyn.

— Su Yin? întrebă Răzvan.

— Colega de cameră a primei victime identificate, spuse Evelyn. Am vorbit cu ea ieri.

— Am putea trece pe la cămin, sugeră Laur. Ştim unde s-o găsim. Administratorul mi-a spus că fetele sunt cuminţi şi-şi petrec cea mai mare parte a timpului acolo. Nu pleacă din oraş decât în excursii special organizate. Ar trebui să fie acasă sau, în cel mai rău caz, la spital. Poate aflăm ceva.

Evelyn se cam îndoia că mai puteau scoate ceva de la ea. Diferenţele de cultură şi limbaj erau prea mari, iar ei nu erau anchetatori de profesie. Cei de la 5.5 ar fi făcut o treabă mai bună.

— Da, vreau să văd şi unde locuiesc, spuse şi Răzvan.

— Haide, şefa, nu întotdeauna avem ocazia să admirăm o asemenea varietate de desuuri agăţate la uscat, rânji Laur.

— Şi mie ce-mi iese din asta? Înţeleg dacă era un cămin de bărbaţi, dar aşa...

— După ce ne documentăm, îţi spunem care ţi-ar veni mai bine, îi făcu cu ochiul Laur.

În loc să se supere, Evelyn izbucni în râs. Era obişnuită cu comentariile acestuia, deşi rareori era ţinta lor. Se vede treaba că prezenţa lui Răzvan îi dădea curaj.

— Să înţeleg că nimeni nu vrea desert? Bine.

* * *

Su Yin nu era acolo. Răscoliră clădirea de sus până jos şi nu reuşiră se dea de ea. Nimeni n-o văzuse de

dimineaţă, de când plecase la lucru. După ce aruncă o privire încruntată la gărzile de corp care-i însoţeau, administratorul clădirii le descuie uşa camerei ocupate de Ming şi Su Yin. Arăta la fel cum o lăsaseră, la prima vedere nu lipsea nimic, cu excepţia fetelor.

Răzvan se uită la fotografiile de pe raft şi trecu mai departe. Se plimbă încet în jurul camerei, atingând câte un obiect ici şi colo, după care se opri un moment în dreptul ferestrei, ca să arunce o privire afară.

— Ce facem, anunţăm poliţia? întrebă încet Laur.

— N-avem nicio dovadă că a dispărut, spuse Evelyn pe acelaşi ton.

— Nu-l putem folosi pe el ca dovadă?

Laur îl indică din cap pe Răzvan. Evelyn era pe punctul de-a zice nu, când Răzvan se opri în loc şi spuse:

— Ea este.

— Ce spuneai?

Laur făcu o mutră inocentă. Evelyn oftă. Prea multe hârtii ca să justifice cheltuielile aferente. Poate reuşea să-l convingă pe Laur să se ocupe de asta după ce se întorceau la sediu.

— Bine, o dau în urmărire.

Abia terminase de comunicat ordinul la 3.3, când telefonul scoase un piuit scurt.

— Sava, spuse Evelyn. Da... Acum?... Suntem la Ploieşti. Bine... am înţeles. Închise telefonul. Băieţi, sper că v-aţi luat la voi costumele de baie.

— De ce? Au şi piscină? N-am văzut-o, spuse Laur.

— Plecăm la Constanţa.

Răzvan o privi calm, aparent neafectat de veste.

— A sosit un nou grup de muncitoare din China, destinat să le înlocuiască pe cele de la fabrica de conserve din Constanţa. Au aterizat azi dimineaţă şi le-au dus direct la destinaţie, dar se pare că s-a întâmplat ceva cu reprezentantul lor oficial. Ai noştri se tem că n-a fost un accident. Vor să le facem o testare iniţială, să ne asigurăm că n-au venit deja

infectate, şi n-au pe nimeni altcineva disponibil. Aşa că plecăm.

— N-o putem rezolva de aici?

Laur se uită rugător la Răzvan. Acesta clătină din cap.

— Parcă voiai la mare, îi aminti Evelyn.

— Da, dar cine ştie la ce hotel ne-au făcut rezervarea, se plânse Laur. Madam Lupu de la contabilitate mereu se vaită din cauza bugetului şi abia aşteaptă să ne ardă.

— Lasă că o schimbi tu pe drum. Răzvan, mai ai treabă aici?

Era pentru prima dată când i se adresa în mod direct.

— Nu, am terminat.

— Atunci să mergem.

— Încă trei ore de condus, bombăni Laur.

* * *

Vântul îi lovi cu putere la coborârea din maşină. Era una din zilele acelea când rafalele nu se mai opreau, aducându-le în ochi tot nisipul posibil. Îşi scoaseră ochelarii de soare şi şi-i puseră pe nas, deşi se apropia de asfinţit. Arătau ca nişte gangsteri. Evelyn se felicită că avusese prezenţa de spirit să-şi prindă părul într-un coc franţuzesc. Câteva şuviţe rebele îi fluturară oricum pe lângă obraji.

— Vă rog, intraţi, fură întâmpinaţi de reprezentantul firmei Cora Com, cea care se ocupase de semnarea contractelor.

Bărbatul plin de sine încerca să nu se lase impresionat de prezenţa echipei de la 2.5, fiind obişnuit să controleze situaţia.

Evelyn ştia că vor avea probleme. Ceruse să vadă angajatele, nu birourile firmei, oricât de elegante ar fi fost acestea. Refuză scaunul oferit.

— Domnişoara Sava, să vedeţi...

— Domnule Fituciuc, am venit aici cu treabă. Nu avem timp să...

— Da, ştiu, o întrerupse Fituciuc. O rugăminte doar, nu le speriaţi pe fete. Sunt la primul contract şi

chiar avem nevoie de mână de lucru, dacă tot le-am adus până aici.

Mână de lucru ieftină, asta era de înţeles.

— Domnule Fituciuc, ştim cum să ne facem treaba, îi spuse rece Evelyn. Fetele nu vor fi deranjate mai mult decât este necesar, vă asigur. Unde sunt?

Fituciuc se uită la ceas.

— Au fost cazate şi la ora asta îşi iau cina. Din fericire, nu s-au semnalat alte cazuri de toxiinfecţie alimentară, în afara liderului delegaţiei. Cine ştie ce-au mâncat în avion.

— Şeful delegaţiei este încă în spital?

— Doctorii au insistat să-l ţină peste noapte, dar ne-au asigurat că starea lui este stabilă. Îl puteţi vizita dimineaţă.

Laur îşi mască un chicot sub forma unei tuse seci. Fituciuc nu ştia cu cine avea de-a face, dacă îşi închipuia că aceasta avea nevoie de permisiunea lui ca să îl vadă. Ochii de un albastru îngheţat ai lui Evelyn trecură fugitiv peste Laur, iar el îşi recompuse figura serioasă. Lângă el, Răzvan aştepta să se încheie demonstraţia de forţă.

— Ne conduce cineva sau ne găsim drumul singuri? întrebă Evelyn.

— Desigur, desigur... se grăbi Fituciuc să dea din cap şi le făcu semn să-l urmeze.

Primii porniră buldogii, deşi erau puţine şanse să fie o capcană. Cora Com n-ar fi supravieţuit unui scandal, mai ales dacă era implicată o agenţie guvernamentală.

Muncitoarele nu erau cazate în centru, în apropierea birourilor firmei. Fură nevoiţi să ia maşina ca să ajungă în cartierul mărginaş unde îi aştepta un cămin asemănător celui din Ploieşti, doar că era văruit într-o culoare mai leşinată. Când opriră pe partea opusă a străzii, le văzură pe femei întorcându-se de la cantină. Evelyn se întrebă din ce provincie a Chinei veneau, pentru că niciuna nu părea îmbrăcată adecvat vremii. Păreau zgribulite

toate şi se grăbeau să ajungă la adăpost în interiorul clădirii.

— Stai cu noi sau vrei să le vezi separat? se întoarse Evelyn spre Răzvan înainte de a ajunge la sala comună de la parter.

— Nu, e în regulă, stau cu voi, spuse acesta.

Rămase în încăpere retras într-un colţ, de unde urmări spectacolul perindării chinezoaicelor şi falsul interogatoriu. Prezenţa lui era mai puţin intimidantă decât cea a gărzilor de corp. Evelyn îi ignoră pe toţi şi se concentră pe ceea ce avea de făcut.

* * *

— Doar două din şaizeci. Nu e rău, comentă Laur. Poate s-au molipsit pe drum.

Evelyn nu răspunse. Îşi masa obosită tâmplele. Ultima oră fusese un coşmar. La lumina fluorescentă a becurilor, îi fusese teribil de greu să se uite în ochii fetelor şi să spună care era infectată şi care nu. Încă nu era sigură că nu-i scăpase vreuna.

— Bine că am terminat, zise Laur, de parcă şi el ar fi depus acelaşi efort. Părăsi intersecţia aglomerată şi ghidă maşina prin trafic. E prea târziu să ajungem la Calul Bălan, dar ştiu un restaurant numai bun...

— Nu, mergem la spital, îl întrerupse Evelyn.

— Crezi că nenea P.C. pleacă undeva până dimineaţă?

— Vreau să mă asigur că nu e infectat.

Laur mormăi înfundat şi dădu ocolul rondului. Trebuia s-o ia în direcţia opusă. Se uită în oglinda retrovizoare, însă Răzvan refuză să-l ajute.

— Spune-mi măcar dacă stridiile o să fie proaspete, se rugă el.

— Pot să-ţi spun că mâine n-o să ai timp de stridii, zise Răzvan.

— Plecăm?

— Mâine verificăm restul personalului, îi tăie Evelyn entuziasmul.

Răzvan ridică din umeri. Nu avea mai multe detalii de dat.

Traficul se înteţi în apropierea spitalului, dar în cele din urmă găsiră un loc de parcare în apropiere.

Răzvan îi deschise uşa să coboare şi rămase împietrit cu mâna pe clanţă.

— Ce-are? întrebă şoptit Laur.

— O previziune, murmură Evelyn, privindu-l lung. E totul în regulă?

Răzvan clătină din cap.

— A fost aici. Am pierdut-o.

— Credeam că nu poţi să vezi decât viitorul, nu şi trecutul, spuse Laur.

— Am văzut-o plecând. Singură.

— Atunci să ne grăbim, poate o prindem.

— Nu poţi schimba viitorul, nu cel pe care îl vede el, îl apucă Evelyn pe Laur de braţ.

— Atunci noi ce căutăm aici? se minună Laur. Numai că Răzvan o porni repede înainte şi Evelyn se repezi după el. Dumnezeu să vă mai înţeleagă! mormăi, deschizându-şi larg braţele.

Îi ajunse din urmă în camera de gardă. Evelyn cerea informaţii despre pacient, în timp ce Răzvan se uita preocupat în jur. Starea lui Liu Teng era stabilă, dar se afla încă sub tratament. Nu-l puteau vedea. Evelyn scoase legitimaţia. Desigur că-l puteau vedea. Orice departament al cărui nume începea cu o cifră avea darul de-a băga lumea în sperieţi.

Teng dormea, cu prea multe droguri în organism pentru a permite comunicarea. Aceea putea aştepta. Evelyn îi trase în sus pleoapele şi se uită la irisurile întunecate, care reacţionară cu greu la lumină.

— E curat, anunţă ea.

O umbră trecu pe coridor. Laur dădu să se uite cine era.

— Lasă. O s-o găsim, îi spuse Răzvan. Curând.

— Înainte sau după cină?

Evelyn îşi dădu ochii peste cap. Să te ferească sfântul să-l ţii pe Laur flămând. Indiferent cât mânca, tot subţire rămânea, dar devenea extrem de irascibil dacă sărea vreun prânz.

— Haideţi să-l lăsăm pe domnul Teng să se odihnească, le spuse.

— Crezi că te aude? murmură conspirativ Laur.

Nu-i răspunse.

Drumul înapoi spre centrul oraşului îl făcură în tăcere. Durerea de cap a lui Ev se accentua. Când opriră în faţa unui restaurant despre care Laur jura că avea cea mai bună salată de fructe de mare de pe malul de vest al Mării Negre, Evelyn coborî din maşină şi se opri pe trotuar.

— Voi cinaţi, eu ies să mă plimb puţin. Ne vedem la hotel.

Răzvan se pregătea să protesteze, dar de data asta Laur fu acela care-i făcu discret semn să nu insiste. Răzvan îl ascultă, însă de îndată ce Evelyn plecă, îi făcu semn din cap unuia dintre buldogi s-o însoţească. Bărbatul ezită, dar privirea pătrunzătoare a lui Răzvan îl convinse s-o ia la picior.

* * *

Pe faleză era pustiu. Constănţenii nu ieşeau la plimbare în timpul săptămânii. De aceea, nu-i fusese greu să observe silueta întunecată care o supraveghea de la distanţă şi pe care se încăpăţâna să o ignore. Cât timp nu se apropia prea mult, era dispusă să-i suporte prezenţa. Curios, Laur n-ar fi trimis pe cineva s-o păzească fără să se consulte cu ea în prealabil, cu riscul unei discuţii în contradictoriu de toată frumuseţea, dar Răzvan o făcuse, chiar dacă el putea să prevadă viitorul şi ştia că nu era niciun pericol. Sau era? Nu putea fi, altfel n-ar fi lăsat-o să plece.

Înfrigurată, îşi îndesă adânc mâinile în buzunare. Se făcuse târziu. Nu intenţionase să stea atât de mult, dar zgomotul valurilor îi atenua vâjâiala din cap. Îşi simţea creierul ca de pâslă. Doar gândul la mâncare îi provoca greaţă, n-ar fi putut să înghită nimic. Era mai bine că îi lăsase să cineze în linişte. Pe de altă parte, era puţin îngrijorată de informaţiile pe care cei doi le puteau schimba despre ea. Nu mai era fata visătoare şi fără griji care fusese odată. Probabil că erau amândoi curioşi ce pierduseră. Ridică din umeri şi se forţă să se gândească la altceva. Orice, numai nu durerea de cap.

Bănuia că aşa se simţea şi Răzvan după ce finaliza o previziune. Niciodată nu înţelesese cât de crunte îi erau migrenele, acum însă avea o idee destul de

clară. Doar că munca ei nu se terminase. Dimineaţă o lua de la capăt, alte două sute de perechi de ochi aşteptau să fie investigate. De unde naiba se infectau? Şi cum?

Îi auzi paşii înainte de a-l vedea. Ar fi recunoscut mersul acela oriunde, îi torturase nopţile ani de zile. Răzvan îndepărtându-se de ea, cu umerii căzuţi de parcă îi apăsa greutatea întregii lumi. Acum se apropia.

— Laur n-a fost mulţumit de condiţiile de la hotel şi ne-a relocat într-unul din Mamaia, o informă el.

Evelyn continuă să privească marea agitată. Rezona perfect cu sufletul ei şi durerea stăruitoare dintre tâmple. Gesticulă uşor cu bărbia în semn că îl auzise. Îi simţea prezenţa la câţiva paşi de ea asemeni unui magnet înşelător, care, odată ce te-a prins, nu-ţi mai dă drumul. Şase ani de chin şi durerea era tot acolo, în golul rămas în piept după operaţia de la ochi, golul prin care i se scursese sufletul.

— Ev...

Refuză să se întoarcă.

— Uită-te la mine, îi ceru el şi, ca în vremurile bune, nu putu rezista tentaţiei şi se supuse.

Luna se ascunsese după un nor şi un sunet mut de uimire ieşi de pe buzele lui Evelyn. Ochii lui Răzvan ardeau ca două faruri în noapte. Nu doar puncte mici sau striaţii, ci o vâlvătaie aurie întinsă pe tot irisul. Faza terminală. Nu văzuse niciodată aşa ceva. Se întrebă cum reuşise să scape controalelor şi, în acelaşi timp, avu o revelaţie dureroasă. Răzvan era îndrăgostit. Undeva exista o femeie pe care o iubea cu disperare, aşa cum nu o putuse iubi pe ea, şi pentru care ar fi făcut orice. Incapabilă să scoată un cuvânt, se luptă cu valul neaşteptat de gelozie care ameninţa să o sufoce.

Apoi luna îşi făcu din nou apariţia şi strălucirea din ochii lui Răzvan scăzu în intensitate, transformându-se într-o boare aurie, graţie reflexiei luminilor de pe ţărm.

— Promite-mi că, după ce se termină toate astea, o să vorbim, o rugă Răzvan.

Şi după aia ce? El avea să plece şi s-o lase să se întoarcă la viaţa ei searbădă, cu un gol în piept şi irisurile fracturate.

— Ce-a mai rămas de spus? întrebă cu amărăciune în glas.

— Multe.

Ar fi trebuit să vorbească atunci, pe Champs Elysées, şi oh, câte ar fi fost de spus, dacă ar fi avut mintea de acum... Dar fusese prea naivă, prea mândră, prea disperată ca să o facă, iar cu Răzvan existase întotdeauna un punct după care nu se mai putea discuta. Putea să spere că trecerea anilor îl schimbase? Pe ea cu siguranţă o afectase, încă nu era sigură dacă în bine sau în rău.

— Spune-mi, ne-ai văzut aici pe faleză, discutând? îl întrebă.

— Nu. Am văzut altceva. Dar nu îţi pot spune ce... nu încă.

Cu excepţia contractelor la care era angajat, Răzvan nu vorbea niciodată despre previziunile sale. Se temea că orice modificare a viitorului îi putea afecta calitatea previziunilor şi era obsedat de ideea că, într-o anume zi, totul avea să depindă de capacitatea lui de predicţie şi, mai ales, de acurateţea acesteia. Partea asta nu se schimbase.

Luna îşi continuă jocul de-a ascunselea cu norii, iar Evelyn se scutură parcă trezită dintr-un vis. Începea să picure, simţi un strop de ploaie ştergându-i razant obrazul. Se întoarseră ca să pornească înapoi spre parcare. Dacă Laur plecase înainte cu maşina, însemna că urmau să călătorească alături de gărzile de corp, care nu erau departe.

Când ajunseră în apropierea cazinoului, Răzvan îşi încetini paşii.

— Poţi să ieşi acum! spuse cu voce tare, spre surprinderea lui Evelyn.

O umbră se desprinse de după arcade şi înaintă ezitant. Buldogii îşi duseseră deja mâinile la armele ascunse în haine. Luna alese exact acel moment să iasă de după nori şi o rază piezişă lumină faţa palidă a chinezoaicei.

— Su Yin? se miră Evelyn. Schimbă o privire cu Răzvan, iar acesta înclină aproape imperceptibil din cap. Ce faci aici?

— Pericol, murmură fata.

Instinctiv, Evelyn aruncă o privire în jur. Nu văzu nimic care să semnaleze primejdie.

— Vino cu noi, îi spuse lui Su Yin. Te căutam.

Fata aprobă, dând din cap. Părea chiar uşurată să fie luată în custodie.

* * *

Laur le ieşi în întâmpinare la intrarea în hotelul Palm Beach, ajutându-i să nu se rătăcească în jungla de plante exotice doar parţial aclimatizate. Era aglomeraţie şi de undeva se auzea muzică.

— Nu mai au camere, le spuse. Hotelul e ocupat cu congresul de primăvară al democraţilor. Abia am găsit un apartament pentru noi.

— Nu cred c-o să dormim prea mult, mormăi Evelyn, iritată de toată gălăgia şi agitaţia din jur.

— Luaţi-o şi duceţi-o sus, ordonă Laur, dintr-o dată asumându-şi rolul de şef, şi, surpriză, unul dintre buldogi chiar îl ascultă, o apucă pe Su Yin de braţ şi-o conduse la lift, dar Evelyn era prea obosită ca să protesteze. Unde aţi găsit-o?

— Ne-a găsit ea pe noi, îi spuse Răzvan. Ar fi mai bine să nu discutăm despre ce mă ocup eu în prezenţa ei...

— Pe noi ne cunoaşte deja, zise Evelyn. Poţi fi un alt membru al echipei. Nu trebuie să-i dăm explicaţii.

— Cineva de la investigaţii, sugeră Laur. Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la investigaţii, au cele mai tari maşini.

Evelyn n-avea chef să asculte poveşti despre motoare, aşa că le făcu semn să urce. În lift se opri şi îl aşteptă pe Laur să apese pe buton. N-avea nici cea mai mică idee unde îi cazase. În privinţa asta, avea totală încredere în el. Şi pe bună dreptate. Nu ştia pe cine dăduse afară, dar florile, coşul cu fructe şi colecţia de băuturi arătau că apartamentul fusese destinat unei persoane importante.

Su Yin şedea pe o canapea supradimensionată, care o făcea să pară şi mai mică decât era în realitate. Îşi ţinea mâinile ascunse în mânecile hainei, deşi în încăpere nu era frig, şi se ridică pe jumătate când îi văzu intrând. Privirea încruntată a paznicului îi descurajă orice altă iniţiativă.

— Te-am căutat, îi spuse Evelyn, venind să se aşeze pe canapeaua din faţa acesteia.

Laur şi Răzvan ocupară fotoliile laterale. Su Yin clipi scurt în direcţia lor, dar preferă să-şi menţină privirea pe Evelyn.

— Trebuie vorbim. Su Yin trase cu coada ochiului la gărzile de corp. Singuri.

Evelyn se uită la Răzvan, iar acesta înclină din cap, semnalându-le buldogilor să aştepte în camera alăturată.

— Ce faci în Constanţa?

Confruntată cu o întrebare directă, Su Yin se foi pe canapea:

— Apărut problemă, începu în română, dar continuă într-o engleză curată, pe care doar studiile universitare o puteau forma. Când aţi început să ne stresaţi fetele, am sunat la consulat. Persoana de contact nu mi-a răspuns. Am insistat şi, după câteva telefoane, am aflat că a avut un accident de maşină.

— Accident? repetă Evelyn.

— Asta m-am întrebat şi eu, mai ales după ce mi-a comunicat omologul din Timişoara că şi la ei sunt probleme, spuse Su Yin. Ştiam că urma să sosească un nou grup de fete staţionate la Constanţa şi am încercat să-l previn pe reprezentantul lor oficial, dar nu am reuşit. De la aeroport l-au dus direct la spital. Iar agentul nostru nici măcar n-a urcat în avion. Ceva se întâmplă...

— Agent? făcu Laur.

— Doar nu credeţi că fetele sunt lăsate de capul lor, odată plecate din ţară? Deşi ironică, întrebarea era cât se poate de serioasă. Există un delegat oficial, dar sunt însoţite şi de un agent al partidului care raportează periodic acasă, spuse Su Yin.

— Iar acest agent este... începu Evelyn, uitându-se sugestiv la ea.

Su Yin ridică din umeri.

— Cineva trebuie să facă şi asta.

Răspunsul suna însă fals, nu aşa cum ar fi trebuit să vină din partea unui membru al partidului.

— Nu mă privi în felul ăsta, îi spuse Su Yin. Am studiat în străinătate şi am văzut ce-i pe-afară. Aş fi plecat, dar familia mea ar fi avut de suferit. Aşa că am rămas şi am făcut ce-am putut ca să le asigur un trai mai bun. Agent sub acoperire este slujba cu cele mai multe avantaje la care am avut acces.

Fără să vrea, Laur şi Evelyn se pomeniră uitându-se unul la altul. Situaţia suna familiar. Nu asta făceau şi ei? Profitau de sistem pentru că puteau. Evelyn coborî privirea. Oare când deveniseră atât de pragmatici?

— Ce probleme au apărut la Timişoara? întrebă Laur.

Ei lucrau cu precădere în capitală şi împrejurimi, rareori erau trimişi atât de departe spre vest.

— Au făcut un raid la fabrica de telefoane mobile. Aşa ca voi.

— Cum de n-am auzit nimic de asta?

— Fetele au scăpat. Vizualizatorul n-a apucat să predea raportul.

— Cum aşa? întrebă Evelyn.

Îl cunoştea pe Vizitiu. Se ţinea serios de treabă, poate prea serios, nu degeaba ajunsese şeful diviziei de vest. Singurul lucru care îi împiedicase avansarea era faptul că nu se operase, altfel l-ar fi adus la Bucureşti.

— A picat mort. Atac de cord. Tăcu, dar apoi adăugă repede: n-am fost noi.

Laur tresări şi se uită rapid la şefa lui, parcă să se asigure că era bine.

— Când a avut loc raidul? întrebă calmă aceasta.

— Acum două zile.

Evelyn întoarse încet capul spre Răzvan. Ştia. De aceea acceptase să se implice în anchetă. Putea el prezice viitorul, dar şi ea îl cunoştea destul de bine.

Cândva o iubise, iar toate evenimentele astea disparate aveau cumva legătură, într-un fel pe care ea nu-l înţelegea. Şi atunci de ce venise? Să prevină o catastrofă?

— De ce?

— Poftim? întrebă Su Yin.

— De ce ar opri cineva un vizualizator? repetă Evelyn. Presupun că avea ce raporta.

Su Yin îşi schimbă poziţia pe canapea.

— Spune-i.

I se adresa lui Răzvan. Acesta începu tărăgănat, elaborând teoria pe măsură ce vorbea:

— Fabrica de telefoane mobile este o filială nemţească, însă cu personal chinez. Dacă gradul de contaminare era suficient de mare, putea afecta serios producţia.

— Mi se pare că au fost nevoiţi să închidă temporar şi să reorganizeze o fabrică de lângă Sibiu luna trecută, îşi aminti Laur.

— O epidemie extinsă la nivel de ţară poate ruina industria, spuse Răzvan.

— Vrei să spui că ai noştri au făcut-o?

Vorbele îi scăpară înainte de a le conştientiza efectul şi trei perechi de ochi se încruntară la ea.

Să se fi schimbat politica peste noapte, fără să informeze pe nimeni? Evelyn fusese întotdeauna sigură pe poziţia ei, dar tot simţi un fior rece în spate. Dacă aşa ceva i se putea întâmpla cuiva din provincie, cât ar fi durat până prindeau curaj şi încercau şi la Bucureşti?

— Nu cred că e cazul să ne avântăm în presupuneri până nu ştim exact ce s-a întâmplat, spuse precaut Laur.

Evelyn îşi sprijini coatele pe genunchi şi se aplecă înainte, privind-o pe Su Yin cu ochii îngustaţi:

— Ce *ştii*?

Su Yin ezită.

— Îţi amintesc că eşti un agent străin aflat pe teritoriul nostru fără acordul guvernului.

Rareori fusese Evelyn nevoită să apeleze atât de dur la autoritatea cu care era învestită. Bărbaţii o

priveau fascinaţi, chiar şi Laur era puţin uimit. De obicei, el era cel care insista să facă uz de funcţie mai mult decât era nevoie.

— Ştim de virusul vostru, spuse în cele din urmă Su Yin. Are altă denumire, dar e acelaşi lucru. Epidemia a luat asemenea proporţii, încât a scăpat de sub control. Cu cât scade nivelul de trai, cu atât apar mai multe cazuri. Costurile pentru intervenţie sunt însă prea mari, aşa că îi operăm doar pe demnitari şi pe oamenii de ştiinţă, niciodată mâna de lucru.

— Vrei să spui că toţi vin încoace? păru neîncrezătoare Evelyn.

— Şefa, ne-am scos, fluieră Laur.

— Aici sau în altă parte... ridică din umeri Su Yin.

Se lăsă tăcerea, fiecare medita la ceea ce aflase. Aveau câteva decizii importante de luat.

— Bun, hotărâm mâine ce facem cu tine, puse Evelyn capăt discuţiei. Deocamdată, rămâi aici.

Părăsi canapeaua şi, luând un măr de pe masă, ieşi pe terasă. Fu urmată la scurt timp de Răzvan, care se rezemă de balustradă la stânga ei. Luminile litoralului pulsau în ritmul muzicii, venind valuri-valuri din sala de recepţii. Democraţii erau departe de-a fi terminat petrecerea.

— Ev... nu, o rugă el. Chiar trebuie?

— Trebuie, spuse ea cu hotărâre. Trebuie să aflăm ce se întâmplă, situaţia este prea precară aşa cum e şi numai la Timişoara avem şanse să descoperim ceva. Aici e pierdere de vreme, iar la Bucureşti n-o să ne spună nimic, cel mult o să ne trimită să investigăm un caz în altă parte.

Răzvan oftă a neputinţă. Evelyn nu mai era fata pe care o putea influenţa cu o rugăminte sau o părere.

— Atunci vreau s-o luăm pe Su Yin cu noi, îi spuse, şi nu era o cerere, era o decizie.

Evelyn îşi aminti cu neplăcere că Răzvan avea propriile acreditări şi nu depindea de ea.

— O putem folosi ca translator, propuse ca s-o îmbuneze, dar era clar că altul era scopul.

— N-ai să-mi spui de ce vrei s-o luăm cu noi, nu? întrebă într-o doară.

— La timpul potrivit, zâmbi Răzvan, iar ea îşi dori să nu fi fost atât de obosită şi să aibă puterea să-l pocnească.

În cele din urmă, doar dădu din cap. N-avea rost să se lupte cu el, nu câştiga niciodată.

* * *

Laur bombănise toată dimineaţa din cauză că fusese nevoit să-şi lase maşina în port. Cineva urma să i-o aducă la sediu, dar ei luaseră avionul pentru a ajunge mai repede la Timişoara. Su Yin era mai puţin vorbăreaţă decât fusese în seara precedentă. Revenise la româna stâlcită, lipsită de pronume şi conjuncţii, şi, înfăşurată în canadiana ruginie, aştepta să fie nevoie de ea. Nu era greu de observat că încerca să se ţină la distanţă de gărzile de corp.

— Nu vine, spuse Laur.

Se aflau într-o extremitate a Parcului Catedralei, la umbra unei sălcii, şi îl aşteptau pe omologul lui Su Yin să-şi facă apariţia. Se scursese deja o jumătate de oră, dar, fiind în timpul programului, puteau presupune că nu reuşise să plece de la serviciu. Ca să nu bată la ochi, buldogii se postaseră pe o bancă din apropiere, de unde se prefăceau că admirau apa. Perechi izolate de tineri se perindau pe alee.

Când, în sfârşit, sosi Jin Cao, îi se adresă răstit lui Su Yin:

— N-ar fi trebuit să mă chemi. Mi-ai divulgat acoperirea.

Aceasta îi răspunse pe acelaşi ton, scurt şi la obiect:

— Liu Teng e în comă.

Se priviră lung, schimbând informaţii inaccesibile martorilor, iar Cao îşi reconsideră poziţia:

— Ce doriţi?

— Informaţii despre Vizitiu, spuse Evelyn.

— A venit, a interogat muncitorii şi-a plecat.

— Altceva?

Cao ridică din umeri şi trase cu ochiul la două bătrâne oprite pe malul apei. Puţin probabil ca acestea să fi fost de la contrainformaţii.

— I-a interogat pe cei de la ambalare de două ori, îşi aminti el.

Asta n-avea niciun sens. Un vizualizator n-avea nevoie de mai mult de câteva secunde ca să identifice prezenţa virusului. Restul era pierdere de vreme, ca să mascheze adevăratul motiv al interogatoriului.

— Pe cine mai avea în echipă? întrebă Laur.

— Un bărbat şi o femeie, spuse Cao. Botez şi... Ciucur...

Erau nume noi, care nu-i spuneau mare lucru lui Evelyn. Pe Botez parcă o întâlnise o dată... Asta era problema cu 2.5, n-aveau oameni specializaţi pe lângă vizualizatori. Mereu se vedeau nevoiţi să-i aducă de pe la alte secţii, te puteai trezi cu oricine pe cap.

— Ştiţi ceva despre atacul suferit de Vizitiu? întrebă Evelyn.

— Terminase investigaţia şi plecase de la fabrică.

— Presupun că nu aveţi cunoştinţă de conţinutul raportului.

— În jur de douăzeci de cazuri, dar n-aş putea să vă dau nume...

Douăzeci erau prea puţine, nu meritau atâta tevatură. Ea găsise peste şaizeci la Ploieşti... doar dacă nu se aşteptaseră la un număr atât de mare. De obicei, se confruntau cu unul sau două cazuri izolate, rareori numărul lor trecea de trei sau patru. Se uită la Laur, dar era clar că nu aveau să mai scoată nimic de la Cao. Poate Răzvan aflase ceva.

— Domnule Cao, puteţi să vă întoarceţi la serviciu. Vă contactăm noi dacă mai avem nevoie de informaţii.

Cao îi salută scurt, se uită urât la Su Yin şi se grăbi să o şteargă.

— Nu ne-a fost de mare folos, comentă Laur.

— Asta e, trebuie să mergem la fabrică, spuse Evelyn. Aveau o scuză perfectă, Vizitiu nu apucase să trimită raportul. Cam mare trupa, dar n-avea ce face, trebuia să-i care după ea.

— Ştim unde stătea Vizitiu? întrebă Răzvan.

— Vizitiu locuia în oraş, undeva pe lângă observatorul seismologic. Biroul este în centru, la sediul nostru.

Evelyn fusese acolo de câteva ori, când munca o adusese în zonă. Aveau cea mai bună cafea din toate secţiile.

— Cât mergeţi voi la fabrică, eu mă duc să văd ce pot să aflu din partea cealaltă. Ar trebui să vă grăbiţi, o sfătui Răzvan. În curând o să afle cei de la Bucureşti că am abandonat treaba în Constanţa.

— N-o să le placă, aprecie Laur. Dom' Coteţ o să fie furios.

— Mă descurc eu cu Coteţ, spuse Evelyn. Su Yin, tu vii cu noi. De data asta, chiar avem nevoie de un translator.

* * *

Aşa cum prezisese Răzvan, Coteţ sună la jumătate de oră după ce ajunseseră la fabrică. Sub pretextul că nu făceau decât să finalizeze munca lui Vizitiu, Evelyn ceruse ca tot personalul de la ambalare să facă o pauză şi să se alinieze pe două rânduri lângă perete.

— Spune-le să mă privească în ochi, îi ordonase lui Su Yin.

Cu greu, se conformaseră, iar Evelyn se plimbase printre ei, încercând să descopere ce anume îi atrăsese atenţia colegului său. Apoi sunase telefonul.

— Domnişoară Sava, cum merge investigaţia?

— Merge bine, domnule Coteţ.

— Ciudat. Mie mi s-a spus că stă.

— Asta la Constanţa, noi suntem în Timişoara.

— Aşa am auzit şi eu. Şi ce faceţi acolo?

— Terminăm ancheta domnului Vizitiu. Mi-a fost instructor la cursurile de formare şi m-am gândit că măcar atât pot să fac şi eu pentru el.

— Foarte frumos din partea dumitale. Dar noi avem deja raportul domnului Vizitiu. Şi, spre deosebire de previzionişti, un vizualizator nu se înşală niciodată, nu-i aşa?

— Desigur, dar... trebuie să se fi produs o eroare undeva, nu ştiam că aveţi raportul.

— Dacă aţi fi verificat la secţie, aţi fi ştiut.

Evelyn primi dojana fără să clipească. Se îndoia că i-ar fi fost permis accesul la informaţii dacă l-ar fi cerut.

— Aţi descoperit ceva? se interesă Coteţ.

— Nu, totul pare în ordine deocamdată.

— Bun, bun, exact ca în raport. Puteţi să încheiaţi acolo şi să vă întoarceţi la cazul dumneavoastră. Timpul domnului Bratu este limitat. Abia am reuşit să-l împrumutăm de la Comisia Europeană de Dezvoltare de la Bruxelles.

— Am înţeles. Terminăm acum, promise Evelyn.

Închise telefonul şi rămase pe gânduri. Ce ştia Coteţ? Era şi el implicat? Şi ce ştia Răzvan?

Laur, care vorbise în şoaptă cu Su Yin şi o altă chinezoaică în timp ce Evelyn fusese ocupată la telefon, se apropie de ea.

— Ai auzit?

— Da. Minte. Chiar dacă au un raport, nu poate fi cel original. Vizitiu a descoperit ceva. Su Yin spune că a folosit o lanternă bifocală ca să se uite în ochii lor.

— Lanternă, murmură Evelyn. Irizaţiile se vedeau clar cu ochiul liber, nu avusese niciodată nevoie de o sursă de lumină în plus. În fază avansată chiar străluceau. Okay, hai să căutăm nişte lanterne, oftă.

Îi luă ceva timp până găsi unghiul corect de incidenţă între fascicule. După care le văzu. În loc de striaţii, erau puncte de lumină care apăreau şi dispăreau pe toată suprafaţa irisului. Întreaga secţie era contaminată. Simptomele aveau să apară mai târziu, dar semnele erau acolo, nu le putea ignora. Asta descoperise Vizitiu.

Nu apucă să-i spună lui Laur, pentru că sună din nou telefonul. Era Răzvan.

— Apartamentul a fost curăţat. N-am găsit nimic.

— Ne întâlnim la sediu.

* * *

Vizitiu beneficiase de un birou aerisit, cu puţină mobilă şi mai puţine dosare. Evelyn se strecură printre colţul mesei şi trandafirul japonez de la

fereastră, ca să se instaleze în faţa computerului de birou. Accesă terminalul şi ecranul se lumină, fiind întâmpinată de interfaţa sobră a secţiei 2.5. În lipsa parolei, nu putea accesa contul lui Vizitiu, dar, ca şef de divizie independent care raporta direct lui Coteţ, avea unele privilegii. Putea să vadă activităţile tuturor utilizatorilor, iar dacă existase, într-adevăr, un raport, fusese şters. Ştia lucrul acesta, pentru că persoana care o făcuse ştersese şi data, şi ora la care Vizitiu accesase sistemul pentru a-l scrie. Copia existentă a raportului avea o dată care nu corespundea cu înregistrările de acces. De data asta, persoana respectivă nu-şi făcuse bine treaba. Nu exista niciun raport.

Scrise repede o variantă de raport pentru propria investigaţie, o salvă, dar nu o trimise la centru. Avea nevoie de o scuză pentru accesarea contului din locul respectiv.

— Care-i concluzia? o zori Laur de pe pervazul ferestrei.

Singurele scaune disponibile fuseseră ocupate de Răzvan şi Su Yin. Imediat ce trecuse de miezul zilei, se făcuse neaşteptat de cald. Hainele lor zăceau aruncate pe o latură a biroului.

Evelyn ezită să răspundă. Dacă îi implica, risca să-i transforme pe toţi în ţinte.

— Sunt toţi infectaţi, insistă Laur.

— Da, spuse ea sec şi scoase din buzunar lanternele pe care le confiscase. Vino aici, îi făcu semn lui Su Yin să se apropie.

Fata se supuse. Clipi des când îi fixă fasciculele de lumină în ochi. Da, semnele erau acolo. Se răsuci spre Laur şi acesta se aplecă spre ea. Irisurile de un albastru mai închis ca al ei se dilatară, apoi se strânseră rapid. Acelaşi rezultat.

Se abţinu să le comunice sentinţa cu voce tare. Buldogii erau pe coridor şi nu lăsau pe nimeni să se apropie, dar nu avea încredere că nu trăgeau, la rândul lor, cu urechea. Laur avu puterea să glumească:

— Sper că te descurci fără mine o săptămână.

Atât dura spitalizarea pentru intervenţie.

Îi trecu prin cap că încă nici nu se gândise dacă să-l raporteze sau nu. Pe de o parte, ar fi dat echipei o mai mare prestanţă dacă ambii membri ar fi fost operaţi, pe de alta, apărea întrebarea de unde se molipsiseră? Laur umbla cu multe fete, dar Evelyn nu avea cunoştinţă de nicio relaţie serioasă sau măcar de vreuna care să fi durat mai mult de câteva săptămâni.

O altă idee o făcu să sară de pe scaun şi să se repeadă în grupul sanitar aferent biroului. Aprinse lumina şi se aplecă peste chiuvetă, spre oglinda fixată pe perete. Irisurile de un albastru îngheţat o fixară de pe chipul palid. Dacă se uita cu atenţie, putea vedea cicatricile.

Potrivi lanternele şi se aplecă şi mai mult. Degeaba, oricât schimba unghiul, nu vedea decât pupila agonizând sub influxul de lumină. Oglinda nu putea surprinde punctele aurii, dacă erau acolo. Avea nevoie de serviciile unui vizualizator specializat, iar singurul care rămăsese şi în care avea încredere era la Iaşi. Avea să fie o săptămână cu multe călătorii.

Se întoarse în birou şi se postă în faţa lui Răzvan:

— Sunt sau nu?

Acesta clătină din cap.

— Nu contează.

— Cum să nu conteze? se răţoi Evelyn. Ne confruntăm cu o epidemie de proporţii şi nu avem suficienţi specialişti ca să o ţinem sub control.

— Nu e epidemie, spuse Răzvan. E genetic.

— Da, genetic. Toţi avem capacitatea de a activa respectiva zonă din creier, dar numai sub influenţa virusului o putem face.

— Nu. Nu există niciun virus. Este o reacţie la condiţiile de trai, educaţie şi aspiraţii. De aceea se manifestă mai des la intelectuali şi ei sunt cei care pleacă primii.

— De unde ştii? şopti Evelyn.

Laur îi făcu semn să aibă grijă ce spune, dar Răzvan îl ignoră.

— Se va anunţa în cadrul unei conferinţe de presă peste câţiva ani, spuse el. Nu vor mai încerca s-o controleze pe cale medicală, să inhibe impulsul, vor folosi densitatea cazurilor ca măsură de estimare a nemulţumirii populaţiei. Datorită unor situaţii speciale, vor fi nevoiţi s-o ia în serios şi să răspundă nevoilor oamenilor. Va funcţiona.

Ultimele cuvinte fură însoţite de un zâmbet.

— Perfect. Ne pierdem slujbele, mormăi Laur.

— Voi veţi fi reorganizaţi, dar şeful vostru cu siguranţă şi-o pierde.

Evelyn se încruntă ascultându-l. Nu-i stătea în fire lui Răzvan să dea atâtea informaţii despre viitor şi nici nu plecase de suficient timp ca să uite cum stătea treaba cu libertatea limbajului în ţară. Era unul din principalele motive pentru care emigrase. Trebuia să aibă un motiv serios să vorbească astfel. Dar nu avea de gând să le explice, cel puţin nu deocamdată.

— Haideţi să mergem să mâncăm, le spuse Răzvan şi-şi luă pardesiul pe braţ. Mai avem câteva ceasuri.

Nu spuse până la ce.

* * *

De pe terasa Cafe Eclipse aveau o vedere bună asupra Pieţei Unirii. Soarele, îndreptându-se leneş spre apus, înroşea faţada domului din colţul opus al pieţei. Erau la al doilea rând de cafele şi Răzvan tot nu se dădea dus.

— Mai stăm mult? întrebă Su Yin.

Îngheţata i se topea în cupă. Comandase o aromă care se dovedise a nu-i fi pe plac.

— Aşteptăm un telefon, îi spuse Răzvan.

— Nu-mi vine să cred că moş Coteţ e în stare de aşa ceva, comentă Laur. Să ne facă nouă una ca asta...

— I-a făcut-o deja lui Vizitiu, spuse Evelyn. Cu atât mai mult are motive să nu se oprească acum.

— Coteţ e din vechea gardă dinainte de revoluţie, interveni Răzvan. Are un loc călduţ pe care nu vrea să-l piardă. Mai are doar câţiva ani până la pensie.

— Oamenii au ucis şi pentru mai puţin, murmură Evelyn.

— Sau mai mult, spuse enigmatic Răzvan.

În spatele lor, buldogii se ridicară de la masă şi plecară fără să spună un cuvânt.

— Începe, oftă Răzvan.

— Unde se duc? întrebă Laur.

— Contractul meu tocmai a fost anulat, spuse Răzvan. Îi urmări cum luară maşina închiriată de la aeroport şi dispărură după colţ. Se pare că o să mergem pe jos.

— Unde? vru să ştie Evelyn.

Răzvan zâmbi.

— Verifică-ţi mesajele.

Evelyn îi urmă sfatul. Tocmai simţise telefonul vibrând în buzunar. Era un mesaj de la Coteţ.

— Avem o oră şi un loc, îi anunţă.

— Teatrul de Vară, spuse Răzvan.

— Atunci de ce am aşteptat?

— N-am vrea să ajungem mai repede. Ar putea încurca lucrurile.

Scoase câteva bancnote din portofel, cât să acopere consumaţia, şi le lăsă sub scrumiera de sticlă. Îşi îmbrăcară din mers hainele. Odată cu lăsarea serii se făcea frig rapid.

* * *

După ce traversaseră mai multe străzi, o tăiară de-a dreptul prin Parcul Civic. Evelyn se gândea că o confruntare în parc ar fi fost mai avantajoasă decât pe platforma teatrului, dar n-avea ce face, trebuia să-şi joace rolul şi să se prefacă măcar că nu bănuia nimic. Încadrată de Laur şi Răzvan, se simţea de parcă mergea la război. Cu un pas în urma lor, Su Yin nu afişa deloc o mutră fericită.

— Sper că eşti pregătit, îi spuse Răzvan lui Laur, iar Evelyn se întrebă de ce vorbea cu el, când ea era cea care urma să conducă negocierile. Era cazul ei.

Privirile pe care le schimbară bărbaţii erau cât se poate de serioase.

— O să fie nevoie? întrebă Laur.

— Este singura modalitate prin care putem să punem capăt poveştii ăsteia, spuse Răzvan. Nu

depinde decât de noi dacă la sfârşit rămânem în viaţă sau nu.

Laur rămase tăcut un moment.

— Aşteptăm un semn de agresiune sau atacăm direct?

— Şansele sunt egale... aşteptăm să vedem cum merg lucrurile, decise Răzvan.

— Cine e ţinta principală, tu sau ea? Laur o indică din cap pe Evelyn.

— Ezită între noi doi. Pe mine mă poate oricând acuza că am ştiut ce urma să se întâmple şi nu am reacţionat. Probabil va decide să o elimine pe Ev...

— E bine de ştiut, aprobă Laur, dând din cap. Dar să ştii că, orice s-ar întâmpla, prioritatea mea este ea.

— Contez pe asta, zâmbi Răzvan.

— Laur, ce tot spui tu acolo? îl luă la rost Evelyn.

— Scuze, şefa. Laur schiţă o grimasă care se transformă în zâmbet şi arătă spre piept. 6.3...

Unitatea proprie de protecţie din cadrul serviciilor speciale. Mai puţin bătători la ochi decât 9.1, dar în principiu aveau aceeaşi pregătire. Iar vizualizatorii erau prea preţioşi ca să fie lăsaţi de capul lor. Nici nu avea ce să spună. Întotdeauna bănuise că nu era doar un băiat de bani gata, cu pile sus puse.

— În cazul ăsta... poate Su Yin n-ar trebui să vină cu noi, gândi ea cu voce tare.

— Da, rămân aici şi vă aştept pe-o bancă, sări repede Su Yin.

— Nu. Tonul lui Răzvan nu admitea replică. Va fi nevoie de tine acolo.

— Dar... o să doară, se văită Su Yin.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ea.

— Poftim? făcu Evelyn.

— Sunt ca el. Su Yin arătă spre Răzvan. Puţin.

— Aşa ne-ai găsit pe faleză, se lămuri ea.

Răzvan era mai interesat de altceva:

— Cât de departe poţi să vezi în viitor?

— Câteva ore. Clar, numai câteva minute. Puţin. Dar a fost suficient până acum.

— O să fie în continuare, o asigură el. Trebuie doar să stai în partea stângă a scenei.

— Pe post de scut?

— Dacă n-o faci, murim toţi.

— Scut să fie, oftă Su Yin.

Continuară să meargă pe alee. Evelyn se uita la Răzvan şi aproape că nu-l recunoştea. De când punea deliberat în pericol viaţa altor oameni?

— Dacă stau pe-aproape, poţi să mă previi, în caz că se întâmplă ceva? se dădu Laur bine pe lângă Su Yin.

— El ştie mai bine, arătă aceasta spre Răzvan.

— El are alte priorităţi. Laur flutură o mână în direcţia lui Răzvan. Suntem singuri. Promit să te scot în oraş după.

— În Bucureşti? se arătă Su Yin oarecum interesată.

— Unde vrei.

Su Yin îl privi cu coada ochiului. Schiţă un zâmbet şi o luă înainte, deschizând ariergarda.

* * *

Ieşiră de sub copaci şi traversară ultimele două străzi în pas alert. Erau deja în întârziere. Perspectiva se lărgi brusc şi fură întâmpinaţi de o armată de bănci metalice, dispuse în rânduri ordonate în faţa scenei dominate de o arcadă înaltă. În spatele acesteia, Bega curgea liniştită, insensibilă la tragedia pe cale să aibă loc. Zona era pustie, cu excepţia unui grup de vreo douăzeci de turişti opriţi să se odihnească pe băncile de la margine. Prezenţa martorilor era binevenită, însemna că nu puteau fi atacaţi în câmp deschis.

Se strecurară pe culoarul dintre bănci, înaintând cu precauţie. Pe scenă îi aşteptau gărzile de corp, amplasate lângă treptele din laterale. Mai spre fundal, Coteţ se odihnea pe un scaun. Se ridică în picioare, când îi văzu urcând la el.

— Interesant loc de întâlnire, comentă Evelyn.

— Era singurul disponibil, zâmbi Coteţ. Să mergem în culise, acolo putem discuta în linişte.

Le făcu amabil semn din cap să-l urmeze, în timp ce buldogii îşi păstrară poziţiile. Simpla lor prezenţă descuraja orice curios să se apropie. Coridorul din spatele scenei era slab luminat, dar acolo decise

Răzvan să se oprească, printre piesele de mobilier rămase de la ultima reprezentaţie.

— E bine aici, spuse el.

— Da, bănuiesc că este, fu de acord Coteţ. Îi privi contemplativ şi lăsă să îi scape un oftat. Se dispuseseră în semicerc în jurul lui, cu Evelyn şi Răzvan la stânga şi Laur şi Su Yin la dreapta. Un simplu perete subţire îi separa de exterior, dar păreau izolaţi de restul lumii. Deschiderea de deasupra îi determina să-şi coboare vocea. Presupun că ştiţi de ce suntem aici.

— L-ai ucis pe Vizitiu, îl acuză Evelyn.

— Vizitiu este mort, într-adevăr, dar nu acesta este motivul pentru care v-am chemat. Îi aruncă o privire lui Răzvan. Are rost să vă propun o înţelegere?

— Nu va fi nicio înţelegere, declară acesta.

— De ce? întrebă curios Coteţ. Ce-aveţi de pierdut?

— Am pierdut şase ani pregătindu-mă pentru momentul ăsta. E deja prea mult.

— Ştiam eu că e o greşeală să te chem. Trebuia să aduc pe cineva mai puţin competent... şi acum?

— Acum terminăm. Răzvan duse mâna la buzunarul hainei.

— Răzvan! exclamă Evelyn.

Ca toţi cei din jur, se aştepta să scoată o armă şi nu-l văzu pe Coteţ trăgând. Răzvan fu aruncat violent înapoi şi se prăbuşi pe podea, lăsând o dâră întunecată pe peretele de care se izbise. O altă împuşcătură răsună aproape concomitent. Trăsese Laur, o lovitură de maestru, direct între ochi. Coteţ muri înainte de a atinge pământul.

Evelyn se repezi la Răzvan, care se chinuia să se ridice. Buldogii apărură la capetele coridorului, încrucişându-şi tirul armelor. Victimă fu Su Yin, deoarece bloca focul cu propriul corp, ceea ce îi câştigă lui Laur timp să-l doboare pe unul, să întoarcă arma spre celălalt şi să scoată o legitimaţie pe care nimeni din cei prezenţi nu o mai văzuse:

— 9.5! Toate ordinele se anulează!

Bărbatul înţepeni, apoi coborî încet arma. Celălalt renunţă să se mai întindă după a lui şi preferă să se ocupe de rana de la picior.

Având situaţia sub control, Laur se aplecă peste Su Yin, cu o mână căutându-i pulsul. Fata zăcea pe o parte, cu ochii închişi, un firişor de sânge prelingându-i-se pe la colţul gurii.

— E în regulă, trăieşte! îi anunţă.

— Şase ani, hm? murmură Evelyn.

Răzvan se strâmbă şi se sprijini de perete. Respira sacadat.

— Îmi pare rău... adică nu-mi pare, scutură ameţit din cap. Ştiam că o să se ajungă aici...

— Atunci, pe Champs Elysées... despre asta vorbeai?

— Da... a trebuit să păstrez toate liniile temporale neschimbate ca să se întâmple exact aşa cum văzusem... alternativa era... închise ochii pentru o secundă şi corpul îi fu zguduit de un tremur. Şase ani... zâmbi stins... nu părea un sacrificiu atât de mare.

Fură întrerupţi de Laur, care apăru lângă ei:

— Totul e în regulă aici? Se uită la umărul lui Răzvan şi dădu din cap. Ambulanţa trebuie să ajungă în câteva minute.

— 9.5, îl privi uimită Evelyn. Ce, Dumnezeule, am făcut ca să intru în vizorul securităţii interne?

— Glumeşti, nu? O persoană care se supune de bună voie operaţiei, cu toate că ştie cum se procedează... N-au avut încredere în tine de la început!

Oare de ce nu se mira? Ascensiunea ei fusese prea rapidă ca să nu bată la ochi.

— Eh, îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul cu mine, mormăi Evelyn. Îşi trase eşarfa de la gât şi încercă să improvizeze un pansament pentru Răzvan.

— Nu m-am plictisit, rânji Laur. Şi măcar l-am prins pe Coteţ, tot e ceva.

— Mda... dar ştii care e vestea proastă? Mi-e teamă că toate intervenţiile au fost degeaba şi nu împiedică o recidivă.

Răzvan se înmuie şi s-ar fi prăbuşit dacă nu l-ar fi prins ei. De undeva apăru un scaun pe care se lăsă greoi.

— Mă duc să-mi salvez partenera de dans, rânji Laur şi-l bătu a încurajare pe umărul sănătos.

— Vrei să-i informezi tu sau să o fac eu? îl întrebă ea. Implicaţiile asupra bugetului erau enorme.

— Ce te face să crezi că n-am făcut-o deja? îi aruncă Laur misterios peste umăr, în timp ce se întorcea lângă Su Yin.

Evelyn îl privi derutată, dar un geamăt al lui Răzvan o determină să-şi întoarcă atenţia spre el.

— Recidivă? Eşti sigură? Vocea tremurată îi era plină de speranţă.

— Mă tem că da... îl privi lung. Putea să jure că acelaşi foc auriu ca acela din ochii lui mocnea şi într-ai ei.

— De asta m-am temut.

— Că n-o să meargă? se miră Evelyn.

— Că *o* să meargă, o corectă el. Mi-a fost îngrozitor de frică să nu se piardă tot ce-a fost între noi. N-am îndrăznit niciodată să privesc mai departe de acest moment. Mi-a fost teamă că n-aş mai fi fost în stare s-o fac dacă... inhală cu greutate. Ziua aceea pe Champs Elysées... vocea i se frânse. Dacă n-aş fi cunoscut viitorul, n-aş fi avut puterea să-ţi dau drumul... nu cu asta, gesticulă cu mâna liberă spre ochi.

— Şi, totuşi, ai riscat.

— Era mai important să supravieţuieşti.

— Chiar dacă nu eram fericită?

— Întotdeauna există o şansă la fericire, cât timp eşti în viaţă... nu-i aşa?

Evelyn nu răspunse. Ridică o mână şi-i mângâie faţa crispată de durere. Răzvan îşi înclină capul ca să-şi apese obrazul în palma ei. În timp ce se uita în ochii lui, constată cu surprindere că nu mai era supărată pe el. Îl iubea aşa cum îl iubise întotdeauna şi, în sfârşit, Răzvan se întorsese la ea.

Treptat, vâlvătaia din ochii lui Răzvan păru să se domolească, dar Evelyn ştia că era doar o iluzie.

Sentimentele lui nu se schimbaseră, ea era cea căreia îi slăbeau abilităţile, pe măsură ce inima i se umplea de fericire. Adesea se întrebase ce făcuse din ea un vizualizator atât de bun, iar acum avea răspunsul. O dezamăgire în dragoste, o inimă frântă, fuseseră de ajuns. Însemna că puteau găsi cu uşurinţă şi alte persoane asemenea ei, nu căutaseră unde trebuia. Cu ceva pregătire, oricine suferise o pierdere însemnată în timp ce era „infectat" se putea dovedi a fi un vizualizator mai mult sau mai puţin înzestrat. În curând, secţia 2.5 avea să se extindă, nu era nevoie de un previzionist care să confirme acest lucru.

Medicii şi asistentele de pe salvare năvăliră pe coridorul îngust. Evelyn se dădu la o parte şi-i lăsă să-şi facă datoria fără să-l scape pe Răzvan din ochi. Îi zâmbi cu tandreţe, iar el îi răspunse la zâmbet. Lucrurile aveau să se schimbe pentru totdeauna. Se schimbau în bine.

Emanoil Popescu, supererou

Ştefan Ghidoveanu

În memoria prietenului ION HOBANA,
cel care mi-a reamintit că — în limbaj frust sau nu —
science fiction-ul este, în primul rând, Literatură...

De fapt, dacă stau şi mă gândesc bine, toată povestea asta cu Emanoil „Supereroul" a început dintr-o prostie. Mergea amicul nostru pe stradă, mai precis pe Calea Dorobanţi (că de, nu putea să-şi aleagă şi el o stradă anonimă ca să-şi demonstreze „calităţile", nu-i aşa?), când o mulţime îngrozită a început să urle de parcă era la un film horror. Emanoil a ridicat privirea şi ce credeţi c-a văzut: din înaltul cerului pica spre el ditamai frumuseţea blondă, îmbrăcată într-un combinezon de mătase naturală care valora cât leafa lui pe cinci luni de zile (adică 5 x 1000 RON, pentru exactitate) şi care n-avea nici o intenţie de a frâna înaintea impactului cu solul, aşa cum văzuse el într-un film SF de prin anii '80 (sau '90?), pe nume „Matrix". Bineînţeles, un asemenea lucru nu putea fi lăsat la voia întâmplării. Ca urmare, Emanoil s-a simţit obligat şi, exact în momentul când „frumuşica" era pe cale să se facă hamburger, a creat un câmp antigravitaţional asemănător plaselor de la circ, loc unde frumoasa sinucigaşă a aterizat ca pe salteaua relaxa de acasă, fără prea mari probleme. Pentru public, imaginea a fost de-a dreptul halucinantă: femeia care se aruncase (ori fusese aruncată!) de la etajul 8 (mai târziu, unii aveau să jure că fusese etajul 9) al unui bloc de pe Calea Dorobanţi, a fost oprită din cursa ei către moarte exact în clipa când ar fi trebuit să se zdrobească (definitiv şi irevocabil) de asfaltul de proastă calitate al trotuarului de pe Dorobanţi.

În confuzia generală, nimeni n-a băgat de seamă un lucru şi anume că Emanoil Popescu s-a apropiat de proaspăta sinucigaşă, căreia i-a spus un singur lucru: „*You owe me*, şi asta nu din cauză că ai ţâţe

mari şi frumoase. Da' chiar nu merită!" Iar blonda, spune legenda, i-ar fi răspuns: „Mă cheamă Iolanda şi, dacă libidinosul ăla de la Banca... (cenzurat) nu m-ar fi aruncat de la etajul ... (cenzurat, vedeţi cum apar zvonurile?), nici nu te-aş fi deranjat. Mersi, oricum! Crezi că ne mai putem întâlni cândva?" La care se spune că Emanoil i-ar fi răspuns: „Tot ce se poate, dacă renunţi la ceea ce faci acum!" La care Iolanda i-ar fi replicat, la rându-i, cu un drăgăstos: „*Fuck you, bastard!*"

Ei, şi de-aici începe povestea...

* * *

Au trecut trei ani de la cele relatate mai sus... Emanoil lucrează la aceeaşi firmă multinaţională unde trebuie să asambleze biblioteci, corpuri de bucătărie, sufragerii şi dormitoare din componente prefabricate, care de obicei n-au nici o legătură cu locuinţele celor care le cumpără. Important este doar *să pară* că se potrivesc nevoilor respectivilor... Dup-aia, Dumnezeu cu mila, dar parc-ar fi singurii de pe planeta Pământ păcăliţi de celebra multinaţională cu sediul sub Cercul Polar? Pe Emanoil însă problema îl lasă rece, plecând de la principiul consacrat cum că „ceea ce nu te omoară te face mai tare", aşa că din punctul lui de vedere totul e perfect. Desigur, au mai fost şi situaţii în care — mergând pe coridoarele de-a dreptul giganteşti din depozitele pierdute undeva, prin comunele suburbane ale Bucureştiului — s-a întâmplat să-i cadă în cap ditamai containerul de oţel cu inscripţia „Made in Sweden" gravată pe el, însă nici atunci lucrul nu s-a dovedit a fi extrem de dificil. Emanoil a plesnit din degete şi măgăoaia de două tone a plutit ca un fulg prin ditamai hala, aşezându-se apoi, cuminte, exact acolo unde a vrut protagonistul acestei povestiri. Chestiunea s-a complicat însă în momentul în care sub respectivul container trebuia să se afle o tânără mămică însărcinată, care — văzându-şi moartea cu ochii — a avut şi revelaţia ultimei salvări, o dată cu decizia lui Emanoil de a opri căderea liberă a containerului buclucaş. Ştiţi cum se spune: „Dacă vrei să ştie toată planeta un secret,

atunci dezvăluie-l unei femei!” Chestiune care s-a rezolvat imediat, întrucât Adriana, colega însărcinată a lui Emanoil, a povestit tuturor cum colegul său a prevenit potenţialul dezastru prin simpla putere a voinţei. Emanoil a făcut pe prostul, aşa cum se cuvenea de altfel, spunând că salvarea Adrianei era un noroc chior, pentru care ea ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu şi nu altcuiva, i-a urat sarcină frumoasă şi fără probleme, după care i-a şoptit la ureche două sau trei cuvinte. Zece minute mai târziu, Salvarea o ducea de urgenţă pe Adriana spre cel mai apropiat spital, cu 110 km la oră, ca urmare a unei crize cardiace. Cuvintele care provocaseră starea similară infarctului, pentru tânăra femeie, fuseseră: „Muiere, ţine-ţi fleanca, ori dacă nu, îţi transform copilul în ţap!” Şi-i dăduse şi-o dovadă, în momentul în care vârfurile unor coarne destul de respectabile îi ieşiseră tinerei femei prin pielea burţii, ca şi cum ar fi fost vorba de nişte bolduri care străpung o foaie de hârtie. Imediat însă, Emanoil, cuprins de remuşcări, luase toate măsurile pentru ca respectivele cicatrice să nu se vadă, suturând — prin simpla putere a privirii — toate posibilele daune aduse tinerei femei, de care (în secret, dar de ce să n-o spunem?) era îndrăgostit şi pe care era gelos că avea o căsnicie fericită şi fără cusur. În zadar încercase el, cu toate superputerile lui, să schimbe situaţia, se pare că dragostea nu poate fi învinsă cu una, cu două! S-a mulţumit să se ducă la botez, să pozeze în colegul grijuliu şi dedicat şi să viseze în secret ce tare mascul ar fi el dacă Adriana s-ar hotărî vreodată să renunţe la soţ şi să caute consolarea în braţele altui bărbat. Să fie el acela? Realitatea îi spunea că nu...

* * *

Au mai trecut doi ani şi Emanoil a trebuit să-şi caute un alt serviciu, pentru că tapajul făcut de colega lui a stârnit multe întrebări în sânul conducerii care a hotărât că — adevărate sau nu — afirmaţiile Adrianei sunt suficient de întemeiate pentru a-l concedia. Emanoil n-a ştiut niciodată cum decid şefii

unei firme cine rămâne şi cine pleacă, dacă există nişte criterii şi ce valoare au acestea, dar a acceptat cu stoicism deciziile superiorilor. La plecare, le-a urat un singur lucru: „*Give piss a chance*”. Rezultatul? Supermarketul la care lucrase a fost inundat peste noapte de un tsunami de pişat cum n-a mai văzut niciodată omenirea până atunci — şi totul s-a dus dracului. Dar nu pentru că ar fi fost pe bază de acid uric, ci pur şi simplu pentru că a fost vorba de un val extrem de lichid de orice fel. Ca un povestitor neutru ce sunt, mă întreb totuşi ce s-ar fi întâmplat dacă în loc de pişat ar fi fost vorba de sirop de arţar... Probabil că nu vom şti niciodată.

Emanoil s-a urcat în jegul lui de maşină (producţie cu 20 de ani mai tânără decât momentul povestirii noastre) şi a zis aşa: „Merg până unde mă ţine benzina!” Zis şi făcut...

Spre surpriza lui, momentul respectiv l-a găsit în faţa unui motel pe a cărui firmă scria LA SPIONUL MAHMUR. Neon roşu, verde şi galben pe fond albastru — totul arăta ca dracu’, da’ asta e: când eşti sărman, calul de dar nu se caută la dinţi!

A lăsat măgăoaia în faţa recepţiei (doar, doar i-o fura-o cineva sub ochii insului de la motel care să depună mărturie mai târziu!) şi a intrat în jalnicul local cu care se mândrea stabilimentul respectiv. Pe firmă stătea scris mare, cu litere vineţii: YOU OWE ME.

Emanoil îşi aducea aminte că în urmă cu nişte ani folosise aceeaşi expresie pentru a-i spune unei tipe că va avea nevoie de un serviciu, cândva, într-un viitor neprecizat, dar habar n-avea cât de aproape avea să fie acel moment. Putea doar să presupună că... Să nu anticipăm însă.

Ca orice român ajuns în Marele Oraş (oh, asta nu v-am spus-o, dar nu ştiţi deja unde se petrece acţiunea? Că doar nu e vorba de autostrada Bucureşti-Piteşti, ce naiba, de asta îşi dă seama şi-un copil de grădiniţă, nu-i aşa?), Emanoil Popescu avea unele reţineri în a-şi manifesta caracteristicile regionale caracterizate prin „încet, încetişor şi pi

loc”, ceea ce — prin contrast cu restul candidaţilor la cetăţenia metropolei care-l adoptase — era o problemă majoră. Da, dar Emanoil era un supererou, ceea ce alţii habar n-aveau. Lucru ce avea să se dovedească mai târziu miezul întregii poveşti. Dacă nu mă credeţi pe cuvânt, citiţi mai departe...

* * *

Emanoil era de undeva, dintr-un sat situat în depresiunea unde se află şi comuna Joseni. În traducere liberă (pardon, foarte liberă) asta înseamnă polul frigului în România. Sătenii îşi aduc însă aminte cu plăcere de perioada când Emanoil locuia la ei în sat, spunând că niciodată în acea vreme n-au plătit facturi mari la încălzire. Cineva, un meteorolog de la staţia din Joseni, a făcut observaţia că atâta vreme cât Emanoil a locuit acolo — singur ori împreună cu părinţii — temperaturile au fost cu cel puţin 4-5 grade mai mari decât media anuală din regiune. Nu era cine ştie ce, dar suficient pentru ca oamenii să ducă un trai apropiat de limitele decenţei... Mai mult, printre muieretul din vale umbla zvonul că tânărul Emanoil era „Dracul gol” şi că ştomoroangă ca a lui cu greu mai puteai zări cale de trei munţi, dincolo şi dincoace de Cheile Bicazului, iar bastarzii prăsiţi de el — o dată ajunşi să vadă lumina zilei — aveau tot soiul de însuşiri ciudate, cum ar fi transformarea apei în vin, topirea stâncilor într-un şuvoi de lichid cu o componenţă neprecizată sau capturarea unor animale fără nici un efort, prin simpla lor ridicare de la pământ şi introducerea direct în cuşti, ca şi cum asta ar fi fost foarte normal să se întâmple. După un timp, Emanoil, sătul de bârfele iscate pe seama lui din cine ştie ce isprăvi necuvenite (cel puţin aşa susţinea el), s-a hotărât să schimbe macazul, să devină băiat cuminte şi — ca atare — să se mute în altă parte. Zis şi făcut. Şi-a luat catrafusele şi — cum pe vremea aceea tot se purta migraţia sat/oraş — s-a dus la Braşov, fala industriei constructoare de maşini din România, unde s-a angajat ca frezor. Habar n-avea ce înseamnă asta, dar când i s-a explicat despre ce este

vorba a descoperit că-i vine foarte simplu să-şi îndeplinească sarcinile de serviciu cu un singur pocnet din degete. „Bang!” şi lupul/roata dinţată cad... „Bang!” — şi s-au dus şi vulpea/arborele cotit... Vrei un iepure/bucşă? Şăzi niţel şi se rezolvă imediat... „Bang!” Iaca şi iepurele, c-aşa-i în viaţă: unu’ trage şi altu’ trage ponoasele. Ghinion! Dus este şi iepurele... Ce-a mai rămas? Câinele vecinului? Da, da’ prea-i mişto stăpână-sa aia cu sfârcuri cât măslinele şi labii cât scoicile de Lesbos, ca să te iei de bietul animal. De unde ştia Emanoil de labii? Simplu: când te uitai la vecină, indiferent ce îmbrăcăminte purta, aveai senzaţia că şortul e pe post de tampon — şi încă unul bine îndesat! Culmea e că lui Emanoil i-ar fi plăcut vecina; îi trezea simţurile şi dacă tot era să se culce cu o femeie, măcar s-o facă meseriaş, cu una care ştia toate trucurile. Dezamăgirea a apărut într-o seară când — venind spre casă de la slujbă, pe la miezul nopţii — a descoperit, aruncat între tomberoane, cadavrul unei femei cu gâtul retezat. Iniţial s-a simţit oripilat („Cum pizda mă-sii mi se întâmplă numai mie chestiile astea?”), după care — o dată primul moment de panică trecut — a privit mai atent cadavrul şi-atunci şi-a dat seama că era vorba — nici mai mult, nici mai puţin — decât despre vecina lui plină de nuri. Frumoasă puturişca, ce-i drept, chiar şi moartă! Cine-i venise de hac îi spintecase tricoul şi pantalonii scurţi în aşa fel încât s-o poată viola pe îndelete, apoi — după ce-şi dusese la capăt intenţia — îi tăiase şi beregata, uşor, ca şi cum abia ar fi atins-o, dar cu siguranţă mortal.

Emanoil o privise câteva clipe fără să aibă nici o reacţie — încă una dintre iubitele lui plecase pe alte drumuri decât cele convenite de comun acord! — apoi făcuse singurul lucru ce i se părea normal şi omenesc din partea lui: o luase pe femeie în braţe şi o strânsese cu putere la piept, repetând întruna: „Ce-ai făcut dragostea mea, de ce m-ai părăsit?” Şi asta vreme de zece-cincisprezece minute, timp în care un

nor violet, compact şi pulsatil, umpluse întreaga zonă...

După care se întâmplase lucrul acela ciudat pe care Emanoil avea să şi-l amintească toată viaţa, fără a fi în stare să-l explice prea bine: vecina lui cu sfârcuri cât măslinele şi labii cât scoicile de Lesbos înviase brusc, tuşind violent, vreme de câteva minute bune, apoi — când se dezmeticise şi dându-şi seama unde se află — începuse să urle ca din gură de şarpe, pe diferite tonalităţi, de-ai fi zis că e corul filarmonicii: „Săriţi, săriţi că mă violează!!! Ajutor! Ajutoooor!!!”...

Finalul a fost cel la care probabil vă aşteptaţi: prins „în flagrant” şi fără mari şanse de a se apăra, eroul nostru a fost condamnat la 25 de ani de închisoare, cu posibilitatea de a fi eliberat condiţionat abia după executarea a 18 ani din cuantumul pedepsei, ceea ce de fapt era egal cu zero (sau pe aproape!).

Cât timp stă el „la răcoare”, noi vă propunem un respiro...

* * *

Închisoarea este un loc unde în majoritatea covârşitoare a cazurilor oamenii intră buni şi ies răi sau intră răi şi ies şi mai răi. Doar în romanele clasice franţuzeşti sau englezeşti se întâmplă invers. Dar cine mai citeşte asemenea cărţi în zilele noastre? Poate doar snobii ori tocilarii...

Emanoil Popescu nu călcase în viaţa lui într-o închisoare, darămite să-şi imagineze vreodată că avea să ajungă să „locuiască” în permanenţă acolo. La început, în perioada procesului pentru presupusul act de viol, crezuse că totul e o glumă, dar după pronunţarea sentinţei realitatea se năpustise asupra lui ca un tăvălug. Emanoil avea deja 23 de ani; cu cei 25 primiţi drept pedeapsă însemna că avea să fie din nou liber taman în floarea vârstei, ceea ce pentru el era total inacceptabil. În prima săptămână de detenţie, supărat nevoie mare, aruncase peste zidurile închisorii, prin pereţii despărţitori de la duşuri sau în fundul latrinelor nespălate de ani de zile circa şase

malaci de diverse culori şi naţionalităţi, toţi având în dotare mai multe cuţite, satâre ori fierăstraie decât Matache măcelarul şi toată Piaţa Buzeşti la un loc. În plus, într-una dintre zile, supărat că directorul închisorii nu voise să-l primească în audienţă, îl urcase pe acesta, cu tot cu maşina blindată şi secretară, taman în vârful turnului de pază celui mai impozant al închisorii, unde se afla şi farul pentru supravegherea curţii interioare şi a zidurilor de incintă, înalte de zece metri. Stătuse bietul om acolo aproape trei zile, pentru că maşina se tot bălăngănea periculos la fiecare încercare de abordare din partea pompierilor, indiferent cât de pricepuţi ar fi fost aceştia. Făcuse omul pipi în prezenţa secretarei, defecase alături de ea (dar şi invers, căci de! nevoia e un sfetnic foarte bun), iar la sfârşit făcuseră şi sex (pentru destindere nervoasă, după cum aveau să povestească mai târziu), chestie care avusese drept urmare divorţul directorului, o sarcină neaşteptată pentru secretară şi trecerea lui Emanoil la un regim de detenţie ultrablând, mai ales după ce toţi gardienii din curtea unde se desfăşura apelul de seară începuseră să plutească precum nişte lebede burtoase pe deasupra şirurilor de deţinuţi care mai că nu se căcau pe ei de râs, la vederea unui asemenea spectacol.

De la Centru fusese trimisă o Brigadă Specială, pregătită anume pentru situaţii de acest tip (aşa credeau ei!). Doctori în paranormal, telechinezie, levitaţie, teleportare sau telepatie, aduseseră cu ei un set întreg de costume de supereroi şi-l invitaseră să-şi aleagă unul cu care să se identifice, pentru a-i putea schiţa mai apoi profilul comportamental. Emanoil îi privise pe toţi roată, îşi făcuse cruce ca orice bun creştin şi la sfârşit scuipase în sân, murmurând: „Ptiu, drace, că mulţi nebuni mai sunt pe lumea asta!” După care le întorsese spatele şi apucase pe drumul cel mai scurt către celula lui, trecând prin vreo cinci ziduri de beton şi vreo patru grilaje de oţel, pentru ca, o dată ajuns la destinaţie şi întins pe patul acoperit cu o pătură ponosită, să înceapă să

sforăie cu poftă, complet afundat într-un somn ce părea de neclintit.

Şi uite-aşa au mai trecut cinci ani...

* * *

La capătul acestui interval de timp, directorul închisorii (proaspăt căsătorit cu secretara şi recentul tătic al unui cuplu de gemeni negricioşi care semănau izbitor de mult cu gardianul-şef) s-a pomenit într-o dimineaţă, imediat după micul dejun, cu Emanoil intrând prin zidul ce dădea spre curtea interioară. Eroul nostru era proaspăt bărbierit, tuns şi îmbrăcat în haine de oraş de cea mai bună calitate, chestie care l-a mirat foarte tare pe director. Chiar dacă se obişnuise deja cu „isprăvile" de care era capabil deţinutul lui nr.1 în privinţa celebrităţii, directorul nu se putuse abţine să nu întrebe:

— Plecaţi undeva, domnu' Popescu?

Emanoil se foise neliniştit pe fotoliul din faţa biroului directorial, după care răspunsese uşor jenat:

— La drept vorbind, dom' director, m-am cam gândit la aşa ceva...

Cu un calm olimpian, directorul constatase:

— Da' ştiţi că v-au mai rămas cel puţin 13 ani de...

— Ştiu, ştiu, nu trebuie să mai repetaţi, îl întrerupsese brusc Emanoil. Problema e că m-am cam plictisit şi vreau să mai văd şi eu lumea. Plus că — aşa cum am zis şi la proces — eu de fapt n-am violat-o pe ştoarfa aia, ci — dimpotrivă — i-am salvat viaţa. Acuma, după atâta vreme, cred că ştiţi la ce vreau să mă refer...

Directorul ridică braţele într-un gest de efuziune:

— Bineînţeles, bineînţeles, nu vă faceţi probleme... Dar, după cum cred că aţi aflat deja, regulamentul...

Emanoil îl întrerupse nervos:

— Dom' director, ce naiba, dom'le! Ştiţi foarte bine că dumneavoastră nu veţi avea nici un amestec în toată treaba asta. Eu am trecut să vă informez doar aşa, din curtoazie... Şi pentru că-mi plac copiii dumneavoastră. I-am văzut deunăzi jucându-se în curte, cu gardianul-şef. Erau aşa de drăguţi!

Directorul păru să se înece brusc şi o tuse violentă îi zgudui corpul mai bine de un minut.

— Mulţumesc, mulţumesc, reuşi el să îngaime, când în cele din urmă îşi recăpătă glasul. Sunteţi foarte amabil, având în vedere că... hm... într-un fel... sunteţi părtaş la apariţia lor!

— Păi... asta cam aşa e! fu de acord Emanoil, după un moment de gândire. După cum vedeţi, orice supărare poate avea şi rezultatele sale bune!

— Da, da, cum să nu, rosti cu un zâmbet strâmb directorul, din a cărui minte nu dispărea cu nici un chip figura smolită, plină de cârlionţi, a gardianului-şef — un ţigănuş plin de ifose, văr primar cu unul dintre membrii tarafului din Clejani. Eu şi cu... hm... soţia mea vă suntem profund recunoscători. Chiar dacă circumstanţele au fost oarecum... hm... neobişnuite, rezultatul — nu-i aşa? — este cel ce contează...

Nici dacă ar fi mâncat aguridă timp de o săptămână, n-ar fi avut o figură atât de strâmbă!

Emanoil se ridică brusc în picioare, indicând astfel că discuţia ajunsese la final.

— Păi, atunci... (zise el încurcat)... eu... cred c-am să cam plec... Vă scriu de îndată ce iau o hotărâre. 13 ani, ziceaţi?... Păi... acum nu ştiu, am să vă scriu să vă anunţ ce am decis. Deocamdată, nu ştiu ce voi face mai departe. Făcu o pauză, apoi oftă din toată inima. Puteţi să le transmiteţi salutările mele băieţilor de la Brigada Specială? Nu de alta, dar n-aş vrea să rămână cu o impresie greşită...

Directorul dădu din mână cu un gest de aprobare, care putea aduce însă foarte bine a lehamite.

— Staţi liniştit, rosti el cu greu, totul e ca şi rezolvat. Sunt convins că lumea înţelege situaţia exact aşa cum trebuie...

După care Emanoil plecă... Iar directorul rămase pleoştit şi trist, gândindu-se cât de prost fusese atunci când acceptase s-o ia de nevastă pe secretara cea rea de muscă.

* * *

Încă trei ani au trecut precum glonţul pe la urechea condamnatului, timp în care Emanoil — după episoadele cu firma de asamblat mobilă şi cu „zburătoarea” de pe Dorobanţi — a călătorit de-a lungul şi de-a latul lumii, având Echipa Specială mereu pe urmele lui, în grupuri de câte doi sau trei care se tot schimbau între ei, în timp ce el rămânea mereu singur. Cuprins de plictiseală, într-o seară în care-o luase mai tare la măsea, Emanoil i-a strâns pe toţi agenţii care-l urmăriseră de-a lungul vieţii lui, adunându-i cu forţa care de pe unde se afla la respectivul moment: şeful a fost smuls — cu penis cu tot — din gura prostituatei care tocmai îi făcea sex oral, adjuncta — din barul de lesbiene unde performa cu multă îndemânare un număr de striptease, şefii de direcţii — din locuri diverse şi ciudate la prima vedere cum ar fi o grădină zoologică, un azil de nebuni şi un teatru de păpuşi, iar analiştii — fiecare de pe unde se nimerise. Una peste alta, când s-au trezit cu toţii în acelaşi loc, ai fi spus că e vorba de cei 4400, nu de Brigada Specială a unuia dintre cele mai tari servicii secrete din lume.

Emanoil le-a mulţumit pentru efort, le-a lăudat calităţile profesionale, le-a făcut cadou vreo doi-trei teroriști internaţionali dintre cei mai căutaţi şi pe care agenţii i-au descoperit înghesuiţi, în cele mai ciudate poziţii, în cuvele unor maşini de spălat sau în congelatoarele unor frigidere de mare capacitate, apoi i-a anunţat că din acel moment doreşte să fie singur. Le-a spus şi de ce: voia să se însoare şi avea nevoie de intimitate. După care i-a mutat pe toţi pe plaja de la Copacabana, iar el s-a îndreptat liniştit spre centrul Bucureştiului, mai precis spre Calea Dorobanţi, unde credea că are să dea până la urmă, indiferent cum, de femeia care-l obseda. Aceea care-i spusese, cu mulţi ani în urmă, în clipa când o salvase: *„Fuck you, bastard!”*

Numele ei — vă mai amintiţi? — era Iolanda...

* * *

Că „iubirea e un lucru mare”, ştie toată lumea. Unii din cărţi şi filme, alţii din propria experienţă,

alţii doar din experienţele altora... Se poate şi aşa, să ştiţi! Ceea ce nu-i era clar lui Emanoil Popescu, supererou, se putea rezuma la celebra frază a miliţianului cu doi gemeni dintre care unul era negru: „Cum pizda mă-sii?” Cu alte cuvinte, cum ajunsese el, după atâţia ani în care crezuse că aleasa inimii lui era Adriana, să şi-o dorească alături pe dama de companie care-i căzuse în braţe — literalmente — pe Calea Dorobanţi, aruncată de la etaj de un amant omnipotent financiar, plin de relaţii şi de perspective, dar pe care în acel moment prea insistenta sa amantă ajunsese să-l încurce în viitoarea ascensiune politică. Cum să-ţi spună o muiere *„Fuck you, bastard!”* iar tu să te îndrăgosteşti de ea de parc-ar fi virgina virginelor din manualele pentru teroriştii musulmani?

Până la urmă, dacă stăteai să te gândeşti, nu era decât o altă damă de companie din categoria piţipoancelor de Dorobanţi, care-şi vindeau trupul şi sufletul pentru un colier de perle contrafăcute sau nişte ţoale de firmă, pe care „dincolo” le-ar fi putut cumpăra (probabil) la jumătate de preţ. Şi totuşi, ceva exista, din moment ce femeia nu-i mai ieşea din minte de atâţia ani...

La început, Emanoil crezuse că e o pură întâmplare faptul că — ori de câte ori se uita după vreo tipă mai ţapănă pe stradă — o zărea cu ochii minţii pe Iolanda, cu chiloţii ei tanga de culoarea prazului şi cu sfârcurile tari şi negre ca nişte cireşe de mai. „Măi să fie!”, zicea el oprindu-se în loc şi scuturând din cap, „am înnebunit sau ce dracu’ mi sentâmplă?”

După care ajunsese la concluzia că o fi fost el, n-o fi fost, supererou, dar nici un bărbat n-are cum să se simtă împlinit dacă nu-i stă alături femeia potrivită. „Bine măi, tăntălăule”, se admonesta singur, „da’ de unde ştii tu că asta-i muierea potrivită? Nu uita că — stilată ori nu — tot curvă se cheamă că e! N-o agăţi de pe stradă, vine singură la comandă...” „Eşti un prost”, glăsuia cealaltă jumătate a lui, „ea e Aleasa, uite că ştiu şi gata! Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală!” „Nuuu, bineînţeles, în schimb ai să-i dai

ei *socoteala* şi-o să te alegi cu o blenoragie pe cinste, idiotule!”, făcea personalitatea lui conservatoare. „E tot ce-ţi mai trebuie, după rahatul în care te-ai băgat de câţiva ani încoace... Ai uitat povestea cu Adriana? Dar cu ştoarfa din Braşov?” „Ha, ha, eşti gelos, de-aia nu suporţi alegerea mea...” „Păi sigur că sunt gelos, cretinul dracului, că doar e vorba şi de viaţa mea aici! Ce-ai vrea să-ţi spun? Du-te, ia-o, trăiţi fericiţi şi dup-aia să murim chinuiţi, sau cum? Nu-ţi dai seama că eşti un bou?” „Bou eşti tu cu mă-ta!” „Vorbeşte frumos, cretinule, că doar mama e şi mă-ta! Chiar ţi-ai pierdut minţile de tot?” Şi tot aşa, zi după zi, până când Emanoil Popescu hotărâse că ajunge. Trebuia cu orice preţ să dea de urma blondei Iolanda, nu de alta dar măcar ca să se lămurească ce parte a personalităţii lui avea dreptate. Restul evenimentelor, indiferent de ordinea desfăşurării lor, vă este cunoscut...

* * *

Acuma, ce să vă spun? Ştiţi foarte bine, măcar din revistele de scandal (cele mai citite în România noastră lipsită de orice alte griji!), că viaţa de piţipoancă ori de cocalar pe Calea Dorobanţi este una al dracului de grea! Poţi să ai tu sula sulii, ţâţele cu cele mai tari silicoane din lume şi tehnica cea mai rafinată la pat, dacă n-ai maşină puternică, decapotabilă, telefon cât mai digitalizat (plin de Androizi versiunea 2.3 — sau mai mari dac-or exista!), un cont în bancă de şapte cifre (dar nu în lei!) ori o legătură de chei de mărimea Sfinxului din Bucegi, poţi să te duci liniştit în WC-ul de la Howard Johnson şi să faci laba în dosul uşii. Nimănui nu-i pasă!

Ce te faci însă dacă eşti supererou şi vrei să dai de o „fată” (hm, să acceptăm termenul ăsta de dragul lui Emanoil!) pe care-o iubeşti sau *crezi* c-o iubeşti? Simplu: o iei din crâşmă în crâşmă şi aştepţi să vezi ce se întâmplă! Pare un citat dintr-o poezie, dar nu e. Dimpotrivă, e o chestie a naibii de parşivă, mâncătoare de nervi, de iluzii şi de resurse. Noroc cu faptul că la câte bănci au sediul pe Dorobanţi,

problema financiară era cea mai mică dintre grijile lui Emanoil. Într-o seară, chiar făcuse un experiment: pornise de la Perla, pe partea stângă, trecând prin ziduri ca prin brânză, apoi se întorsese pe partea cu oficiul poştal şi biserica, vizitând în drum toate sediile de bancă şi „ciugulind" — pe ici, pe colo — câte-un teanc de bancnote pe post de bani de buzunar. Adunase cam 700.000 de euro şi vreo 100.000 de dolari, sumă care i-ar fi ajuns să plătească toate ştoarfele şi toţi travestiţii de pe Dorobanţi, dacar fi vrut. Problema frumoasă fusese alta: a doua zi sar fi aşteptat să vadă în ziare articole pe trei coloane în pagina întâi despre furturile, jafurile, prădăciunile şi devalizările la care fuseseră supuse băncile din zonă, în ultimele 24 de ore. Când colo, nimic! Tăcere totală! „Măi să fie!", îşi spusese atunci Emanoil, „ceva nu e în regulă aici. De unde vin banii ăştia, de nimeni nu vrea să-i recunoască?" Neputând să-şi dea singur un răspuns, din acel moment nu şi-a mai pus nici întrebarea. Iar problema resurselor financiare a fost definitiv rezolvată. Trăiască Marcel Aymé!

* * *

Din când în când, Emanoil se întorcea la închisoare, unde mai petrecea 5-6 luni de parc-ar fi fost în vacanţă, sub privirile exuberante ale directorului care — de când divorţase de secretară şi se recăsătorise cu fosta nevastă, cu care avea acum patru copii (dintre care unul negru şi altul asiatic — de, are şi trădarea preţul ei!) — era printre cei mai fericiţi oameni de pe Pământ. Lucrul interesant este că stabilimentul în care Emanoil încerca să ducă la bun sfârşit cei 13 ani de pârnaie rămaşi devenise (cu ajutorul lui) închisoarea-model din România. Nici nu-i de mirare: la rugămintea expresă a directorului reinventat şi a gardienilor care nu uitaseră zborul de lebădă de la apelul de seară, Emanoil — asemenea măritului rege Solomon — împărţea dreptatea în dreapta şi-n stânga precum supa săracilor, şi — culmea! — o făcea destul de bine! Duse erau bătăile, violurile, consumul de droguri, asasinatele la comandă, şi toate celelalte porcării antisociale care

definesc de obicei viaţa de la puşcărie... În „închisoarea lu' Popescu" (cum era ea cel mai adesea denumită), statul de drept şi utopia înfloriseră exact ca-n scrierile clasice, de veneau o mulţime de profesori universitari de hăt, aiurea, doar-doar or vedea cu ochii lor minunea! Veneau, vedeau şi plecau aşa cum veniseră fiindcă Emanoil refuza să stea de vorbă cu ei şi continua să-şi facă la greu cruci, de parcă dracul ar fi fost de vârsta dinozaurilor.

După un timp însă, Emanoil se plictisea şi pornea iarăşi în căutarea Dulcineei lui. S-au mai scurs astfel încă opt ani...

* * *

De obicei, se spune că se întâlneşte munte cu munte, darămite om cu om. Emanoil, om cu frica lui Dumnezeu în sân, chiar dacă supererou, credea cu sfinţenie în acest precept, cu atât mai mult cu cât — având o libertate de mişcare mult mai mare decât restul muritorilor de rând — ar fi putut să-şi vadă scopurile împlinite mult mai curând. Şi totuşi, în cazul Iolandei, n-avusese nici un fel de succes.

Emanoil tocmai se pregătea să-şi aniverseze frumoasa vârstă de 50 de ani, când telefonul sună insistent ca să-l anunţe că unul dintre mulţii informatori tocmiţi pe bani grei, proveniţi din băncile de pe Dorobanţi, avea informaţii noi pentru el.

Ridică HTC-ul şi rosti plictisit:

— Zi, Şoricarule...

La celălalt receptor, vocea părea fi una frenetică:

— Şefu', am găsit-o, şefu'!!!

Emanoil întrebă precaut:

— Pe cine-ai găsit, mă, tâmpitule?

— Păi.. pe şefa! N-aţi zis dumneavoastră că dac-o găsim, să nu-i spunem altfel?

Perfect adevărat, n-avea ce zice... Al dracu' ţigănaş, cum ştia s-o-ntoarcă din condei!

— Bine, mă, Şoricarule, acum dezvoltă...

Din telefonul cu sunete polifonice se revărsă o adevărată cascadă de tânguieli şi de exclamaţii pline de emfază:

— Păi, şefu', e stearpă, are 120 de kile, cancer ovarian şi e lesbiană!!! O cheamă Iolanda Marinescu...

Emanoil scutură din cap, ameţit.

— Şoricarule, tu te-ai tâmpit? Poţi să-mi spui şi mie de ce pizda mă-tii îţi dau eu toţi banii pe care ţi-i dau? Ca să-mi vii cu asemenea rahaturi? Băi boule, ai greşit persoana, mânca-ţi-aş! Eu vorbesc despre o tipă blondă, cu ţâţe mari şi ultraapetisantă, cretinu' dracului!

Din telefon răsună o voce revoltată:

— Da, şefu'... Ţâţe mari cât bostanii, ultraapetisantă dacă te gândeşti că acu' o lună a împlinit 46 de ani, blondă (cel puţin la păr, că fofoloanca n-am putut să i-o văd, să-mi dau seama dacă e blondă naturală!), ce mai!, se potriveşte perfect profilului. Plus că a fost măritată doi ani cu senatorul F. T. Marinescu, ăla cu recuperarea de sticle goale... Nu credeţi că e suficient?

Emanoil rămase pe gânduri. Câteva clipe nu spuse nimic, drept pentru care din telefon răsună o voce alarmată:

— Alo, şefu', mai sunteţi pe fir?

Emanoil clătină grăbit din cap.

— Care fir, mă ţigane, ai uitat că vorbim pe mobil?

— Ei, vorba vine, şefu', ziceam şi eu aşa, că la noi mobilu' a apărut doar când a apărut şi fotbalul...

— Ce fotbal, mă Şoricarule? Da' tu de unde eşti?

— Din Urziceni, să trăiţi, şefu'!

Emanoil oftă din greu, exasperat, după care se gândi că ar fi bine să încheie convorbirea:

— Şoricarule, auzi mă, trimite-mi pe net tot ce-ai aflat până acum. Ştii adresa, nu?

— O ştiu, să trăiţi, într-un sfert de oră aveţi toate datele necesare, şefu'!

„Al dracu' ţigan!", reflectă Emanoil, gândindu-se la frazele tuciuriului. „Uite ce texte e-n stare să-mi vâre... Da' lasă, că şi la câţi bani îi dau..."

Rămase din nou pe gânduri, de data asta întrebându-se dacă tot ceea ce auzise era posibil să

fie adevărat. Lesbiană? De unde şi până unde? Doar fătuca păruse întotdeauna expresia cea mai deplină a futaiului victorios... Cum să ajungă la aşa ceva?

E-adevărat însă că trecuseră vreo 20 de ani de atunci... „Şi ce", întrebă partea lui convenţională, „ajungi pe invers doar pentru că înaintezi în vârstă? Fugi de-aici, asta-i o prostie!" „Este?" replică partea lui neconvenţională. „De unde ştii?" „Uite că ştiu şi nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală..." „Chestia asta cu socoteala a început să ţi se întâmple cam des, nu crezi?" „Uite cine vorbeşte... De parcă faza aia cu Adriana-slobodă-la-gură nu e din viaţa noastră, i s-a întâmplat altcuiva, nu?" „Prefer să nu discut despre asta..." „Ce spui tu? De ce trebuie să stăm la pârnaie atâţia ani, dacă tot nu vrei să vorbeşti despre asta? De ce nu plecăm odată pentru totdeauna, să ne uite şi dracu' şi pământu' şi să nu mai încurcăm lumea cu cât de proşti suntem?" „Tu oi fi prost, eu nu mă simt aşa!" „Ce vorbeşti Franz, dacă erai deştept cu adevărat, de mult o găseai pe ştoarfa aia de Iolanda şi scăpai dracu' de obsesia asta care ne macină viaţa de aproape 20 de ani..." „Ha, ha!" „Ce? Ai rămas fără replică? Zi că n-am dreptate..." „Ba ai dreptate, dar asta nu înseamnă nimic... Eu o iubesc şi vreau să fiu împreună cu ea!" „Poate tu, că eu nu vreau..." „Da' pe tine cine te-a întrebat?" „Ei hai c-o luăm de la-nceput..."

Şi tot aşa, imposibilitatea de a da de Iolanda părea să provoace în psihicul lui Emanoil o dublă personalitate. Până într-o zi când...

* * *

Iolanda deschise ochii şi primul lucru pe care-l văzu pe tavan fu stucatura din ghips cenuşiu care-i acoperea câmpul vizual, ca şi cum dedesubt, sub oribilităţile propuse de ipsosul sinucigaş, s-ar fi aflat adevărata operă de artă, la care ea n-avea s-ajungă niciodată. „Asta e!", îşi spuse în gând şi se întoarse pe partea cealaltă, pregătindu-se să-şi continue somnul, când — brusc! — avu o revelaţie.

Era ca şi când cineva, o fiinţă misterioasă, i-ar fi transmis un mesaj creat din umbre şi jocuri de

lumini. Nu conta dacă ea ştia să-l citească ori nu, mesajul se afla acolo, ascuns, aşteptând să fie descifrat. Iolanda se trezi de-a binelea, se ridică în fund în mijlocul ditamai patului conjugal de trei metri pe cinci (c-aşa voise „fostul", să fie unul mare şi lat, să meargă coţăiala mai bine, cel puţin tot atâta ca la Senat!) şi aşteptă. Avea senzaţia foarte clară că în scurt timp urma să primească nişte semne extrem de importante pentru viaţa ei.

Stătea absolut nemişcată — cu muşchii încordaţi şi ţinându-ţi respiraţia — de câteva minute bune, când pe neaşteptate văzu cum prinde contur pe oglinda toaletei următoarea inscripţie parcă aburită: YOU OWE ME!!!

N-ar fi fost nici o problemă dacă respectiva propoziţie nu i-ar fi adus aminte de un moment al vieţii ei pe care nici acum nu şi-l putea explica: acela în care — împinsă fiind din balconul apartamentului de la etajul 9 al blocului unde se întâlnea în secret cu F. T. Marinescu (la vremea respectivă un politician tânăr de mare viitor, dar căsătorit, tată a trei copii şi presat din toate părţile de Partid, socru şi nevastă, până la a ajunge la crimă) — fusese cât pe-aci să-şi vadă moartea cu ochii, dacă nu i s-ar fi întâmplat un lucru extrem de ciudat: în clipa când tocmai se întreba cum este să te faci zob de asfaltul din Dorobanţi, o forţă invizibilă aidoma unei unde tractoare din filmele SF de mâna a doua pusese stăpânire pe ea şi o depusese uşor pe marginea trotuarului, în imediata apropiere a unui tip complet insignifiant dar care părea a fi salvatorul ei de ocazie. Un supererou în toată regula, pentru care — având în vedere că-i salvase viaţa — ar fi făcut orice, de la sex oral până la a-i găti şi spăla pe viaţă pe gratis, dacă insul nu ar fi făcut prostia să-i spună celebra frază pe care-o auzise de la toţi ticăloşii cu care se înhăitase/cuplase/regulase până atunci: „Ne întâlnim dacă renunţi la ceea ce faci acum!" Ca şi cum cineva ar fi putut să-i spună *ei* ce să facă şi mai ales cum să trăiască! Atunci, cea mai potrivită replică i se păruse

a fi un sec *„Fuck you, bastard!”*. Acum însă, nu mai era atât de convinsă că făcuse bine ceea ce făcuse.

De la şase ani, când tatăl vitreg o violase pentru prima oară, punând-o apoi la dispoziţia partenerilor de pocher ori de câte ori pierdea (şi pierdea mai tot timpul!) şi până în momentul când văzuse moartea cu ochii sub forma trotuarului de pe Dorobanţi, nimeni nu făcuse nimic pentru ea, în afară de a o umili/lovi/ciomăgi/regula/face poştă şi tot aşa, până i se făcea greaţă şi se ducea de una singură în baie, unde vomita de i se întorceau maţele pe dos de-atâta efort. După care stătea uitându-se fix la propriul chip reflectat în oglindă, o faţă bolnăvicioasă şi palidă, cel mai adesea buhăită din pricina orgiilor la care lua parte, a beţiei şi — câteodată — a consumului de droguri. Se privea îndelung, drept în ochi, şi ceea ce vedea nu-i plăcea deloc...

Pe la 16 ani hotărâse că-i ajunge... Îndesase la repezeală câteva boarfe de strictă necesitate într-o geantă de voiaj, şterpelise şi ultimii bani rămaşi în casă şi fugise repede până în parcarea TIR-urilor de pe centura oraşului, unde — contra unei partide de sex oral şi a unei sodomii repede terminate, fiindcă protagonistul adormise în exerciţiul funcţiunii — îl convinsese pe un şofer turc s-o ducă până la Viena, unde rămăsese vreme de aproape cinci ani, combinând prostituţia cu lucrul legal într-o covrigărie şi cu acela — ilegal — într-un bar de noapte, unde spăla într-o veselie halbe de bere, pahare de tărie, WC-uri şi borâtura rămasă după petreceri.

Acolo îl cunoscuse pe primul ei soţ — un neamţ burtos şi veşnic transpirat, mirosind în permanenţă a usturoi din cauza cârnaţilor pe care-i îngurgita cu o viteză uluitoare, dar care (trecând peste faptul că era cu 40 de ani mai în vârstă decât ea) prezenta şi un mare avantaj: era putred de bogat! Fire pragmatică, îl futuse până-l omorâse (la propriu!), bietul om neavând nici măcar şansa unei pauze de rehidratare, pe parcursul unei ore de contact sexual neîntrerupt şi a unei erecţii continue ce-ar fi putut ţine nemişcat

chiar şi acoperişul Romexpo din Piaţa Scânteii, mai nou rebotezată pompos „Piaţa Presei Libere”. Insul murise vesel şi fericit, lăsând în urmă un milion de euro moştenire numai partea Iolandei, plus o problemă greu de rezolvat pentru cioclii care trebuiau să-l îngroape: cum să culce la pământ ditamai sexul sculat al bătrânului amator de Viagra, ridicat falnic spre cer mai ceva ca farul din Alexandria. În final, singura soluţie venise de la ruşi: o drujbă meseriaşă separase „obiectul” de restul trupului, iar Iolanda insistase ca „trofeul” să fie depus alături de posesor în sicriu, pentru ca lucrurile să fie conform datinilor creştine. Zis şi făcut, totul se petrecuse conform aşteptărilor, doar că Iolanda nu ştia un lucru: în marile familii banii rămân la faţa locului! Dată în judecată de rubedeniile mortului, după aproape trei ani de procese Iolanda ajunsese practic falită, banii primiţi drept moştenire de la soţ abia reuşind să acopere onorariile avocaţilor. Aşa că-şi băgase picioarele, renunţase la tot şi, o dată întoarsă în ţară, nimerise drept în „ţarcul” senatorului F. T. Marinescu — ins care avea în „administrarea” proprie ditamai mulţimea de femei: mamă, două surori, trei nepoate de soră, nevastă, două fiice, trei cumnate, cinci nepoate din partea acestora, soacră şi acum — iată — şi amantă!

A fi amanta unui tip e O.K. (din punctul de vedere al Iolandei, un bărbat adevărat ar trebui să aibă şi nevastă şi amantă şi să le iubească pe amândouă la fel de mult!), dar a deveni boarfa lui, bună la orice, e cu totul altceva... Aşa că — după câteva reprize de „împrumuturi” în scopuri de „apropiere politică” (probabil că vocala „o” era complet nepotrivită în respectivele situaţii, dar nu vom dezvolta această idee acum!) — Iolanda ajunsese la concluzia că *ajunge*!!!

În săptămâna următoare, îl anunţase pe celebrul viitor candidat la preşedinţia Senatului, F. T. Marinescu, un lucru simplu şi de bun simţ: relaţia lor se terminase! Iniţial şocat la auzul respectivei decizii, insul păruse un om corect şi de bună credinţă, dispus

să accepte faptul că în viaţă mai şi pierzi, indiferent de poziţia socială. O invitase pe Iolanda la o ultimă discuţie, într-un apartament elegant de pe Calea Dorobanţi, unde încercase s-o convingă de un lucru, şi anume că nu e în interesul nimănui ca relaţia cu pricina să ia sfârşit. Iolanda însă, ofticată de tratamentul îndurat până atunci şi sătulă de minciuni, îl sfidase şi — mai mult — îl amenințase cu un denunţ penal, lucru ce ar fi pus capăt (mai mult ca sigur) carierei politice a lui F. T. Marinescu. Urmarea fusese una singură: la momentul potrivit, viitorul (nesigur) preşedinte al Camerei Senatorilor o aruncase pe Iolanda peste balustrada balconului, exact de la etajul 9 al blocului unde-şi avea hogeacul pentru aventuri amoroase (asta ca să nu mai spuneţi că opinia publică se înşală în aprecieri!). Ghinionul politicianului asasin fusese însă apariţia în zonă a supereroului Emanoil Popescu... Ca urmare, tocmai când F. T. Marinescu îşi savura paharul plin de „Hennessy” în care se zbenguiau vesele trei cuburi de gheaţă, Iolanda apăruse la uşă, proaspăt întoarsă din morţi, vie şi nevătămată, ţinând în mână un telefon mobil pe care începuse deja să formeze 112. Marinescu mai că nu leşinase, dar avusese suficientă prezenţă de spirit cât să pornească un lung proces de negocieri care-i adusese Iolandei statutul de nevastă de senator, o avere de circa 3 milioane de euro şi o libertate totală, pe care altfel nu şi-ar fi îngăduit-o. Se părea că blonda noastră ajunsese la apogeul vieţii şi că mai mult decât avea nu putea să-şi dorească.

Şi totuşi...

Ştiţi ce e interesant? Cum soarta aduce alături oameni care aparent n-au absolut nimic de împărţit! Iolanda, salvată de la moarte în ultimul moment de Emanoil Popescu, „moare” acum de dorul lui şi tot ce-şi doreşte în viaţă este să-l mai vadă măcar O DATĂ, dacă e posibil. Iar Emanoil consideră că femeia vieţii lui este — indiferent de orice altă alternativă — Iolanda, pe care-o caută de o căruţă de ani cu o încăpăţânare demnă de... Ei, aici avem o problemă, căci dacă vă aşteptaţi să spun „o cauză mai

bună", vă înşelaţi, fiindcă nu cred că există o cauză mai bună decât căutarea propriei iubiri! Ca atare, despre ce vorbim?

Concluzia (măcar a acestui capitol) este următoarea: 1) dacă-ţi doreşti ceva cu orice preţ, luptă pentru acel ceva cu orice preţ!; 2) dacă „acel ceva" este neclar pentru tine sau peste puterile tale, atunci înseamnă fie că nu eşti pregătit pentru ceea ce-ţi doreşti, fie că — indiferent ce ţi-ai dori — rezultatul s-ar putea să nu te mulţumească DELOC!

Să ne întoarcem totuşi la viaţa şi aventurile lui Emanoil Popescu, supererou... De unde vom afla că...

* * *

Înainte de a fi un supererou, Emanoil Popescu e un EROU! De unde ştim asta? Păi haideţi să vă povestesc unele întâmplări despre care probabil n-aţi auzit niciodată...

1) Pe 11 septembrie 2001, Emanoil a văzut — ca toată lumea — la televizor, celebrele atentate din America, şi s-a decis să intervină (că doar nu degeaba era supererou!) în aşa fel încât **„ăia răi"** (traducerea românească a termenului *supervillains*) să n-aibă nici o şansă în continuare. Problema este că nu ăia răi erau regizorii piesei, ci „partea rea a celor buni" (dacă nu mă credeţi, există şi aşa ceva, e suficient să vă uitaţi la filmele americane din ultimul secol şi-o să vă lămuriţi şi fără dicţionar!). Chestiunea n-are de-a face însă cu politica, dimpotrivă, principala vinovată în toată această afacere este... fizica!!! Până să ajungă Emanoil la faţa locului, căzuseră şi turnurile de la WTC, şi clădirea nr. 7, şi în general tot ce-ar mai fi fost de salvat. Concluzia: poţi să ai tu viteza vitezei, venit din afara Americii, dacă nu eşti de-acolo, totul se duce naibii în ritmul lor! Emanoil a reuşit însă un lucru interesant: măcar le-a sădit americanilor în suflet faptul că ceea ce s-a întâmplat n-a fost un lucru *politically correct.* Nu ştiu dacă asta a ajutat la ceva, dar — oricum — e un început!

2) În 2004 şi 2008, Emanoil Popescu s-a dus şi el ca orice ins din România postcomunistă,

pseudocapitalistă şi viitoaredictatorială să-şi dea votul la alegeri, dar a uitat un lucru foarte simplu: la secţie de votare te duci PE JOS, nu ATERIZEZI în faţa ei. Ca urmare, votul său nu numai că nu a fost apreciat (recte, acceptat), dar — mai mult — lumea a zis că dracu' e de partea opoziţiei şi că d-aia merge totul ca un cur în ţara asta. Cum la căutarea preliminară lui Emanoil nu i s-a găsit nici o coadă (de drac sau de alt tip), a fost doar amendat ca farsor şi trimis acasă cu interdicţie de a mai participa la următoarele alegeri. Ce se va întâmpla în 2012? Ăsta-i un mister total pentru toţi cei din anturajul (mai apropiat ori mai depărtat) al lui Emanoil Popescu, supererou...

Să lăsăm deoparte, totuşi, politica... Ştiţi dumneavoastră, doamna aceea fascinantă care e cea mai mare curvă din lume. Deşi — culmea! — n-o obligă nimeni la aşa ceva!

Emanoil Popescu caută în continuare o altă curvă, mai modestă, pe care-o consideră Dulcineea lui. O va găsi, n-o va găsi...?

* * *

Povestea pare să se întindă mai mult decât trebuie... Păi, cred şi eu! Ne ocupăm de doi inşi îndrăgostiţi (adică, în călduri, ca să priceapă tot românu'), treaba lor că e vorba de un supererou ori de o damă de companie, şi vrem ca totul să fie normal? Băi, oameni buni, treziţi-vă, pe ce lume trăim? Adică putem accepta pedofilie, violuri, homosexualitate, sadism, exorcizări imaginare sau (cel mai blând!) adultere, dar nu putem accepta iubirea adevărată?

Finalul chestiei nu poate fi altfel decât de căcat (din punctul de vedere al unora): da, domnule, s-au întâlnit, s-au plăcut, s-au futut, cine ştie dacă n-au făcut şi copii, da' ştiţi care-i rezultatul?

Iaca mai jos:

1. Emanoil Popescu a învăţat un lucru, pe care îl respectă cu sfinţenie: *A fi supererou este cel mai împuţit lucru pe care cineva, ca bărbat, şi-l poate dori în viaţă*.

2. Iolanda a învăţat şi ea un lucru: *Poţi să fii maestra maestrelor în arta fututului, bărbatul vieţii tale nu va pune niciodată preţ pe asta.*

3. F. T. Marinescu n-a învăţat nimic, doar a fost „informat”: *În politică, poţi fi tu sula cea mai tare, în final tot fără coaie şi cu voce de soprană rămâi... Nemaivorbind că te lasă Partidul şi fără „coledzi!”*

4. Directorul închisorii a aflat şi el unele chestii extrem de utile: *Iubeşte-ţi nevasta la nebunie, dar nu uita ca din când în când să mai verifici şi culoarea copiilor! Dacă nu se potriveşte cu ceea ce ştii, schimbă gardienii din preajmă!* Şi, în final: *La câţi deţinuţi ai în subordine, chiar nu găseşti şi tu un cur normal, bun de futut????*

FINALUL Numărul 1:

Mai sus aţi fost doar martorii primei faze.

Acum am să vă povestesc şi adevăratul final al poveştii...

După îndelungi căutări, echipa de „scouteri” a lui Emanoil a găsit-o pe Iolanda într-o situaţie nu tocmai rezonabilă, aceea de codoaşă pe centura Bucureştiului. De ce? vă veţi întreba, dacă după convieţuirea cu — şi apoi divorţul de — F. T. Marinescu devenise putred de bogată? Răspunsul e simplu: chiar şi femeile gândesc în multe cazuri (contrar a ceea ce se spune despre ele) cu chestia aia pe care o au între picioare. În situaţia Iolandei, totul se tradusese printr-un faliment răsunător, care-o lăsase săracă lipită pământului. După câteva luni de coşmar, marcate de foame şi prostituţie, hotărâse că trebuie să se reprofileze. Zis şi făcut, după care iat-o — graţie talentului ei ieşit din comun — prezentă cu o echipă de cinci fete (care toate-i spuneau „doamna Yoli”) pe şoseaua de centură din nordul Capitalei.

De acolo, „şefa” — cum li se ceruse să i se spună, indiferent de condiţia ei — a fost luată pe sus fără menajamente, ba chiar un arab din echipa de

recuperare, care nu prea înţelegea bine limba română, i-a tras şi-un futai zdravăn până s-au rezolvat problemele lexicale, lucru pentru care arabul şi-a tot cerut scuze până să fie pescuit din Dâmboviţa cu gâtul tăiat, aşa cum îi şade bine unui ins fără talent la limbi străine (cel puţin aşa susţin unii, doamne fereşte, bine că eu ştiu destule ca să evit asemenea confuzii!).

Iolanda şi-a dat seama însă intuitiv despre ce-i vorba, aşa că a aşteptat liniştită să vadă cine este „patronul" care-a pus stăpânire pe ea.

În clipa când l-a văzut pe Emanoil, de bucurie a făcut la propriu un atac de cord. Şi a murit, mânca-v-aş ochii voştri! Final de prost gust? Da, da' asta-i viaţa, lumea mai şi moare, ce vreţi!

Emanoil a luat-o în braţe şi-a-ncercat din nou aceeaşi schemă cu „Ce-ai făcut dragostea mea, de ce m-ai părăsit?", numai că de data asta n-a mai ţinut. Aşa că Iolanda a rămas ţeapănă şi moartă, cum a vrut natura, iar Emanoil a rămas de prost pentru tot restul vieţii lui.

Dacă povestea asta nu v-a plăcut, să fiţi sănătoşi. *Shit happens*!

FINALUL Numărul 2:

Acum sunteţi martorii fazei a doua!

Începe din momentul în care Emanoil şi Iolanda se află faţă în faţă, într-o reşedinţă de judeţ din sudul Moldovei, unde Iolanda este încă nevasta lui F. T. Marinescu, căzut în dizgraţie la centru şi exilat în zona respectivă pe post de baron local.

Emanoil: „Te caut de multă vreme..."

Iolanda: „Şi eu pe tine. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă..."

Emanoil: „Emanoil!"

Iolanda: „Da? Pe mine mă chemă Iolanda."

Emanoil: „Ştiu asta, de multă vreme...”

Iolanda: „De când?”

Emanoil: „De când mi-ai căzut în braţe, pe Calea Dorobanţi... Ai uitat?”

Iolanda: „Eu uit multe. Mai ales întâlnirile cu bărbaţii...”

Emanoil: „Da’ n-a fost nici o întâlnire... Pur şi simplu cădeai ca un bolovan spre pământ!!!”

Iolanda: „Aaa, acum chiar îmi amintesc: tu eşti insul superdotat care mi-a salvat viaţa, când F. T. Marinescu m-a aruncat de la balcon...”

Emanoil: „Eşti gata să declari asta şi la poliţie?”

Iolanda: „Cine, eu? Prietene, ai înnebunit? Om fi noi într-un oraş de provincie, da’ încă nu m-am tâmpit! Ştii la cât e evaluată pizda mea aici? Îţi dau un sfat: întinde-o cât mai repede posibil, ca să n-ai de suferit.”

Emanoil: „Dar tu ştii că eşti iubirea vieţii mele, umblu după tine de aproape 40 de ani...”

Iolanda: „Ei şi? Acu’ ce vrei, să te înfiez?

Emanoil: „Nu, pur şi simplu aşteptam să apreciezi faptul că ţin la tine...”

Iolanda: „Tu vorbeşti serios? Ce vrei de la mine? De la şase ani, de când taică-miu m-a jucat prima oară la cărţi, am înghiţit sau suportat kilometri întregi de pulă. A, sau poate eşti pudic... Să-i spunem atunci *sulă*. Te simţi mai bine aşa? Prietene — şi termenul ăsta e unul pur generic — las-o moartă... Viaţa e cu totul altfel decât în... viaţă!”

Emanoil: „N-are nici o importanţă... Ştiam cu ce te ocupi încă dinainte de a te cunoaşte. Vreau doar să fii femeia mea!”

Iolanda: „Chestia asta (care, între noi fie vorba, e o contradicţie în termeni!) am mai auzit-o de 2133 de ori până acum. Ceva nou?”

Emanoil: „Poţi să fii curva curvelor, eu tot te iubesc!”

Iolanda: „Ce vorbeşti? Măi băiete, înţeleg că în finalul numărul 1 eu mor de dragul tău... Aici însă, pot să-ţi spun ceva în particular? Toată viaţa am visat la un bărbat care să mă accepte aşa cum sunt, curvă

ori nu. Poate chiar să mă şi iubească... dar nu pentru ceea ce ştiu să fac în pat! Nu l-am întâlnit şi nici nu cred c-o voi face. De asta nici nu te cred, minţi la fel ca toată lumea... Pentru că dacă erai cu adevărat interesat de mine, m-ai fi păstrat acum 40 de ani! Sau 30... Sau măcar 20... Dar *acum*??? Bolnavă de cancer cum sunt? ***Fuck you, bastard!***

FINAL, FINAL

Aceasta ar trebui să fie o poveste de iubire. Să dea însă dracii dacă eu ştiu cum se va termina. Voi ştiţi? VOI ŞTIŢI? VOI ŞTIŢI? VOI ŞTIŢI?...

(Bucureşti, iulie 2011)

Jucăriile pierdute

George Lazăr

Scârţâitul vârfului plin de cerneală al penei de gâscă pe pergament avea ceva hipnotic, iar pe Duiu, ca de fiecare dată când era în Tezaur pentru a copia manuscrise vechi, aproape îl luă somnul. În încăpere, aşezaţi fiecare la câte o masă individuală, încă treizeci şi cinci de învăţăcei lucrau în tăcere, copiind, fiecare în funcţie de specializarea sa, pergamente vechi. Din cauza mucegaiului care înghiţise pe porţiuni întinse cerneala, unele erau atât de greu de desluşit, încât conţinutul lor trebuia în bună parte dedus, sarcină pe care învăţăceii o împărţeau cu Învăţătorul de serviciu care, în acel moment, se întâmpla să fie Jelul, favoritul lui Duiu.

Dar manuscrisul pe care îl copia Duiu se păstrase bine. Dacă ar fi fost după el, l-ar mai fi lăsat o perioadă, însă de înlocuirea prin copiere a pergamentelor vechi se ocupa Bibliotecarul, iar cuvântul lui era lege. Tot el făcea şi repartiţiile către învăţăcei a documentelor. Iniţial se entuziasmase când primise această sarcină. Privise fascinat pergamentul copiat de cineva asemeni lui în urmă cu trei sute de ani, de pe un alt pergament, care descria un vehicul cosmic de felul celor cu care Vechii se ridicaseră la Lună. Aşa cum indicau datele scrise mărunt în partea de jos, documentul mai fusese copiat de trei ori până în prezent.

Oricât de concentrat ar fi lucrat, conţinutul pergamentului depăşea cu mult nivelul său de cunoştinţe. Descria zborul unei rachete cu trei trepte, în grafice, diagrame şi ecuaţii. Desigur, înţelegea ceea ce gândiseră Vechii. În conformitate cu principiul acţiunii şi reacţiunii, pe măsură ce racheta ejecta combustibil ars, se înălţa şi devenea tot mai uşoară, cu atât mai mult cu cât arunca pe rând treptele care erau, de fapt, rezervoare golite şi motoare devenite inutile. Însă calculul masei totale a

combustibilului, al vitezei de ardere, înălţimea de zbor şi orbita finală erau probleme exprimate în ecuaţii cu integrale şi logaritmi, mult prea complicate ca să poată fi pricepute de un tânăr de aproape nouăsprezece ani, aflat la finalul ciclului iniţial de învăţătură.

Făcu discret semnul Lunii şi renunţă să încerce să priceapă ceva din ecuaţiile diferenţiale. Începu să le reproducă pur şi simplu, întrebându-se dacă şi predecesorii au făcut acelaşi lucru de-a lungul secolelor. Mai mult simţi decât auzi cum Jelul se opreşte în spatele lui şi speră din tot sufletul că reuşise să copieze corect semnele matematice, pentru că unora dintre ele nici măcar nu le ştia semnificaţia.

După un minut care trecu chinuitor de încet, Jelul plecă spre alt învăţăcel, iar Duiu răsuflă uşurat şi îşi permise câteva clipe de destindere. Îi trecu prin cap că poate nici Jelul nu înţelegea tot ceea ce scria acolo, dar alungă imediat acest gând rebel. Învăţătorul ştia totul. Înăbuşindu-şi un puseu de gelozie, privi reflex către Maka, aflată cu două bănci mai în faţă şi la dreapta, iar inima prinse să-i bată mai tare, cu toate că se ştiau de mici. Nici nu-şi dăduse bine seama când se transformase Maka din permanenta tovarăşă de joacă în femeie. Şi-o imagină fără rochia lălâie, ca un sac, care reprezenta îmbrăcămintea universală a femeilor de pe Insulă. Îşi imagină că îi sărută sânii, apoi gura lui urcă încet, pentru a se întâlni cu gura ei. Numai că asemenea lucru nu era posibil. Chiar dacă nu se mutase încă din dormitorul fetelor, Maka îşi petrecea multe nopţi în casa lui Jelul de un an de zile încoace.

Până atunci, Duiu ţinuse un alt pergament sub cel la care lucra şi pe acela îi desenase chipul. Întrerupea copiatul şi o admira. Ideea îi venise după ce învăţase noţiuni de optică şi aflase că Vechii foloseau aparate de fotografiat pentru a imortaliza imaginile care le plăceau. Desigur, munca de copist avusese de suferit şi fusese nevoit să renunţe când Învăţătorii remarcaseră asta.

Scutură din cap şi întrerupse astfel visul cu ochii deschişi, revenind la ceea ce făcea. Maka nu îl preferase pe el, cu toate că era vânjos, bine făcut şi cu cincisprezece ani mai tânăr ca Jelul. Câştigase concursul de alergări în ultimii doi ani şi căpătase o oarecare notorietate printre tinerii de vârsta lui. Ar fi putut alege oricare altă femeie. Ca de obicei, se înfurie pe sine. Nu înţelegea ce i se întâmplă.

Fata îşi împletise părul iar coada îi venea mereu în faţă când se apleca asupra unui pergament care părea să înfăţişeze un om jupuit de piele. Speră că ea are mai mult folos din ceea ce copia. Maka stabilise deja ce dorea să facă în viitor şi pentru asta învăţa intens farmacie şi medicină.

O invidie; era clar că pergamentul ei reprezenta o planşă anatomică.

Participase cu colegii învăţăcei la numeroase discuţii referitoare la utilitatea a ceea ce făceau. Desigur, erau şi pergamente folositoare, care conţineau cunoştinţe inestimabile, cum ar fi cele care păstrau planurile construcţiei unei mori de apă sau a catapultelor sau tratatele de agricultură ori cele de medicină şi farmacologie naturistă. Dar cele cu planşe geografice, care descriau lumea Vechilor, sau cele de electronică, metalurgie, arhitectură, design vestimentar, alături de atâtea altele, chiar nu-şi mai aveau rostul, cel puţin nu unul pe care să-l înţeleagă învăţăceii. Şi petrochimia era lipsită de sens, câtă vreme petrolul se terminase încă de pe vremea Vechilor. Încă de la întemeierea Insulei se hotărâse ca nenumăratele cărţi de literatură scrise de Vechi să fie abandonate. Pe atunci, pur şi simplu nu existau destui copişti şi nici suficiente materiale ca să facă faţă uriaşului volum de lucrări. Acest fapt nu fusese niciodată considerat o pierdere, pentru că mai toate acele cărţi se refereau la lumea Vechilor în noţiuni care, în prezent, nu mai aveau nici un sens.

Cu toate astea, Bibliotecarul prefera în mod special să le înlocuiască pe cele cu ştiinţe şi cunoştinţe devenite moarte, asemeni limbii latine sau

nenumăratelor altor limbaje folosite de Vechi, care nu vor mai fi folosite vreodată.

Rând pe rând, pe măsură ce învăţăceii îşi epuizau orele de copiat, îşi strângeau pergamentele unul într-altul, cu copia la exterior, le legau cu o fâşie de piele şi le depuneau pe catedra din faţă, unde urmau să fie verificate şi preluate de Bibliotecar când vor fi terminate.

Duiu se hotărî să nu termine înaintea Makăi, aşa că-şi făcu de lucru cu manuscrisul lui până văzu că fata toarnă puţin nisip pe pergamentul său, pentru a grăbi uscarea cernelii făcute din clei de oase şi cenuşă, amestecată în fiertură de ramuri de măceş. Se ridică în aşa fel încât să ajungă odată cu Maka la catedră, unde Jelul aranja pergamentele. Aşteptă până când ea îşi predă lucrarea, apoi o întinse pe a sa. Vru să plece.

— Aşteptaţi, spuse Jelul şi se întoarseră amândoi, surprinşi. Mâine ieşim în Exterior. Să fiţi pregătiţi, pornim de dimineaţă.

Uimit, Duiu alergă câţiva paşi s-o prindă din urmă pe Maka.

— Ai auzit? întrebă el, gâfâind uşor de la efort. Ieşim. Părăsim Oaza.

Fata nu părea prea impresionată. Ea nu-i spunea Oaza, ci, asemeni tuturor celor care ieşiseră din ea cel puţin o dată, Insula. Oaza Cunoaşterii era denumirea oficială asupra căreia insista Bibliotecarul.

— Nu e mare lucru. Jelul face asta aproape în fiecare primăvară. Am mai fost în Exterior. Dacă ar fi să aleg, aş rămâne aici, îi răspunse, continuând să meargă.

Asemeni tuturor celor de pe Insulă, şi Duiu ştia din povestite despre ieşirile anuale ale lui Jelul. Lua cu el doi sau trei învăţăcei, dintre care cel puţin unul avea cunoştinţe medicale. În urmă cu un an, fusese aleasă Maka. Iar fata devenise femeia Învăţătorului.

— Eu nu mai fost în Exterior, spuse repede Duiu, realizând, abia după ce vorbele îi ieşiseră din gură, că nu era tocmai adevărat.

Maka nu observă sau se prefăcu a nu observa. Ca toată lumea, ştia povestea lui Duiu. Fusese părăsit de părinţii săi în urmă cu paisprezece ani, în dreptul punţii principale, pe partea cealaltă a râului. Puntea era ridicată pe toată durata nopţii. Fusese foarte bolnav, fapt care explica gestul extrem de a fi fost lăsat la mila unor necunoscuţi aflaţi, de secole, în război aproape permanent cu triburile. Fusese evident că părinţii doriseră ca medicii de pe Insulă să-i dea o şansă pe care vraciul tribului lor în nici un caz nu i-ar fi putut-o oferi. Nu se ştia exact ce vârstă avusese atunci, însă insularii plecaseră cu numărătoarea, în cazul lui, de la cinci ani. Nu-şi amintea absolut nimic din Exterior, iar experienţa lui se rezuma la câteva ieşiri făcute dincolo de Barieră, cu treburi, numai pe terenurile controlate de Insulă.

— Nu e nimic acolo, spuse Nora şi se opri în dreptul dormitorului fetelor.

Duiu se simţi uşurat că fata nu mersese la locuinţa lui Jelul.

— Dar triburile? îşi apără el originile despre care nu-şi mai amintea nimic. Triburile...

— Nu a mai rămas nimic important acolo, rosti apăsat Maka, fără să-l audă. Absolut nimic, adăugă, fără să se uite la el, înainte de-a intra în dormitor, odată cu înserarea.

* * *

Porniră cu puţin înainte de răsărit. Doi paznici somnoroşi, preveniţi de cu seară, coborâseră o punte secundară peste braţul drept al Barierei, aşteptaseră ca ei să treacă şi apoi o ridicaseră. Deşi trecuseră şapte ani de la ultimul atac ale triburilor nomade, pe jumătate sălbăticite, reunite în mod miraculos, întrucât se războiau frecvent între ele, securitatea Oazei era menţinută la cotă ridicată. Atunci sălbaticii plătiseră foarte scump ca să afle că Insula nu tolera jafurile frecvente ale cirezilor şi recoltelor, răpirea copiilor şi uciderea paznicilor. Dar acea lecţie, ca nenumărate altele din trecut, putea fi oricând uitată.

În frunte pe calul său, Jelul deschidea drumul pe care pornea la fiecare început de primăvară de peste

douăzeci de ani. Maka îl urma. Fata împlinise recent nouăsprezece ani şi era deja socotită un medic iscusit şi un farmacist talentat. Pe cal ducea la oblânc doi saci de piele pline cu ierburi şi alifii făcute din plante, în mijlocul cărora înghesuise, ca să le protejeze, câteva ulcioare de lut sigilate cu ceară de albine, umplute cu alcool triplu rafinat.

Pe lângă astea, trusa medicală a fetei conţinea şi cuţite de silex foarte ascuţite, beţişoare subţiri şi goale pe dinăuntru pentru vaccinuri, înfăşurate în piele fină de viţel, care se ataşau la băşicile de peşte în care se punea serul. Mai avea faşe din pânză albă şi borcănele din lut cu alifii dezinfectante. Trusa medicală o păstra asupra sa, într-o tolbă solidă din piele, cu nenumărate buzunare, a cărei curea îi traversa în diagonală pieptul şi spatele. Şirul îl încheia Duiu, care privea curios împrejur. Din şaua sa pornea o frânghie zdravănă de care erau legaţi unul după altul, asemenea unor remorci, doi cai de povară încărcaţi cu provizii, apă şi obiecte de troc. Privirea îi zăbovi ceva mai mult asupra fetei. Îşi strânsese la spate părul lung, negru şi creţ. Mijlocul subţirel şi pantalonii de pânză groasă, întăriţi cu piele tăbăcită, mulaţi pe picior îi făceau coapsele foarte atrăgătoare. Duiu înghiţi în sec şi privi în altă parte.

Pentru el, era prima ieşire de când devenise matur. Părinţii – pe care nu şi-i mai amintea – nu se mai întorseseră să-l ia şi nici nu ştia să se fi interesat de soarta lui. Se obişnuise cu gândul că fuseseră, probabil, ucişi într-una din nenumăratele bătălii duse de triburile care populau codrii deşi. Se socotea şi era tratat, pe bună dreptate, ca un locuitor al Insulei.

Urcară agale dealul dinspre est şi aproape ajunseră pe coamă, când soarele se ivi ca o minge de foc. Pe neaşteptate, Jelul dădu pinteni şi-şi mână calul în galop câteva sute de metri. Ajuns în vârf, trase cu putere de frâie, iar animalul se ridică nervos pe picioarele din spate. Pentru o clipă, silueta lui Jelul şi a calului său se suprapuseră peste discul portocaliu al astrului ce se înălţa pe cerul lipsit de nori al dimineţii.

Maka ajunse şi ea în vârf, urmată îndeaproape de Duiu, nedumerit.

— Aşa face de fiecare dată, îi spuse cu admiraţie fata, deşi ea era doar la a doua ieşire din Oază.

Se opriră să admire primele raze ale soarelui care loveau cu explozii de scânteieri apele Barierei. În dreptul Insulei, apele se despărţeau în două braţe ce se uneau trei kilometri mai la vale. De sus, Oaza se vedea ca-n palmă, iar mirosul vag de chimicale, adus de râu cine ştie de unde, ca în fiecare primăvară când se umflau apele, dispăruse. Puntea cea mare, pe care urmau să fie duse vitele la păscut, fusese deja coborâtă împreună cu numeroase altele, mai mici. Din staulele aflate în nord, păstorii formaseră şi urniseră coloanele de animale.

Casele Oazei, frumos aliniate pe uliţele acoperite cu piatră cubică, păreau cutii de chibrituri. Desigur, chibriturile dispăruseră de sute de ani şi, deşi nimeni nu le văzuse, ştiau cu toţii foarte bine cum arătaseră şi la ce folosiseră. Duiu se lăsă copleşit de frumuseţea Insulei şi a împrejurimilor. Instinctiv, mâna dreaptă îi descrise în aer un arc de cerc care ar fi plecat de la ora douăsprezece şi s-ar fi oprit pe la ora şase, în sensul ácelor ceasurilor Vechilor: semnul Lunii Noi, aflate în a treia zi. Însă nu-l luă nimeni în seamă.

— Uite, arătă fata, distileria.

Clădirea rotundă, din piatră, de lângă râu, chiar la capătul în care acesta se despărţea în două braţe, era uşor de recunoscut. Lipit de ea se ridica turnul de condensare a vaporilor de apă, ca un con fără vârf; alături de el se afla cuptorul şi coşul de fum, cea mai înaltă construcţie din Oază. Mult mai înalt şi foarte asemănător cu turnul de condensare era Tezaurul, considerat formă de relief. Generaţiile de dinainte scobiseră cavitatea uriaşă în movila imensă, din piatră, în ale cărei crăpături exterioare se adunase suficient pământ cât să găzduiască ceva iarbă şi arbuşti piperniciţi. În Tezaur erau păstrate pergamentele care conţineau tot ceea ce se mai putuse salva din ştiinţa Vechilor.

În apropiere, puţin mai scund decât coşul de fum, cocoţat pe patru stâlpi zdraveni făcuţi din trunchiuri de tisă, unite între ele cu o reţea încrucişată de bârne de consolidare, se vedea butoiul uriaş care era rezervorul de apă al Oazei. În el se aduna apa distilată, luată din râu, evaporată şi condensată pentru a fi făcută potabilă. Se formase deja un rând de femei cu găleţi din lemn şi oale de lut, care aşteptau să ia apă. Apa contaminată cu chimicale venea să sprijine una din teoriile dispariţiei Vechilor, care susţinea că aceştia poluaseră planeta până o făcuseră de nelocuit, cel puţin nu la nivelul de trai cu care se obişnuiseră.

— După cum bine ştiţi, e mai mult decât o simplă distilerie, rosti Jelul, care nu pierdea nici un prilej de a le servi o mică lecţie. În pământ sunt îngropate rezervoarele cu abur sub presiune pentru sarbacane. Îmi puteţi spune unde?

Pe maluri se înălţau siluetele ameninţătoare ale catapultelor lângă care fuseseră atent stivuite grămezi mari de bolovani şi bateriile de ţevi delicate, din porţelan, ca nişte naiuri supradimensionate, ale sarbacanelor cu aburi. De la înălţimea dealului, nu păreau impresionante, însă Duiu le văzuse în acţiune, în urmă cu şapte ani. Atunci catapultele aruncaseră, pe lângă pietroaie, oale mari de lut, cu alcool aprins, ce răspândiseră şuvoaie de foc peste agresorii care urlau şi fugeau înnebuniţi. Sarbacanele le acompaniaseră, scuipând minute în şir mii de săgeţi negre care traversaseră cu mare viteză braţele Barierei, în şuierăturile sumbre ale aburului sub presiune ce scăpa din tuburi, ca să-şi înfigă vârfurile de silex în spinări, piepturi, braţe sau picioare, deopotrivă. Atunci, ca niciodată, mai multe triburi ieşite din iarnă, unite de foame şi mânate de disperare şi superstiţii, veniseră să jefuiască Insula. Copil fiind, Duiu văzuse doar puţin din bătălie, înainte de a fi dus la adăpost, împreună cu alţii, asemeni lui. Acolo stătuse cu Maka, strâns îmbrăţişaţi, ascultând cu groază sunetele bătăliei. Simţise trupul firav al fetei, îi auzise bătăile inimii şi

îi privise ochii mari. Simţise atunci, ca acum, că, orice s-ar fi întâmplat, el avea s-o protejeze întotdeauna.

De-a lungul anilor, povestirile combatanţilor şi imaginea de coşmar de după bătălie a malurilor presărate cu cadavrele sălbaticilor completaseră tabloul acelei zile. Simţi cum sângele îi clocoteşte în vene la amintirea acelor lupte eroice la care, din păcate, fusese prea mic ca să participe aşa cum ar fi vrut. Vocea fetei îl trezi din reverie.

— Nu pot să-mi dau seama. Pe Insulă ştie toată lumea unde sunt, dar, de la distanţa asta...

Maka ridică din umeri. Competenţele ei nu ajungeau decât vag în zona tehnică şi numai la ceea ce ţinea de medicină, cum ar fi fixarea unui braţ rupt cu atele. Duiu se încruntă şi arătă câteva pete rotunde de pământ apărute în bruma subţire, căzută peste noapte, de la care plecau alte urme, asemeni unor fire fragile, spre maluri, unde se aflau sarbacanele.

— Iată-le, acolo. Şi tuburile, uite-le.

Jelul zâmbi şi dădu din cap aprobator.

— Testul de dimineaţă. Dar dacă ar fi fost vară, cum ţi-ai fi dat seama?

— După diferenţa de mărime a ierbii, se încruntă iar Duiu, iar Jelul aprobă încă o dată şi dădu semnalul de plecare, întorcând-şi calul în direcţia de mers.

De când plecaseră, Învăţătorul nu dăduse nici un fel de dovadă de afecţiune faţă de Maka. Avea comportamentul lui firesc faţă de elevi, remarcă Duiu, aruncând o ultimă privire către mijlocul Oazei. Acolo se afla Tezaurul, ascuns de stânca cenuşie a cărei formă aducea vag cu un trunchi de con. Bănuia că săpatul cavităţii durase mai multe generaţii. Sau poate aşa fusese de la bun început, gata scobită, şi trebuise doar amenajată. Duiu se miră că nu se gândise încă la asta şi-şi propuse să-l întrebe pe Jelul, care, deocamdată, se afla ceva mai în faţă.

Cunoştea bine cavitatea. În interior fuseseră ridicate şapte rânduri de podele, pe schelet din lemn. De jur împrejur, pereţii Sanctuarului erau tapisaţi cu

suporturi, tot din lemn, în care se aflau pergamentele. Pe măsură ce învăţăceii avansau, căpătau dreptul de a mai urca un nivel, pentru a lua încă mai multă cunoaştere. Duiu ajunsese până la nivelul al treilea şi nu îl încerca deloc dorinţa de-a afla mai mult. Ar fi vrut să fie liber să călătorească cu Maka, asemeni lui Jelul, ba chiar mai mult. Să exploreze împreună cu fata lumea lăsată de Vechi şi să înveţe cât mai multe din ea, şi nu din pergamentele decolorate din Sanctuar. Alungă încă o dată această idee nedemnă şi se gândi cu veneraţie la Vechi şi la toate cele pe care le descoperiseră şi le lăsaseră ei scrise în cărţi de hârtie, apoi ascunse pe discuri magnetice şi pe aşchii minuscule de siliciu, pentru ca, în final, toată cunoaşterea să fie transcrisă mereu şi mereu, cu mare trudă, pe pergamente. Făcu semnul Lunii. Maka îl văzu şi îi aruncă o privire dispreţuitoare, iar el simţi pe loc cum îi iau foc obrajii. Când erau copii, vorbiseră de multe ori despre Vechi şi făcuseră împreună semnul Lunii. Numai că Maka, după ce devenise adolescentă, adoptase noul curent care nega Înălţarea Vechilor. De atunci începuseră să se înstrăineze unul de altul.

Trecură creasta dealului. Insula, împreună cu ogoarele şi păşunile atent lucrate, dispărură din vedere, iar lumea deveni dintr-o dată altfel, sălbatică şi neîngrijită.

— O luăm pe lângă vechea autostradă? se interesă Maka, vrând să-şi etaleze cunoştinţele din ieşirea precedentă.

Jelul aprobă din cap, spre nedumerirea lui Duiu. Ştia, desigur, ce este o autostradă, chiar dacă nu văzuse niciodată una. Ca multe altele, autostrăzile le făcuseră Vechii şi tot ei se folosiseră de ele. Însă trecuse cel puţin o mie de ani de atunci.

Urcară pe un taluz lung de pământ, acoperit cu vegetaţie. Drumeagul era îngust, aşa că formară un şir. Duiu îşi aranjă teaca din piele în care se afla cuţitul din silex, cu mâner de os, care se lovea de tolba cu săgeţi cu vârf de cremene, prinsă în diagonală la spate. O spărtură în zidul de vegetaţie,

provocată de o alunecare recentă de teren, dezvălui ceea ce fusese autostrada: o bandă lată, foarte lungă, acoperită cu bălţi în care se adunase apă neagră, din care ieşeau pe alocuri plante pricăjite. Pe ea circulaseră autovehicule ale căror carcase dispăruseră de multe secole. Poate că unele fragmente minuscule se mai găseau, descompuse de rugină, în bălţile omniprezente. Duiu ştia vag, la fel ca toţi din Insulă, cum arătaseră autovehiculele şi la ce folosiseră, ba chiar şi cum funcţionaseră arzând un extract rafinat din ţiţei. Acestea, cu motoarele lor cu explozie, la fel ca portanţa avioanelor sau curentul electric, păreau poveşti pe care, deşi le învăţase foarte bine în teorie, nu putea să creadă că existaseră în realitate, la fel cum poveştile cu zmei şi dragoni auzite în copilărie deveniseră neverosimile după ce mai crescuse. Maşinile mai degrabă făceau parte din magia pe care Vechii şi lumea făurită de ei o stăpâniseră atât de bine. Iar acea vrajă încetase odată cu plecarea Vechilor, şi nu din cauza epuizării petrolului. Cu totul altfel stăteau lucrurile cu scripeţii, pârghiile sau planul înclinat, obiecte care aveau aplicaţii nenumărate, de care comunitatea se folosea şi care erau pe deplin înţelese.

După vreo cinci ceasuri de mers, Jelul, care se ghida după semne numai de el ştiute, abandonă firul autostrăzii şi o porni către nord, pe câmpie. Duiu putu să se apropie iar de calul Makăi.

— Îţi poţi închipui? arătă cu bărbia în urmă, către fâşia neagră. Mii de autovehicule. Treceau încoace şi încolo, iar înăuntru se găseau Vechii mergând la treburile lor, despre care acum mai ştim atât de puţin.

Maka ridică indiferentă din umeri.

— Au fost, iar acum nu mai sunt. Nu trebuie să-mi închipui nimic.

— Dar toate realizările măreţe ale Vechilor..., începu Duiu.

— Ascultă, nu ştiu de ce te-a luat Jelul în această expediţie, dar eu îţi spun o singură dată: ţine-ţi gura, îl repezi fata. Nu am nevoie de închipuirile tale.

Duiu plecă ruşinat capul. Nu putea să înţeleagă ce avea cu el Maka. În ultima vreme, nu pierdea nici un prilej să-i vorbească tăios, asta cu toate că o surprinsese de câteva ori privindu-l atent cu coada ochiului. Când încercase să-i susţină privirea, fata se încruntase şi întorsese capul. Nu pricepea nici de ce îl atrăgea atât de mult, mai ales că era iubita Învăţătorului.

Rămase intenţionat câţiva paşi în urma ei. Indiferent, Jelul, aflat în fruntea micii lor caravane, dădea impresia că nu auzise nimic. După încă vreo patru ceasuri de mers, peisajul se schimbă iar. În faţa lor se întindea o suprafaţă aridă imensă, acoperită cu plăci neregulate, cenuşii, asemănătoare cu sloiurile ce coborau pe Barieră la sfârşitul iernii. Din loc în loc, fără vreo ordine anume, ieşeau stânci mai mici sau mai mari. Bălţi negre, asemănătoare cu cele de pe autostradă, se găseau peste tot. Jelul le ocoli cu băgare de seamă, iar ei îl imitară: nu puteau şti cât sunt de adânci şi nu-şi puteau permite să vatăme caii ale căror copite de lemn bocăneau pe plăci – sloiuri scoţând norişori de pulbere negricioasă. Băiatul simţi cum foamea îi roade stomacul. O păcăli încă o dată cu o gură de apă băută din burduful legat de oblâncul şeii. Îi invidie pe cei doi, pentru că, în mod înţelept, îşi puseseră în buzunare fâşii lungi de carne afumată din care muşcau din când în când. De teama ironiilor Makăi, nu îndrăzni să ceară o bucată. Ca şi cum ar fi ştiut ce îndură, fata îşi apropie calul, poate pentru că se simţea vinovată de ieşirea de la ultima lor conversaţie, şi îi întinse o felie de carne.

— Dacă tot îi admiri atât de mult pe Vechi, află că mergem printr-un oraş de-al lor. Iată ce-a mai rămas din el, arătă larg cu mâna în jur.

Duiu amuţi de uimire. Luă din reflex mâncarea, dar nu o duse la gură. Înghiţi de câteva ori în sec. Acum, că îi spusese Maka, începu să desluşească urmele străzilor. Iar stâncile erau, fără îndoială, fragmentele clădirilor de demult, doborâte de veacurile de îngheţuri şi dezgheţuri. Se strădui să vadă totul, să absoarbă cât mai mult, încercând,

totodată, să nu-i piardă din ochi pe ceilalţi. Jelul se depărtase deja la cel puţin o sută de metri.

Următoarele două ceasuri trecură pe nesimţite. Duiu uită de foame şi chiar de sete. Urmele Vechilor erau peste tot, trebuiau numai descoperite. De câteva ori se rătăci şi doar instinctul îl aduse din nou la distanţa de la care îi putea vedea pe ceilalţi. Imaginaţia i-o luă razna. Urma asemănătoare cu o gaură de cheie fusese, fără îndoială, a unui lăcaş de cult. Vechii aveau zeii lor la care se rugau, cu toate că, la câte descoperiseră şi construiseră, pentru Duiu, ei erau adevăraţii zei. Fragmentul gros de perete, zimţuit, după care se înălţa un mic munte, bine nivelat şi compactat de vremuri, provenea, fără îndoială, de la un zgârie nori prăbuşit, una din acele construcţii atât de înalte încât, aşa cum le spunea şi numele, ajungeau la cer. Deşi din documente reieşea că erau asemenea lor, nici mai înalţi şi nici mai grei, tot cu două mâini şi două picioare, Vechii făcuseră totul la scară mare. Alte movile pietrificate ar fi putut fi rămăşiţele unei şcoli, ale unui spital sau ale unui centru comercial – concepte încă neînţelese pe deplin, la fel ca atâtea altele din cele rămase de la Vechi. Într-un rând, zări în praf o sclipire, ca o părere, în lumina asfinţitului. Opri caii şi îl ignoră pe Jelul, care îl strigă, nemulţumit de ritmul lent în care avansaseră. Descălecă şi dădu grijuliu pământul şi praful din jurul obiectului care îi atrase atenţia. Dezgropă o aşchie de sticlă groasă, lungă cât palma lui, zgâriată, aproape mată, dar cu margini încă tăioase. Vocea lui Jelul tună în spate:

— Hai odată, trebuie să poposim pentru noapte. Nu-ţi bate capul, nu mai este nimic aici, de sute de ani. Tot ce-a fost de luat s-a luat.

Însă Duiu zâmbi şi ascunse la piept bucăţica de sticlă, cuprins de sentimentul că Vechii o lăsaseră special pentru el. Le mulţumi în gând, făcând semnul Lunii cu limba, şi asta nu doar pentru că mâinile îi erau deja ocupate cu frâiele calului.

Jelul îi conduse într-o îngrăditură formată din rămăşiţele a trei pereţi uniţi între ei, a căror înălţime

o depăşea puţin pe cea a unui cal cu călăreţ cu tot. Din exterior, adăpostul părea exact ceea ce era, anume ruina unei clădiri a Vechilor. În apropiere se auzea clipocitul unui râu. Jelul le spuse că e un afluent temporar al Barierei. Primăvara, odată cu topirea zăpezilor, firul de apă se transforma în torent şi inunda o parte din fostul oraş de unde lua chimicale dintr-o fabrică sau un depozit de-al Vechilor. Acesta era motivul pentru care, pe Insulă, în fiecare primăvară, apa de băut trebuia mai întâi distilată, atât pentru oameni, cât şi pentru animale.

Secolele compactaseră cea mai mare parte din resturile clădirilor prăbuşite, transformându-le în movile cu forme bizare. Rezistaseră temeliile şi pereţii inferiori, protejaţi chiar de fragmentele şi pulberea în care se transformaseră pereţii superiori prăbuşiţi, măcinaţi de vreme. Dar în adăpostul lor erau surprinzător de puţine dărâmături. Jelul zâmbi când Duiu îl întrebă despre asta. Îi arătă o ladă de lemn mare, grosolană, alături de care se afla o scândură.

— Trebuie să scoţi măcar o ladă plină cu resturi. Asta e regula pentru oricine trece pe aici. Între timp, o să pregătesc masa, împreună cu Maka.

Numai la auzul acestor cuvinte, Duiu simţi că îl ia ameţeala. Realiză cât e de flămând când, după ce încărcă până la refuz cutia, încercă s-o târâie. Jelul se milostivi şi îi sări în ajutor, în timp ce Maka luă o legătură de vreascuri de pe caii de povară şi aprinse focul folosind cremene şi iască. Umpluseră şi a doua ladă, când aroma îmbietoare de ouă prăjite se răspândi în jur.

— Hai să mâncăm, spuse Jelul, iar Duiu nu mai aşteptă altă invitaţie.

Mâncară din pâinea şi brânza aduse din Insulă. Jelul tăie fâşii generoase de carne de vită uscată şi sărată. Duiu mâncă până simţi că plesneşte. Se opri pentru a lua burduful cu apă din care sorbi îndelung. Maka scoase din bagaje o oală de lut, o umplu cu apă şi o aşeză pe foc. Aşteptă până ce apa dădu în clocot, scotoci în tolba ei şi lăsă să cadă câteva frunze şi

fragmente de rădăcini. Din oală se revărsă imediat o aromă plăcută. Maka o luă de pe foc şi îi turnă conţinutul în trei căni de călătorie, din lemn căptuşit cu lut. Păstră una şi le oferi pe celelalte tovarăşilor ei. Întunericul se lăsă cu repeziciune, dar flăcările zglobii şi umbrele tremurătoare ale rămăşiţele zidurilor străvechi făcuseră atmosfera foarte intimă. Caii, hrăniţi şi adăpaţi, fornăiau mulţumiţi, proptiţi într-un colţ al adăpostului.

— Nu facem de pază? întrebă Duiu.

— Nu este nevoie. Cei din triburi nu se apropie niciodată de oraş. Îl socotesc blestemat. Ei cred că nimeni nu mai iese viu, odată ce intră aici. Superstiţii, doar ai văzut cu ochii tăi ce-a mai rămas din oraşul Vechilor, îi răspunse Jelul şi sorbi din cană, atent să nu se frigă.

Maka îşi întinse păturile şi se pregăti de culcare. În pofida oboselii, Duiu nu avea chef de somn. Înălţă ochii spre cerul spuzit cu stele. Luna, aflată în primul pătrar, strălucea pe jumătate.

— Oare Vechii ne privesc de acolo, de sus? întrebă Duiu, făcând respectuos semnul Lunii.

Maka pufni şi se întoarse cu spatele, sub păturile ei. Jelul sorbi de câteva ori din ceai înainte de a răspunde.

— Nu ştim dacă Vechii mai sunt sau nu pe Lună. E posibil să fi plecat şi de acolo. La fel, e posibil să nu se fi adaptat şi să fi dispărut definitiv cu toţii. La fel, e posibil, aşa cum ai spus, să trăiască acolo. Cine ştie, poate chiar acum ne privesc prin vreun instrument optic.

În oraşul Vechilor, prezenţa acestora era aproape palpabilă. Duiu era convins că ei văd şi aud tot. Strânse în palmă ciobul de sticlă.

— De ce au plecat? răbufni, dând glas celei mai arzătoare întrebări a locuitorilor Insulei.

Jelul nu răspunse. Aruncă ce mai rămăsese din băutura lui, se întinse, se înfăşură în pături şi adormi aproape imediat. După ce aruncă o privire spre Maka, aflată între ei, Duiu încercă şi el să adoarmă. Avu parte de un somn chinuit, întrerupt de coşmaruri

în care Vechii priveau curioşi de pe Lună, pregătindu-se să revină pe Pământ şi să-l revendice cu mii de rachete ale căror motoare fuseseră aprinse. Se trezi de-a binelea când ziua se îngâna cu noaptea şi-şi aminti că încă nu îl întrebase pe Jelul încotro se îndreptau. Dar realiză, totodată, că nu îi pasă.

* * *

Destinaţia o află când încă nu se luminase de-a binelea. Era buimac după prima noapte pe care şi-o amintea că o petrecuse afară. Focul ardea din nou sub o oală din care ieşeau aburi îmbietori. Maka îi zâmbi scurt, iar Jelul îi făcu loc lângă foc.

— Mai sunt doar câteva ceasuri de mers. Vom vizita tribul din care provii, îi spuse, fără să-l privească. Ne sunt prieteni. Vor... vor să te cunoască.

— Părinţii tăi vor să te cunoască, rosti blând Maka. Ne-au cerut asta la vizita de anul trecut. Nu am vrut să-ţi spunem până acum.

Duiu amuţi, iar inima, după ce i se opri, o luă razna de-a binelea. Puntea către trecutul său, pe care o credea ruptă, se întindea cu repeziciune. Trecutul însemna că provine din rândul sălbaticilor care nu ştiau să scrie şi să citească şi nici să socotească. Tribul care îl lăsase la mila insularilor ignora ştiinţa Vechilor sau cel mult o tolera, atunci când le era de folos. Ei erau troglodiţii, în vreme ce el ajunsese în rândul oamenilor civilizaţi şi nu mai voia cu nici un chip să plece de la ei.

— Părinţii mei, repetă cu greutate, fără ca mintea să priceapă semnificaţia cuvintelor.

— Da. Ai şi un frate.

— Şi un frate, repetă năuc. Dar eu nu...

Jelul înţelese greşit. Îi luă vorba din gură.

— Nu te obligă nimeni să rămâi, dacă nu o să vrei. Aşa a fost înţelegerea. Stăm câteva ore, vorbiţi, dacă vreţi, iar după amiază plecăm înapoi spre Insulă. Până deseară vom ajunge tot aici, ca să înnoptăm.

Schimbară potcoavele tocite din lemn ale cailor cu altele noi şi porniră la drum.

Extrem de emoţionat, Duiu nu mai reţinu mare lucru din orele care urmară. Pentru că fusese prea

mic atunci când fusese adus pe Insulă, învăţase la şcoală despre viaţa triburilor. Vorbeau aceeaşi limbă, chiar dacă inventaseră sau prescurtaseră multe cuvinte care nu mai aveau nici un înţeles pentru insulari. Triburile urau, invariabil, ştiinţa şi tot ceea ce avea legătură cu ea, convinşi că de aici venise actuala stare de degradare a planetei. Prin extensie, ura se focalizase de sute de ani asupra Insulei şi insularilor care continuau să păstreze ştiinţa Vechilor. Desigur, belşugul Oazei în alimente şi bunuri constituia un motiv cel puţin la fel de puternic pentru a o cuceri.

Triburile refuzau să folosească chiar şi maşinării simple, cum ar fi pârghiile sau scripeţii. Trăiau din ceea ce le oferea natura: vânau, folosindu-se de capcane şi arme rudimentare, pescuiau şi culegeau ciuperci şi fructe din pădure. Nu putuseră fi în nici un caz convinşi să cultive pământul sau să crească animale.

Doar foarte puţine triburi acceptaseră ajutor medical pentru membrii lor, iar aceasta reprezenta singura concesie pe care o făcuseră ştiinţei Vechilor. Unele chiar îşi trimiseseră copiii pentru a fi instruiţi, dar puţini erau cei care se întorceau să schimbe traiul civilizat cu viaţa nesigură în sălbăticie. Era şi foarte primejdios. Odată întorşi de pe Insulă, deveneau ţintele fanaticilor, uneori chiar din propriul trib sau, în cazul în care îi prindeau alţi vânători, erau ucişi fără milă. Numai atât şi era destul pentru ca Duiu ca să nu dorească întoarcerea la tribul în care se născuse.

Mai era şi Maka. Fata se născuse şi crescuse pe Insulă. Nu împlinise cinci ani când părinţii ei fuseseră ucişi într-una din năvălirile sălbaticilor, veniţi să fure vite. Lipsa părinţilor îi apropiase şi chiar de la început deveniseră nedespărţiţi. Cu toate că, asemeni tuturor flăcăilor, fusese şi el de câteva ori, după ce se înnopta, cu câte o fată în şoproanele cu fân din nordul Insulei, dar şi atunci când era în toiul extazului, închidea ochii şi, de fapt, ea era cea cu care făcea dragoste. Deşi fata alesese să fie

împreună cu Învăţătorul, care aproape că îi putea fi tată, Duiu nici nu concepea viitorul fără Maka.

Nici nu remarcă pădurea în care intraseră. Însoţitorii lui înţeleseseră prin ce trece şi nu scoaseră o vorbă. Călărea mecanic, cu gândul în altă parte. Urma să-şi cunoască părinţii naturali. Constată că nu-şi dorea deloc asta, însă pur şi simplu nu-şi putea stăpâni emoţia. Auzise o mulţime de poveşti despre cei din triburi.

Se opriră într-o poiană întinsă în care se distingeau cu greu câteva zeci de bordeie joase, cu acoperişurile din cetină de brad. Venirea lor nu trecu neremarcată. Mai mulţi ţânci goi răsăriră ca de nicăieri, făcând mare larmă. Îi înconjurară şi îi atinseră. Pipăiră caii şi încercară să tragă de sacii cu provizii. Jelul descălecă şi le dădu turtă dulce făcută cu miere de albine, pe care copiii o băgară nerăbdători în gură. Din colibe, aplecaţi de mijloc, ieşiră mai mulţi adulţi acoperiţi cu piei de animale, să vadă ce se întâmplă. Ieşi şi o femeie, nu cu mult mai în vârstă decât Maka, îmbrăcată cu hainele obişnuite pe Insulă, din pânză, dar uzate şi cârpite. Pe umeri purta o blană. Se apropie de ei. Lui Duiu îi păru cunoscută. Jelul le făcu semn să descalece.

— Bine aţi venit, îi salută. Aţi ajuns, până la urmă.

— Bine te-am găsit, Leca. Pe Maka o ştii. El este Duiu. Aşa cum ne-au cerut.

Duiu îşi aminti cine este femeia. Plecase din Insulă cu cinci ani în urmă şi alesese să rămână printre triburi. Era vindecătoare, asemeni lui Maka cu care, de altfel, intrase imediat în vorbă. Se întrebă dacă şi Leca fusese femeia Învăţătorului. Maka dădu jos de pe caii de povară doi dintre sacii mai mici pe care îi duseră în coliba Lecăi, sporovăind. Aproape imediat, la intrare se adunară imediat mai mulţi oameni, aşteptând să fie văzuţi de cele două vindecătoare.

Asemenea lui Maka, şi Jelul părea o prezenţă firească în trib. După ce vâlva produsă de venirea lor se stinse, Jelul îl împinse uşor de umăr pe Duiu către o colibă ceva mai mare. Intrară pe rând pe uşa joasă. Pe Duiu îl izbi mirosul de fum, de transpiraţie şi

urină. Ochii i se obişnuiră încet cu semiîntunericul. Lumina intra doar prin crăpăturile pereţilor şi prin gaura din centrul acoperişului care slujea drept coş de fum pentru un careu din bolovani, în care pâlpâia un foc anemic. Lipită de un perete, era o masă rotundă făcută dintr-o buturugă înconjurată de alte trei buturugi mai mici, în chip de scaune. Într-un colţ, în partea opusă uşii, se afla un morman cu blănuri, folosit ca pat. Deasupra acestuia, se afla înfiptă în perete o creangă de copac geluită numai pe-o parte, unde erau înşirate oale de lut produse pe Insulă. Un bărbat bătrân, adus de spate, se ridică de pe unul din scaune când îi văzu.

— Lidiu, Jana, salută din cap Jelul, înclinându-se mai întâi către bărbat, apoi către claia de blănuri pe pat, de unde se iţi capul zbârcit al unei femei. Ei sunt părinţii tăi, Duiu. Ştii povestea. Erai foarte bolnav şi te-au lăsat la noi. Ai avut pneumonie, medicii au spus că e un miracol că ai supravieţuit. Pe amândoi i-am prins acum unsprezece sau doisprezece ani, pe când dădeau târcoale Insulei. Am crezut că vor să fure ceva sau că iscodesc, dar ei voiau doar să te vadă.

Bătrâna coborî cu greu din pat. Era subţire şi încovoiată şi păşea cu dificultate. Bătrânul se apropie şi el. Amândoi îl pipără ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă că este real.

— Duiu, hârâi bătrâna, articulând cu greutate vorbele strecurate prin gura lipsită de dinţi. Cât mă bucur că am trăit ca să te văd iar!

Bătrânul o aprobă, clătinând vioi din cap.

— Da, da... Ce mare te-ai făcut...

— Ei ne-au cerut să te păstrăm şi să-ţi oferim învăţătură, spuse Jelul. În fiecare an le-am adus veşti despre tine. Tatăl tău conduce tribul. Chiar dacă nu acceptă ştiinţa Vechilor, avem relaţii paşnice. Dacă doreşti, eşti liber să rămâi cu ai tăi.

— Nu, aproape strigă Duiu. Nu rămân.

Se simţi umilit numai pentru că i se propusese asta. Nu ştia cine erau aceşti sălbatici şi îi era imposibil să creadă că pot fi părinţii lui. Se gândi la

Maka şi i se făcu ruşine. Această vizită în nici un caz nu putea să i-o apropie. Se pregăti să plece.

Dar Jelul şi gazdele se aşezară pe scaunele pitice, în jurul mesei. Nici unul din cei doi bătrâni nu-şi putea lua ochii de la Duiu. Femeia îi atinse iar mâinile cu degetele sale zbârcite. Îi dădură lacrimile. Nu mai era nimic de spus. Uşa se deschise şi intră un tânăr voinic. Jelul îl salută.

— Rodan. Ţi-am adus fratele.

Tânărul îl măsură atent pe Duiu din cap până în picioare, fără să spună nimic. Erau aproape de aceeaşi statură. Rămase lângă uşă.

— Acum e rândul vostru, zise Jelul încet, iar bătrânul oftă şi încuviinţă din nou.

Scoase de sub pat o rocă neregulată, nu prea mare, presărată cu puncte sclipitoare şi i-o întinse.

— O să vă ducă Rodan. Dar îţi cer să-l iei şi pe el pe Insulă, pentru învăţătură. Are aproape şaptesprezece ani, e puternic şi deştept. Va prinde repede. După un an sau doi, să-l aduci înapoi. El o să conducă tribul după ce eu n-o să mai fiu.

Jelul clătină încet din cap.

— Nu aşa ne-am înţeles. Băiatul e prea mare ca să mai înveţe. Ai promis că, dacă ţi-l aduc pe Duiu, o să-mi arăţi locul.

— Cu ce? spuse bătrânul. Dacă îmi dai şi o pereche de picioare, te duc eu. Altminteri trebuie să-l urmezi pe el. Iar Rodan vrea foarte tare să înveţe la voi, pe Insulă. A mai prins câte ceva de la Leca.

Privi către Rodan, iar acesta aprobă scurt, dând din cap.

— Bine, cred că putem să încercăm, oftă Jelul. Dar dacă nu se prinde nimic de el, ţi-l aduc înapoi anul viitor.

Duiu se simţi uşurat când ajunse afară. Trase adânc aer curat în piept şi făcu discret semnul Lunii. Însă mirosul colibei, care îi îmbibase hainele, nu dispăru decât mult mai târziu. Mutară sacii rămaşi pe unul din caii de povară şi i-l oferiră lui Rodan pe celălalt. Între timp, apăru şi Maka, însoţită de Leca, continuând să sporovăiască. Jelul îi arătă lui Rodan

cum să încalece şi cum să controleze calul. Acesta se dovedi un elev talentat şi, după o oră de exersat, era în stare să meargă la galop.

Rodan preluă conducerea micului grup şi îi conduse pe un drum oblic faţă de cel pe care veniseră. Nu încercă să intre în vorbă cu nimeni. Nici Duiu nu simţi nevoia să afle mai multe despre acest sălbatic îmbrăcat în piei netăbăcite de animale. Se apropie de Jelul şi îi ceru lămuriri.

— Înţeleg că ai făcut un fel de târg, începu el. Numai că nu pricep ce-ai primit în schimb.

— Aveam de gând să te aduc oricum, răspunse Jelul. Numai că, aşa, ne-am ales şi cu ceva în schimb.

— Cu... ăsta? întrebă Duiu, destul de tare ca să fie auzit, arătând cu bărbia spre Rodan, care nici măcar nu întoarse capul.

— Nu, el e în plus, râse Jelul. Ai văzut piatra pe care mi-au arătat-o ai tăi? E un hematit, minereu de fier. Rodan ne conduce la o carieră străveche.

— Fier? Credeam că a dispărut, la fel ca benzina.

— Ca petrolul, îl corectă Jelul. Ţiţeiul. De fapt, nici acesta nu s-a terminat chiar până la ultima picătură. Numai că devenise prea scump pentru a fi exploatat. Şi, cum civilizaţia Vechilor depindea în totalitate de petrol, când nu s-a mai găsit în cantităţile cu care erau ei obişnuiţi, toată infrastructura s-a prăbuşit. N-au mai putut să-şi cultive câmpurile şi să-şi adune recoltele, aşa că au început să sufere de foame. N-au mai putut să-şi menţină uriaşa reţea care furniza tuturor electricitate. Când n-a mai fost energie, toate s-au schimbat în lumea Vechilor. Însă fierul nici vorbă să dispară. A devenit foarte dificil de găsit, mai ales cariere de suprafaţă, uşor accesibile, care fuseseră exploatate vreme de mii de ani.

— Iar noi nu le putem găsi şi singuri? Chiar avem nevoie de ajutorul unui sălbatic?

Jelul oftă şi clătină din cap.

— Nu s-au păstrat hărţile cu localizarea zăcămintelor pe care, chiar dacă le-am şti, nu le-am putea exploata. Vechii foloseau maşini uriaşe pentru asta. Avem nevoie de ceva uşor de exploatat, de un

zăcământ de suprafaţă. Iar să facem noi prospecţiuni geologice printre sălbatici ostili, care abia aşteaptă să ne ucidă, nu este posibil. Tribul fratelui tău ne este prieten. Dacă găsim zăcământul şi reuşim să obţinem fier din minereu, avem şansa să trecem din epoca de piatră în epoca fierului. Desigur, poate dura ani de zile.

Din spate, se apropie Maka.

— Eu ştiu că s-au terminat toate resursele. Aşa am învăţat.

— Nimic nu se epuizează complet vreodată. Totodată, este adevărat că nu s-au mai găsit cu uşurinţă cărbuni, uraniu, aluminiu, cupru, metale rare şi, bineînţeles, petrol, considerat sângele civilizaţiei Vechilor.

Cu toate că se prefăcea indiferent, Rodan îşi încetini puţin calul, apropiindu-se ca să asculte mai bine.

— Şi au urmat războaiele pentru resurse, sări Duiu, dornic să-şi etaleze cunoştinţele despre istorie. Care au grăbit sfârşitul.

— Au venit ceva mai târziu, îl potoli Jelul. Războaiele au izbucnit mai târziu şi, într-adevăr, au epuizat şi puţinele resurse rămase. Nu s-au mai găsit cu uşurinţă uraniu şi petrol. Da, şi lipsa uraniului a dus la decăderea civilizaţiei. Sau războaiele. De fapt, ambele, istoricii nu sunt unanimi în această privinţă şi nici scrierile ce ne-au rămas după plecarea Vechilor nu lămuresc problema.

Drumul începu să urce din ce în ce mai abrupt, până se transformă într-o cărare subţire care nu mai permise apropierea cailor. După vreo jumătate de oră, deveni atât de dificil, încât Rodan se opri şi descălecă.

— Aici ne oprim, vorbi el pentru prima oară de când porniseră. Tu – arătă spre Jelul – şi cu mine, vom merge pe jos mai departe. Ne întoarcem într-un ceas.

Descălecară cu toţii.

— Dar de ce nu şi noi? sări Duiu.

— Înţelegerea a fost făcută cu el, nu cu tine, şuieră Rodan.

— Rămâneţi să păziţi caii, spuse Jelul. L-aţi auzit, ne întoarcem repede.

Cei doi porniră călcând apăsat. În scurtă vreme, se pierdură prin vegetaţia deasă. Duiu priponi caii care începură să pască.

Maka se aşeză pe un buştean uscat, căzut la pământ.

— Se pot face o mulţime de obiecte din fier, să ştii, spuse Duiu, dar fata ridică indiferentă din umeri.

— Dacă pot obţine o pereche de bisturie mai ascuţite decât cele pe care le am eu, mi-e suficient.

— O, am putea avea lucruri asemeni Vechilor, spuse Duiu. Maşini cu care să mergem pe pământ, pe apă sau prin aer. Întrucât avem pergamentele cu ştiinţa lor, le-am putea fabrica.

— Şi lor la ce le-au folosit toate astea? se răsti Maka. Au risipit tot şi-au plecat, iar nouă ne-au lăsat planeta aproape moartă.

Duiu făcu semnul Lunii. Nu-i plăcea să se vorbească de rău despre Vechi. Realizaseră atât de multe. Maka continuă, furioasă:

— Văd că eşti superstiţios, prea faci des semnul Lunii. Cine ştie, poate asta va deveni religia oficială peste o generaţie sau două. După cum ştii, unii dintre medici au propria lor teorie despre Înălţarea Vechilor, cu care eu, personal, nu sunt de acord. Ei cred că aceştia şi-au prelungit cu mult viaţa prin tehnici medicale avansate şi-au renunţat să mai aibă copii. Aşa că, atunci când au devenit, totuşi, bătrâni, s-au mutat pe Lună, unde atracţia gravitaţională este doar o cincime din cea terestră, iar sistemul sanguin al corpului omenesc e mult mai puţin solicitat. Iar acolo au murit cu toţii.

— Dar... nu e adevărat, şopti Duiu.

Începu iar să facă semnul Lunii, dar privirea furioasă a fetei îl convinse să renunţe. Existau mai multe teorii despre plecare Vechilor. Ca toată lumea, Duiu era la curent cu toate. Favorita lui era că Vechii

ajunseseră la un stadiu de perfecţiune la care Înălţarea la Lună devenise inevitabilă.

— Bineînţeles că nu este adevărat. Înălţarea a fost acum aproximativ o mie de ani. Numai că, aşa cum spun manuscrisele, a durat cel puţin un secol. Iar în texte sunt menţionate mai multe destinaţii. Luna a fost doar prima dintre ele. Dar au fost destinaţii la fel de bune Marte sau Noua Geea, din sistemul solar Epsilon Eridani, asemănătoare cu Pământul.

— Acolo încă nu ar fi ajuns, pentru că ar fi trebuit să călătorească peste zece ani-lumină.

— Personal, sunt convinsă că Luna este doar o superstiţie, la fel ca şi Înălţarea. Să te întreb ceva: de ce, într-un mileniu, Vechii nu s-au întors?

— Pentru că... aşa cum ai spus: obişnuiţi cu gravitaţia Lunii, n-ar mai putea să locuiască pe Pământ, articulă cu greu Duiu.

— Dacă Vechii sunt atât de avansaţi cum pretind textele rămase de la ei, gravitaţia nu ar fi trebuit să fie o problemă. Chiar dacă ar fi, de ce n-au trimis observatori mecanici în locul lor, ca să vadă ce-a mai rămas pe planeta lor de origine? Îţi spun eu de ce: Vechii nu mai există de fix o mie de ani.

Sfâşiat între iubirea pe care o purta fetei şi cultul trecutului şi realizărilor acelor vremuri, Duiu răbufni:

— Dar Vechii sunt strămoşii noştri! Ne-au lăsat o comoară inestimabilă de cunoştinţe, datorită cărora ne deosebim de sălbatici. S-au înălţat la Lună pentru că aici, pe Pământ, îşi terminaseră menirea, iar ştiinţa lor i-a transformat în zei. Învăţătorul nu ţi-a spus toate acestea? Atunci când sunteţi numai voi doi singuri?

Ochii fetei luaseră foc. Vocea îi tremură puţin de la efortul făcut să-şi păstreze calmul.

— Nu este treaba ta ce fac eu cu Învăţătorul când suntem singuri. Ceea ce nu pot să înţeleg este cum vă intră în cap prostiile astea. Cea mai mare parte a cunoştinţelor rămase de la Vechi sunt inutile şi de cel puţin trei sute de ani Bibliotecarii plănuiesc să le scoată din Tezaur. Nu au făcut-o, pentru că şi printre

ei apar mereu indivizi aşa ca tine, care divinizează tot ce ţine de Vechi.

— Ne-au lăsat ştiinţa, încercă Duiu, dar fata era de neoprit.

— Ba au consumat totul fără să se gândească măcar o clipă la tine sau la mine. Adică la lumea pe care ne-au lăsat-o. Au ars petrolul doar pentru plăcerea lor de-a se deplasa pe Pământ. Tot pentru plăcerea lor, şi-au fabricat obiecte de care nu aveau nevoie cu adevărat şi, din cauza asta, au eliberat la întâmplare compuşii organocloruraţi, fosforici, mercurici şi fluorurile. Generaţii întregi s-au străduit să nu se mai nască copii mutanţi şi debili din cauza deşeurilor Vechilor, iar cei din Triburi mor şi azi din aceeaşi cauză. Tu nu priveşti în jur niciodată? E suficient să vezi doar pământul şi apele otrăvite de ei, care încă nu s-au curăţat, deşi au trecut peste o mie de ani.

Duiu amuţi sub avalanşa de argumente. Maka vorbise cu pasiune. Se încruntase, ochii îi aruncau scântei, iar buzele i se strânseră formând două gropiţe mici pe obraji. Era foarte frumoasă, chiar dacă vorbele ei îi atingeau grav convingerile.

— Vorbeşti asemeni celor din Triburi, folosi el argumentul suprem.

— Aşa crezi? Ei bine, te înşeli. E o mare diferenţă. Sălbaticii ne urăsc din superstiţie. Ne cred urmaşii celor care au distrus planeta şi sunt convinşi că, dacă ne distrug, lucrurile vor reveni aşa cum spun legendele că au fost odată. Numai că şi ei sunt la fel de urmaşi ca şi noi, iar ceea ce a fost n-o să mai fie, pentru că nimeni n-o să toarne ţiţei în puţuri şi nici n-o să umple la loc minele cu cărbuni. Pe Insulă am învăţat să raţionăm şi să punem lucrurile cap la cap. Iar adoraţia pentru Vechi nu mai este altceva decât o formă de-a ne ascunde după deget.

Duiu tăcu, rămas fără replică. Maka îl ignoră şi scoase o pătură din desagi, o întinse pe iarbă şi se aşeză pe ea furioasă. Pe Duiu îl ajunse oboseala. Se sprijini de un copac rupt de furtună şi încercă să picotească. La fel ca în noaptea trecută, aţipi în

reprize scurte, bântuite de vise. Vechii deveniseră uriaşi omnipotenţi, în faţa cărora ei erau mici şi neînsemnaţi. Tresări când o mână îl scutură de umăr. Rodan şi Jelul se întorseseră transpiraţi şi roşii la faţă, aducând un sac pe trei sferturi gol, pe care îl urcară cu mare greutate pe unul din caii de povară.

— Acum vom vedea dacă suntem în stare să separăm fierul de minereu, fu singurul comentariu făcut de Jelul.

Duiu înţelese imediat natura problemei: fierul putea fi separat de minereu la două mii de grade Celsius, temperatură care nu avea nici o idee cum putea fi obţinută, pentru că ştiinţa Vechilor descria furnale şi cuptoare gigantice, maşinării uriaşe şi ventilatoare în combinate metalurgice. Informaţii despre tehnicile folosite în zorii omenirii ar fi fost de mare folos, însă acestea se pierduseră în epoca de înflorire a Vechilor. Cui să-i mai pese de metodele primitive, când obţinerea fierului devenise o industrie planetară, care producea anual milioane de tone de metal?

Porniră din nou la drum şi ajunseră, cu puţin înainte să se întunece, în locul care odinioară fusese oraş. Rodan făcu eforturi vizibile pentru a-şi ascunde teama. Nervozitatea lui se transmise şi calului care scutură nervos din picioare. Rodan îşi pierdu echilibrul şi căzu. Duiu se abţinu să nu râdă. Descălecă şi încercă să-l ajute, dar Rodan îl respinse şi se ridică singur. Jelul arătă spre o movilă apropiată, o fostă clădire mestecată de secole şi scuipată de vânturi.

— E prea întuneric. Rămânem aici. E un loc la fel de bun ca oricare altul, spuse.

Îşi scoaseră păturile şi le întinseră una lângă alta. Foc nu mai făcură, din lipsă de combustibil. Lumina palidă a Lunii abia reuşea să se strecoare prin stratul mişcător de nori. Duiu adormi imediat, iar somnul îi fu greu şi fără vise. Nu-l simţi pe fratele său mai mic care, după ce se foi înspăimântat o bună bucată din noapte, se apropie şi se lipi de el pentru a reuşi, în sfârşit, să aţipească.

Dimineaţa, Duiu se trezi primul, dar nu se clinti încă vreo jumătate de oră, până când se trezi şi Rodan şi-şi desprinse braţele din jurul lui. Duiu constată că nici mirosul iute al pieilor de animale cu care era îmbrăcat fratele său, nici cel de transpiraţie stătută şi jeg nu-l mai deranjau atât de tare.

* * *

Relaţia celor doi fraţi se îmbunătăţi cu repeziciune imediat după ce ajunseră pe Insulă. Rodan primi un pat în odaia aflată în clădirea-cămin a tinerilor necăsătoriţi. După ce fusese tuns, îmbăiat şi îmbrăcat în haine decente, din pânză, tânărul arăta ca oricare locuitor al Oazei. Mai dificil a fost să fie convins să renunţe la unele obiceiuri dobândite în sălbăticie, cum ar fi mâncatul cu mâinile goale sau dormitul pe podeaua tare.

Rodan învăţa cu repeziciune. Se dovedi că ştie, printre altele, să citească şi să scrie cursiv. Avea, de asemenea, noţiuni despre istorie şi civilizaţia Vechilor, precum şi cunoştinţe avansate de medicină şi farmacie naturistă, toate dobândite de la Leca. Tânărul se dovedi un luptător iscusit. Folosea cu iscusinţă arcul, suliţa şi cuţitul şi făcu la un moment dat o demonstraţie de lupte libere, căruia îi căzu victimă unul dintre Învăţătorii care insistase să-l provoace la o întrecere amicală. Numai că astfel de întreceri nu existau în triburi, după cum nu erau nici reguli cu excepţia uneia: ucide sau eşti ucis. Învăţătorul a fost scos cu greu din vârtejul de lovituri date de-a valma, cu mâinile şi picioarele.

Rodan prindea totul foarte repede. După ce înţelesese că putea să întrebe orice, nu se mai opri. Cum Duiu se afla mai mereu în preajma sa, trebuia să-i satisfacă setea de cunoaştere. Obţinu chiar învoire temporară, după-amiaza, de la copiatul pergamentelor. După câte o zi de explicaţii, Duiu se simţea mai obosit decât după una de şcoală. Pe Rodan îl interesa totul.

— De ce fierbeţi apa? întrebă Rodan, după câteva zile.

— Nu o fierbem, o evaporăm şi apoi o condensăm. În acest fel, eliminăm murdăriile şi otrăvurile.

— Dar noi o bem aşa dintotdeauna.

— Şi faceţi tot felul de boli. De-asta noi nu mâncăm decât carne de la animalele pe care le creştem şi le hrănim noi.

I-ar fi spus mai multe despre poluanţii antropici, proveniţi din activitatea industrială a Vechilor. Cei mai mulţi, cum ar fi compuşii metalici şi deşeurile radioactive, încă mai infestau suprafeţe întinse şi nu puteau fi identificaţi cu uşurinţă. De regulă, când se însămânţa un teren din afara Insulei, treceau cel puţin trei ani în care recolta era testată pe animale, înainte de-a fi socotită comestibilă. Rămăsese vie amintirea seminţelor contaminate cu metil-mercur mâncate de vitele cu carnea cărora se hrăniseră oamenii. Decesele ce urmaseră nu fuseseră uitate nici după treizeci de generaţii. Iar despre necazurile provocate de compuşi care conţineau cadmiu şi mercur, care chinuiseră rinichii Insularilor din trecut, sau despre morţile provocate de arsen, cianuri, pesticide şi azotaţi învăţau chiar din primele zile de şcoală.

Desigur, lui Rodan i se părea o prostie să creşti animale, în loc să le vânezi în pădure. La fel, cultivatul cerealelor părea o activitate plictisitoare şi inutilă cu toate că, după ce gustă pâinea, părerea i se mai schimbă puţin. Colindau Insula în lung şi-n lat. Uneori o întâlneau pe Maka, iar lui Duiu inima prindea să-i bată mai repede. Fata nu zăbovea, abia rămânea să schimbe câteva cuvinte. Nu mai trecea seara pe la casa lui Jelul. În schimb, fusese văzută de mai multe ori stând de vorbă cu Rodan. Duiu hotărî să afle ce se petrece şi-şi întrebă fratele.

— Vrea să ştie despre viaţa în triburi, îi răspunse acesta.

— Doar atât?

— De ce, e femeia ta? i-o întoarse fără menajamente Rodan.

— Nu, nu este.

— Dar îţi place, am văzut cum te uiţi la ea. De ce nu o iei şi gata?

În triburi, nu exista noţiunea de căsătorie. Femeile tinere îşi alegeau singure partenerii, iar cuplurile se formau pentru perioade mai lungi, de obicei după ce făceau primul copil şi spuneau cine este tatăl. Nu era nimic neobişnuit ca o femeie să aibă copii cu taţi diferiţi. Uneori, după ce partenerii mai îmbătrâneau, acceptau să trăiască definitiv sub acelaşi acoperiş.

Rodan se arătă extrem de interesat de sistemul defensiv al Insulei. Puse întrebări amănunţite despre sarbacanele cu aburi şi despre catapulte. Tezaurul îl intriga în mod special, mai ales după ce fusese lăsat pentru prima dată să-l viziteze. Cu greu putuse fi convins să păstreze liniştea, pentru a nu-i deranja pe cei care lucrau şi învăţau acolo. Însă, odată ieşit, răbufni cu un potop de întrebări. Li se alăturase şi Jelul.

— Deci, ce aveţi acolo?

— Ţi-am spus înainte, zise Duiu, acolo e adunată ştiinţa Vechilor.

— Ştiu asta, mi-a spus Leca. Ceea ce nu pricep este motivul pentru care vă străduiţi atât s-o păstraţi. Vechii au risipit resursele şi apoi s-au dus. La ce mai este bună ştiinţa lor?

Într-adevăr, cea mai populară teorie era aceea că Vechii plecaseră după ce epuizaseră principalele materii prime energetice de pe Pământ. Leca îl învăţase bine.

— Păstrăm ştiinţa vechilor pentru că ea ne învaţă o mulţime de lucruri, interveni Jelul cu blândeţe.

— Să ardeţi petrol şi cărbuni care nu mai există în motoare care nu se vor mai putea fabrica niciodată? nu se lăsă Rodan. Să visaţi că Vechii vor coborî înapoi din Lună?

Înspăimântat, Duiu făcu semnul Lunii.

— Pentru că asta ne desparte de sălbăticie, spuse aspru Jelul. Pentru că aceste cunoştinţe sunt moştenirea noastră. Ele reprezintă tot ceea ce avem mai de preţ şi le transmitem mai departe, din generaţie în generaţie, ca să nu uităm niciodată ce-am fost noi, oamenii.

Jelul se întoarse şi-i părăsi în grabă. Duiu nu-şi amintea să-l fi văzut atât de supărat vreodată.

Rodan pufni neîncrezător.

De atunci, Jelul evită să-l întâlnească altfel decât în cadrul lecţiilor comune. Lucra preocupat, împreună cu mai mulţi Învăţători, la separarea fierului de minereu. Cu toate că făceau acest lucru în taină, într-un atelier ceva mai izolat, aflat în nordul Insulei, apăruseră zvonuri conform cărora reuşita era departe.

Rodan nu-şi făcu prieteni, nici măcar din rândul copiilor trimişi de triburi.

Învăţa cu aviditate numai ceea ce considera el util şi nu punea de două ori aceleaşi întrebări. Era extrem de interesat de strategii şi tactică militară, de tehnici de luptă şi vânătoare, de confecţionarea uneltelor simple. La început, nu lipsea de la exerciţiile fizice organizate de Învăţători, dar se plictisi de ele repede, mai ales după ce îl doborâse pe unul dintre aceştia. Pentru Duiu, viaţa de pe Insulă reintra în rutină.

După primele săptămâni de adaptare, Rodan a fost primit într-o clasă de începători, iar Duiu îl vedea destul de rar în timpul zilei. Reîncepuse munca de copist la Tezaur, după-amiaza. Relaţia cu Maka intrase într-un impas. Ştia că o jignise când îi vorbise de legătura ei cu Jelul. Ar fi vrut să-şi ceară scuze, dar fata nu-i dădu prilejul.

Într-o zi, întorcându-se ceva mai devreme în dormitorul comun, Duiu şi-a surprins fratele lucrând la un pergament. S-a apropiat şi a privit peste umărul lui Rodan. Era schiţa insulei, cu punţile şi Sanctuarul şi mai multe rânduri de cifre. A întrebat ce înseamnă, dar Rodan a tresărit, a rulat în grabă pergamentul şi l-a pus în traista de care nu se despărţea nici în somn.

Intrigat, Duiu şi-a propus să afle ce ascunde.

* * *

Trecuse de miezul nopţii când strigăte şi un vuiet neobişnuit îl treziră pe Duiu. Luna plină şi feştilele aprinse îmbibate cu seu, care asigurau iluminatul nocturn al uliţelor, aruncau sclipiri ciudate prin fereastra de sticlă grosolană, ondulată. Se ridică din

pat şi se încălţă cu gândul de-a merge până afară, să vadă ce se petrece. Aruncă din reflex o privire spre patul vecin al fratelui său. Era gol. Mai mulţi colegi de dormitor se treziră şi întrebară ce se petrece. După ce se frecă la ochi ca să scape de amorţeala somnului, remarcă stupefiat că lumina care intra pe geam era neobişnuit de intensă.

Deschise uşa. Ceea ce văzu îl paralizã. Mâna dreaptă, care pornise să facă semnul Lunii, i se opri la jumătate şi căzu înapoi. Tezaurul era cuprins de flăcări. Mai mulţi oameni aduceau în goană găleţi de lemn pline cu apă pentru a le arunca în foc. Simultan, sălbatici îmbrăcaţi în piei de animale năvăleau din râu sau traversând pe o punte secundară, care fusese cumva coborâtă. Aceştia se ciocniră cu un mic grup de apărători ai Insulei şi căzură seceraţi de săgeţi sau lăncii.

Numai că pe punte veneau mulţi alţii. Cu un bufnet sec, mai căzu o punte secundară, nu departe de dormitorul comun al băieţilor. Cineva reuşi să ajungă la sirena cu aburi şi s-o pornească. Fluieratul ascuţit al alarmei îi scoase din case şi pe cei care dormeau adânc.

Insularii reacţionară imediat şi fără teamă, rod al nenumăratelor exerciţii datorită cărora supravieţuiseră vreme de generaţii. Fiecare ştia ce are de făcut. Se organizară din mers şi, în câteva minute, începură riposta.

Oale mari de lut, pline cu alcool, cu fitilurile aprinse, ţâşniră din catapulte şi trecură vuind ambele braţe ale râului Barieră. Se sparseră cu bufnituri seci, iar alcoolul se împrăştie şi se aprinse. Flăcările dezvăluiră o mulţime de sălbatici care se năpusteau spre punţi sau încercau să treacă apa înot. Stropi de alcool aprins săriră pe unii dintre ei, iar focul le cuprinse imediat blănurile. Unii le dezbrăcară urlând, alţii se aruncară în apă. Ultima punte căzută se încovoie primejdios sub greutatea celor care se înghesuiseră s-o traverseze. Se rupse, iar agresorii se prăvăliră zbierând în râu. Un nor de săgeţi aprinse, cu vârf de silex, scuipat de sarbacanele cu aburi, se

înălţă în noapte ca un roi ucigaş de licurici şi făcu ravagii pe maluri. Aburul fluieră grav prin ţevile de ceramică. Apărătorii Insulei preluară iniţiativa şi se împărţiră între respingerea invadatorilor şi stingerea incendiului.

Lui Duiu nu i se repartizase încă un post de luptă. La exerciţii făcea parte din rândul auxiliarilor care transportau răniţii, cărau muniţii sau stingeau eventualele incendii. Se pomeni parte a unui şir de oameni care îşi treceau găleţi cu apă dintr-o mână în alta, fără să-şi amintească în ce fel ajunsese acolo. În apropiere, o văzu pe Maka cum bandajează cu mişcări iuţi braţul rănit al unui apărător.

Încet, soarta bătăliei se întorcea în favoarea insularilor. Deja în anumite locuri sălbaticii dădeau înapoi, sărind în Barieră.

O explozie cumplită veni dinspre depozitul de oale cu alcool pentru catapulte. Ca într-un coşmar, servanţii fură spulberaţi, învăluiţi în flăcări. După câteva secunde explodă şi distileria, aruncând un suflu de vapori fierbinţi, opărind de-a valma apărători şi agresori. Rândul celor ce încercau să stingă incendiul se frânse. Lovit de valul de aburi, unul dintre cei aflaţi aproape de Duiu scăpă găleata, iar apa se dispersă ca o perdea fină şi rece care îl protejă pe băiat de fierbinţeală, dar nu şi de unda de şoc care îl aruncă la pământ. Auzi cum cade şi puntea principală în urletele valurilor de sălbatici care năvăliră agitând ciomege şi ghioage. Un sălbatic se repezi spre Maka. Îşi năpusti ghioaga în capul rănitului apoi o ridică din nou, pentru a o lovi pe fată. Fără să ezite nici o clipă, Duiu aruncă găleata grea de lemn către agresor, dar acesta o văzu şi se feri. Într-o clipă, Duiu o îmbrăţişă pe fată, protejând-o cu trupul său. Cu toate că-şi mai pierduse din avânt, sălbaticul prăvăli ghioaga care-l lovi rău în umăr şi-n cap. Duiu văzu negru în faţa ochilor şi-şi pierdu cunoştinţa.

Îşi reveni greu, copleşit de intensitatea durerii. Capul stătea să-i plesnească, iar corpul să-i ia foc. Gemu adânc când deschise ochii, iar amintirile recente îi năvăliră şuvoi. Surprins, uită pentru o clipă

de durere şi se ridică într-un umăr. Era linişte. Lumina palidă a unei feştile arunca umbre peste obiecte pe care încă nu le putea desluşi limpede.

— Ţi-ai revenit, şopti o voce pe care o recunoscu. Îţi mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa.

Simţi o pereche de buze umede cum se lipesc pentru o clipă de-ale lui. Crezu că visează. Maka îi puse o cârpă umedă şi rece pe frunte şi durerea din cap se mai atenuă.

— Ce... ce s-a întâmplat? articulă Duiu cu greutate. Unde este sălbaticul?

— L-a doborât el, cu o săgeată, spuse Maka, arătând cu bărbia undeva în spate.

Jelul apăru din semiobscuritate.

— Rodan, fratele tău. El a trădat. Cred că a avut asta în cap tot timpul, de când a venit. Ticălosul, ar fi trebuit să-mi dau seama. A unit triburile împotriva noastră. A coborât una din punţile secundare care nu era păzită.

— Pe acolo au venit sălbaticii, completă Maka.

— Chiar şi aşa, tot i-am fi înfrânt, spuse cu voce frântă Jelul. Numai că Rodan a dat foc rezervei de alcool care a provocat explozia rezervorului cu abur de la distilerie. Şi-a dat viaţa pentru asta, a fost foarte hotărât. Atunci s-a terminat totul. Sălbaticii ne-au copleşit. Erau de zece ori mai mulţi decât noi.

— Nimeni n-a crezut că mai există atâţia, şopti Maka.

— Am ajutat-o să te aducă aici. Deocamdată, suntem la adăpost.

Treptat, ţiuitul din urechile lui Duiu dispăru. Durerea de cap se diminuase mult. Maka îi dădu apă dintr-un ulcior de lut. Bău cu lăcomie. În minte i se formară mai multe întrebări.

— Unde... unde suntem? Unde sunt ceilalţi?

— Nu ştiu dacă a mai supravieţuit cineva. Dacă da, nu pot decât să le deplâng soarta care-i aşteaptă în mâinile sălbaticilor, spuse apăsat Jelul.

— Ne aflăm în Tezaur, completă Maka.

— Tezaurul a luat foc. Am văzut cu ochii mei, răspunse Duiu şi duse mâna la gură când înţelese

enormitatea acestui adevăr. S-a pierdut totul. S-a pierdut ştiinţa Vechilor.

— Nu s-a pierdut nimic. Adevăratul tezaur este aici, arătă cu un gest larg, de jur împrejur, Jelul. Suntem sub Tezaur. Sus, au ars doar pergamentele.

Duiu se ridică şi roti privirea, urmând mâna lui Jelul. Ochii i se obişnuiseră cu semiîntunericul. Grota era mult mai mare decât i se păruse. Se întindea în toate direcţiile. Pereţii erau placaţi cu mii de lespezi de piatră. Duiu tresări, recunoscând litere, grafice, desene şi formule matematice. Cărţile care arseseră în Tezaur îşi aveau corespondent aici. Fuseseră cioplite în piatră. Mai multe şiruri de mese se întindeau până se pierdeau în semiobscuritatea spartă doar de lumina pâlpâitoare a câtorva feştile. Duiu încremeni de uimire când văzu ce se află pe mese. Ca hipnotizat, se apropie şi atinse un obiect la întâmplare. Era un fişic greu cu bani. Îl luă în palmă, dar suportul de carton, îmbătrânit de secole, se sfărâmă. Eliberate, monedele se rostogoliră pe masă şi pe jos.

Dintre toate tehnologiile şi obiectele uimitoare inventate de Vechi, banii i se păruseră lui Duiu cel mai greu de înţeles. Învăţase, desigur, că puteau fi preschimbaţi pe lucruri folositoare sau pentru a răsplăti pe cineva, dar nu era deloc clar cine anume îi făcea, pentru că persoana sau organizaţia respectivă ar fi avut tot ce-şi dorea, oferind, în schimb, doar discuri de metal sau, în varianta mai ieftină, dreptunghiuri de hârtie. Rămăsese un mister al Vechilor de ce nu toată lumea tipărise bani, ceea ce, în mod evident, nu se întâmplase.

Pentru Duiu, lumea de-afară, bătălia cu sălbaticii, rănile – toate dispăruseră, pur şi simplu. Fascinat, îşi plimbă mâna peste obiectele de pe mese. Pe cele mai multe nu le recunoştea, însă unele dintre ele semănau cu desenele schematice de pe pergamente. Un telefon, cu care Vechii vorbeau la mare distanţă folosind curentul electric. Mai multe taste lipseau, iar în găurile negre intrase praful. Un bec cu balonul spart, cu care Vechii produceau lumină. Un fier de

călcat care semăna cu cele folosite pe Insulă, cioplite din piatră. Un televizor cu ecranul spart, la care Vechii priveau imagini trimise de oriunde. O clanţă fără cheie. Un aparat necunoscut ca o cutie dreptunghiulară, sclipind de seu de oaie, cu care fusese uns pentru a fi conservat. Un automobil lipsit de parbriz şi cu scaunele destrămate.

— Sunt obiectele pe care am reuşit să le salvăm din moştenirea lăsată de Vechi, şopti Jelul, în spatele lui. Unele au fost recuperate după mai mult de o sută de ani de la plecarea lor.

— De ce le-aţi ţinut ascunse? întrebă Duiu. Ar fi trebuit să le vadă toată lumea.

Jelul clătină din cap.

— Ca să afle ce-a pierdut? Majoritatea acestor obiecte nu ştim la ce-a folosit. Cele mai multe sunt stricate şi au părţi lipsă. Nu, e mai bine aşa. Noi ne-am descurcat şi fără ele. Fără jucăriile Vechilor.

— Dar când se vor întoarce Vechii, vor avea nevoie de toate astea, spuse sfios Duiu.

— Vechii nu se mai întorc, spuse tare Jelul, iar vocea lui provocă ecouri în încăpere. Vechii suntem noi. Ultimii Vechi.

— Dar Înălţarea la Lună..., începu Duiu, însă Jelul nu-l lăsă să continue.

— Nu a fost nici o înălţare. Este adevărat că, în urmă cu o mie de ani, oamenii reuşiseră să construiască vehicule cosmice. Au fost pe Lună într-un un program de cercetare şi atât. Nu se poate locui acolo. Oamenii de atunci au epuizat resursele planetei, apoi s-au războit pentru ce-a mai rămas. După un secol, populaţia a scăzut de o mie de ori. Lumea s-a împărţit în sălbatici şi noi. Se spune că au mai fost Insule care însă nu au rezistat.

— Dar... dar...

— Superstiţia cu Înălţarea a fost creată chiar aici, de bătrânii comunităţii noastre, pentru a oferi tinerilor o speranţă şi un scop. Păstrăm ştiinţa Vechilor, pentru că ei se vor întoarce. A fost un secret pe care îl ştiau toţi Învăţătorii. Şi tu l-ai fi aflat ceva mai târziu. Acum nu mai are nici o importanţă.

Jelul se depărtă puţin de ei, mângâind obiectele străvechi. Maka nu părea deloc surprinsă. Duiu o privi neîncrezător.

— Tu ştiai? De-asta îţi păream ridicol când făceau semnul Lunii.

— Mi-a spus Învăţătorul când ne-am întors din prima călătorie, aprobă fata. Am trecut de câteva ori pe la el, seara. Mi-a dat să citesc pergamentele secrete cu adevărul despre Vechi. Ca medic, a considerat că eu trebuie să ştiu, dar mi-a cerut să păstrez taina.

— Iar voi doi, nu... aţi... nu sunteţi... ştii tu, împreună?

Fata clătină din cap, iar Duiu simţi cum o piatră uriaşă i se ia de pe inimă. O prinse de mână, iar feţele li se apropiară. Când buzele lor fură pe punctul să se unească, Jelul trânti cu putere un obiect de podeaua de piatră. Duiu tresări, surprins. Obiectul se sfărâmă şi bucăţi din el săriră în toate părţile.

— Poate că aşa trebuia să se întâmple. Mai devreme sau mai târziu, sălbaticii tot ar fi reuşit ceea ce au reuşit acum. A fost o greşeală. Insula a fost o imensă greşeală.

— O greşeală? se miră Maka.

— Insula noastră? întrebă şi Duiu.

— Da. Toată această obsesie de a păstra ştiinţa strămoşilor. O ştiinţă care nu mai foloseşte la nimic.

— Dar asta ne-a ferit de sălbăticie, protestă Duiu. Învăţătura ne-a păstrat oameni, asemeni Vechilor. Fără Insulă, civilizaţia ar fi dispărut!

— Cred că asta ar fi trebuit, de fapt, să se întâmple. Da, fără Insulă, am fi fost şi noi asemeni lor, arătă cu mâna spre tavan.

Jelul se agită de-a lungul pereţilor, aprinzând tot mai multe torţe. Lumina dezvăluia dimensiunile impresionante ale sălii în care se aflau. Din pereţi ieşeau manete şi butoane străvechi, cadrane crăpate şi prăfuite ale unor aparate necunoscute. Duiu o privi întrebător pe Maka, dar ea ridică din umeri. Porniră după Jelul.

— Vom reconstitui pergamentele pierdute, strigă Duiu, gâfâind uşor în urma lui. Vom ridica alt Tezaur. Vom lua tineri inteligenţi din triburi şi-i vom învăţa ştiinţa Vechilor. Adică a strămoşilor.

Jelul se opri şi se întoarse către ei.

— Ce să-i învăţăm? Cum să folosească maşina de spălat rufe pe care nu o vor avea niciodată? Sau că strămoşii lor au zburat cu avioanele, asemeni păsărilor, dar ei nu vor avea această şansă? Hai să recunoaştem, ştiinţa Vechilor a devenit nefolositoare. O recităm, o învăţăm şi-o trecem de la o generaţie la alta sub forma unor legende pe care nu le mai crede nimeni. Nu-i aşa, Maka?

Băiatul începu să facă semnul Lunii. Nu era bine să-i vorbeşti de rău pe Vechi. Realiză că Jelul tocmai risipise superstiţia şi se opri.

— Am învăţat şi despre greşelile strămoşilor, spuse apăsat fata. Greşeli pe care n-o să le mai repetăm.

Jelul desfăcu larg braţele.

— Cu ce să le mai repetăm? Vom avea grijă să nu epuizăm rezerva de silex? Noi, cu Insula, cu încăpăţânarea noastră de a păstra toate aceste lucruri şi informaţii inutile, am frânat roata istoriei. Dacă decăderea omenirii ar fi fost totală, dacă Insula nu ar fi existat, sălbaticii de afară ar fi găsit un alt fir. Ecosistemul s-a regenerat, în mare parte. Poate că, după câteva generaţii, ar fi pornit un nou fir al vieţii, diferit de ştiinţa strămoşilor, fără petrol şi fără electricitate. Noi am împiedicat asta. Am cerut triburilor să ne urmeze, crezând că le civilizăm. Într-o mie de ani, şi ele au învăţat de la noi câte ceva din ştiinţa pe care am păstrat-o, fără să încerce să descopere şi o altă cale. Le-am transmis din cunoştinţele strămoşilor fără să deţinem şi resursele lor. Am împiedicat lumea să renască.

Jelul apăsă manete şi butoane, însă pe pereţii îmbrăcaţi cu aparatură nu se întâmplă nimic. Îl urmăriră fascinaţi.

— Ce este... ce este asta? îndrăzni Duiu.

— O centrală nucleară a Vechilor, răspunse peste umăr Jelul. Tezaurul, aşa cum l-aţi cunoscut voi, este, de fapt, turnul de răcire. Ne aflăm în camera de comandă a reactorului. Sub noi se găsesc ultimele cantităţi cunoscute de uraniu rafinat din lume. Apa Barierei a fost folosită ca agent de răcire. Voi porni reacţia în lanţ.

— Dar... dar... după atâţia ani, e posibil ca circuitele să nu mai funcţioneze.

— Ai dreptate. Turnul de răcire este blocat, majoritatea ţevilor prin care circulă agenţi de transfer sunt goale, sparte sau înfundate. Nu trebuie decât să ridic barele de grafit ale reactorului.

— Fără moderator, reacţia în lanţ nu poate fi controlată, recită Duiu. Urmează explozia nucleară, dacă este atinsă masa critică.

— Chiar aşa, îi zâmbi Jelul. Iar locul pe care îl cunoaştem drept Insula o să dispară, cu Tezaur cu tot. Omenirea poate s-o ia de la început. Numai că nimic nu mai funcţionează. Nici n-ar fi de aşteptat, după o mie de ani. Voi sparge manual barele de grafit. Vă sfătuiesc să vă depărtaţi cât mai mult, dacă vreţi să supravieţuiţi, mai spuse şi se strecură printr-o trapă din podea.

Maka îl trase de mână.

— L-ai auzit, vino. Trebuie să mergem.

— N-ar trebui să-l oprim? întrebă Duiu, nu prea convins. O să moară de la explozie.

— Jelul nu poate fi oprit, spuse Maka. A hotărât să se alăture generaţiei lui, care tocmai a fost ucisă sus, pe Insulă. Îl admir pentru asta.

Duiu aruncă o privire scurtă spre locul unde dispăruse Jelul şi se hotărî. Înşfăcă două cuţite din metal masiv.

— Ia ce vrei, e ultima şansă, o îndemnă.

Îşi plimbă febril degetele peste obiectele Vechilor, neputându-se hotărî ce să mai ia din comoară. Se opri asupra unui binoclu cu lentilele crăpate, dar încă folositor, şi-a unei busole aflate într-o carcasă puternic oxidată.

Fata găsi o trusă medicală pe care o recunoscu după crucea roşie, decolorată, aflată pe capacul metalic.

Mai mult din întâmplare nimeriră trapa de ieşire. Urcară pe o scară foarte oxidată, ale cărei trepte scârţâiau sumbru. Ieşiră în fugă din Tezaur. Afară era încă noapte. Sălbaticii bântuiau peste tot pe Insulă. Jefuiseră tot ce putuseră căra şi puseseră foc peste tot. Trupurile insularilor ucişi nu fuseseră ridicate. Cei mai mulţi fie fugiseră, fie fuseseră luaţi ca sclavi. Un şuierat sinistru, de aburi, ieşi în urma lor din Tezaur. Jelul găsise calea spre miezul radioactiv. Câţiva sălbatici întoarseră capetele şi-i văzură. Fluturară pumnii şi ghioagele înspre ei. Doi dintre ei porniră în fugă să-i încolţească.

— Trebuie să ne grăbim, strigă Duiu.

Din doi paşi ajunseră la mal. Săriră în apele râului şi se lăsară duşi de curent, înotând doar cât să-şi ţină capetele la suprafaţă. Sălbaticii nu-i urmăriră. După jumătate de oră, o strălucire puternică depăşi în intensitate lumina palidă a soarelui ce sta să apună.

— Scufundă-te în apă şi stai acolo cât poţi de mult, îi strigă Duiu fetei.

Se scufundară amândoi dar, după câteva secunde, tunetul adus de unda de şoc a exploziei le scoase tot aerul din piept. Apa se încălzise simţitor, se învârtejea şi bolborosea. Cu ochii larg deschişi, se prinseră de mâini, mai rezistară un minut, după care ieşiră trăgând cu nesaţ aer în piept. Se îndreptară spre mal.

— Am pierdut trusa medicală, spuse Maka. Prima şi ultima mea trusă adevărată.

Duiu îi zâmbi trist. Şi el pierduse aproape tot ceea ce luase din Tezaur. Îi rămăsese unul din cuţite pe care îl legase de antebraţ.

— Poate e mai bine aşa. Jelul a spus că trebuie să ne găsim un drum nou, fără nimic care să ne amintească de Vechi. Ştii, tocmai am supravieţuit ultimei explozii nucleare de pe Pământ. Şi suntem ultimii insulari. Vei fi soţia mea.

— Vei fi soţul meu, spuse Maka.

El o prinse de mijloc şi se sărutară îndelung.

Duiu ridică ochii spre Lună, luă cuţitul şi-l aruncă strigând, ca şi cum ar fi vrut să-l înfigă în astrul care sclipea nepăsător pe boltă. O luă de mână pe Maka şi porniră spre pădure.

Lama de metal se înălţă şi se pierdu repede în noapte.

Pată albă, cavaler argintiu, panteră blondă

Liviu Radu

— Aceasta a fost tragica poveste de iubire a prinţesei fără de noroc, suspină corul doamnelor de onoare.

— Acesta a fost tragica poveste de iubire a prinţesei fără de noroc, oftară la rândul lor menestrelii, ciupind discret corzile harpelor.

— Da, tragică poveste, spuse regele şi-şi drese glasul, ca să ascundă faptul că era gata să lăcrimeze.

În schimb, prinţesa Azubyr nu-şi ascundea emoţia – dimpotrivă, se părea că-şi exagera reacţiile. Avea ochii plini de lacrimi, iar mâinile ce-i tremurau puternic sfâşiaseră batista galbenă cu unghiile... Pe cine voia să impresioneze? se întrebă regina, privind suspicioasă în jur. Doamne de onoare, menestreli, servitori, Corbim, şambelanul curţii... Da, şi Badim, vrăjitorul oficial... Nimeni care să merite efortul unui spectacol al sentimentelor princiare. Nimeni care să reacţioneze în vreun fel, demonstrând că înţelesese mesajul frumoasei Azubyr.

Şi, totuşi, îşi spuse regina, în timp ce se ridica de pe scaun, pregătindu-se să părăsească Sala Baladelor Triste, prinţesa e prea leneşă de felul ei ca să se lase inutil în voia sentimentelor şi cu atât mai puţin să şi le şi exteriorizeze. Are un interes şi trebuie să-l descopăr...

Chestia o frământă toată ziua, iar seara, în timp ce se pregăteau de culcare, îi povesti soţului său ce-o preocupa.

— Ai perfectă dreptate, zise regele, în timp ce-şi punea cămaşa de noapte. Am remarcat şi eu treaba asta. Dar acum mi-e foarte somn, aşa că nu te pot ajuta cu nimic. Oricum, dacă descoperi ceva, să-mi spui şi mie.

Regina nu reuşi să închidă un ochi, se zvârcoli toată noaptea – din cauza gândurilor şi din cauza sforăitului regesc. Dacă aş fi ştiut că o să fie atât de dezagreabil să dormi cu soţul tău în aceeaşi cameră, la bătrâneţe, m-aş fi măritat? se întrebă regina, la un moment dat, simţind că-i vine să-l strângă de gât pe consortul ei. Cel mai mult o înfuria faptul că regele dormea liniştit, văzându-şi netulburat de concertul lui la trombon, în ciuda ghionţilor pe care îi primise din partea nevestei, în ciuda fluieratului acesteia (regina verificase cu această ocazie că reţeta prezentată în zeci de cărţi drept infailibilă nu avea nici un efect asupra unui sforăitor înrăit). Dormea ca şi cum s-ar fi prefăcut că doarme, doar ca să-i facă ei în necaz.

Apoi, nu se ştie cum, regina îşi aminti de vremurile tinereţii – şi de faptul că pe atunci abia aştepta să ajungă în dormitor. Pe vremea aceea, regele (subţirel şi frumuşel) nu sforăia – sau, dacă va fi sforăit încă de pe atunci, cine îl auzea? Ea în nici un caz, pentru că atunci când adormea, epuizată, dormea buştean, puteai să tragi cu tunul lângă ea, că nu l-ar fi auzit...

Se uită cu duioşie la bătrânul ce semăna doar vag cu prinţul de care se îndrăgostise cândva (demult, demult, probabil într-o altă eră geologică...) şi-şi dădu seama că...

Îl apucă pe rege de umăr şi-l zgâlţâi zdravăn:

— Trezeşte-te, soţ al meu! Trezeşte-te! Avem ceva important de discutat!

Regele deschise ochii, buimac, şi se holbă la ea, fără s-o vadă. Apoi mintea i se limpezi, îşi dădu seama unde se afla şi cine îl zgâlţâia de zor. Mormăi fără chef:

— Despre ce vrei să discutăm? Despre faptul că trebuie s-o măritǎm pe Azubyr? Oricum n-o s-o măritǎm în noaptea asta, aşa că-ţi propun să aşteptăm până mâine dimineaţă. Ce zici?

Apoi regele zâmbi plin de candoare şi se culcă la loc. Adormi imediat şi se apucă din nou de sforăit.

Regina zâmbi şi ea. Petrecuse o viaţă întreagă alături de rege, dar şi acum o fermeca zâmbetul

copilăros pe care îl avea acesta când se trezea. Numai când se trezea. Probabil că zâmbetul acela – care, mai mult ca sigur, îi dezvăluia adevărata-i fire – ţinea doar până îşi amintea ce obligaţii avea, iar atunci dispărea din mintea lui orice urmă de candoare...

Da... N-o surprinsese faptul că regele ştiuse ce voia să-i spună soţia sa. Nu era prima oară când îi ghicea gândurile.

Şi n-o deranja cu nimic lucrul ăsta.

Se liniştise doar în parte – se lămurise că emoţiile exagerate ale fiicei sale erau o manifestare normală ale unei femei ce simţea nevoia căsătoriei. Nu se gândise că prinţesei îi venise sorocul. Copiii ăştia se maturizează tot mai devreme... Poate din cauză că mănâncă mai mult şi mai bine decât generaţia anterioară?

Oricum, trebuia să-i găsească prinţesei un soţ corespunzător, înainte ca hormonii ei s-o ia razna şi s-o facă să pună ochii pe vreun individ nepotrivit din punct de vedere social.

Închise ochii, iar de data asta sforăitul regelui i se păru un acompaniament potrivit somnului.

Adormi imediat şi visă pajişti înflorite şi prinţese dansând.

Se trezi mult după ce răsărise soarele, bine dispusă şi odihnită. Se grăbi să se ducă în sala tronului, hotărâtă să-l facă pe rege să-şi ţină făgăduiala. Sigur, sfaturile şambelanului (şi ale vrăjitorului curţii, bineînţeles) erau şi ele bine-venite, pentru că...

Pentru că regina descoperise doar că trebuie să-şi mărite fata, dar nu şi cu cine.

Văzu că toţi cei cu care dorea să discute erau strânşi în jurul regelui şi se bucură că soţul ei se ţinuse de cuvânt, dar se supără un pic, pentru că nu avusese răbdare să vină şi ea şi începuse deja discuţia.

Apoi, după ce văzu figurile bătrânilor aşezaţi pe fotolii comode, îşi dădu seama că nu erau mutrele unor oameni care discutau despre o căsătorie, ci mai degrabă ale unor oameni care fuseseră anunţaţi că asupra lor se va abate o nenorocire.

— Bună dimineaţa şi bine că ai venit, o salută regele, morocănos. Avem oaspeţi.

— La ora asta? se minună regina. Cine-i nesimţitul care vine în vizită din zori?

— Prinţul Shmerg, cine să fie? răspunse cu obidă şambelanul.

— Să fug să mă schimb, oftă regina, care venise în sala tronului într-un capot (e adevărat, unul elegant, dar nu într-atât încât să primească oaspeţi regali într-un asemenea veşmânt).

Nu apucă să-şi transforme intenţia în faptă, pentru că uşa sălii fu împinsă puternic, iar în încăpere năvăli un individ solid, care se adresa peste umăr majordomului scandalizat:

— Lasă, lasă, n-am nevoie să fiu anunţat, că mă ştie Măria Sa, m-a mai văzut şi cu alte ocazii...

Apoi, văzându-i pe rege şi pe regină, prinţul Shmerg începu să facă plecăciuni exagerate, după care răcni în gura mare, de la distanţă, ca şi cum n-ar mai fi avut răbdare să ajungă mai aproape înainte de a-şi spune oful:

— Maiestate şi maiestate, am venit să vă fac amândurora o mare rugăminte, pe care sunt convins că mi-o veţi îndeplini cu deosebită plăcere...

Regina începu să se întrebe dacă visul frumos şi liniştitor din noaptea trecută prevestea, de fapt, necazuri şi neplăceri, şi-şi făgădui să-l întrebe cu prima ocazie pe vrăjitorul curţii asupra înţelesului respectivului vis, dar nu apucă să se gândească prea mult la problema aceea, pentru că regele îl întrerupse în grabă pe musafir (răcnind, la rândul lui):

— Alteţă, înainte de a face cererea respectivă, cred că ar fi bine să avem o discuţie preliminară.

Shmerg, care ajunsese lângă tron, se aşeză neinvitat pe un fotoliu şi întrebă cu glas normal:

— Discuţie preliminară? La ce foloseşte aşa ceva?

— La evitarea unui război, se grăbi să-l lămurească şambelanul, iar regele dădu din cap, aprobator.

— Sunteţi nebuni! exclamă prinţul. Război? Pentru ce?

— Pentru că, dragă prinţe, nu suntem persoane particulare – care îşi pot rezolva neînţelegerile cu insulte, pumni în gură sau înjurături –, ci reprezentăm state, iar neînţelegerile dintre state...

Prinţul – care intrase în încăpere rânjind – păru să renunţe (preventiv) la veselie, dar nu păru că înţelege ceva din spusele regelui, aşa că şambelanul se apucă să-i explice:

— Să zicem că un prinţ pe care-l cunoaştem cu toţii vine la rege să-i ceară fata de nevastă...

— Exact! De unde ştii? se bucură prinţul.

— ... iar regele nu poate să-i îndeplinească această cerere – nu ştiu din ce motiv, poate a visat urât în noaptea aia, poate îl doare burta, poate prinţesa e îndrăgostită de altcineva, deci nu contează motivul, contează că regele îl refuză, foarte politicos şi cu părere de rău. Ce credeţi că o să facă prinţul? Credeţi că o să se ducă liniştit acasă şi o să-şi caute altă nevastă?

— Dar ce-i nebun? exclamă prinţul. Sigur că o să se considere jignit şi că o să vrea satisfacţia care poate fi obţinută doar pe calea armelor!

Apoi prinţul medită o clipă şi mormăi:

— Război? Mda... Şi arhicontele Limytal ce-o să facă?

— Nu ştiu, răspunse cu sinceritate regele. Poate să stea deoparte până se termină războiul – şi după aia să atace învingătorul... şi să rămână singurul stăpânitor din lumea asta... Poate să se alieze cu noi... sau cu tine... depinde ce i se oferă. Dacă se aliază cu noi, piere principatul tău. Dacă se aliază cu tine, piere regatul nostru. Oricum, în caz de război, cineva o încurcă rău de tot.

Apoi regele adăugă, cu un calm impresionant:

— Cred că tu vei fi acela. Eşti repezit şi nu te pricepi la tratative. Pun pariu pe coroana mea că o să-l scoţi din sărite pe Limytal înainte să-i propui o alianţă...

Principele medită din nou, de data asta mai multe clipe, după care mărturisi:

— Cred că aveţi dreptate. Ar trebui să începem prin a avea o discuţie preliminară, neoficială, ca între persoane particulare.

— Bine, oftă regina, dacă e vorba de o vizită particulară şi de o discuţie preliminară, nu credeţi că ar trebui să ne mutăm în bucătărie? Să mâncăm şi noi ceva în dimineaţa asta...

Cu toate că rânjetele încântate ale bărbaţilor (şi ale celor în vârstă, şi al celui tânăr) dovedeau că propunerea reginei era bine-venită, masa fu amânată pentru o perioadă nedeterminată, pentru că în sala tronului năvăliră – din direcţii diferite, dar simultan, ca şi cum deschiderea celor două uşi fusese sincronizată cu multă grijă – un bărbat solid, între două vârste, şi prinţesa Azubyr.

Principele sări iute în picioare şi începu din nou să facă plecăciuni exagerate – când către prinţesă, când către arhiconte – debitând complimente conform protocolului de comportare între casele regale.

Regina se ridică şi ea de pe fotoliu, dădu din cap către noul venit, se uită atentă la cei doi oaspeţi, ca să-şi dea seama dacă aveau de gând să se ia la bătaie chiar acolo, apoi remarcă vălurirea aerului din jurul lor şi se lămuri că musafirii veniseră bine încotoşmănaţi cu vrăji de protecţie. Deci acesta era motivul pentru care nu veniseră însoţiţi de armate – fiindcă nu puteau păţi nimic. În acelaşi timp, ştiind că şi gazdele erau protejate de vrăji de aceeaşi categorie, nu aveau de ce să se dedea la acte de agresiune. Adică, îşi spuse liniştită regina, veniseră doar ca să se certe, să bea pe gratis şi să mănânce pe veresie. Nişte derbedei! îşi spuse ea, scandalizată.

După ce terminară partea ceremonială şi toată lumea se salută cu toată lumea, regina decise să preia conducerea discuţiilor – pentru că bărbaţii păreau nehotărâţi, arătau ca nişte indivizi preocupaţi de probleme importante şi care ştiau că trebuie să discute despre problemele acelea importante, dar nu aveau idee cu ce să înceapă.

Aşa că îi mână pe toţi în bucătărie, le puse fiecăruia câte un blid în faţă, văzu mutra

nemulţumită a arhicontelui şi-i spuse fără nici un pic de jenă:

— Nu vedeţi pic de băutură înainte de prânz!

Prinţul întrebă cu sinceră candoare:

— Păi, e destul de târziu, n-am putea să sărim peste masa de dimineaţă şi să începem direct cu prânzul?

Regina se uită urât la el şi se mulţumi să-i răspundă scurt:

— Nu!

Oaspeţii dădură resemnaţi din cap – ştiau că regina poate fi deosebit de încăpăţânată atunci când voia ea şi mai ştiau că în asemenea momente nu-i bine s-o contrazici – aşa că reveniră la mutrele lor preocupate.

Poate, îşi zise regina, poate chiar nu ştiau cum să înceapă.

Bine. Atunci n-o să piardă toată ziua cu ei. Se întoarse către prinţesă şi-i spuse cu glas dulce:

— Dragă Azubyr, discutam azi-noapte cu tatăl tău, de una, de alta, ca doi bătrâni care nu au somn...

Regele fu gata să se înece cu bucătura, dar nu se grăbi s-o contrazică.

— ... şi ne întrebam dacă n-ar fi timpul să te măriţi...

— Ba da, spuse liniştită prinţesa. Ce ciudat! Şi eu m-am gândit în noaptea asta că e timpul să mă mărit.

Cei doi musafiri rămaseră cu dumicatul în gură şi se holbară la ea. Shmerg luă o cană de pe masă şi reuşi să împingă mâncarea pe gât, apoi întrebă, plin de speranţă:

— Şi cine ai vrea să-ţi fie soţ, minunată prinţesă?

— Da, chiar, cine ai vrea să-ţi fie soţ? gâfâi şi Limytal.

Azubyr se uită mirată la cei doi – ca şi cum le-ar fi spus „dar ce vă interesează pe voi treaba asta?” – apoi, cu o mutră visătoare, mărturisi:

— Aş dori ca această problemă foarte importantă să fie decisă de divinitate. Eu sunt prea neştiutoare şi mi-e teamă să nu greşesc...

Prinţul rânji, încântat:

— Păi, atunci treaba e simplă! Maiestatea Sa va organiza un turnir, iar câştigătorul acestei întreceri cavalereşti va obţine şi mâna prinţesei!

Şambelanul dădu din cap, bătrâneşte:

— Da, da, treaba pare simplă...

Regele se uită urât la el:

— Ţi se pare ţie, şambelane! Sunt convins că prinţul Shmerg îl va trimite la turnir pe campionul său, Vegirh cel negru...

— Pe care nu l-a învins nimeni şi nici nu-l va învinge nimeni vreodată! chiui prinţul, fericit. Eu zic că n-are rost să ne mai ostenim cu turnirul, din moment ce ştim de pe acum cine-i câştigătorul.

Arhicontele părea furios şi dezamăgit, regina părea dezamăgită şi furioasă (de-aia e bine să porţi discuţii preliminare, proasto, îşi zise ea, acum nu mai poţi să faci nimic, te-ai grăbit şi nu mai poţi să dai înapoi, era mai bine să fi stat de vorbă cu bleaga asta mică, să fi aflat şi părerea regelui şi abia după aia să fi discutat şi cu oaspeţii....), dar văzu că Badim îi face cu ochiul şi tăcu.

Vrăjitorul se ridică şi se adresă tuturor, dar uitându-se la Shmerg, ca şi cum ar fi discutat doar cu acesta:

— Chiar dacă Vegirh cel negru n-a fost învins până acum, regulamentele cer ca turnirul să fie anunţat în toată lumea, cu cel puţin o lună înainte de înfruntare. Tradiţia cere ca orice cavaler care se prezintă la turnir să fie acceptat – fie că spune deschis cine este şi din ce neam se trage, fie că vine mascat, ascunzându-şi faţa şi originea.

Prinţul hohoti, sincer amuzat:

— Înţelepte Badim, chiar crezi că o să apară de nicăieri un cavaler argintiu, ca în poveşti, un cavaler care să-i învingă pe toţi?

— Eu cred, oftă Azubyr, dându-şi ochii peste cap.

Regina dădu din mână, a lehamite şi făcu semn servitoarelor să aducă băutură.

Când, peste câteva ore, musafirii se lăsară duşi de servitori spre casele lor, regina îl trase pe vrăjitor de-o parte şi-i spuse ameninţător:

— Să faci bine şi să găseşti cavalerul ăla argintiu, că altfel te jupoi de viu!

Badim se mulţumi să facă o plecăciune până în pământ, dar nu spuse nimic.

— Având în vederrre şi luând în considerrraţie că – aşa cum mi-ai explicat în nenumărrrate rrrânduri – mintea omului este orrrganul său sexual prrrincipal, adică omul este o făpturrră care a evoluat atât de mult, încât nu mai este dirrrijată de instincte şi, pentru a-şi îndeplini funcţia de perrrpetuarrre a speciei, trrrebuie să simuleze instincte pe care nu le mai deţine, adică îşi constrrruieşte justificărrri, explicaţii şi motivaţii pentru a acţiona aşa cum arrr fi acţionat dacă arrr mai fi posedat acele instincte, atunci putem concluziona că tu, care eşti în prrrincipal o minte lipsită de organe – mai ales de cele rrreproducătoarrre – poţi să simţi manifestarrrea acelui instinct pe care arrr trrrebui să-l ai (dar care nu ţi-ar folosi la nimic dacă l-ai avea) prrrin aparrriţia sentimentului pe care voi, oamenii, îl numiţi drrragoste – care sentiment, având în vederrre că eşti doarrr o minte, lipsită de orrrgane, în prrrincipal cele necesarrre rrreproducţiei, poate fi îndrrreptat asupra unei făpturrri lipsite şi ea de posibilitatea de rrreproducere (mai bine zis, de cuplarrre sexuală), pentru că, dacă obiectul dorrrinţei tale arrr fi o făpturrră ce poate prrractica sexul, indiferent dacă o face în scopul rrreproducţiei sau doarrr ca surrrsă de plăcere sau de petrrrecerrre într-un mod neplictisitorrr a timpului, atunci frrrustrrrarrrea rrresimţită de cele două făpturrri îndrrrăgostite, darrr care nu-şi pot finaliza în vrrreun fel iubirrrea, arrr fi atât de puterrrnică, încât iubirrrea s-arrr transforrrma în opusul ei. Ca urrrmarrre, trrrebuie să rrrecunoaştem că întâlnirrrea noastrrră – aparrrent datorrrată hazarrrdului – nu poate fi doarrr întâmplătoarrre şi ascunde nenumărrrate posibilităţi, pe care le vom descoperrri şi explorrra împrrreună, întrrrucât timp avem din belşug...

Femeia panteră se freca de... era să zic picioarele mele, dar eu nu mai aveam picioare de câteva mii de

ani.

E adevărat că trupul meu oarecum cilindric (care acum se sprijinea pe partea plată din ceea ce putea fi numit, pentru moment, partea de jos a trupului meu, dar în spaţiul cosmic sus şi jos erau noţiuni relative şi care depindeau, în principal, de gravitaţia existentă în mediul în care mă aflam) putea să folosească pentru deplasare – dacă avea nevoie şi numai când avea nevoie – un soi de membre ce ieşeau din corp în acel moment şi care aduceau oarecum a picioare, după cum acelaşi trup putea să extragă din interiorul său membre înzestrate cu dispozitive de apucat, tăiat sau lipit. Dacă vă făcea plăcere să numiţi acele membre *mâini*, atunci puteaţi să le numiţi pe celelalte *picioare.*

Însă era evident că nu la acele membre mă gândisem atunci când îmi imaginasem că Aaariaa, femeia panteră, se freca de ele.

Aaariaa avea în momentul acela înfăţişare de panteră cu blană deasă, de-un galben splendid, adică exact nuanţa pe care o avea părul ei atunci când arăta ca o femeie.

Arăta ca o femeie, arăta ca o panteră, vorbea ca o femeie şi torcea ca o felină imensă – dar nu era nici femeie, nici panteră. Din nefericire pentru ea.

Vedeam pantera care se freca de partea inferioară a cilindrului cu lucire metalică – adică de trupul meu – torcând hipnotizant, o vedeam în timp ce-i auzeam şi-i înţelegeam spusele. O vedeam din mai multe direcţii, simultan sau succesiv, după cum doream să-mi folosesc senzorii care receptau stimuli corespunzători lungimilor de undă pe care le-ar fi folosit organele vizuale ale unui om. Sigur, senzorii mei erau mult mai variaţi şi mai puternici decât organele de simţ omeneşti.

Pentru că sunt, totuşi, modelat după structura mintală a unui om.

Creierul meu – o reproducere tehnologică minunată a unui creier omenesc – putea fi folosit în totalitate.

Şi îl foloseam.

În tinereţe (adică pe vremea când eram om, deci cu mult, mult timp în urmă) eram tare mândru de atenţia mea distributivă, de faptul că puteam să fac mai multe lucruri deodată. Eram orgolios şi naiv. Acum pot să fac cu adevărat mai multe lucruri deodată.

Şi le fac, din plictiseală sau pentru că mi se pare o risipă inutilă să nu folosesc cât mai bine darul care-mi fusese dat în schimbul pierderii trupului şi simţurilor omeneşti.

Aşa că, în timp ce ascultam torsul filosofic al Aaariei, extrăgeam din memoria auxiliară nişte amintiri de pe vremea când fusesem om (căutam argumente cu care s-o contrazic sau, mai degrabă, încercam să mă lămuresc ce voiam de fapt), analizam noua sarcină pe care o primisem şi-mi stabileam un plan de acţiune, parcurgeam ultimele fişiere cu store (minunându-mă, oarecum, cât de neschimbat rămăsese fondul poveştilor, în ciuda nenumăratelor schimbări de formă din ultimele cinci, şase mii de ani...) şi mă pregăteam să-i răspund, în primul rând din politeţe şi, în al doilea rând, pentru că, în ciuda aspectului aberativ al problemei, începusem să ţin la făptura aceea ciudată (dacă unul ca mine avea dreptul să spună despre altcineva că-i ciudat).

— Nu cred că dispunem de timp din belşug, a spus un glas grav şi melodios, care ieşea de undeva, din partea superioară a trupului meu.

Puteam să fac astfel încât glasul acela – sau altul, pentru că puteam să-l schimb după plac – să iasă din partea inferioară sau din cea mediană, ba chiar să vină din vreun colţ al încăperii, dar preferasem (având în vedere obiceiuri rămase în mintea mea de pe vremea în care eram încă om) să pară că fusese emis de regiunea în care ceilalţi se aşteptau să se afle capul meu.

Asta în ciuda faptului că nu mai aveam cap de vreo şapte mii de ani.

Nu dispuneam de timp, ăsta era adevărul.

Trebuia să plec peste câteva ore – adică de îndată ce nava mea avea să fie pregătită de zbor. Pregătirile constau, de fapt, în verificarea funcţionării

motoarelor şi a aparaturii de bord. Neavând trup biologic, nu aveam nevoie de hrană, aer sau apă. Nu aveam nevoie de gravitaţie şi de diferite sisteme de menţinere a vieţii. Nu aveam nevoie de căldură. Nu aveam nevoie de nimic. Tot ce-mi trebuia – adică o sursă de energie cu durată îndelungată (se estima că va trebui reîncărcată peste vreo trei sute de mii de ani) – se afla în interiorul cilindrului alcătuit din împletitură de molecule de metal şi carbon, o chestie tare ca diamantul şi cu nişte proprietăţi în plus, încât nu putea fi distrus decât de o explozie atomică de mare putere (dacă aceasta avea loc în imediata mea apropiere). Nava era proiectată pentru un drum de lungă durată (doar dus), cu posibilitatea unei asolizări (fără decolare de pe planeta pe care asolizase). Pentru că nava trebuia să-mi asigure ajungerea pe o anumită planetă, pentru a instala acolo un ansiblu. De întors, aveam să mă întorc cu ajutorul instalaţiei pe care o cărasem. Drumul până la destinaţie avea să dureze vreo sută de ani, iar întoarcerea avea să se petreacă în mai puţin de o secundă.

Aşa că nu ştiam de ce mă osteneam să stau de vorbă cu femeia panteră, pentru că urma să ne despărţim peste câteva ore şi nu aveam să ne mai vedem vreodată.

Spre deosebire de mine, care mă născusem muritor şi – printr-un accident al sorţii – devenisem (oarecum) nemuritor, adică aveam să trăiesc încă mult (acesta este motivul pentru care sunt folosit la transportul de ansibluri către galaxii îndepărtate – timpul nu contează pentru mine şi, oricum, nu-i bine să mă leg sentimental de muritori obişnuiţi, înţelegeţi motivul...), Aaariaa fusese concepută într-o societate ce se considera nemuritoare, dar care dispăruse fără urmă – adică lăsând o singură urmă...

Am accesat fişierul în care înregistrasem povestea ei, istorisită de ea însăşi. Voiam să-l ascult pentru că – în ciuda faptului că nu intenţionam să stabilesc vreo legătură emoţională cu fiinţa aceea – îmi plăcea la nebunie glasul ei ca torsul unei mâţe.

— După logica omenească, arrr trrrebui să spun că m-am născut într-o familie ferrricită (din punct de vederrre psihic) şi înzestrrrată cu tot ce-i trrrebuia ca să ducă o existenţă îmbelşugată, deci ferrricită din punct de vederrre materrrial. Termenul *născut* nu-i foarrrte corrrect, pentrrru că specia noastrrră nu avea gen, deci nu cunoştea rrreproducerrea sexuată. O familie putea fi alcătuită din orrricâţi membrrri – unul sau mai mulţi – errrau necesarrri pentru ferrricirrrea familiei. Familia mea era alcătuită din trrrei membrrri. Copiii errrau concepuţi prin materrrializarrrea gândurrrilor tuturrror membrrrilorrr familiei – pentru ca urrrmaşul să aibă toate calităţile dorite. Toată existenţa noastrrră se baza pe materrrializarrrea gândurrrilor – iar lumea noastrrră errra aşa pentrrru că zona din cosmos în carrre se afla planeta noastră întreţinea acea materrrializarrre de gândurrri. Când catastrrrofa cosmică de carrre ştii a lovit lumea noastrrră, am fost singurrra supravieţuitoarrre – şi mai suprrravieţuiesc doarrr pentru că am fost găsită de membrrrii acestei staţii constrrruite exact pe locul în carrre a fost planeta noastrrră – adică pe locul în carrre există acea enerrrgie care îmi ţine moleculele la un loc.

Da, aşa era, însă energia aceea era destul de variabilă – de aceea forma femeii panteră nu rămânea constantă, ci trecea în mod aleatoriu din cea de panteră în cea de femeie. Nimeni – nici măcar Aaariaa - nu ştia de ce lua aceste două forme, şi nu altele. Însă femeia panteră ştia că părăsirea staţiei cosmice (sau schimbarea poziţiei staţiei) ar fi însemnat destrămarea ei în molecule componente, ar fi însemnat moartea ei. În acelaşi timp, această instabilitate a înfăţişării ei sugera un lucru la care femeia panteră se gândea destul de des – după cum îmi mărturisise la un moment dat, fără să ştiu ce mă făcuse demn de o asemenea confidenţă: faptul că stabilitatea trupului ei putea să cedeze oricând, chiar dacă staţia cosmică se afla în câmpul energetic iniţial. Poate că era nevoie şi de sprijinul constant al familiei, poate că era nevoie de o anumită cantitate

de autoîncredere... Ea nu ştia lucrurile astea şi aştepta cu resemnare să vadă ce-o să-i aducă viitorul.

Deci nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Nici eu – care trebuia să plec de urgenţă – nici ea – care putea să se descompună oricând în atomi sau molecule.

Aşa că i-am spus cu glasul meu blând şi amabil:

— Nu dispunem de timp, după cum ştii prea bine. Trebuie să plec, am primit mesaj că nava e pregătită.

— Darrr ai să te întorrrci cât mai iute? Ai să faci tot ce-i posibil ca să te întorrrci cât mai iute? a întrebat ea, uitându-se la mine.

Ciudat, dar am avut impresia că mă privea drept în ochi (cu toate că ştiam prea bine că n-am ochi) şi am simţit în glasul ei un dram minuscul de speranţă absurdă... şi, nu-mi explic de ce, n-am fost în stare să-i spun adevărul.

Aşa că am afirmat, cu glas plin de siguranţă:

— Poţi să fii sigură de asta!

Şi asta a fost tot. M-am despărţit de femeia panteră, m-am urcat în nava mea cea mititică şi am pornit la drum.

Asta s-a întâmplat acum optzeci şi trei de ani.

Optzeci şi trei de ani în care am făcut tot felul de lucruri.

Am fost de atât de multe ori în situaţii asemănătoare, încât singurătatea nu mă supără. Ştiu cum s-o stăpânesc, ştiu să îmi găsesc de lucru.

În primul rând, am încercat să înţeleg dacă misiunea aceea avea ceva deosebit şi ce anume.

Avea. O pată albă.

Chestia cu pata albă n-am reuşit s-o înţeleg.

Se ştie că în univers există găuri negre. Adică există locuri în care materia este atât de densă, încât gravitatea creată nu le permite nici măcar fotonilor s-o părăsească. O pată albă este – se pare – o chestie inversă, adică un loc cu gravitate cu semn minus – adică e o chestie care respinge orice încearcă să se apropie de ea, inclusiv (sau în primul rând) fotonii.

Astronomii căzuseră de acord că în centrul unei găuri negre se află o singularitate. Atunci, ce-ar putea

să existe în centrul unei pete albe? O antisingularitate?

Găsisem în bazele de date de care dispuneam câteva lucrări, pline de demonstraţii matematice – dar nu le-am înţeles.

Aşa că – după ce am încercat să pricep ceva, după ce m-am străduit din greu, am descoperit ceea ce ştiam: că anumite lucruri nu le poţi pricepe, oricât te-ai strădui şi indiferent cât de mult timp ai dedica studiului.

Da, timpul îmi permite să studiez multe lucruri, să aflu informaţii care nu-s la îndemâna oricui – pot chiar să stabilesc corelaţii şi să fac legături între evenimente... dar nu pot să inventez sau să descopăr legi ale naturii.

Muncă asiduă, timp nelimitat şi informaţie din belşug – adică chestiile de care dispun eu – nu-s echivalente cu talentul, cu geniul, cu capacitatea de a fi vizionar.

Geniul înseamnă o doză destul de mare de nebunie. Iar cei care mi-au citit creierul şi au făcut o copie indestructibilă a sa au înlăturat din copia aceea orice se abătea de la normalitate. Au obţinut o mediocritate perfectă, nemuritoare şi resemnată cu soarta sa. Da, sunt un executant perfect – dar care n-o să creeze nimic de valoare. Asta nu înseamnă că nu sunt util. Sunt foarte util şi am făcut pentru omenire, pentru răspândirea oamenilor printre stele, la fel de mult ca o academie întreagă.

Nu intenţionam să mă laud – atunci când începi să vorbeşti de unul singur e destul de alarmant, dar când începi să te lauzi singur sau să porţi discuţii în contradictoriu de unul singur, atunci purcica e moartă în coteţ...

Nu, nu voiam să mă laud, voiam doar să explic că m-am chinuit câţiva ani încercând să înţeleg care sunt elementele specifice ale misiunii mele. M-am chinuit inutil şi, până la urmă, am fost silit să iau de bune instrucţiunile care-mi fuseseră înmânate la plecare: ca să ajung pe planeta pe care urma să instalez ansiblul trebuia să fac un ocol, trebuia să

parcurg un arc de cerc, ca să nu pătrund în zona de acţiune a petei albe – care mi-ar fi împins nava într-o parte şi m-ar fi obligat să consum energie inutil.

După aceea, mi-am reorganizat bazele de date, am parcurs fişierele cu amintiri rar accesate – în marea lor majoritate amintiri de pe vremea când eram om – am indexat şi ordonat informaţii noi, care îmi fuseseră transmise pe când eram pe staţia cosmică (în general date istorice despre diferitele lumi omeneşti răspândite prin univers)...

Şi am citit/privit/ascultat store.

O storă, două store.

Mă amuza faptul că, pe vremea când eram om, poveştile se numeau, în limba din care derivă (foarte vag, de altfel) limba universală actuală, *story*. Şi mai exista un cuvânt, *store*, care însemna a înregistra, a depozita, a memora. Şi mai era un cuvânt, *store*, care însemna magazin, adică loc în care se vând lucruri. Adică o storă e o poveste care este înregistrată pentru a fi vândută ulterior.

E o explicaţie cam prostească, dar perfect plauzibilă.

Oricum, chiar dacă nu-s un geniu, dispun de baze de date imense, dispun de capacitate aproape nelimitată de sortare şi de clasificare – aşa că am întocmit un dicţionar universal al temelor storelor. Temele principale sunt destul de puţine şi au fost identificate prin secolul al nouăsprezecelea din istoria Pământului. Însă imaginaţia oamenilor e încă bogată – aşa că oamenii au creat un număr incredibil de varietăţi şi subvarietăţi. Mi-am adus şi eu contribuţia la această irosire inutilă de energie şi am conceput o sută trei store (folosind teme mai puţin uzuale). Au avut un succes mediu, dar am descoperit, la întoarcerea din următoarea misiune, că nimeni nu-şi mai aducea aminte de poveştile mele, că renumele meu literar nu durase nici măcar o sută de ani, aşa că n-am considerat necesar să perseverez.

Însă, în ciuda faptului că nu mai împărtăşesc şi altora fanteziile mele (pentru că, de fapt, asta e literatura, indiferent cum o numim: fantezii ale unei

persoane foarte egocentrice, persoană care nu se mulţumeşte să-şi păstreze fanteziile pentru sine sau pentru psihiatrul său şi doreşte să le arate şi altora), îmi face plăcere să stau uneori şi să visez (fără să-mi pese că nu-mi folosesc creierul la deplina sa capacitate).

Cred că treaba asta e o reminiscenţă de pe vremea când eram om.

Încerc, totuşi, să mă las cât mai puţin în voia acestui viciu, pentru că mă tem că, la un moment dat, nu voi fi în stare să fac diferenţa între realitate şi imaginaţie.

Adevărul este că trăiesc deseori evenimente bizare, iar sănătatea mea psihică nu-i pusă la încercare aproape niciodată, tocmai pentru că ştiu că evenimentele acelea sunt reale – *iar în lumea reală eu nu pot păţi nimic*! Spaimele nu-şi pot găsi loc decât în visele mele – în care mă imaginez deseori fragil şi vulnerabil, aşa cum fusesem cândva...

Deci trecuseră optzeci şi trei de ani de când părăsisem staţia cosmică, îmi vedeam liniştit de treburile mele – adică citeam/priveam/ascultam store – când am auzit o voce gravă, bătrânească, de om obişnuit să fie tratat cu multă consideraţie:

— Bună să-ţi fie ziua, precum şi zilele ce vor urma.

Evident, nu m-am uitat în jur să văd de unde vine vocea aceea.

Nu m-am uitat, pentru că mă aflam în singura încăpere locuibilă a navei (mai existau spaţiul de depozitare, plin ochi cu componentele ansiblului, rezervorul cu combustibil şi sala motoarelor), o încăpere în care abia încăpeam eu şi panoul de comandă – adică nu exista loc pentru încă o persoană.

Deci vocea aceea nu putea să vină decât din mintea mea.

Însemna că o luasem razna.

Pentru orice eventualitate, am declanşat o procedură de verificare.

Rezultatele mi-au fost comunicate aproape imediat.

Eram întreg şi perfect funcţional din toate punctele de vedere.

Tocmai mă pregăteam să concluzionez că vocea auzită provenea din stora pe care o urmăream, când aceeaşi voce a spus, cu oarecare nervozitate:

— Prietene, nu obişnuieşti să răspunzi când eşti salutat politicos? Trebuie, cumva, să te insult, ca să mă bagi în seamă?

Nu aveam cum să întorc capul în direcţia din care veneau sunetele (pentru că nu aveam cap sau gât), dar am activat nişte senzori ce-mi permiteau să văd ce se afla în direcţia respectivă.

Iar ceea ce am văzut m-a făcut să tresar (în minte, bineînţeles) surprins.

În mod normal, în dreapta mea, la un metru distanţă, se afla peretele navei.

Acum, în acel perete se deschisese o fereastră prin care se zărea un peisaj bizar – munţi roşii, cer violet pe care se plimbau nori lila; în apropiere, vegetaţie de-un verde-albăstrui – iar în faţa tuturor elementelor peisagistice, adică în imediata mea apropiere, printre frunzele late, se vedea un soi de figură grotescă, cu ochi mari, negri, ca nişte mărgele de sticlă, şi o gură îngustă, aproape lipsită de buze. Mă rog, se vedea doar o parte din figură, nu vedeam tot capul şi nici un pic din trup, deci nu-mi dădeam seama cum arăta individul în totalitatea sa.

Din moment ce nu înnebunisem – testele de fiabilitate deciseseră că eram deplin funcţional – iar în peretele navei nu avea cum să apară o fereastră, rămânea o singură explicaţie: stora pe care o urmăream era ceva nou, era capabilă de performanţe superioare storelor pe care le ştiam eu. Era o storă interactivă, care-i dădea privitorului senzaţia că era implicat direct în acţiunea poveştii.

Am decis să mă las în voia povestitorului şi să mă comport aşa cum îşi dorea el să se comporte un spectator ideal.

— Bună ziua, străine, am zis eu, cu glas cât mai voios. Îmi cer scuze, eram preocupat de treburile mele şi n-am auzit salutul domniei tale.

Gura cea lipsită de buze s-a hlizit, ca şi cum stăpânul ei ar fi fost amuzat de spusele mele. Apoi s-a pus în mişcare şi a glăsuit:

— Sunt Badim, vrăjitorul curţii. Avem nevoie de ajutorul tău. Imediat. Neîntârziat. Adică acum, în clipa asta.

— Nici o problemă, m-am grăbit eu să-l asigur. Ce trebuie să fac? Să ucid un dragon? Să salvez o fecioară? Să resping invazia barbarilor însetaţi de sânge? Orice ar fi, se rezolvă imediat.

Figura cea grotescă a individului ce se recomandase drept vrăjitor se lumină, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să mă convingă atât de iute.

— Mulţumesc din suflet, spuse el. Atunci să mergem. A, da, uitasem să-ţi spun, nu-i nevoie să faci nimic din cele ce te-ai oferit cu atâta mărinimie să faci. Treaba e mult mai simplă: trebuie să participi la un turnir şi să-l învingi pe Vegirh cel negru, campionul prinţului Shmerg. Având în vedere calităţile tale fizice, sunt convins că vei câştiga turnirul fără un efort prea mare.

Interesant, mi-am spus eu. Aveam senzaţia că discuţia era reală, că vrăjitorul acela bizar apăruse cu adevărat de undeva, din neant, şi mă privea prin fereastra ivită în peretele navei mele.

— Ce faci? Nu vii? mă întrebă el, nerăbdător.

— Unde să vin? m-am mirat eu.

— În lumea mea, îmi răspunse el, cu un ton care dovedea că se întreba dacă nu cumva nivelul inteligenţei mele scăzuse brusc.

M-am uitat la el şi n-am găsit altă replică mai deşteaptă, aşa că am rostit-o pe cea pe care o găsisem:

— Şi cu nava ce fac?

— O laşi aici, că nu pleacă nicăieri, o să te aştepte cuminte să te întorci.

— Uite ce-i, amice, poveste, poveste, storă interactivă sau ce-o fi, eu nu plec din nava mea!

Dacă vrei să ne jucăm, fie, dar numai dacă rămân acolo unde sunt.

Vrăjitorul curţii mă privi nedumerit:

— Ai spus că vrei să ne ajuţi. Cum poţi să ne ajuţi, dacă nu părăseşti nava?

— Dragul meu, povestea asta începe să mă plictisească. N-are rost să exagerezi. Eşti o închipuire, lasă-mă în pace.

Badim se încruntă, iar figura sa (mă rog, ce se vedea din ea) se încreţi, exprimând un soi de disperare. Apoi vrăjitorul zise:

— Nu-mi place ceea ce am să fac, dar am să te ţin aici, înlemnit în spaţiul cosmic, până o să-ţi vină minţile la cap şi o să înţelegi că n-o să poţi pleca mai departe decât după ce o să-mi faci serviciul pe care ţi l-am cerut.

Am dat din mână a lehamite (evident, în gând) şi am închis fişierul cu store. Autorul avea imaginaţie şi inventase nişte tehnici interesante (cu un pic de efort, aveam să le descopăr şi aveam să le folosesc şi eu, dacă aveam să mai concep vreodată vreo storă), dar exagera cu insistenţa implicării spectatorului.

Am închis fişierul, dar bătrânul cel enervant n-a dispărut.

Mai mult, aparatura de bord semnala un lucru bizar: în ciuda eforturilor motorului, coordonatele navei nu se modificau.

Adică stăteam pe loc!

Cu câteva secunde înainte zburam prin spaţiul cosmic cu o viteză apropiată de cea a luminii, iar acum stăteam pe loc!

Ce naiba, nici dacă aş fi frânat n-aş fi putut să mă opresc atât de brusc!

Am decis să-i acord ceva mai multă vrăjitorului curţii. M-am uitat la el – adică am activat senzorii care îmi arătau imaginea sa – şi l-am văzut rânjind ca şi cum ar fi zis: *nu-i de glumă cu mine, fii drăguţ şi ia-mă în serios*.

— Bine, am oftat eu. Ce vrei să fac?

— În primul rând, să vii lângă mine. Să vii în lumea mea. O să menţin poarta activă până o să

termini treaba, ca să te poţi întoarce pe navă. Hai, nu mai sta pe gânduri, vino!

M-am pus în mişcare şi am trecut prin fereastra deschisă în peretele navei. Din cabina mea îngustă am nimerit direct într-o pădure tropicală, plină de vegetaţie şi de umezeală.

Am privit în urma mea. Pe un copac rămăsese lipită o fereastră, aflată la doi metri deasupra solului. Prin ea se vedea interiorul cabinei. M-am lămurit că exista o cale de întoarcere, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre lumea în care nimerisem.

Acolo, printre copaci bizari şi ierburi cât mine de înalte, l-am văzut în întregime pe Badim. Arăta ca un ou mare, cam de un metru, un ou care stătea pe trei picioruşe. În partea superioară, oul avea trei mâini – una crescându-i în creştet. Iar puţin mai jos de mâini se vedeau ochii ca nişte mărgele şi gura cu buze înguste...

Vrăjitorul venise acolo călare pe un soi de cărăbuş negru. Bătrânul se căţără pe bidiviul său şi-mi spuse:

— Nu ţi-am adus un mijloc de transport, pentru că eram sigur că te vei descurca mai bine cu dispozitivele de care dispui...

Nu l-am contrazis şi am lungit picioarele pe care stăteam, le-am lungit până au ajuns de doi metri – adică de lungimea trupului meu. Cu ajutorul lor, puteam să merg la fel de iute ca şi bidiviul vraciului, puteam să sar peste copacii prăbuşiţi şi peste gropi...

Am ieşit iute din pădure şi am descoperit la marginea acesteia un drum ce părea folosit doar din când în când. Şi am mers de-a lungul lui, până am ajuns la o aşezare, un soi de oraş cu clădiri bizare, ce păreau că plutesc deasupra solului. Le-am ignorat şi am continuat să merg în urma vrăjitorului, care îşi îndrumase cărăbuşul către un soi de arenă aflată la marginea aşezării.

O arenă ca orice arenă, adică un spaţiu dreptunghiular, acoperit cu nisip, şi înconjurat de tribune pline cu făpturi în formă de ou, care au izbucnit în urale când m-au văzut.

Badim a sărit de pe cărăbuş cu o vioiciune surprinzătoare pentru înfăţişarea sa bătrânicioasă, apoi s-a îndreptat către un soi de lojă de onoare din tribună – în care se găseau nişte ouă împodobite în fel şi chip, cu tot felul de chestii sclipitoare şi cu legături de pene strident colorate. A făcut o plecăciune în faţa celor din lojă – spectacolul unui ou care face o plecăciune e demn de interes – apoi a răcnit ca să fie auzit de cât mai multă lume din tribună:

— Maiestate şi maiestate, l-am adus pe cavalerul argintiu, după cum v-am făgăduit!

Mi-am scurtat picioarele, ca să nu mai stau chiar atât de sus, şi am făcut şi eu o plecăciune către făpturile în formă de ou din lojă.

Următoarea jumătate de oră a fost dedicată prezentărilor.

L-am cunoscut pe rege, am avut onoarea s-o cunosc pe regină, am descoperit că oul ceva mai mic (şi împodobit mai strident decât celelalte) era prinţesa...

Sincer vorbind, aş fi preferat să trecem direct la treabă, ca să mă întorc cât mai iute pe navă şi să-mi văd de misiunea mea... dar n-aveam de ales.

Existenţa mea îndelungată mă învăţase să am răbdare, aşa că am dat dovadă de înţelepciune, am suportat cu stoicism porţia copioasă de urale şi aclamaţii...

Şi, în cele din urmă, în arenă a intrat un ou ceva mai mare decât celelalte, un ou vopsit în negru. Am înţeles că acesta era adversarul meu, Vegirh.

Individul a făcut o plecăciune spre lojă, a făcut una către mine – am făcut şi eu una către el – după care nişte ovoide aliniate pe marginea arenei au suflat de zor în trompete şi am înţeles că lupta avea să înceapă curând.

Vegirh s-a dus într-un capăt al terenului de luptă, iar scutierii săi (sau ce vor fi fost) s-au grăbit să-i tragă peste cap un cilindru de metal, vopsit în negru, un cilindru care i-a acoperit complet trupul, lăsând la iveală doar mâinile. Armura avea nişte fante înguste

în dreptul ochilor, aşa că luptătorul prinţului Shmerg arăta destul de impresionant.

Apoi scutierii l-au luat pe sus şi l-au căţărat pe un fel de miriapod imens, cu carapace lucitoare, neagră precum tuşul. Miriapodul îşi agita nervos mulţimea de picioruşe, părând dornic s-o ia la goană.

După care un scutier a luat o lance imensă, a ridicat-o până deasupra armurii cilindrice a lui Vegirh şi a ţinut-o până când campionul lui Shmerg a prins-o şi a îndreptat-o către mine.

În tot acest timp, vrăjitorul cel bătrân – care rămăsese lângă mine – turuise de zor, explicându-mi regulile turnirului.

În principiu, turnirul din lumea aceea locuită de ovoide nu diferea prea mult de un turnir de pe vechiul Pământ. Adică cei doi luptători se repezeau în goana mare unul către celălalt, încercând să se nimerească reciproc cu lăncile şi să se doboare de pe bidivii.

Dacă unul dintre luptători era doborât şi nu putea să se mai ridice de pe sol, lupta era încheiată. Dacă nu, bătălia continua cu alte arme – pe marginea arenei se afla o colecţie impresionantă de spade, buzdugane, halebarde, cuţite, ciomege şi securi...

— Ştii, şi-a încheiat vrăjitorul expunerea, n-am reuşit să găsesc un animal local care să-ţi fie potrivit de bidiviu...

— N-am nevoie, am mormăit eu. Pot să mă descurc şi singur.

Un scutier mi-a adus o lance, vrăjitorul s-a grăbit să urce în tribuna de onoare, alături de familia regală şi de alte persoane importante, trompeţii au suflat de zor în instrumentele lor, iar Vegirh a dat pinteni miriapodului de culoarea tuşului şi s-a năpustit spre mine.

Mi-am lungit picioarele şi le-am mişcat iute, iute, gonind ca fulgerul către adversar.

Când am ajuns în apropierea acestuia, mi-am lungit mâinile şi l-am izbit cu lancea atât de puternic, încât l-am aruncat direct în tribună.

Spectatorii au chiuit de bucurie (mai puţin cei care se pomeniseră cu campionul lui Shmerg în cap, care urlaseră de durere), după care – într-un consens demn de invidie – s-au apucat să-l rostogolească pe Vegirh către arenă, ba chiar, dornici să nu piardă nimic din spectacol, au avut grijă să-l aşeze în picioare pe terenul de luptă.

După care, într-un glas, miile de spectatori m-au îndemnat să-l dau gata.

Vegirh se cam bălăngănea, dar a reuşit să înhaţe o spadă şi să se apropie de mine, gata să mă spintece.

Nu mi se părea corect să lovesc o persoană ameţită, care abia îşi revenise după o lovitură puternică. Mi-am zis să-l las un pic în pace, să-şi mai revină.

Numai că ticălosul avea o rezistenţă incredibilă şi-şi revenise imediat. S-a bălăngănit pe nisipul din arenă, părând complet neajutorat, s-a apropiat încet de mine şi, profitând de mila mea, mi-a dat o lovitură teribilă cu spada.

Spectatorii au urlat, entuziasmaţi de răsturnarea de situaţie.

În mod normal, tăişul spadei ar fi despicat în două un adversar obişnuit.

Numai că, după cum am mai explicat, învelişul trupului meu este făcut să reziste la izbituri mult mai puternice decât cea de care era în stare un ovoid nenorocit.

N-am păţit nimic – nu m-am ales nici măcar cu o zgârietură – nici n-am simţit vreo durere, dar gestul mişelesc m-a înfuriat.

Aşa că i-am dat un pumn zdravăn, i-am smuls spada din mână, am rupt-o în bucăţi, după care am luat de pe marginea arenei un par şi am început să-l fugăresc pe bietul Vegirh prin faţa lojii, după care i-am dat una de l-am făcut să stea locului, iar apoi l-am pocnit cu parul în cap până când armura lui cea neagră a început să se înfunde în nisipul moale.

Publicul urla de zor, scandând de zor *Cavalerul argintiu, cavalerul argintiu!*

După ce mi-a trecut enervarea, m-am gândit că-i cazul să mă opresc, pentru că nu intenţionam să-l omor pe bietul ovoid, indiferent cât de mişel fusese.

Am privit întrebător spre vrăjitor, iar acesta a coborât în arenă şi m-a declarat învingător.

Regele, regina şi prinţesa au coborât şi ei, m-au îmbrăţişat, mi-au mulţumit, iar prinţesa m-a rugat să-mi scot armura, ca să vadă cum arată în realitate viitorul ei soţ.

Primul meu impuls a fost să-l strâng de gât pe vrăjitor.

Apoi mi-am dat seama că ovoidele nu aveau gât.

După care mi-am mai dat seama că doar vrăjitorul putea să-mi elibereze nava din înlemnirea aceea bizară.

Aşa că i-am explicat prinţesei că nu puteam să-mi scot armura, pentru că aceasta face parte din trupul meu şi că, din acelaşi motiv, va trebui să-şi caute un alt soţ.

Răspunsul meu a părut s-o mulţumească. Toată lumea era fericită, toţi se bucurau – chiar şi Vegirh părea fericit că scăpase cu viaţă – aşa că l-am tras pe vrăjitor de-o parte şi l-am întrebat dacă mai are nevoie de mine.

— Mulţumesc tare mult, mi-ai depăşit aşteptările, a recunoscut el. Poţi să te întorci pe nava ta. Sunt convins că vei găsi drumul şi singur. Mă înşel cumva?

L-am asigurat că nu se înşală, iar el, în schimb, m-a asigurat că, de îndată ce am să ajung în cabina mea, aveam să-mi pot continua misiunea.

Le-am lăsat pe ovoide să-şi continue serbarea şi am plecat pe furiş. Memorasem drumul pe care venisem, aşa că am ajuns fără nici o greutate până la copacul de care era prinsă poarta către nava mea.

Am trecut prin ea şi m-am aşezat în faţa tabloului de comandă.

M-am uitat la indicatoare şi am descoperit că nava gonea din nou către destinaţia ei.

Am oftat uşurat şi am decis să analizez cu grijă tot ce se întâmplase. N-am găsit nicăieri, în bazele mele

de date, vreo formă inteligentă de viaţă cu caracteristici asemănătoare făpturilor pe care le văzusem. Era vorba, deci, de o civilizaţie necunoscută oamenilor, o civilizaţie care dispunea de puteri impresionante.

Mda... Misiunea mea era alta, aşa că am decis să nu-mi mai bat capul cu lucruri care nu mă priveau.

Aşa că am zburat mai departe şi am continuat să mă uit pe store, ca să treacă timpul.

Şi aşa au mai trecut vreo zece ani...

Mă apropiam de destinaţie şi se părea că mă apropiam de sfârşitul misiunii, când, deodată, nava a început să se rotească, de parcă ar fi fost prinsă într-un maelstrom cosmic, iar pe mine m-a cuprins o toropeală bizară, o moleşeală de nedescris şi o resemnare stranie.

Nu mai simţisem niciodată aşa ceva.

Însă lucrul cel mai bizar era că nu eram speriat nici un pic.

Ca şi cum aş fi ştiut că nu am nici un motiv de îngrijorare.

Am încercat să lansez un program de verificare şi testare, dar am descoperit că nu mai deţineam controlul asupra propriului meu trup.

Cineva – sau ceva – mă năpădise şi mă cerceta amănunţit.

Aveam senzaţia că entitatea aceea era doar curioasă, nu şi răuvoitoare. Se întâmplase că nu mai întâlnise pe cineva ca mine şi dorea să se lămurească, având însă grijă să nu mă vatăme în vreun fel.

Îmi dădeam seama că îmi erau parcurse memoriile auxiliare – entitatea aceea insista în mod deosebit pe citirea şi analiza fişierelor cu amintirile din vremea când fusesem om – că-mi erau testate capacităţile senzoriale... probabil că-mi cercetase structura moleculară a învelişului protector şi modul de funcţionare a generatorului de energie...

Aveam senzaţia că sufeream o vivisecţie amănunţită, dar care avea să mă lase întreg şi nevătămat...

Şi, în tot acest timp, în minte îmi răsunau cântece din copilărie, trezindu-mi alte amintiri, mai puternice decât le simţisem vreodată, ca şi cum datele stocate fuseseră amplificate şi, cumva, corectate...

Iepuraş
Drăgălaş
A fugit de pe imaş
Şi s-a dus
Colo sus
Sub o tufă s-a ascuns...

Apoi totul s-a liniştit, nava a încetat să se rotească – de fapt, cred că nu se rotise nici o secundă, eu simţisem – sau îmi închipuisem – că se rotea. O voce calmă a început să-mi povestească, să mă întrebe, să-mi asculte răspunsurile cu interes... Şi, în timp ce discutam cu vocea aceea – nu vedeam posesoarea vocii (pentru că era o voce de femeie, da, da...), vocea venea de undeva, din spatele meu şi (bizareria bizareriilor) mi-am amintit că citisem undeva că Maimonide (nu mai ţin minte cine a fost omul ăla, dar o să mă uit în bazele mele de date) spunea că, dacă auzi o voce în vis, fără să-l vezi pe cel care-ţi vorbeşte, atunci glasul acela este glasul lui Dumnezeu – mergeam pe o pajişte acoperită cu o iarbă măruntă, moale, care-mi gâdila plăcut tălpile, pentru că eram desculţ...

Evident, totul se petrecea doar în mintea mea.

Evident, visam.

Bineînţeles că visam, pentru că numai în vis ţi se pot întâmpla lucruri bizare.

Bineînţeles că visam, pentru că numai în vis poţi să ai o senzaţie atât de completă, de deplină de fericire.

Însă nu mai visasem de foarte, foarte multă vreme. De vreo zece mii de ani.

Chestia cea mai interesantă e că, pe măsură ce visul avansa, pe măsură ce discuţia cu entitatea nevăzută devenea mai complexă şi mai profundă, peisajul de vis se reducea.

În cele din urmă, am ajuns să discutăm în cabina navei mele – iar eu îmi recăpătasem înfăţişarea

obişnuită de cilindru metalic.

— Foarte interesante trăirile tale, spunea vocea, în timp ce eu dădeam din cap, aprobator (evident, în gând). Multe dintre ele n-au nici o logică – nici măcar din punctul tău de vedere. Mă refer la trăirile tale din perioada de dinainte să fii transformat. Plimbarea prin salină, cu o fată cu care n-ai schimbat nici zece cuvinte... este o simfonie a lipsei de logică, e o splendoare!

— Da, dar mă simţeam bine alături de ea, nu simţeam nevoia de altceva, nu simţeam nevoia de ceva în plus...

— Ştiu, ştiu, tocmai în asta constă frumuseţea! exclamă încântată vocea. În comportarea contrarie obiceiurilor speciei!

Apoi discuţia a devenit greu de urmărit, toropeala m-a copleşit din nou... aveam senzaţia că eram supus unui interogatoriu, iar cel (sau cea) care mă interoga folosea o anumită tehnică, prin care mă obliga să fiu de-o sinceritate deplină...

În cele din urmă, mintea mi s-a limpezit din nou şi am auzit vocea care îmi spunea:

— A fost o adevărată plăcere să te cunosc. Va fi o adevărată plăcere să iau legătura cu specia ta – atunci când va fi momentul potrivit. Cred că ar fi politicos să-ţi povestesc câte ceva şi despre mine...

Şi mi-a povestit.

Am înţeles că era o făptură care locuia în pata albă (mă rog, ceea ce numeam noi pata albă) – ca atare, era alcătuită dintr-o altă formă de materie decât noi, un soi de materie mult mai apropiată de energie. Din când în când, făpturile de felul ei porneau să cerceteze zonele învecinate din univers, având grijă să afle multe, dar să nu fie descoperite de nimeni. Nu se amestecau în existenţa altor specii, pentru că erau de părere că fiecare specie trebuie să parcurgă singură drumul către perfecţiune.

Mi-a povestit multe, dar mi-a atras atenţia că îmi va instala în minte un element de blocaj, care mă va împiedica să povestesc altora ceea ce aflasem.

Mi s-a părut cel puţin ciudat. Dacă nu aveam voie să folosesc informaţiile acelea, atunci de ce mi le punea la dispoziţie?

— Te voi părăsi în curând, a spus vocea. Te apropii de destinaţie şi vei avea multe de făcut. Dar, ca răsplată pentru clipele minunate petrecute împreună, vreau să-ţi dăruiesc ceva. Cunoştinţe. Evident, le vei putea folosi, dar nu le vei putea împărtăşi nimănui. Va trebui să inventezi o explicaţie pentru darul pe care-l vei avea. Sfatul meu e să foloseşti cea mai absurdă explicaţie care îţi poate trece prin minte – ai trecut printr-o furtună cosmică şi, când ai ajuns într-o zonă liniştită, te-ai pomenit că puteai să faci ceva ce nu mai făcuseşi niciodată. Fii convins că vei fi supus la diferite teste, dar nimeni nu va putea să descopere adevărul.

Nu ştiu ce mi-a făcut entitatea aceea, dar mi-a imprimat într-un colţ al minţii nişte cunoştinţe referitoare la modul în care puteam să navighez prin alte dimensiuni ale timpului (căci timpul avea patru dimensiuni, nu doar una), astfel încât puteam să ajung într-un loc zburând sute, chiar mii de ani, dar să descopăr la sosire că, în conformitate cu timpul local, zburasem o zi, o săptămână sau o clipă – după cum îmi era placul sau interesul.

Apoi m-am simţit liber, părăsit de entitatea care-mi scormonise în memorie şi în minte.

Un timp am zăcut fără vlagă şi fără interes, ca un mecanism stricat.

Apoi aparatura de bord mi-a semnalizat că mă apropiam de planeta pe care trebuia să instalez ansiblul şi m-am trezit din letargie.

Am cercetat cu atenţie planeta – o planetă deşertică, lipsită de viaţă – şi am găsit un loc potrivit pentru ansiblu. Am asolizat, m-am apucat de treabă şi am reuşit să asamblez dispozitivul în scurt timp.

Îmi terminasem misiunea, nu aveam decât să mă teleportez înapoi, în lumea civilizată. Tocmai mă pregăteam să fac asta, când mi-a venit o idee.

Ce-ar fi dacă aş testa darul pe care mi-l făcuse entitatea din pata albă?

Numai aşa puteam să-mi dau seama dacă acea întâlnire deosebită existase în realitate sau doar în mintea mea.

Dar, gândindu-mă un pic, mi-am dat seama că aveam de-a face cu un paradox: dacă aş fi luat-o pe o scurtătură a timpului, aş fi ajuns printre oameni înainte de momentul instalării ansiblului, deci instalaţia n-ar fi putut fi folosită decât după trecerea unui timp îndelungat...

Am studiat cu atenţie instrucţiunile care-mi fuseseră puse la dispoziţie şi am descoperit cum puteam să mut momentul asamblării ansiblului într-un timp anterior.

Am descoperit cum puteam să mut nava mea într-un moment în care nu se afla pe planetă – pentru că nava aceea mititică nu fusese proiectată astfel încât să poată decola de pe o planetă.

Şi, după ce am descoperit ce trebuia să fac, am acţionat în consecinţă şi m-am pomenit în spaţiu, în afara zonei în care gravitaţia planetei era puternică şi putea să mă împiedice să-mi văd de drum.

Apoi m-am îndreptat spre casă, cotind fără teamă prin lăţimea timpului, în dreapta, în stânga, apoi iar la dreapta, până am ajuns cu câţiva ani înainte de momentul în care părăsisem staţia cosmică.

Nu-mi rămânea decât să navighez normal, prin dimensiunea obişnuită a timpului (adică lungimea) şi, după trei ani, aveam să ajung la destinaţie, adică la trei săptămâni după momentul în care îmi începusem misiunea.

Mai aveam destul timp la dispoziţie, aşa că m-am apucat să studiez cu atenţie sporită instrucţiunile de folosire a tuturor dimensiunilor timpului. Bineînţeles, am descoperit o grămadă de subtilităţi şi de facilităţi pe care nu le băgasem în seamă până atunci.

Eram cufundat în munca mea, aşa că am sărit în sus (la propriu, pentru că am zburat cât colo prin imponderabilitatea din cabină) când m-am pomenit că mă înghionteşte cineva.

După ce m-am proptit în peretele navei, am activat nişte senzori, ca să văd cine mă lovise.

Şi am descoperit, cu surprindere, că în peretele navei se deschisese o fereastră, iar prin fereastra aceea pătrunsese un băţ lung, cu care mă înghiontise vrăjitorul curţii regale, Badim!

N-am găsit ceva mai inteligent de spus decât:

— Cum naiba ai dat iarăşi de mine, din moment ce acum suntem cu mai bine de optzeci de ani înainte de prima noastră întâlnire?

Gura cu buze subţiri a vraciului s-a strâmbat într-un zâmbet amuzat:

— Vrei să spui că ţi-ai închipuit că suntem contemporani? Dragul meu, noi o să existăm abia peste cinci sute de mii de ani – adică, spus mai explicit, ca să fiu sigur că ai să pricepi, eu vin din viitorul tău. Aşa că ce mai contează optzeci de ani în plus sau în minus!

Apoi mutra vrăjitorului ovoidal a redevenit serioasă:

— Bunule cavaler, ne-ai ajutat într-un moment dificil. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar am nimerit din lac în puţ – din prostia mea, recunosc – şi avem din nou nevoie de ajutorul tău.

Am oftat, exasperat:

— Ce s-a întâmplat? Ce vrei să fac?

Vrăjitorul a oftat şi el:

— Ce să-ţi spun? Eu am greşit... Deci, după ce l-ai învins pe Vegirh cel negru, eram convins că lucrurile s-au liniştit şi o să avem parte de pace şi belşug. Numai că n-a fost aşa, pentru că învingătorul turnirului dispăruse fără urmă, iar prinţesa rămăsese nemăritată. În consecinţă, unii au propus să se reia întreaga chestiune de la început (dar, conform regulilor, un luptător învins într-un turnir nu mai are voie să mai participe la acelaşi turnir, deci Vegirh era exclus de la ceea ce va urma), ca urmare, au apărut câteva sute de candidaţi. Pe de altă parte, soarta cavalerului argintiu fiind necunoscută, nu putea nimeni să susţină că acesta nu intenţiona să-şi apere titlul... aşa că în acest moment sute de cavaleri înarmaţi şi urmaţi de scutierii lor se vânzolesc prin capitală, fără să respecte legile şi conducătorii, ne

paşte anarhia şi războiul civil (ba chiar un război mondial, având în vedere că o parte dintre pretendenţi sunt din statele învecinate)! Regele şi – mai ales – regina sunt supăraţi pe mine şi ameninţă să mă jupoaie de viu, aşa că, bunule cavaler, te rog, te implor, ajută-ne, salvează-ne!

M-am uitat urât la el (figurativ, bine înţeles...) şi l-am întrebat:

— Şi ce-ai pofti să fac?

— Să vii şi să le tragi o bătaie zdravănă derbedeilor, ca să se înveţe minte s-o mai ia razna!

Eram atât de enervat, că perspectiva de a cotonogi o mare cantitate de ovoide mi s-a părut plină de satisfacţii.

L-am însoţit pe vrăjitor până în oraş (Badim venise şi de data asta cu cărăbuşul său obişnuit) şi am descoperit că vraciul nu exagerase în nici un fel: capitala regatului era plină de cete de indivizi înarmaţi care jefuiau fără jenă trecătorii, ca să aibă cu ce să bea la cârciumă (chestia asta m-a oripilat – adică o societate de ovoide din viitor avea toate viciile omeneşti! – păi, atunci la ce folosea să existe mai multe specii, dacă viciile erau aceleaşi?)

Am privit mulţimea de viitori combatanţi şi m-am gândit la ce mă aştepta... iar după aceea l-am întrebat pe Badim:

— Trebuie neapărat să mă lupt cu fiecare în parte? Nu s-ar putea să mă bat cu mai mulţi deodată?

Vrăjitorul a părut încântat de idee:

— Nu e contrar regulilor. Sigur, aşa ceva se întâmplă rar, doar când există un cavaler care e mult mai puternic decât adversarii săi – ca în cazul de faţă. Proştii ăştia or să accepte propunerea asta cu entuziasm, crezând că astfel or să aibă şanse mai mari, a concluzionat el cu dispreţ.

Ne-am dus la palat, unde regele şi regina m-au primit cu un entuziasm de neînchipuit. Ovoidele alea chiar credeau că-s salvatorul lumii lor!

Am decis să nu le dezamăgesc şi le-am spus ce intenţionam.

De îndată, regele a trimis heralzi prin oraş, să anunţe că turnirul va începe peste o oră. Cavalerul argintiu avea să înfrunte câte o sută de adversari deodată. Listele de participare aveau să rămână deschise până în momentul începerii primei manşe, după aceea nu aveau să se mai facă înscrieri, aşa că doritorii erau invitaţi să se prezinte de urgenţă la arenă şi să ia legătura cu organizatorii.

Cât ai bate din palme, oraşul s-a golit de oaspeţi, iar beţivii scandalagii s-au mutat în jurul câmpului de bătălie.

Când trompetiştii au suflat din răsputeri în instrumentele lor, arena era plină de cavaleri îmbrăcaţi în armuri diferit colorate, cavaleri călare pe miriapozi nerăbdători s-a ia la goană.

Am luat de pe marginea arenei un par zdravăn şi am pătruns în mijlocul lor.

Regina a fluturat o batistă strident colorată – iar gloata de pretendenţi la mâna prinţesei a năvălit spre mine, gata să mă calce în picioare.

M-am proptit bine pe picioare, mi-am lungit braţele cât mi s-a părut necesar, apoi am început să izbesc fulgerător cu parul, azvârlind cavalerii din şa ca pe nişte popice nimerite în plin de-o bilă imensă.

Ovoidele în armură zburau prin aer ca fluturaşii de badminton şi-şi încheiau traiectoria aeriană aterizând zgomotos în tribună sau pe nisipul din arenă, fiecare în funcţie de norocul pe care-l avea.

Miriapozi fără călăreţ alergau de colo-colo pe nisipul câmpului de bătălie, până când scutierii reuşeau să-i prindă şi să-i ducă spre grajduri.

Câte un cavaler, mai curajos sau mai tâmpit de felul lui, încerca să continue lupta în calitate de pedestraşi. Faţă de inconştienţii de acest fel nu aveam pic de milă, băteam la ei ca la fasole, spre bucuria spectatorilor (şi, mai ales, a familiei regale).

A durat cam o jumătate de oră să le vin de hac tuturor.

A urmat o pauză de-o jumătate de oră, în care servitorii au eliberat arena de indivizi ce-şi pierduseră cunoştinţa, frânturi de arme şi de armuri,

după care au greblat nisipul – adică au pregătit terenul pentru runda următoare.

În tot acest timp, am stat în picioare, la marginea arenei, ascultând plin de mândrie ovaţiile mulţimii.

Cei o sută de indivizi care au pătruns pe terenul de luptă erau mult mai agresivi decât primii – poate pentru că-şi închipuiau că începusem să obosesc. Dacă ar fi ştiut că asta nu se va întâmpla niciodată, poate că ar fi fost mai prudenţi...

Deci indivizii au năvălit peste mine, iar eu i-am miruit cu parul, spre bucuria spectatorilor.

Şi, într-o jumătate de oră, i-am terminat şi pe ăştia.

În runda a treia au fost incluşi toţi cei care mai rămăseseră – erau o sută şi treizeci de cavaleri, dar nu merita să lungim treaba şi să organizăm încă o repriză doar pentru treizeci de indivizi (deşi spectatorii ar fi fost încântaţi).

Am luat un par nou – cel vechi se cam şubrezise - şi m-am apucat din nou de treabă.

Nu trebuia să alerg după adversari, pentru că veneau ei la mine, trebuia doar să mă mişc iute, ca să-i pocnesc pe toţi.

Încetul cu încetul, arena se eliberase, servitorii şi scutierii scoseseră de pe terenul de luptă miriapozi şi cavaleri leşinaţi, mai rămăseseră doar câţiva, mai prudenţi, care nu se repeziseră prosteşte spre mine. Atacau cu atenţie, încercând să rămână în afara razei de acţiune a parului, dar se părea că nu observaseră că puteam să-mi lungesc braţele şi să-i pălesc, oricât de departe ar fi stat de mine.

Şi, tot pocnind în stânga şi în dreapta, m-am pomenit că rămăsesem aproape singur în arenă. Nu chiar singur, pentru că mai aveam un adversar, un cavaler cu armură verde, care stătuse până atunci de-o parte, lăsându-i pe alţii să-şi încerce norocul.

Având în vedere că spectacolul era pe sfârşite, am decis să-l mai prelungesc puţin.

Doar puţin.

Cavalerul cel verde a pornit la atac, în goana miriapodului, încercând să mă doboare cu lancea.

Am evitat vârful ascuţit al armei, dar n-am ripostat şi l-am lăsat să treacă în viteză pe lângă mine.

Cavalerul verde a reuşit să-şi oprească bidiviul înainte să iasă de pe teren, s-a întors şi a năvălit din nou către mine.

M-am ferit din nou şi nu l-am lovit nici de data asta.

Spectatorii tăcuseră. Peste arenă se întinsese o linişte încordată. Toată lumea aştepta să vadă ce aveam să-i fac nesăbuitului care se încăpăţâna să mă înfrunte.

Când s-a repezit spre mine a treia oară, nu m-am mai ferit. L-am doborât înainte să mă atingă cu lancea sa.

Cilindrul verde s-a rostogolit pe nisip, apoi s-a ridicat în picioare. A luat o spadă de pe marginea terenului şi s-a repezit spre mine.

Nu am folosit parul. Am întins o mână lungă, i-am smuls arma din mână, am aruncat-o cât mai departe, apoi m-am pregătit să-i dau un pumn în cap.

În clipa aceea, prinţesa a ţipat, disperată:

— Te rog, nu-i face rău! Te rog!

M-am lămurit într-o secundă că prinţesa ştia cine era cavalerul verde şi – în aceeaşi clipă, am găsit rezolvarea problemei, o rezolvare care mă asigura că vrăjitorul curţii nu avea să-mi mai oprească vreodată nava.

Ovoidul în armură verde era în apropierea mea, fără armă, dar încăpăţânat şi dispus să mă înfrunte în continuare.

I-am şoptit, astfel încât să mă audă numai el:

— Vrei să mă învingi? Nu poţi s-o faci decât dacă mă loveşti. Dă-mi un pumn.

Şi individul m-a luat în serios!

Mi-a tras un pumn cu mânuţa lui din creştet, un pumn care n-ar fi fost în stare nici măcar să scuture praful de pe aripile unui fluture!

Cu toate astea, m-am prăbuşit spectaculos pe nisip, iar spectatorii au scos un strigăt de uimire, după care au început să-l ovaţioneze pe învingător.

Trâmbiţaşii au suflat de zor în instrumentele lor, scutierii regali l-au luat pe cavalerul în verde, i-au scos armura mototolită destul de bine şi l-au condus în loja regală.

Având în vedere că nu mă mai băga nimeni în seamă, m-am ridicat singur (nu că aş fi avut nevoie de ajutor, dar consideram că aveam dreptul măcar la atenţia de care se bucuraseră cei pe care îi dădusem gata până atunci şi care fuseseră scoşi pe braţe din arenă) şi am ieşit încetişor de pe terenul de luptă, încercând să nu atrag atenţia asupra mea.

N-aş fi reuşit să atrag atenţia cuiva, nici dacă m-aş fi străduit s-o fac, pentru că toţi ascultau discursul regelui, care povestea ce vremuri fericite vor urma după căsătoria prinţesei, care îşi întâlnise dragostea cea adevărată...

Am rânjit în sinea mea. Cine ştie de când îşi întâlnise prinţesa Azubyr dragostea cea adevărată, iar părinţii ei nu băgaseră de seamă...

În timp ce mă îndreptam către poartă, dornic să ajung cât mai iute la nava mea, am auzit un glas:

— Cavalere!

Mi-am activat senzorii ca să văd în direcţia aceea şi, de-aş fi avut gură, aş fi rămas cu ea căscată!

În pragul porţii mă aştepta regina, care reuşise să fugă neobservată din lojă.

— Eşti aşa cum te descriu legendele, cavalere argintiu, a spus ea, cu un glas plin de emoţie. Nobleţea ta sufletească nu poate fi egalată de-o făptură obişnuită. Îşi mulţumesc din suflet pentru tot ce-ai făcut ca fiica mea să fie fericită. Îţi mulţumesc!

Şi regina a făcut o plecăciune, apoi a dispărut în mulţime...

Am zâmbit, în sinea mea şi m-am grăbit să ajung la navă.

Mi-am văzut de treburile mele obişnuite şi, după câţiva ani, am ajuns la staţia cosmică. Pentru cei de acolo, plecasem doar cu trei săptămâni în urmă.

Aşa că sosirea mea a fost întâmpinată de îngrijorare. Cei de la dispecerat erau siguri că mi se întâmplase ceva rău, din moment ce-mi

întrerupsesem misiunea. Ca urmare, apariţia mea a fost păstrată secretă. Cel puţin pentru moment.

Au fost şocaţi să afle că instalasem ansiblul (s-au apucat imediat să-l verifice şi au descoperit că funcţiona perfect), dar că nu puteam să le explic motivul pentru care mă întorsesem înapoi atât de repede (din punctul lor de vedere).

M-au interogat ore în şir, m-au cercetat în fel şi chip şi, în cele din urmă, m-au lăsat în pace.

Am mers fără să-mi dau seama unde mă duc şi abia când am ajuns mi-am dat seama că acela era singurul loc în care voiam să ajung: sala cu perete transparent, unde stătusem deseori şi privisem întunecimea spaţiului, cu femeia panteră alături, care sporovăia cu glasul ei ca un tors de felină...

Şi abia atunci mi-a trecut prin minte că – poate – făcusem acea întoarcere în timp nu numai ca să verific dacă darul făpturii venite din pata albă funcţiona cu adevărat...

Bineînţeles, Aaariaa era acolo, în sala aceea, privind locul în care fusese, cândva, lumea ei. Arăta ca o femeie frumoasă.

Frumoasă şi tristă.

Când m-a văzut, a rămas o clipă înlemnită, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor, apoi a gonit către mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a sărutat de zeci de ori învelişul indestructibil, ca şi cum m-ar fi sărutat pe buze şi pe obraz.

Şi, pe cuvântul meu, i-am simţit fierbinţeala buzelor!

Acum stau întins pe un fotoliu – fabricat special ca să-mi suporte greutatea – iar femeia panteră (care acum arată ca o panteră blondă) stă tolănită lângă mine, cu capul şi una din labe rezemate pe trupul meu cilindric, sporovăind fără încetare, ca de obicei. Nu ştiu cum, dar îi simt moliciunea şi căldura blănii, o simt vie şi fericită.

— Ştii, toarce ea cu glas preocupat, nu m-am lămurrrit cum e mai bine: să-mi găsesc sfârrrşitul când eşti lângă mine şi să mă ţii de mână în clipa aceea grrroaznică, sau să disparrr atunci când eşti în

misiune şi să afli că existenţa mea a încetat abia când ai să te întorrrci...

Nici eu nu ştiu cum e mai bine, dar nu vreau să mă gândesc la asemenea lucruri triste. Ştiu că un asemenea moment va veni – cândva –, dar vreau ca până atunci să mă bucur de clipele minunate pe care le vom petrece împreună, indiferent cum se vor sfârşi ele.

Un fenomen trecător

Antuza Genescu

Lui Miriam îi ajunse la nas un iz necunoscut. Îl ignoră. Întoarse privirea spre gardul viu care-i despărţea casa de şosea. Maşini trecând spre casă, camioane intrând în parcarea motelului apropiat, a cărui firmă proprietarii o aprinseseră de pe la şapte.

Mirosul îi juca feste câteodată. Nu-şi dădea seama ce arome se târăsc prin aer nici dacă zăboveau mai mult, aşa cum uneori nu putea spune din ce direcţie vine un anumit sunet. Avea doar douăzeci şi cinci de ani şi deja începuseră s-o trădeze simţurile. Putea fi o tulburare temporară, încă nu merita să se îngrijoreze din cauza ei. Se întoarse la cartea din poală şi constată că nu mai distinge rândurile. Se însera, nu era nimic în neregulă cu ochii ei. Da, venise luna septembrie şi nu mai putea avea pretenţia să citească afară până la nouă-zece seara. Îşi aduse aminte că lăsase în priză aparatul contra ţânţarilor. Îl ţinea mai mult pentru Conan, pe ea n-o deranjau bâzâitorii nocturni. Dar el era plecat – din nou – aşa că mai bine să-l scoată din priză.

Stătuse pe verandă câteva ore bune. În zilele când se uita în jur şi constata că toate sunt la locul lor, deci nu e necesar să tragă o sfântă curăţenie, îşi oferea singură o răsplată pentru hărnicie: se ducea afară, ca să citească şi să bea un pahar-două de vin.

Intră în casă şi urcă în dormitor. Se lăsă în patru labe şi, când ajunse în capul scărilor, făcu un salt de broască. Avea chef de joacă. Azi nu trebuia să pregătească cina şi să spele vasele. Ciugulise dintr-o friptură rece şi-o salată de cartofi cu ou preparată cu o zi înainte. Întotdeauna când rămânea singură îşi propunea să petreacă ore întregi cu cartea în mână, până când avea să amorţească şi să nu-şi mai găsească nicio poziţie în care să n-o doară ceva. Din păcate, se lua cu treburi mărunte: pisicile nu voiau să profite de grădina din spatele casei şi trebuia să le

cureţe litiera de două-trei ori pe zi, vasele spălate nu puteau rămâne pe uscător peste noapte, câte-un nasture se găsea să cadă tocmai atunci, oglinda din baie se stropise când făcuse duş, covoraşele din bucătărie se umpleau de praf şi fărâmături, chiuveta arăta ca nespălată de trei zile. Uite-aşa se duceau după-masa şi seara pe apa sâmbetei.

Nu-i nimic, îşi zise, aplecându-se şi ducând mâna în spatele noptierei lui Conan, ca să ajungă la priză, imediat se va aşeza în pat, cu televizorul deschis, şi va citi până la trei dimineaţa, ca în copilărie, când se ascundea de bunicii care-o obligau să se culce devreme. Cititul noaptea, când Conan pleca la eternele lui conferinţe, simpozioane, ateliere, sesiuni etc., devenise un obicei sacru. Păcat că acum nu mai avea de cine sau de ce să se-ascundă. În noaptea asta plănuise să reia nişte povestiri de Hardy, dar, în caz că tristeţea lui nu se mula pe starea ei de spirit, îşi pregătise şi un roman de Manuel Man, autor profilat pe CIA, Mossad şi spioni care devin antigravitaţionali de câte ori se bat corp la corp cu duşmanul.

Nu uitase în priză aparatul de buimăcit ţânţarii. Uite-l acolo, la fereastră. Când îşi retrase mâna, noptiera se clătină şi sertarul ei căzu într-o parte. Ieşise de pe şine. Nu era prima oară. Miriam îngenunche şi trase de el până reuşi să-l scoată de tot. Începea să se învechească mobila din dormitor. O cumpăraseră când se mutaseră împreună. Magazinul exista şi acum, trecea pe lângă el în fiecare zi când mergea la bibliotecă şi uneori îi făcea cu mâna vânzătorului ieşit în prag. El îi răspundea la fel şi-i trimitea şi-o bezea care, cu cinci ani în urmă, ar fi stârnit gelozia lui Conan.

Iarăşi izul acela... Aducea puţin cu parfumul primit cadou de la pseudosoacra ei (Conan şi ea nu erau căsătoriţi) la puţină vreme după ce se cunoscuseră. Unul rusesc, dulceag şi foarte apăsător, putea fi folosit drept anestezic. Lui Miriam îi plăceau mirosurile dulci şi persistente, dar numai dacă veneau din cuptor. Un parfum trebuia să învioreze, să

tenteze. Poate că mama lui Conan i-l dăduse din răutate. Lichidul demonic făcea parte din şirul de pedepse îndurate de când o anunţaseră că nu ţin neapărat să se căsătorească. La fel de enervante erau şi observaţiile de genul „am găsit reţeta de tort pe care mi-ai cerut-o, dar e grea, aşa că nu ţi-o dau, că sigur n-o să-ţi iasă”. Lui Miriam îi venea să pocnească de nervi. Conan se proteja, făcându-se că nu aude nimic.

Nu era vorbăreţ de felul lui. Avea o răbdare enervantă, te asculta oricând sau pretindea că te ascultă şi te urmărea cu ochi convingători, apoi spunea „bine” şi subiectul părea încheiat sau problema rezolvată. Tu ai explicat, el a înţeles. Prima întâlnire i-a dat-o lui Miriam pentru că, la una din audiţiile de la Casa Muzicii, ea fusese printre puţinii care rămăseseră să asculte până la sfârşit un album de Gregorius Schullerus, compozitor de piese intelectuale, grele cât ghiuleaua. De fapt, Miriam reuşise să facă abstracţie de muzică şi să termine de rezolvat un rebus. L-a cucerit repede pe Conan, fără să aibă deloc intenţia asta. Apoi a cucerit-o el pe ea, tot repede, dar cu intenţie. Bărbat frumos, de la care aveai ce învăţa, îi făcea surprize de bun gust, o scotea în lumea bună, printre colegii lui de la universitate, unde trebuiau să poarte haine ţepene şi să facă pe băţoşii. Dar mergeau şi cu prietenii la o bere şi-un biliard, şi-atunci nu se sfiau să vorbească buruienos şi să spună bancuri cu prostii. După trei luni, Miriam s-a mutat la el.

Reuşi să fixeze la loc sertarul după mai multe încercări, apoi îl închise cu grijă. Se ridică şi aranjă cu vârful piciorului covorul pe care-l deranjase cât se luptase cu noptiera. Călcă atentă printre plantele din ghivecele mari, „jungla”, cum îi ziceau ei, pe care le îngrămădiseră în dormitor ca să nu le ciopârţească domnul şi doamna Pisoi, şi întredeschise fereastra. Trosc! răsună în spatele ei. Sertarul căzuse iar. Doar n-o fi crăpat?

Aprinse veioza, dădea lumină mai bună decât becul din tavan, pe urmă se lăsă iar în genunchi în

faţa noptierei, apucă sertarul cu ambele mâini şi-l smulse nervoasă. Nu se crăpase. După ce-i trânti conţinutul pe pat, îi trebuiră vreo cinci minute să-l reaşeze pe şine. Rotiţele erau roase. Da, chiar le trebuia altă mobilă, cel puţin în dormitor. Puse înapoi în sertar cele două tocuri de ochelari goale şi cutia cu analgezice. Forfecuţa *ei* de unghii şi un pieptene alb cu dinţi negri de jeg şi fire de păr printre ei (of, Conan, astea ce-or fi căutând aici?) le va muta ea chiar acum în dulăpiorul din baie, unde e logic să stea, ca să nu le caute ca disperata când are nevoie de ele. Bineînţeles, pieptenele va trebui mai întâi igienizat. Să nu uite să-i spună şi lui Conan că l-a pus la loc şi să-l certe că iar a fost neglijent.

Oare ce-o fi făcând el? Terminase de prezentat lucrarea despre *Sclavie şi servitute*? Mai mult ca sigur. Probabil că acum stătea la bere cu prietenii şi bârfeau organizatorii conferinţei. O înnebunise cu lucrarea aia. Cât timp lucrase la ea, cam o lună de zile, îi povestise în fiecare seară cum intenţiona s-o structureze şi ce idei originale şi bine argumentate prezenta în ea. Dimineaţa, când Conan pleca de-acasă înaintea ei, Miriam găsea pe masa din living „ultima variantă” a eseului şi-un bilet cu rugămintea să-i corecteze „eventualele greşeli de exprimare şi de culegere”. În loc de semnătură, un cap de extraterestru cu limba scoasă, extenuat de munca intelectuală.

Cât să fie ora? Ceasul din dormitor nu mai avea baterii de-o săptămână. Tot uita să cumpere altele.

O pală de vânt îşi făcu loc prin geamul întredeschis. Simţi din nou izul acela nesuferit. Neapărat trebuia să descopere de unde vine. O izbi şi-un curent de aer. E deschisă fereastra la birou şi în baie, precis. Rareori le închidea pe vreme plăcută. Lăsă forfecuţa şi pieptenele pe pat şi porni spre birou. Se opri în holul înghesuit şi aruncă o privire la zecile de fotografii cu care tapetaseră pereţii. Sub o farfurie zburătoare împrumutată din *Întâlnire de gradul trei*, Conan aşezase, şugubăţ, siluetele lor pitice. Dintr-o poză puţin strâmbă, el zâmbea mascat

într-un costum verzui de venusian, cu multe antene şi braţe. Îl fotografiase chiar ea, acum doi... nu, acum trei ani, când vizitaseră Muzeul Extratereştrilor Uitaţi pe Pământ, un loc grozav şi unic în lume, după părerea ei. Vedeai în muzeul respectiv fiinţe de pe alte planete, aşa cum le-au imaginat scriitorii de science-fiction mai vechi şi mai noi, machete de nave spaţiale în miniatură sau în mărime naturală, vase cu carcase sparte de proiectile imaginare, panouri de comandă cu zeci de butoane pe care apăsai şi dădeai ce comenzi îţi veneau prin cap sau accesai jurnalele de bord ale căpitanilor care străbătuseră universul şi avuseseră norocul să se întoarcă înapoi pe Pământ, schelete de animale din „alte galaxii” şi plante cu membre omeneşti – universul întreg coborât în mijlocul oamenilor de mâini pricepute, conduse de minţi strălucitoare, dar cu doza nelipsită de ţicneală.

Miriam era şi-acum îndrăgostită de Conan. Nu orbeşte, cum fusese cu cinci ani în urmă, ci cu seriozitate. Avusese şi alte relaţii, dar superficiale, bineînţeles, bazate pe giugiuleală şi dansuri „senti” cu tipi care o răniseră din prostie. De la Conan, mai în vârstă decât ea cu patru ani, avea pretenţia să-i ofere dragostea şi încrederea care ştia ea că există în varianta ei de realitate. Aceeaşi realitate în care poţi, de exemplu, să faci cură de slăbire numai cu ciocolată. Duceau împreună o viaţă blândă, tulburată doar de norişori repede trecători. Cum a fost în primul an, când ea s-a lăsat prinsă de concursul organizat la bar şi o seară întreagă a răspuns la întrebări despre actori, fotbalişti şi cântăreţi, uitând că el stă singur la tejghea. Întorşi acasă, nu şi-au vorbit câteva ore, până când s-a lăsat întunericul şi s-au trezit dintr-o dată îmbrăţişaţi. Aşa se stingeau micile lor neînţelegeri. Ei nu-i convenea „şifonierul ambulant”, uriaşa grămadă de haine trântite de el pe scaunul din birou. Ea le strângea dimineaţa, el le punea înapoi seara. Pe el îl deranja că ea se scula de dimineaţă şi se apuca de trebăluit tocmai când el voia să mai trândăvească în pat, lângă familia Pisoi. Ea încerca să nu facă zgomot, dar tot mai scăpa câte-o

oală pe jos. Mărunţişuri casnice. Nici vorbă de altceva.

Grav ar fi fost dacă Miriam ar fi protestat la plecările lui cam dese de-acasă. Marele ei noroc era că n-o deranja singurătatea, nici măcar cea prelungită. Cântărea greu în relaţia lor încrederea oarbă pe care o aveau unul în celălalt. Când se despărţea un cuplu din anturajul lor, vorbeau despre asta ca despre o boală urâtă, dar cu detaşarea celor care se ştiu vaccinaţi împotriva microbului ameninţător. Nu aveau să-şi înşele dragostea niciodată.

Păşi pe mocheta pufoasă din birou şi aprinse veioza. De câte ori intra acolo, se simţea puţin vinovată. Intra în universul inteligenţei lui Conan fără ca el să fie de faţă. Profesor de istorie, strânsese o bibliotecă de invidiat, căreia îi tot adăuga documentare şi volume ba tipărite, ba în variantă electronică. Le depozita pe toate în cămăruţa cu pretenţii de birou de lângă dormitorul lor. Printre rafturi, îngrămădise şi-o masă de scris pe care stătea calculatorul. Izul agasant parcă de-aici venea.

Miriam ridică suportul pentru mouse sub care Conan scrijelise, într-o seară când băuseră prea mult vin, *Miriam + Conan = Love*, ca să-i arate că e în stare să se poarte caraghios şi că o iubeşte aşa de mult, încât chiar a doua zi vor pleca împreună în Egipt, să-i arate „splendorile încă nepătrunse ale faraonilor”. Adormiseră amândoi pe jos, îmbrăcaţi în haine mirosind a vin şi dragoste. A doua zi, Miriam rămăsese cu gura căscată când el, întors de la facultate, îi spusese să pregătească iute bagajele pentru amândoi, avionul spre Cairo pleacă la şapte. Au stat în Egipt până la venirea toamnei, când pe el îl aşteptau studenţii şi pe ea, un loc de muncă nou.

O încântase ideea că urma să lucreze într-o bibliotecă. Nimic mai potrivit pentru firea ei. Mult mai interesant era să fii bibliotecară decât profesoară, să lucrezi cu cărţi care te ascultă, nu cu obrăznicături. Avusese o experienţă tristă şi complet lipsită de satisfacţii cu o clasă de copii fără nicio înclinaţie spre

ştiinţa de carte. La sfârşit de an, rămas corigent, un fiu de cioban vrusese s-o mituiască cu o bucată imensă de caş, iar o ţigăncuşă ameninţată cu repetenţia încercase să-i strecoare în poşetă o pungă cu cafea vărsată şi-un săpun de rufe. Singurul lucru pe care îl regreta Miriam din vremea aceea era obiceiul elevilor de a-i aduce flori din grădina lor. Primăvara îi umpleau casa cu liliac şi zambile.

Intrusul care-i strica seara, izul acela nepoftit, nu mai voia să-i iasă din nări. Convinsă că venea din birou, începu să dea la o parte cărţile de pe rafturi. Când puse mâna pe a patra, toată ruptă, căzură pe jos câteva foi mâzgălite de Conan pe margine: „dobitoc", „argumentaţie pârţâită" sau „obrăznicie curată". Se aplecă să le ridice ca să le aşeze la locul lor în carte. Conan n-ar fi certat-o, doar îi dădea voie să-i umble în lucruri, cu condiţia să nu le ordoneze în stilul ei, ci după sistemul lui.

Aplecată după foi, Miriam zări teancurile de reviste de sub birou. Puse cartea la loc pe raft, pe urmă le scoase afară pe toate. Uite o revistă groasă. *Sveriges Historia*. Nu-i plăceau nordicii, numai clima lor. Trecu la teancul de publicaţii mai mici. *Strămoşii Europei*, *Laponii şi eschimoşii* (pe copertă e o focă cu capul învelit în glugă de Moş Crăciun), *Album foto*, *Regi zuluşi*... Album foto?

Se aşeză pe mochetă cu el în mână. Ce naiba caută ăsta aici? Ce naiba caută ea aici? Urmăreşte ceva anume sau pur şi simplu îşi face de lucru, cum îi stă în obicei? Ce treabă are ea cu magazinele istorice vechi de zeci de ani? Păi, voia să afle de unde vine izul ăsta persistent. Miriam nu era femeia care să chibzuiască prea mult înainte de-a trece la fapte. Dacă ar fi stat pe gânduri, poate că azi n-ar fi fost împreună cu Conan. Aşa că deschise albumul.

Conan şi ea acasă la mama lui. Ei doi într-un parc. Miriam înotând în valuri. Culcată pe iarbă. Cu părul vopsit mov. Lângă un om de zăpadă. Aranjând cadouri sub un brad de Crăciun înalt până la tavan, tot la mama lui Conan. Brunetă, într-o fustă mini plisată, dându-se în leagăn. Conan mâncând în

bucătăria lor vopsită crem, aşezat la masă, pe un scaun fără spătar. Conan în grădina lor, tăind trandafiri.

Brunetă? În fustă plisată? Pentru Dumnezeu, n-ar fi purtat aşa ceva pentru nimic în lume. Ura pliseurile din copilărie, din cauza uniformei de la şcoala primară. Iar brunetă nu fusese niciodată. Cu toate astea, ea era în fotografii, îşi recunoştea strâmbăturile, zâmbetul, gesturile, felul în care îl îmbrăţişa pe Conan, privirea galeşă cu care-l învăluia. Nu se poate. Studie pe rând fiecare poză. Miriam de-acolo are costum de baie roşu. Ea are două costume de baie, unul albastru şi unul pestriţ. N-au petrecut niciun Crăciun la mama lui, soacră-sa pleacă întotdeauna de sărbători la fratele său, stabilit în străinătate. Nu au scaune fără spătar, Conan nu le suportă. Bucătăria lor e zugrăvită în alb. În grădina lor nu cresc trandafiri, nu creşte nicio floare, n-au timp să se ocupe de ele. Au doar gazon, nişte flori de piatră pe aleea spre intrare şi-un gutui nevolnic.

„Probabil că-mi pierd minţile", îşi zise Miriam. Imposibil să fie ea în poze. Conan nu pe ea o ţine în braţe, ci pe-o femeie care arată exact ca ea. Ia uite la bluza asta roşie! Are şi ea una asemănătoare în şifonier, cadou de la mama de ziua ei, dar fără dantelă la mâneci şi la guler. Sau nu? Femeia asta strâmbă din nas la fel ca ea. Şi se dă cu ruj mov. Are şi ojă mov. Ea tot cu mov şi-a vopsit unghiile aseară. Dar, zău, nu-i ea în poze. Atunci, cine-i? O, Doamne!

Se ridică, trânti albumul pe jos şi fugi în dormitor. Deschise şifonierul şi scotoci după bluza roşie. Normal că n-are dantelă. Cum s-a putut îndoi? Îşi şterse lacrimile care-i înceţoşau privirea şi se aşeză pe pat. Sări ca arsă când o împunse foarfeca de unghii. Uitase complet de ea şi de pieptenele murdar. Inima îi bătea nebuneşte şi-i ardeau obrajii. Poate că e prea slabă lumina în birou şi n-a văzut bine. Fugi după album şi se întoarse cu el în dormitor. Aprinse şi becul din tavan, şi veioza ei şi studie fotografia în care ea – nu ea, ci *aia* – stătea şi zâmbea cu gura

până la urechi lângă un cangur pe care-l ispitea cu o plantă.

Cangurii îi erau foarte dragi lui Miriam, dar nu văzuse niciunul în realitate. Citea despre ei de câte ori avea ocazia şi-ar fi vrut foarte mult să ţină unul pe lângă casă. Nu se putea, aşa că dragul de Conan îi cumpărase unul din pluş, înalt de-un metru. Îl ţineau jos, la intrare. În marsupiu îşi puneau cheile şi facturile. Plănuiau să meargă în Australia peste doi ani. N-au fost acolo când scrie pe fotografie. În anul acela vizitaseră Italia.

Se uită pe spatele pozelor. Îşi recunoscu scrisul, nu foarte ordonat, dar citeţ. Cineva i-l imita perfect: „Gavin şi Miriam la mare...". „Gavin în grădina noastră..."

Gavin. *Conan Gavin* Judge.

Izul nesuferit o sufoca. Îi infectase şi mâinile, şi faţa. Luă forfecuţa şi pieptenele şi se duse la baie. Aruncă obiectele în dulăpiorul de deasupra chiuvetei, avea să le cureţe mai târziu, şi se spălă pe mâini. Se frecă şi cu peria sub unghii. Nemulţumită, făcu un duş îndelung, să-şi elibereze părul de mirosul *ăleia*. Sub apa fierbinte, îi veni un gând liniştitor. Poate pregătea Conan o farsă pentru ziua ei de naştere. Cine ştie ce surpriză îi punea deoparte, iar ea îl bănuia de... De ce şi cu cine? În ziua de azi, dacă ai un calculator, orice e posibil. Iar dacă el s-ar fi împiedicat de vreun program mai nou, ar fi apelat, ca de-obicei, la Nellie, studenta eternă care-şi trecea examenele pentru că se pricepea la mârşăvii cu aplicaţii de grafică.

Se şterse bine pe păr cu prosopul. Se şamponase de trei ori şi-şi dăduse şi cu balsam. Izul suspect îi dispăruse de pe trup, dar nu şi din nări. N-avea ce-i face. Aruncă hainele pe care le purtase în coşul de rufe murdare şi îmbrăcă altele. Miriam nu purta halate, nu-i plăceau. Nu putea să stea comodă în fotoliu din cauza lor şi-ar fi însemnat să se tot îmbrace şi dezbrace de câte ori ieşea în curte sau până la poartă.

Se mai liniştise puţin. Curăţă oglinda aburită şi-şi dădu pe faţă cu o cremă de noapte. Ridică puţin capul ca să-şi maseze gâtul şi rămase cu bărbia în sus şi cu degetele lipicioase în aer. Văzuse un tatuaj pe gâtul matracucii din poze, chiar sub lobul urechii stângi. Începu să plângă. Lacrimile se împiedicau de stratul proaspăt de cremă. Le şterse cu mâna şi reveni în dormitor. Pe fila a treia găsi poza. Şi văzu tatuajul, un cap de tigru, pe gâtul viperei. Aruncă albumul cât colo, izbind cu el în geam. Obiectul căzu printre ghivecele de flori, cu faţa în jos. O fotografie ieşise afară pe jumătate. O pată albă şi-o dată: 27 iulie 1999. Miriam apucă de colţ şi trase.

Vipera în rochie de mireasă, la braţul iubitului ei Conan, amândoi zâmbind larg, fericiţi. Poza fusese vârâtă între altele două. Se uită la cei doi ca la două creaturi înviate din morţi. Doi necunoscuţi care nu făceau parte din viaţa ei, iar poza lor nimerise acolo cine ştie cum.

Se întinse pe jos şi închise ochii. O năpădi un plâns mizerabil. Dimineaţă avea să se trezească cu o faţă de mocirlă. Proptindu-se cu mâna de noptieră ca să se ridice în genunchi, apăsă din greşeală butonul telecomenzii de la televizor. Camera se lumină şi răsună un glas bărbătesc cunoscut. Johnny Depp căuta *A noua poartă*. Semăna puţin cu Conan. Miriam nu semăna cu Vanessa Paradis. Avea o mutră searbădă, încadrată de-un păr blond vopsit. Vopsit ca dragostea lui Conan pentru ea.

Se întunecase fără ştirea ei. Petrecuse ultima oră într-o stare de tensiune care ameninţa să se prelungească peste noapte, până a doua sau a treia zi, când se întorcea Conan acasă de la conferinţă. Ha! Poate de la o conferinţă sexuală cu Madam D. D. de la Diavola. Simţi iar un curent de aer. Uitase complet că vrusese să închidă geamurile. Ce rost mai are să le închidă acum? Izul viclean al pericolului, care-o hăituise toată seara prin casă, i se cuibărise deja în minte şi căpătase gust, gustul trădării, iar acum ameninţa să-i atrofieze firavul organ al lucidităţii,

anihilându-i orice încercare de-a gândi limpede în noaptea aceea.

* * *

Condusul îi dădea lui Miriam un sentiment de siguranţă. Trupa Boney M. îl blagoslovea pe îndrăcitul Rasputin, afară era când umbră, când soare, iar ei îi venea când să râdă, când să urle. Deschise geamul şi scoase mâna din maşină, arătându-i degetul mijlociu şoferiţei din spate, care-o claxona pentru că circula cu viteză prea mică. De fapt, ştia bine că şoferiţa e o doamnă-pahiderm, îi creşteau fire de mustaţă deasupra botului cu trăsături canine. Părul şi-l strângea într-un coc oribil. Ducea zilnic la şcoală doi ţânci râzgâiaţi. De câte ori treceau pe lângă ea, mai ales dacă maşinile lor se nimereau vecine la semafor, ţâncii se strâmbau şi-i scoteau limba de pe bancheta din spate, ştiind că nu-i vede tanti cuţu. Miriam îi ignora şi aştepta clipa când o va răzbuna soarta.

Era bine că-i revenise, cât de cât, simţul umorului. Îndurase o săptămână de tortúri şi făţărnicii. Se simţea pregătită să dea examen la actorie. Nu ştia ce-o doare mai tare, faptul că trebuia să se poarte ca şi când nu s-a întâmplat nimic sau ticăloşia lui Conan, care persevera în minciuna lui dezgustătoare. Venise de la conferinţă mândru ca un păun şi-i arătase o diplomă înrămată. „Profesorului Conan Judge, pentru eseul deschizător de drumuri, *Sclavie şi servitute*”. Avusese chiar tupeul să-i aducă bomboanele ei preferate. „N-am reuşit nici de data asta să nu mă gândesc la tine”, făcu el pe spiritualul. În momentul acela îi aruncase o privire de vulpe care invită la masă curcanul numai ca să-l servească cumetrelor ei la tavă.

Cel mai greu îi venea să-i suporte atingerea. Îmbrăţişările şi săruturile care altădată o ridicau în al nouălea cer acum îi făceau pielea de gâscă şi-i zgâlţâiau nodul din stomac. Mâinile şi buzele lui miroseau cum mirosise aerul în seara când găsise ea albumul. Izul sinistru, descoperise ea, era de mosc, parfumul voluptuos, definitoriu, al amantului.

Ultimele zilele trecuseră ca un episod interminabil din cea mai proastă telenovelă a mileniului. Când i-a înghesuit hainele murdare în coş, i s-a părut c-o atinge pe Madam Diavola. Îi scotocise prin buzunare şi nu găsise nimic. Îi scormonise şi prin sacoşă, tot degeaba. Îi umblase în portofel. Cât de disperată trebuie să fie ca să facă aşa ceva? Extraordinar, la ce tâmpenii te duce mintea când eşti ameninţată cu trădarea! Nu te mai recunoşti. Mutra din oglindă nu mai era a ei, ci a cine ştie cărei femei bătute sârguincios de bărbatul agresiv sau a colegei de serviciu violate de un fost puşcăriaş. Iar sâmbăta trecută, când au ieşit la bere cu băieţii, ce de strâmbături a mai tras Miriam în loc de zâmbete! Le-a spus că o deranjează o măsea şi-i e frică să meargă la dentist. Poţi să te umileşti mai tare de-atât?

Şi pentru ce? Ca să nu ia o hotărâre pripită. Undeva, într-o peşteră din sufletul ei, dosise posibilitatea ca ea să fi priceput greşit toată situaţia şi să fie o glumă la mijloc. Totuşi, de câte ori posibilitatea aceea ieşea la lumină, ea o sufoca scoţând albumul pe care-l vârâse la loc, printre teancurile de reviste din birou, şi uitându-se mai întâi la tatuajul de pe gâtul lui Madam Diavola, apoi la fotografia mirilor fericiţi, străinii aceia aterizaţi în viaţa ei dintr-o eroare stupidă. Nici măcar nu e Conan în pozele alea, nu-i aşa? E un infractor care seamănă cu el, aşa cum seamănă Madam Diavola cu ea.

Cum să crezi aşa ceva? Cum să crezi că iubitul tău e însurat cu o sosie de-a ta şi duce o existenţă dublă? Fufelniţa aia ştia despre ea? Acum îşi puse prima oară întrebarea asta. Poate că habar n-avea. Ba nu, sigur ştia şi tolera situaţia. Accepta să-l împartă pe Conan cu ea. Miriam nu va înghiţi niciodată asta. Pentru nimic în lume. Dragostea ei pentru el nu s-a disipat când s-a umilit scotocindu-i prin lucruri, nici când au scârbit-o săruturile lui mincinoase, dar era în pericol să moară dintr-un motiv foarte simplu: nu-l înţelegea. Dacă ar fi înţeles, l-ar fi iubit la fel în continuare? Nu! Nu?

Termină. Opreşte-te aici.

Se întorcea acasă de la părinţi, din Loumis. Le făcuse o vizită pe neaşteptate. Lor le plăcea să ştie dinainte când vine, singură sau cu Conan, ca să-i pregătească mâncarea preferată. Aşteptând să se decongeleze şniţelele de viţel şi să fiarbă cartofii pentru pireu, mama observase imediat că nu-i bine ceva la fata ei şi începuse cu întrebările, transmiţându-i şi tatălui spaima că ar paşte-o vreo nenorocire. Lecţiile de actorie din săptămâna trecută o ajutaseră pe Miriam să le alunge îngrijorarea. Îi asigurase că n-are niciun necaz, e doar nervoasă că Sophia, colega ei nouă, încurcă treburile la serviciu şi ea trebuie să stea peste program ca să le descurce.

„Am avut cumva o soră geamănă?" trântise Miriam întrebarea după felul al doilea. Ar fi trebuit să-i ia pe ocolite, dar nu ştiuse cum. La venire, nu avusese inima să le strice bucuria. Apoi ratase momentul, iar prânzul se apropia de sfârşit. Mama ridicase capul şocată. Îşi lăţise gura într-un zâmbet schimonosit, cum i se întâmpla când auzea o prostie, dar şi-l stinsese imediat. Îşi împreunase mâinile şi-i dăduse un răspuns răspicat: „N-ai avut nicio soră geamănă. N-ai avut fraţi şi surori. Am vrut, dar n-a fost să ni se nască alt copil, în afară de tine. Ce-ţi veni să pui întrebarea asta?"

Nu răspunse. Îi părea rău, ştia că o perioadă lungă de-acum înainte mama se va perpeli de grija întrebării ei stupide. N-avea motive să-i pună cuvântul la îndoială. Dacă mama îi ascundea ceva vreodată, şi n-o făcea decât rareori şi cu cele mai bune intenţii, Miriam ghicea adevărul în privirea tatălui ei. Acum, uitându-se în ochii lui, desluşi limpede părerea de rău ieşită de buzele mamei. Până la urmă, reuşi să dreagă busuiocul. Nici prin cap nu le-ar fi trecut părinţilor ei că numai pentru întrebarea asta venise azi la ei. Oarecum uşurată, se înveseli şi reuşi să-i înveselească şi pe ei, glumind pe seama aventurilor caraghioase din primii ei ani de viaţă. Dragii de ei... Despre Conan n-o întrebaseră nimic. Nu pentru că nu l-ar fi suportat. Dimpotrivă, îl

apreciau mai mult decât pe „hăndrălăii” cu care umblase fata lor până atunci, dar aşteptau, cum aştepta şi mama lui Conan, să audă vestea că se vor căsători. Pseudosoacra ar merita să afle că odorul i s-a însurat fără s-o anunţe, dar cum să-i arate Miriam fotografia şi să-i spună că nu ea e la braţul fiului său, ci alta?

Mai avea două străzi şi-un bulevard până acasă. Se întuneca. Opri la cofetărie cu cinci minute înainte de-a se închide şi cumpără patru felii de tort cu ciocolată. Patru, în caz că vrea şi Conan să mănânce. Ea oricum voia două. Pe-ale lui ar fi trebuit să i le flecească în mutră. În maşină, îşi aminti că nu mai aveau nisip pentru pisici, aşa că întoarse şi merse până la Papiki. Cumpără şi două conserve scumpe, ton cu legume, ca să se simtă bine domnul şi doamna Pisoi în seara asta. Pe urmă, în sfârşit, porni spre casă. Parcă în faţa garajului. Fordul ei putea foarte bine să rămână afară peste noapte, iar dacă pe Conan îl deranja, n-avea decât să-l mute în garaj. Ea acum nu voia altceva decât să pună iute la punct nişte treburi de serviciu, să se asigure că totul e în ordine prin casă şi să se uite la unul, două, poate chiar trei episoade din *Star Gate*. Din pat, de lângă Conan. Îmbrăcată în pijama, ca să nu-l tenteze. O să-i spună că-n ultima vreme i se făcea frig noaptea.

În casă era linişte. Văzu cheile lui în marsupiul lui Cecil. Le luă în mână, le studie îndelung, le aruncă înapoi. Soţii Pisoi o întâmpinară cu mieunături sfâşietoare. Le deschise conservele şi le turnă lapte călduţ în vase. Îi plăcea să le admire spinările când plescăiau bucăţile de peşte. Îi mângâie doar puţin, ca să nu-i tulbure, apoi îşi curăţă o gulie. Felul întâi, înainte de prăjituri.

O sună pe Sophia şi-i aminti, ronţăind leguma, că ea nu venea la serviciu a doua zi, îşi luase liber, avea o problemă personală de rezolvat. Asta însemna că Sophia trebuia să trimită neapărat avertismentele cititorilor care nu înapoiaseră la timp cărţile şi să verifice dacă volumele primite săptămâna trecută fuseseră înregistrate în sistem. Miriam oricum avea

de gând să verifice şi ea, ca să nu mai aibă parte de surprize, ca atunci când găsise *Greaţa* lui Jean-Paul Sartre la literatura medicală.

Domnul şi doamna Pisoi îşi ascuţiseră iar ghearele pe spatele fotoliului de piele. Trebuia neapărat să le aducă un trunchi de copac, dar unde să-l mai aşeze? Era mare aglomeraţie în living, mai ales când Conan dormea pe canapeaua de-acolo şi arunca ziarele pe jos. Ca acum. Adormise ascultând ştirile. Dintr-un impuls inexplicabil, Miriam se apropie şi-l mângâie pe obraz. El se trezi imediat şi-o prinse de degete, zâmbindu-i cu ochii închişi. În somn, i se descheiaseră nasturii de la cămaşă şi i se vedea pieptul gol.

— Nu trebuia să ajungi mai devreme acasă? o întrebă.

— Nu, îi răspunse el, pe un ton calm. – Învăţase să şi-l controleze. Îşi trase degetele din mâna lui. Miroseau a mosc. – A trebuit să trec pe la Papiki. Pentru litiera pisicilor.

— Domnul Pisoi m-a muşcat azi de cot în timp ce mâncam porumb fiert. I-am dat şi lui câteva boabe. Nevastă-sa, în schimb, nici nu m-a băgat în seamă.

Dacă era să fie invidioasă pe cineva, atunci pe pisici le-ar fi invidiat acum. Pentru că nu puteau vorbi. În ciuda săgeţilor din inimă, râse.

— Am cumpărat şi nişte prăji. Câte două de fiecare.

— Excelent!

Conan sări de pe canapea şi se năpusti la frigider. Scoase pachetul, îl desfăcu, aruncă hârtia, îşi luă o linguriţă din sertarul cu tacâmuri şi începu să înfulece prăjiturile de pe carton. Nu asta o deranjă pe Miriam, că nu-şi luase o farfurie. Întotdeauna mâncau prăjiturile direct de pe cartonul de la cofetărie. Aveau gust mai bun. Nu o deranjă nici că scăpase pe jos un boţ de frişcă, doar sanitarul casei o linse imediat, cu mare bucurie. Nu, nu mărunţişurile astea o apăsau, ci cutia cu minciuni în care Conan îi închidea viaţa. Albumul ascuns sub birou. Verigheta pe care scria Miriam, uitată (cretinul!) pe inelul cu

chei. Şi capul de tigru proaspăt tatuat, pe care firele de păr de pe piept nu reuşeau să-l ascundă. Când şi-l făcuse oare? La ultima „conferinţă”? Când îşi prezentase eseul premiat despre sănătate şi virtute? Pardon, musiu, sclavie şi servitute.

— Am găsit fotografiile, *Gavin*.

Cuvintele îi fugiră de pe buze singure, ca şi când ar fi avut voinţă proprie. Îşi duse mâna la gură ca să le oprească. Acum, că le rostise pe nepregătite, îi părea rău. Pentru că asta însemna o despărţire, chiar sfârşitul.

Conan se şterse de frişcă la gură şi duse pachetul cu restul de prăjituri în frigider. Se lipi cu spatele de el.

— Am bănuit, dar n-am fost sigur. Miriam... zise cu jumătate de gură.

— Da, eu sunt Miriam. Şi ea e Madam Diavola. Dar de ce arată exact ca mine?

— Nu e vorba de altcineva. Adică e. Ăăă... E... adică ea e tu. O altfel de tu, dar tot tu. Aşa cum tu eşti ea. Iar bărbatul din poze nu e cel care stă acum în faţa ta. Nu eu sunt în ele. Adică sunt un fel de eu, dar... unul care a murit.

„Gândindu-mă că te gândeşti că mă gândesc la tine, gândeşte-te că mă gândesc că te gândeşti la mine.” S-a înscris la un concurs pentru tâmpiţi?

Conan *a.k.a.* Gavin se aşeză pe canapea şi-i făcu semn să vină lângă el. Miriam rămase pe loc. Dacă era să asculte o mărturisire, cea mai jalnică de pe pământ şi din tot universul, atunci va sta în picioare, ca o profesoară severă ce era, iar el va sta jos, umilit, prins cu fiţuica dosită în palmă. Cu tatuajul pe piept şi verigheta uitată pe inelul de chei.

— Acum patru ani, când noi deja locuiam împreună, am fost invitat la un simpozion în Temaka. Am plecat devreme, ca de obicei. Ploua în dimineaţa aceea. Am mers cam o oră şi la un moment dat mi-am dat seama că ar fi trebuit să fi părăsit autostrada la ieşirea anterioară. GPS-ul meu nu-i actualizat. Tot uit să merg la Nellie. M-a purtat pe-o rută ocolitoare. Până la urmă, am ajuns la un indicator pe care scria

Arioka, 100 km. Am tras concluzia că mă învârtisem în cerc. Nu-i nimic, mi-am zis. Am mers mai departe. Arioka, 50 km. Arioka, 10 km. Arioka. Am intrat în oraş. Aeroportul spre dreapta, gara, spre stânga. Am traversat zona industrială, am ajuns în centru. Eram convins că vin înapoi acasă. În casa noastră. Voiam să-mi iau o hartă. De fapt, nimerisem în altă Arioka. În alt loc din univers, cred, unde lucrurile şi oamenii sunt la fel ca aici, cu foarte mici diferenţe. Am aflat lucrul ăsta în timp.

— L-ai aflat în cei patru ani în care m-ai înşelat.

— Miriam, îţi jur că atunci am crezut că vin acasă. Nu am făcut nimic deliberat. N-am înţeles de ce-ai leşinat când m-ai văzut, am bănuit că tu călcai strâmb şi te-am surprins cu... cu Daniel. Întotdeauna l-am suspectat că e îndrăgostit de tine.

Miriam făcu ochii cât cepele. Daniel era un individ pisălog, în virtutea meseriei lui de agent de asigurări. Adică toca oamenii la cap să se asigure că, dacă mor, le lasă altora mulţi bani. Când se îmbăta, măcar o dată pe săptămână, îi curgea nasul; cu toate astea, nu avea niciodată batistă la el. Cum şi-a putut închipui Conan că ea l-ar trişa? Şi încă cu domnul Mucus! Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că el habar n-avea cu cine trăise în ultimii cinci ani. Că iubirea ei, ispititoare ca o tavă cu bunătăţi pe care i-o pusese la dispoziţie din prima zi, nu-l atrăgea cu nimic. Sigur, foarte bine că există, dă bine în galantar, dar să nu ne-atingem de ea, c-o stricăm. Sclifositule!

Îl sfredeli din ochi, cum făcuse cândva cu elevii puturoşi. El îi luă privirea drept încurajare şi continuă:

— După aceea, ţi-am văzut capul de tigru de sub ureche. Aveai şi alte haine în şifonier. Dar în rest, femeia din faţa mea era Miriam, cea cu care locuiam în casa aceasta, mă rog, aceea, de nişte ani. Când m-am lămurit că nu sunt nebun, am cerut explicaţii. Dovezi. Atunci Miriam cea de dincolo...

— Diavola. Madam Diavola.

— ... mi-a arătat albumul pe care l-ai găsit tu. Închipuie-ţi prin ce şocuri am trecut. Primul a fost că

m-am văzut pe mine trăind altă viaţă. Cu tine, dar cu totul altă viaţă.

— Care ţi-a plăcut mai mult decât asta, pentru că n-ai vrut să renunţi la ea când ai aflat aşa-zisul adevăr. Şi-al doilea?

— Am aflat că murisem. Accident de maşină. De-asta leşinase Miriam când mă văzuse apărând în faţa ei.

Sună cineva la uşă. Nu se duse să deschidă decât domnul Pisoi. Miriam rămase proptită cu spatele de masă, Conan se foi pe canapea. Persoana nu insistă. O şterse după câteva minute. Poate era copilul vecinilor. Venea uneori la ea când avea necazuri cu temele.

— Eu nu am senzaţia că te înşel, se grăbi Conan să explice mai departe. Pur şi simplu consider că am o soţie cu două personalităţi foarte puţin diferite şi extrem de seducătoare.

— Vrei să spui că tu m-ai înşelat pe mine fizic, dar că nu mi-ai trădat dragostea, pentru că Madam Diavola e Miriam, iar Miriam e Madam Diavola?

— Poate. Da. Nu... Aşa răsuceşti vorbele, încât zău dacă ştiu ce să-ţi răspund la întrebarea asta.

— Şi acum ce-aştepţi de la mine?

— Păi...

— Păi să-ţi spun eu. Ai vrea să nu se schimbe nimic. Să vii aici şi să mă găseşti pe mine. Să mergi acolo şi s-o găseşti pe ea. Apropo, ea cum se-mpacă cu gândul că trebuie să te împartă?

Conan se înroşi în obraji. Se aplecă, mută pisica de pe ziarele căzute pe jos şi începu să le adune, ca să nu vadă Miriam cum îi tremură mâinile. Doamna Pisoi protestă cu ghearele.

— Nu i-ai spus despre mine? Incredibil cât poţi fi de laş. Când eşti acolo, eu încetez să exist. Mă omori şi mă îngropi.

— Dacă te-ar auzi cineva cum vorbeşti, ar crede că sunt un ticălos şi-un nemernic.

— Şi ştii de ce? Pentru că *eşti* un ticălos şi-un nemernic. Şi vreau să dispari. Să te duci... acolo

unde-ai spus că te-a condus indicatorul ăla pe care l-ai visat. Nu vreau să te mai văd.

— Stai puţin, nu vrei să afli cum m-am întors de-acolo? strigă Conan după ea. De ce m-am întors? Pentru că te iu...

Miriam făcu stânga-mprejur şi ieşi din casă acoperindu-şi urechile cu palmele. Închise uşa calmă, ca să nu sperie familia Pisoi.

* * *

Nu plecă de-acasă. N-avea unde. Se retrase în grădină, pe-un scaun descleiat. Mai târziu, dacă el avea de gând să doarmă în living, atunci ea va urca în dormitor. Iar dacă el se va retrage sus, atunci va dormi ea în living. Adică va sta întinsă, pentru că nu va reuşi să se odihnească. Se va uita la televizor. Va da peste un film vechi, siropos până la greaţă, cu personaje care vorbesc despre dragostea adevărată şi se iubesc până la capătul peliculei. Noaptea nu-i un sfetnic bun. E unul prost şi nehotărât.

Asta a fost toată cearta? Se vede că da. Aşa se încheie o săptămână de suferinţă. Îl lăsase să vorbească numai atât cât să-şi dea seama că nu-l mai vrea înapoi. Ei nu i-l trebuie pe *Gavin*. Gavin îi vorbise mai devreme. *Conan* al ei plecase acum patru ani. O părăsise.

Dar ea cum de s-a schimbat atât de brusc? Unde fugiseră afecţiunea, răbdarea, toleranţa ei? Nu de pe buzele ei ieşiseră mai devreme cuvintele acelea scăpate de sub control, ci din gura altei Miriam, a uneia care voia să-şi pună capăt frământărilor, iar acum, după ce aflase un adevăr, se potolise. Dispăruse în altă realitate, acolo unde sălăşluia Madam Diavola. Ha! Miriam se înrăise. Se înrăise convinsă că, fără îndoială, din acest joc incredibil al realităţilor cu neadevărurile, Conan e cel care va ieşi învingător. Ea va fi nevoită să plece, însă el va rămâne aici, în casa lui, fiindcă a ei nu mai putea fi. Pe deasupra, va rămâne şi cu cealaltă femeie, căreia nu trebuia să-i dea socoteală de nimic. Sau va începe să se teamă că-l va părăsi şi ea?

Ar fi vrut să-i mai pună nişte întrebări. Gavin şi Madam Diavola se iubesc? Se gândise el s-o aducă aici? O adusese deja? Îi trecuse prin cap vreodată că Miriam îl putea prinde cu mâţa-n sac? De ce adusese albumul ăla nesuferit în casa lor? O făcuse intenţionat? Îl dosise acolo, sub birou, tocmai ca să-l găsească ea? Nu că el ar fi fost în stare să-i dea vreun răspuns coerent. Teribilul profesor care scria eseuri „deschizătoare de drumuri" şi ţinea studenţii cu gura căscată ore întregi n-ar fi găsit răspunsuri la nişte întrebări simple, născute în mintea femeii a cărei dragoste o trădase. De ce? Pentru că el nu se considera un trădător, ci un răsfăţat al sorţii. La urma urmei, îi mărturisise, cât se poate de sincer, că era norocos să aibă în viaţa lui două femei cu personalităţi aproape identice şi la fel de seducătoare.

Ce se va întâmpla cu amintirile celor cinci ani ai lor, asta trebuia Miriam să hotărască acum. Poate va reuşi să le exileze în aceeaşi peşteră în care alungase şi speranţa că loviturile primite în ultimele zile fac parte dintr-o glumă pregătită de Conan pentru ziua ei. Sau dintr-o farsă sinistră a unui cunoscut de-al lor. Nu va scoate amintirile din peştera aceea decât atunci când va accepta, fără s-o podidească lacrimile, că serialul cu Conan şi Miriam în rolurile principale s-a terminat. Nu mai voia nimic de la Conan, n-o mai rodea că nu-l înţelege. Avea un singur gând, să se trezească dimineaţa fără să simtă izul de mosc cu care-i vrăjise Madam Diavola iubitul şi care, dacă e să-l creadă pe cuvânt, străbate realităţile fără să-şi piardă din putere.

Tâmpitul! Miriam e mai seducătoare decât Madam Diavola, pentru că ea l-a cucerit de la bun început, atunci când a rămas în sala de audiţii să asculte grohăielile lui Schullerus. Proasta aia n-a fost în stare decât să leşine când l-a văzut prima oară. Miriam e cea de care s-a îndrăgostit el şi căreia i-a spus, într-o seară cu vreme netrebnică, „te iubesc până la lacrimi". Lacrimile au venit. Iubirea lui doar până aici a ţinut.

* * *

Dacă mergi pe autostrada H3 spre Temeka, atunci e normal să ajungi la Temeka. Dar, dacă indicatorul îţi spune Arioka 100 km, atunci ceva nu e în regulă şi ajungi în realitatea lui Conan. Miriam urmărea Mercedesul iubitului ei cam de-o oră. Nu, nu cu maşina ei. Luase Mini-ul Sophiei, după ce-i promise toantei două zile libere.

Cele petrecute cu o seară înainte le categorisea drept neîntâmplări. Uite un cuvânt care-i venise în cap din senin şi se potrivea perfect cu împrejurările.

Adormise, într-un sfârşit, pe scaunul din grădină. Se trezise pe la unu noaptea, amorţită şi înfrigurată. Conan zăcea pe canapea, cu spatele către lume. Sforăia ca un mistreţ. Ce curios, până atunci n-o deranjase niciodată sforăitul lui. Nici nu-l auzise. Acum i se părea un zgomot apocaliptic. Familia Pisoi se ghemuise la picioarele lui. Miriam umblase încet (normal că putea să nu scoată niciun zgomot dacă se străduia, nu ca în dimineţile când el voia să doarmă şi ea scăpa cratiţele pe jos), luase pisoii şi urcase în dormitor. Erau ai *ei*. Şi ce dacă îi primise cadou de la el? Ea era mama tuturor mâţelor din lume şi n-avea de gând să-i lase trădătorului niciun fir din blana lor. Imediat se gândise ce alte lucruri din casă i se cuvin ei. Cărţile cumpărate de ea. Câteva DVD-uri cu filme şi muzică. Şi, bineînţeles, hainele, mai ales cele primite de la el. Avea să plece de-acolo. Peste ani de zile, se va putea lăuda prietenilor că a părăsit un bărbat. Dar nu le va putea spune şi de ce... Ar fi reieşit că ea fusese părăsită prima. Păi, nu aşa se şi întâmplase?

Era un haos în mintea ei şi-i venea foarte greu să se concentreze. Conan schimbă banda şi părăsi autostrada pe un drum îngust. Miriam simţi cum inima începe să i-o ia razna. Fără motiv. Drumul îi era cunoscut. Urma un pod solid, construit peste un curs de apă cu nume caraghios, subţire şi mai mult secat vara: Smârtiţa Roşie. Câmpia se întindea în dreapta, calea ferată şi movilele cu pretenţii de dealuri în stânga. Silozuri, case fără acoperişuri, garduri dărâmate. Ferme părăsite şi câte-un utilaj

care fusese cândva tractor. Aceiaşi plopi şi duzi încadrau şoseaua de când se ştia ea. De când făcea drumul între Arioka şi oraşul ei natal, Loumis. Peisajul, tern şi etern, arăta la fel şi din tren, şi din maşină.

Aşadar, se întorcea acasă, în Arioka, şi-l urmărea pe Conan ca să vadă cu ochii ei cealaltă realitate. Şi s-o vadă la faţă pe Madam Diavola, copia fidelă, înlocuitoarea.

Miriam ar fi vrut să-şi facă operaţie estetică. Să sufere un accident şi medicii să fie nevoiţi să-i schimbe faţa. Nenorocul făcea să existe o femeie care arăta exact ca ea. Mai sunt şi altele? De mică îi umbla prin cap gândul că se voia incomparabilă. Unică. Nu suporta să fie îmbrăcată la fel ca altcineva sau să aibă aceeaşi freză. Nu voia să fie imitată şi se ferea ca de foc să imite. Când le auzea pe colege cum îşi linguşesc dascălii zicându-le „dumneavoastră sunteţi modelul meu în viaţă”, i se făcea scârbă. Şi ideea de mentor i se părea incorectă. Nimeni nu e atât de înţelept, încât să fie luat ca exemplu. Cinstit e să greşeşti din cauza propriilor decizii, de ce trebuie să te iei după ale altora?

„...o frumoasă fată... Ce zi minunatăăă!” Radioul amuţise într-o zonă de recepţie proastă şi-acum se trezise la realitate. Conan intră în oraş, trecu de platforma industrială şi opri la prima benzinărie. Miriam îl urmări cum face plinul şi merge să plătească. Înainte de-a se urca la volan, văzu că se opreşte, scoate celularul şi trimite un mesaj. Apăsa tastele grăbit, zâmbind. Avea aceeaşi expresie ca atunci când scria şi-i venea ideea potrivită. Erau clipe când ea nu l-ar fi tulburat pentru nimic în lume, pentru că făceau parte din liniştea casei. Şi tot din liniştea casei făceau parte şi gătitul sau spălatul pe dinţi împreună seara, dormitul pe pătură, în grădină, pe caniculă, curăţatul aleii, urmăritul filmelor la televizor din pat, periatul familiei Pisoi...

Conan dispăruse. Nu-i nimic. Îl va găsi acasă la Madam Diavola, pentru că sigur acolo se duce. Prea uşor a acceptat despărţirea lor! Sau crede că

supărarea ei e trecătoare şi se vor împăca peste câteva zile, după ce el îi va promite că... N-avea ce să-i promită. Nu voia să-l ierte. Ea nu poate sta pe locul al doilea în viaţa nimănui. Iertarea va veni peste luni sau ani de zile, dar de împăcare, nici poveste. Deocamdată ar fi avut chef să-i toarne pe gât lui Madam Diavola nişte lapte de măgăriţă amestecat cu fiertură de rufuneaţă, ca să se trezească dimineaţa plină de bube galbene şi să nu mai poată ieşi în lume. *Matracuca basicata*.

Oraşul îi părea în dimineaţa asta înghesuit şi mai aglomerat ca de obicei. Şi cerul parcă fusese senin când plecase azi-dimineaţă la şapte pe furiş, după Conan. Nemernicul îşi închipuise că poate s-o şteargă fără să-l audă. Se trezise oricum înaintea lui. Îi dăduse un avans de cinci minute şi plecase după el cu senzaţia că trebuia să prindă hoţomanul care-i furase bijuteria cea mai de preţ.

La capătul Străzii Mozart, Miriam vru să cotească la dreapta. Interzis. Drum în reparaţie. Muncitorii ăia leneşi reuşiseră să sape o groapă imensă de pe-o zi pe alta. Viră la stânga şi ajunse pe Bulevardul Jefferson, pe care-l evita de câte ori putea din cauza aglomeraţiei. Merse tot înainte şi traversă podul peste Râul Verde. La semaforul următor avu timp să arunce o privire în dreapta, spre Biblioteca Naţională. Locul ei de muncă. De ce-or fi aşezat monumentul ăla urât chiar la intrare? Era mai bine dacă-l mutau în parcul de lângă muzeu.

Coti pe strada lor după zece minute. Parcă Mini-ul Sophiei în faţa casei vecinilor. Nu se vor supăra, erau părinţii băiatului pe care-l mai ajuta ea la lecţii. În plus, nici nu erau acasă la ora asta. Lumea normală merge la serviciu dimineaţa. Numai scrântiţii îşi luau liber ca să se întâlnească cu presupusele lor dubluri.

Ajunse exact la timp să-l vadă pe Conan cum îşi caută cheia prin buzunare. Incredibil cum gesturi atât de obişnuite capătă, când eşti tulburat, capacităţi premonitorii. În cazul ei, prevesteau încă o durere. Ar fi putut s-o evite. Să întoarcă maşina şi să plece. Nu era în stare. Trebuia să meargă până la capăt. Să pună

ea punctul de sfârşit. Şi asta nu s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi întors acum acasă. Acasă? Dar nu era chiar lângă casa lor? Iar acela nu era Conan, iubitul ei? Nu, era Gavin şi tocmai se pregătea să intre. Îşi va pune cheia în marsupiul lui Cecil, va lăsa jos servieta şi se va apleca s-o sărute pe Madam Diavola. Pe urmă se va duce imediat la inspectat oalele de pe aragaz.

Dacă ar fi avut tupeu, Miriam ar fi intrat peste ei. S-ar fi proţăpit în faţa lor, sfidătoare. S-ar fi distrat să vadă cum se ofileşte mutra celeilalte. Poate leşină din nou. Zău că ar merita să apară pe neaşteptate în faţa lor şi să-i urmărească pe amândoi cum fac feţe-feţe, cum Madam Diavola nu înţelege ce se întâmplă, cere explicaţii şi primeşte bâiguieli cu „tu eşti ea şi ea e tu”. Pe urmă se pune pe bocit şi-i trage o palmă lui Gavin. Palma pe care ea nu i-o dăduse lui Conan. Îi lipsise îndrăzneala.

Stătu un ceas în Mini, frământând cureaua poşetei şi sărind de la un post de radio la altul. Închise aparatul. Niciun fel de muzică nu-i cădea bine. Într-un târziu, când începuse deja s-o doară fundul de-atâta şezut, sesiză mişcare în casă. După câteva secunde, Gavin ieşi îmbrăcat cu o scurtă nouă, urcă iar la volan şi plecă.

De ce nu intră şi ea în casă? Poate are noroc şi e plecată Madam Diavola. Iar dacă nu, cu atât mai bine. Va trăi scena unică a întâlnirii cu ea însăşi.

Porni pe aleea cu florile de piatră. Le sădise Conan într-unul din rarele momente când se credea priceput la grădinărit. „Astea nu-ţi dau bătaie de cap, cresc şi fără să le uzi şi nu se plâng de arşiţă”, îi explicase el. Acum parcă se îndesiseră. Păi, da, erau sădite de Gavin... Dincolo, la vecinii care se înmulţeau ca iepurii şi miroseau la fel, Hector se răhăţea pe gazon şi lătra. Oare cum reuşea să le facă deodată? Ciudat, era tuns şi curat. Gazonul, nu dulăul aprig pe care doamna Pisoi îl scuipa în fiecare zi prin geamul de la balcon. De obicei, curtea vecinilor era depozit de jucării, pungi de hârtie rupte şi resturi de mâncare. Cu atâţia copii, nu mai ai timp şi de tuns iarba. Îţi faci numai când vine poliţia să te amendeze.

Urcă treptele şi scoase cheia din poşetă. O umbră de fior îi trecu prin inimă. Ei aveau trei trepte. Aici numără patru. Realitatea lui Conan i se insinua în simţuri, deşi încerca întruna s-o înăbuşe. Uite, holul e la fel, gresia e aceeaşi. Livingul şi canapeaua pe care petrecuseră ei doi prima noapte împreună arătau neschimbate. Pe jos stăteau ziarele pe care Conan nu reuşise să le adune aseară din cauză că-i tremurase mâna.

Da, e casa lor. Atunci de ce calcă ea cu frică şi nu-şi scoate haina?

Rămase lângă Cecil câteva minute bune. Cangurul era verde. Al ei era alb şi pufos şi avea o privire blândă.

Când Conan o adusese pentru prima oară aici, locuinţa i se păruse perfectă. E drept că şi-o imaginase mai mare, dar nu avusese ce să-i reproşeze, mai ales că el probabil îşi sacrificase câteva ore bune ca să facă curat în cinstea ei. Pe urmă a lăsat vremea s-o obişnuiască pe ea cu dezordinea lui, iar el i-a tolerat obsesia de ofiţer nazist pentru curăţenie. De fapt, nu atât pentru curăţenie, cât pentru ordine, pentru că Miriam nu ştergea de praf toată ziua şi nici nu aspira prea des, dar punea lucrurile la locul lor. De exemplu, ziarele, când se strângeau prea multe, le căra la uşă şi le ducea tot ea la pubelă, dacă el le lăsa acolo zile întregi, zicând că n-are timp acuma, a întârziat deja.

Întoarse capul spre bucătărie. Pantofii nu trebuiau împrăştiaţi, ci lăsaţi la aerisit lângă dulapul cu uşiţa de jos căzută de luni de zile. O rupsese doamna Pisoi, care o tot deschidea ca să intre şi să doarmă înăuntru. Îi plăcea mirosul. Numai că uşiţa de-aici nu căzuse.

Pis, pis, pis! Ce făcuse Madam Diavola cu mâţele ei?

Se duse la bucătărie şi înţepeni în prag. În jurul mesei stăteau patru scaune înalte fără spătar, care pe Conan îl scoteau din sărite. „Cum naiba să mănânci comod, când ştii că poţi oricând să cazi pe spate?” Pereţii erau zugrăviţi cu crem, iar în mijlocul mesei stătea o vază de plastic. Cel mai urât lucru din lume

erau vazele şi florile de plastic! Zări pe bufet, în spatele unei fructiere cu avocado (un fruct fad, mult mai bun e pepenele galben), un album verde. Madam Diavola, într-o rochie neagră sexy, rânjea de pe copertă. Era frumoasă şi liniştită. Madam Diavola, care dormea pe pernele ei moi, îmbrăcată în pijamaua ei preferată, cu delfini. Madam Diavola, care i-l furase pe Conan şi făcuse din el un Gavin.

Deschise încet sertarul în care ţinea cutia cu inele şi cercei rupţi. Nu se poate! Uite rujul mov! Deci aici îl aruncase. Bine că ştie unde să-l caute acasă. În dulapul de-acolo e oala mare de ciorbă şi cea de lapte. Sus, pe hotă, în găletuşa de plastic, ţine chibriturile de rezervă, în caz că se termină gazul din aprinzător şi Conan nu-i acasă. Ce-ar fi să se apuce de-o supă? Are nişte legume în cutia de jos din frigider şi-un pui în congelator. Oare ar găsi-o făcută şi-acasă?

Căută pisicile după frigider, în masca chiuvetei şi sub banchetă. Unde era litiera? O mutase? Fugi în baie şi reuşi să deschidă uşa fără să cadă clanţa. Litiera nu era nici acolo. Trase o raită prin toată casa. Sus, în dormitor, se uită după animale sub pat, apoi în birou şi din nou în baie. Ce era cu prosopul verde? Ce culoare oribilă! Stai. Înapoi. Înapoi în birou. Se opri în faţa calculatorului. Îi tremura mâna. Apucă suportul pentru mouse şi-l ridică: *Gavin + Miriam = Love*. Probabil tot după o sticlă de vin băută prea cu poftă fuseseră scrijelite cuvintele acelea pe mobilă.

Nu sunt acasă, la Conan şi la mine. Nu aici am locuit în ultimii cinci ani. Mă aflu, aşa cum mi-a explicat el, în alt loc din univers, unde lucrurile şi oamenii arată la fel ca la noi, cu foarte mici diferenţe. Nu aşa a spus? Mici diferenţe. Cum e cea dintre Conan şi Gavin?

Se aplecă sub masă. Teancurile de reviste erau tot acolo, dar nu şi albumul. Albumul era la ea. Fugi în living, îl scoase din poşetă şi urcă înapoi în birou. Îl strecură printre reviste. Lor avea să le fie de folos. Ei nu putea să-i trezească decât amintiri nedorite. Pentru

că trecuse deja în rândul amintirilor anii petrecuţi cu Conan.

Şi-atunci ce căuta aici, în casa unde stăpânea Madam Diavola şi nu trăiau pisici?

În dormitor, sertarul noptierei căzuse de pe şine şi nu se deranjase nimeni să-l pună la loc. De curiozitate, îl trase afară. Găsi forfecuţa *ei* de unghii şi pieptenele murdar. Acolo să rămână! Deasupra patului trona un portret mare, în ramă argintie. Faţă prea lunguiaţă, ten palid, cu două gropiţe pe obrazul stâng. Păr drept vopsit blond, încadrând obrazul şi despărţit de-o cărare pe mijloc perfectă, încât ai impresia că se pregăteşte cineva să lovească cu securea exact de-a lungul ei. Ochi căprui. Breton până sub sprâncene. Gură şi nas fără nimic ieşit din comun. Madam Diavola, iubita lui Gavin.

Faţa prea lunguiaţă era moştenire de la tata. O nemulţumea, aşa că şi-o acoperea cu părul drept, nu ondulat, ca al mamei. La douăzeci şi şapte de ani, luase varicelă de la un copil de la şcoală şi stătuse consemnată în casă două săptămâni. Se scărpinase pe-ascuns, când n-o vedea Conan, şi reuşise să-şi lase două urme pe obrazul stâng. La breton n-ar fi renunţat nici ameninţată cu moartea. Şi nici la părul blond. Lady Miriam, iubita lui Conan.

Se gândi la nişte surprize pentru Gavin şi Madam Diavola. Luă forfecuţa din sertar, deschise şifonierul şi tăie nasturii de la bluza roşie cu dantelă la gât şi manşete. Nici nu luă în seamă fustele lungi şi elegante şi taioarele croite la comandă. Vru să masacreze portretul, să-i facă nişte găuri în bot şi-n cap, dar se răzgândi şi aruncă forfecuţa la loc. Merse în baie şi goli în rezervorul de la toaletă sticla de aftershave. Deschise calculatorul lui Gavin şi redenumi câteva fişiere cu eseurile „deschizătoare de drumuri”. Apoi deschise un document nou, îl salvă cu numele Doamna Pisoi şi scrise în el o aiureală: „Nu poţi fi văzut acolo unde nu eşti.” Gata cu răutăţile.

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi găsit albumul? Şi-ar fi trăit iluziile mai departe. S-ar fi crezut frumoasă,

pentru că aşa îi spunea Conan. Nu grasă şi ordinară, cum o arăta realitatea ei. Miriam, bibliotecara cea durdulie. O năpădi iar un val de amărăciune. Se întrebă ce-o să se întâmple mai departe în viaţa ei. Trebuia s-o ia cumva de la început cu iubirea, să-şi găsească pe altcineva? Jalnică perspectivă. Mai era şi ideea că trebuia să le spună părinţilor că se despărţise de Conan. Nu, nu se va întoarce în Loumis. Va rămâne în Arioka şi va sta în chirie, până când va găsi un alt bărbat. Vreun bleg ca dulăul Hector, care s-o aprobe la fiecare vorbă. Sau unul băţos, care să-şi ascundă ruşinosul sentiment al dragostei şi să-i dea impresia că nici n-ar băga de seamă dispariţia ei.

Reveni în dormitor. Se aplecă, deschise uşa cabinetului de sub oglindă şi numără sticlele de parfum. Ea avea nouă. Madam Diavola, zece. Luă „intrusul" pătrăţos şi-l studie. N-avea etichetă. Îl întoarse pe toate părţile. Pe fund scria, mic de tot, *Parfum au musc blanc*. Bleah! Şi poc! Dopul căzu şi lichidul se scurse pe covor. Câţiva stropi ajunseră şi pe blugii ei. Stătu câteva clipe cu sticla goală în mână, pe urmă o aruncă pe pat. Izul respingător îi pătrunse în nări şi-o ameţi. Se clătină până la plantele din ghiveci, mai-mai să cadă peste yucca şi s-o rupă. Răsuci mânerul ferestrei şi-o deschise larg. Se aplecă în afară şi respiră adânc de mai multe ori, până când simţi că-i ard plămânii. Închise ochii şi nu-i deschise decât târziu, atunci când i se păru că o mână coboară din cer şi smulge vălul de amărăciune care i se lipise de simţuri.

Johnny, soldat vrednic din oastea de puşti ai vecinilor, se prefăcea că scormoneşte cu lopăţica în mormanul de nisip. De fapt, încerca să ascundă un sandviş cu pastă de peşte. Ridică spre ea nişte ochi speriaţi. Se crezu prins asupra faptului şi duse repede pâinea la spate. Dulăul veni pe furiş şi-i rezolvă problema dintr-o înghiţitură.

Miriam cercetă nedumerită gazonul împânzit cu jucării şi resturi de mâncare al familiei Mayer. Cât să fie ora? Ceasul din dormitor nu mai avea baterii de-o

săptămână, tot uita să cumpere altele, aşa că trebui să coboare în living.

Pe scări, auzi voci. Se opri pe ultima treaptă. „Spre seară, cerul se va înnora şi vântul va începe să bată cu...” Conan plecase la serviciu şi uitase televizorul deschis. Pe masa din living, domnul şi doamna Pisoi se tolăniseră peste nişte pagini scoase la imprimantă. De sub laba stângă a domnului ieşeau literele *vitute*. Miriam îl luă în braţe şi-l momi cu o conservă de pui cu legume. Apoi scoase din botul nevestei lui jumătate din biletul lăsat de Conan. O ruga să-i corecteze „eventualele greşeli de exprimare şi de culegere” şi-i desenase, în loc de semnătură, un cap de extraterestru cu limba scoasă.

O să-i citească eseul mai târziu. Deocamdată, trebuia să se pregătească şi ea de plecat la serviciu. Astăzi îi venea o colegă nouă, Sophia, şi, din câte-o văzuse ieri, părea cam netedă pe creier. Merse în bucătărie şi aruncă un ochi sub banchetă. Litiera nu trebuia curăţată. Luă o banană din fructieră. Conan o tot bătea la cap să mănânce fructe dimineaţa, auzise el o stupizenie, cică îţi curăţă stomacul. Muşcă o dată, se strâmbă şi înveli banana într-un şerveţel. O să i-o arunce peste gard, lui Hector.

Se mai uită o dată în oglinda de lângă Cecil, nu cumva să aibă vreo pată pe bluza roşie, primită cadou de la mama. Îşi luă poşeta de pe laba cea albă şi pufoasă, scoase cheile din marsupiu şi descuie uşa. Păşi peste prag, apoi se opri. Îi ajunse la nas un iz necunoscut. Să fi uitat în priză aparatul împotriva ţânţarilor? Parcă nu mirosea aşa de tare. Se întoarse înapoi şi luă eseul lui Conan de pe masă. Are vreme să-l corecteze în pauza de prânz.

Poate că izul nepoftit venea de-afară. Ridică ochii spre gardul viu care despărţea casa de şosea. Maşinile duceau la serviciu oameni grăbiţi, iar din parcarea motelului ieşeau camioane conduse de şoferi prea puţin odihniţi.

Mirosul îi juca feste câteodată. Avea doar douăzeci şi cinci de ani şi deja începuseră s-o trădeze simţurile. Putea fi o tulburare temporară.

Table of Contents

Prefață
Alfabetul spre Venus
Conspirația ologilor
A de la Amsterdam
Adevărul din privire
Emanoil Popescu, supererou
Jucăriile pierdute
Pată albă, cavaler argintiu, panteră blondă
Un fenomen trecător

Table of Contents

Prefaţă	4
Alfabetul spre Venus	7
Conspiraţia ologilor	103
A de la Amsterdam	152
Adevărul din privire	187
Emanoil Popescu, supererou	239
Jucăriile pierdute	266
Pată albă, cavaler argintiu, panteră blondă	306
Un fenomen trecător	344